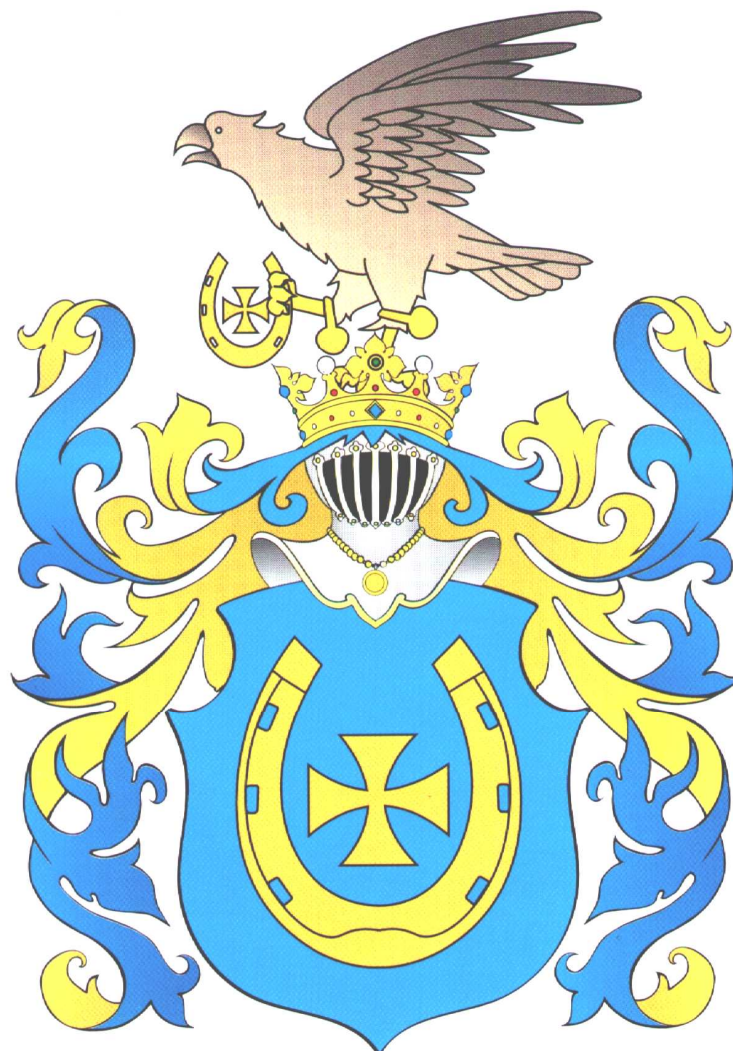

Andrzej Heliodor Tadeusz Święcicki

Poznań 2010 r.

Accipitrin Klejnot Starodawny Polski Jastrzębiec alias Boleszczyc

Accipitrina – Jastrzębca zapisywano w kronikach różnie:

Łazękami zwano ich na Śląsku i Mazowszu, innych tak jak jastrzębia ptaka
zwano w sąsiednich krainach:

Kania, Kaniowa, Kamiona, Kudbrowa, Lubrza, Łazanki, Zarasy, a na Litwie
Nagora, a od czasów Króla Bolesława Śmiałego Jastrzębców zwano:

Boleszczyc, Bolesta, Boleścic.

Autor opracowania: Andrzej H.T. Świącicki

współpraca:

Wanda Świącicka

Innocenty L. Świącicki

Anna T. z Kolaszyńskich Świącicka

Teresa M. Świącicka – Konarska

Maria A.T. z Świącickich Steffens

Zdjęcia : Andrzej, Lubomir i Michał Świącicy i inni.

Opracowanie komputerowe: Maria A.T. Steffens
Kornel M. Konarski
Marek Nowicki
Danuta Sell-Piaczyńska

Wydanie trzecie internetowe własne: Michał Jan Świącicki

***

Wydanie trzecie autorskie.

Poznań 2010 r.

Mojemu synowi Michałowi Janowi,
oraz tym z Rodu co Jastrzębca
w sercu zachowali

poświęcam

Autor

Spis treści

	strona
1. Wstęp	6
2. Budowa i historia herbu rodowego	8
2.1 Tamgi – znaki własnościowe	
2.2 Tarcza heraldyczna	
2.3 Godło w herbie	
2.4 Barwy heraldyczne	
2.5 Labry i korony w herbach	
2.6 Klejnot herbu	
2.7 Trzymacze i inne ozdoby herbu rodowego	
3. Powstanie stanu szlacheckiego	21
3.1 Uzyskanie szlachectwa	
3.1.1 Adopcja	
3.1.2 Nobilitacja	
3.1.3 Indygenat	
3.2 Niektóre cechy szlachty polskiej	
3.3 Bracia klejnotni i ich nazwiska	
4. Kronika kanonika ks. Jana Długosza wg Jerzego Marciniaka i innych.....	28
5. O klejnocie starodawnym polskim Jastrzębcu	30
6. Jastrzębiec Święcicki wg Bartosza Paprockiego.....	36
7. A dlaczego Boleszczyc.....	40
8. Dom Święcickich na Litwie wg Wojciecha Wijuk Kojalowicza S.J.....	43
9. Jastrzębiec herb wg Kaspra Niesieckiego	44
10. Jędrzej Święcicki i jego dzieło – Stanisław Pazyra	53
11. Święcicki herbu Jastrzębiec wg Teodora Żychlińskiego	59
12. Rodowód Jastrzębiec Święcickich	74
13. Linia Litewsko – Kanadyjska Święcickich	168
14. Linia Sandomierska – gałąź opoczyńska Święcickich	171
15. Jastrzębiec Święcicki znani i mniej znani	173
16. Odznaczeni Orderem Virtuti Militari i Tablice pamięci	185
17. Braunek herbu Braunek z Niepoczołowic	189
18. Goćkowscy herbu Prawdzic z Goćkowy	194
19. Piaczyńscy herbu Lubicz	204
20. Prababka Eleonora Krause z Gierłachowa.....	223
21. Pradziadowie z Nowej Wsi	227
22. Biogramy – spis	232
23. Jastrzębie Gniazdo – Borysławice Zamkowe.....	357
24. Literatura i źródła heraldyczne	361
25. Wymienieni w kronikach... i Linia Kanadyjsko Australijska.....	363
26. Genealogia Rodu Jastrzębiec Święcickich- od 1-25 tablice.	

Przedmowa

Autor tej książki, mój Ojciec, nie doczekał wydania internetowego. Zawsze pragnął, aby idee w niej zawarte były powszechne. Spełniam więc jego wolę i udostępniam Wam drodzy internauci niniejsze wydanie naszej sagi rodzinnej. Cenna jest świadomość, że sami tworzymy historię własnej rodziny, własnego kraju. Warto być dumnym ze swoich przodków, ponieważ ta duma czyni nas odpowiedzialnymi za własne życie przed następnymi pokoleniami, dla których to my będziemy historią.

Michał Jan Świącicki

Poznań 09-06-2010

Ojczyzna to ziemia i groby. Narody które tracą pamięć tracą życie

1. Wstęp.

Inspiratorką przekazywanego opracowania jest niewątpliwie moja wspaniała żona Hanka z Piaczyńskich, która swoim sceptycyzmem do historycznych faktów wyzwoliła u mnie chęć omówienia zebranej dokumentacji heraldycznej i spisania sagi rodowej dla pamięci najbliższym.

Herby – temat od wielu lat wzbudzający ludzkie zainteresowanie. Zajmowali się nimi historycy, amatorzy, kolekcjonerzy i zwykli snobi. Zebrane wiadomości chciałbym przekazać nie jako świadectwo przynależności do określonego stanu jako grupy społecznej, a wyłącznie z chęci przekazania swoim następcom tradycji rodowych, wywodzących się z przekazu historii i własnych korzeni.

Zwiedzając wszcz i wzdłuż nasz kraj, często natrafiamy na zabytki sztuki ozdobione herbami rycerskimi, rodowymi, miejskimi, cechowymi i ziemskich regionów. Niewiele jednak możemy z nich wyczytać. Poza lakonicznymi, zdawkowymi uwagami, że jest to Lubicz, Jastrzębiec, Nałęcz, Awdaniec, Szarża czy Zerwikaptur – nie umiemy nic dodać. Dlaczego?

Przyczyna jest bardzo prosta. Heraldyka czyli nauka zajmująca się badaniem herbów zna szereg sposobów ich czytania, lecz aby ją poznać i zrozumieć nawet dla własnego użytku, należy nauczyć się jej języka i sposobu posługiwania się tą dyscypliną wiedzy.

W przekazywanym opracowaniu rozpoczniemy od historii heraldyki od pierwszego znaku – tamgi i dalej przez znaki własności dojdziemy do powstania herbu rodowego. Następnie zapoznamy się z samym herbem, a ściślej jego elementami, poznamy więc genezę herbów – skąd się wzięły i jak powstały.

Po zapoznaniu się z podstawowymi wiadomościami o genezie heraldyki, śmielej ruszmy w ślad za kronikarzami w czasy pogańskie, w lata końca dziewiątego wieku, w których trafiamy na okres powstania pierwszych herbów rodowych na terenie przyszłej Polski, a więc w czasy powstania pięknej legendy powstania Jastrzębca

i otrzymania go za zasługi w boju przez woja, z rąk księcia Bolesława syna Mieszka i Dobrawy. Następnie poprzez kroniki klasztorne i farne, dzięki Gallowi, Janowi Długoszowi i Bartoszowi Paprockiemu, poznamy dzieje powstania z jednego rodu wielu rodzin pieczętujących się Jastrzębcem. Poznamy w końcu także zapisy dotyczące naszej rodziny i jej protoplasty Macieja Jastrzębiec Świącickiego z Świąc z Ziemi Mazowieckiej, a wywodzącego się z Ziemi Łęczyckiej.

Kończąc to wprowadzenie w temat opracowania wspominać moją matkę Irenę Eleonorę Zofię Świącicką, która wybrała za męża Jana Świącickiego, syna Tadeusza i Jadwigi Gockowskiej i tym samym połączyła w trzynastym pokoleniu rodziny dwie gałęzie rodu, a mnie przekazała wiarę, miłość do ojczyzny i szacunek dla tradycji zawartej w historii narodu i własnych korzeniach rodzinnych.

Pragnę podziękować serdecznie w tym miejscu za wnikliwe uwagi i wykazaną żmudną pracę badawczą, nieżyjącej już, Wandzie Świącickiej kustoszowi biblioteki uniwersyteckiej w Łodzi, która opracowała kartotekę członków rodziny, wskazując na ich pokrewieństwo i powiązania rodzinne. Równocześnie dziękuję za zaangażowanie i poniesione trudy w tworzeniu opracowania wszystkim Współautorom. Chciałbym jeszcze podkreślić doskonały pomysł przywiezienia do Polski programu komputerowego przez Maję Steffens, dzięki któremu powstały pierwsze wiarygodne tablice powiązań genealogicznych naszej rodziny, w doskonałej grafice.

Czas tak szybko pędzi – rozpoczęło się nowe tysiąclecie państwa Polskiego i pierwsze lata nowej rzeczywistości w zjednoczonej gospodarczo i politycznie Europie – spełniło się marzenie wielu władców europejskich, a i w tym polskich. Tym bardziej w nowych czasach, nowych układach wzajemnej zależności państw Europy należy ochraniać własną kulturę narodu, a także jako jej część własną historię i tradycję – przekazujemy to swoim następcom pamiętając o tradycyjnym rycerskim zawołaniu:
Pro Patria semper – Dla ojczyzny zawsze!

Andrzej H. T. Świącicki

2. Budowa i historia herbu rodowego.

2.1. Tamgi – znaki własnościowe.

W okresie nieustannych wojen, podbojów, w czasie nieustalonych granic, silne zawsze gotowe do walki wojsko stanowiło o potędze państwa. Władca dawał swoim wojom ziemie, oczywiście wraz z ludźmi je zamieszkującymi, a później od XII w. także znak rozpoznawczy – herb, często nawiązujący do starszego znaku własnościowego lub pieczęci rodu, a także przekazywanej legendy powstania znaku.

Znaki dla oznaczania własności jak domów, broni, sprzętów, narzędzi, a przede wszystkim zwierząt hodowlanych, były używane już w starożytności. Znaki tworzone z linii prostych i półkolistych, w czasach nowszych także z liter. Z upływem czasu znak stawał się dziedzicznym znakiem własnościowo – rozpoznawczym. Oprócz hodowców zwierząt znakami własnościowymi posługiwali się bartnicy, rybacy, kamieniarze i rzemieślnicy.

Wśród znaków własnościowych na szczególną uwagę zasługują tamgi jako własnościowy znak – piętno ludów mongolskich i narodów tureckich. Tamgi zawierają maksymalnie uproszczone kombinacje wyobrażeń łap, głowy lub rogów, sprzętów, prostych budowli oraz symboli słońca i księżyca. W czasach nowożytnych tamgi stały się znakami własnościowo – rozpoznawczymi, które umieszczano także na pieczęciach i chorągwiach, czego przykładem może być chorągiew złotej ordy lub współczesna flaga Tatarów Krymskich.

Pochodzenie tamg nie jest do końca wyjaśnione, lecz na podstawie obecnego stanu wiedzy można przyjąć, że wprowadzili je na przełomie V i IV wieku przed Chrystusem Sarmaci władający terenami od Uralu i Wołgi po północny Kaukaz oraz we wschodniej i środkowej Europie. W pierwszych wiekach po narodzeniu Chrystusa tamgi były używane także w Persji i Indiach. Od VI wieku naszej ery posługiwali się nimi Awarowie, Protobułgarzy i Chazarowie.

Obecnie nie jest możliwe ustalenie, co poszczególne tamgi przedstawiają. Na przykład w tamgach nogajskich niektórzy dopatrują się zarysu łapy ptaka, inni są zdania, że chodzić może o grot strzały. Dla Sarmatów tamga w kształcie litery „U” mogła reprezentować głowę byka, podczas gdy współcześni Kałmucy widzą w niej podkowę, a Kabardyńcy sowę, głowę wołu lub kwiat. Nie można wykluczyć, że ta lub podobna tamga była pierwowzorem podkowy, będącej jednym z najczęściej używanych godeł w polskich herbach rodowych. O tym, że tamgi podlegały z czasem heraldyzacji, czyli po odpowiedniej stylizacji stawały się godłami herbowymi, może też świadczyć podobieństwo do klasycznych tamg kilku innych godeł herbowych. Dla przykładu podaję tu uproszczone, kreskowe rysunki godeł z ich nazwami heraldycznymi, a pod nim herby rodowe z tymi godłami w postaci heraldycznej. Szczególnie uderzające jest podobieństwo rogaciny rozłączonej w herbie Odrowąż, do tamgi karaczajo-bałkarskiej lub chorągwi w herbie Radwan, do tamgi Tatarów Krymskich.

Chorągiew
Złotej Ordy, używana
w XII–XV wieku.
Rysunek wg portololanu
z 1375 roku

Tamga Tarak
dynastii Girejów
na fladze Tatarów
Krymskich z 1917 roku

TAMGI

sarmackie

nogajskie

tatarska

czerkieska

inguska

karaczajo-bałkarska

Drugą grupę znaków stanowią znaki rozpoznawcze władców plemiennych i państwowych, prowincji i wspólnot religijnych. Symbolem Asyrii była uskrzydłona postać boga Assura, Egiptu – uskrzydłona tarcza słoneczna z dwoma wężami po bokach, Rzymu zaś orzeł trzymający w szponach pęk piorunów (symbol boga Jowisza). Znakiem wikingów był czarny kruk, chorągiew Czyn-gis-Chana ozdobił sokół, a Aztekowie za swój główny symbol przyjęli orła walczącego z wężem. Zanim przyjęto znak krzyża, symbolem chrześcijan był uproszczony rysunek ryby. Chrześcijanie używali też kotwicy – symbolu nadziei. *Źródło: Alfred Znamirowski.*

Polskie herby rodowe, których godła powstały z znaków kreskowych:

rogacina
rozłuczona

ODROWĄŻ

rogacina
podwójnie
przekrzyżowana

LIS

rogacina
rozdarta
i przekrzyżowana

KOŚCIESZA

rogacina
na połowie
toczenicy

OGOŃCZYK

krzywaśń

DRUŻYNA

łękawica

AWDANIEC

krzyż
i zawiasa
kotłowa

NOWINA

chorągiew

RADWAN

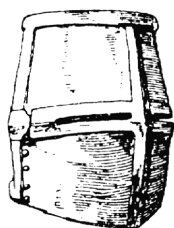
Można również wydzielić grupy znaków którymi rzemieślnicy i kupcy oznaczali swe wyroby i sklepy. Wiele znaków miało znaczenie tak uniwersalne, że używano ich w wszystkich państwach Europy – przykładowo: precel – symbol piekarzy, podkową oznaczano kuźnie, klucz reprezentował ślusarzy, beczka – bednarzy, a nożyce krawców.

Podobnie jak niektóre tamgi, również duża część znaków rozpoznawczych przeszła proces heraldyzacji i stała się godłami heraldycznymi. W herbach państwowych znalazł się orzeł, który już od IX wieku był symbolem Świętego Cesarstwa Rzymskiego, a także francuskie lilie i wenecki lew św. Marka. Do herbów miejskich włączono postacie i atrybuty chrześcijańskich świętych, a w herbach cechów jak podałem wcześniej, znalazły się symbole rzemiosła i handlu.

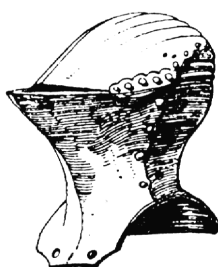
2.2. Tarcza heraldyczna.

Do czasu wypraw krzyżowych różnobarwne proporce, a także jednakowe tarcze i wyposażenie zapewniały dostateczną identyfikację oddziałom wojska i poszczególnym wojownikom. Jednakże wprowadzenie hełmu garnkowego, całkowicie zakrywającego twarz oraz fakt, że w krucjatach po raz pierwszy brali udział wojownicy z różnych krajów, różnie ubrani i uzbrojeni, spowodował, że konieczne stało się oznaczanie rycerzy tak, by można było rozróżnić sojuszników od wrogów.

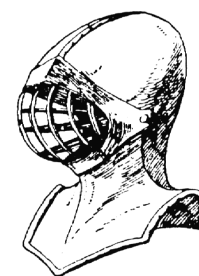
Typy hełmów

garnkowy

„żabi pysk”

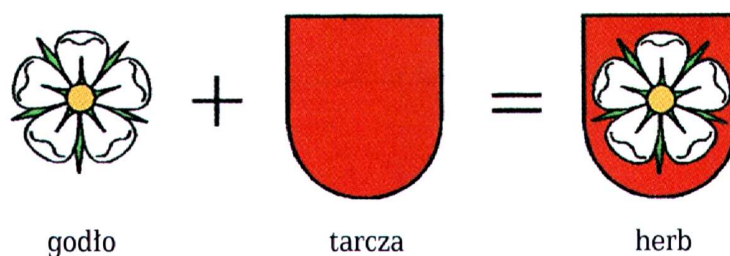
prętowy

Konieczność tę z pewnością dostrzeżono już w czasie pierwszej wyprawy krzyżowej (1096-99). Przepuszczalnie już wtedy postanowiono umieszczać znaki rozpoznawcze na tarczy, lecz pełne opracowanie reguł heraldycznych nastąpiło w czasie drugiej wyprawy krzyżowej (1147-49), po której niemal jednocześnie w wielu krajach Europy Zachodniej pojawiły się herby, tworzone według tych samych zasad i cechujące się taką samą stylizacją figur heraldycznych.

W Polsce herby wprowadzono w XIII wieku. Początkowo określano je słowem łacińskim *arma*, później *insignia* i *clenodium*. Od słowa „arma” pochodzą określenia herbu w wielu językach zachodnich. Najbardziej trafnym tłumaczeniem na polski byłoby słowo „zbrojba”, oznaczające „uzbrojenie”, w tym przypadku odnoszące się do tarczy. Stało się jednak inaczej. W XV wieku spolszczono czeskie słowo *erb*, pochodzące z niemieckiego *Erbe* – dziedzictwo, i przyjęto je na określenie tarczy z godłem, czyli herbu, będącego dziedzicznym znakiem rodzowym.

Wraz z herbami pojawili się heroldowie, których prace dały początek nowej gałęzi wiedzy, jaką stała się heraldyka. *Herladyka, nauka pomocnicza historii zajmująca się badaniem początków i rozwoju herbów, związanych z nimi stosunków prawnych, oraz zasad ich plastycznego kształtowania.*

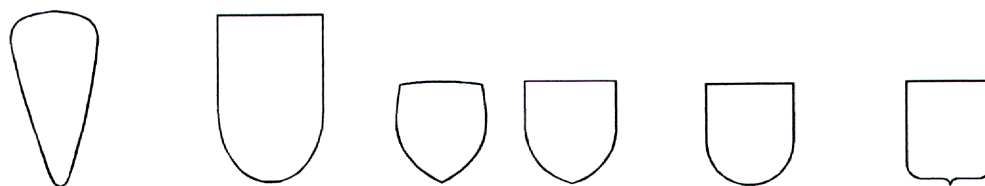
Do obowiązków herolda należało prowadzenie wszelkiego rodzaju ceremonii dworskich, ustalanie reguł i prowadzenie turniejów rycerskich, oraz ogłaszanie wiadomości i zarządzeń władcy. Tak więc herold musiał znać nie tylko zasady sztuki heraldycznej, ale także herby królów, książąt i znaczniejszych rycerzy. W tym celu sporządzał role herbowe, na których malował znane mu herby, a także opisywał je lakonicznym i bardzo precyzyjnym językiem heraldycznym. Na tej podstawie każdy, kto znał język heraldyczny i zasady sztuki heraldycznej, mógł dany herb narysować. Opis ten nazywamy blazonowaniem. Herb opisuje się, patrząc od strony rycerza, który trzyma przed sobą tarczę z godłem. Tak więc prawa strona tarczy będzie tą, która dla patrzącego na nią jest po lewej stronie. Opis zaczyna się od podziałów tarczy, następnie kolejno opisuje się barwę pól i godła w tych polach, w kolejności od góry w dół i od prawej (heraldycznej) do lewej.

Pisząc o heroldach i ich roli „herbowych kierowników” turniejów rycerskich, Joachim Lelewel stwierdził: *Na takich kierownikach potrzeba było ludzi biegłych, mistycyzmem herbowym przejętych, rozumieć jego prawidła i one opisywać zdolnych. Ich trudem i biegłością powstała Heroldya, dla niej sztuka, czyli nauka heraldyczna i herbów blazonowanie wymyślone.* Tak więc heroldom zawdzięczamy opracowanie wszystkich zasad rządzących sztuką heraldyczną. Przedstawienie najważniejszych z tych zasad pozwoli czytelnikowi na lepsze zrozumienie heraldyki, która przez dziesięciolecia była w Polsce skazana na niebyt, a od kilku lat przeżywa renesans dzięki zapotrzebowaniu na nowe herby gmin, powiatów i województw. Zaczniemy od stwierdzenia, że podstawowymi składnikami herbu jest tarcza i umieszczone na niej godło (często złożone z kilku elementów). Godło jest umieszczone centralnie. Musi wypełniać pole tarczy, lecz nie dochodzi do jej brzegów.

Kształt tarczy herbowej zmieniał się na przestrzeni wieków wraz z modami i kanonami przyjmowanymi w sztuce. Pierwszą była tarcza normańska, wysoka wygięta do tyłu i zaokrąglona na górze. Jej odmianą była dwunastowieczna tarcza hiszpańska, również wysoka, lecz zaokrąglona u dołu. Pod koniec XII i w XIII wieku w większości państw używano tarcz, których boki tworzyły charakterystyczne dla gotyku łuki, przechodzące o dołu w ostry szpic. Ewolucja w wiekach XIII i XIV doprowadziła

TARCZE HERALDYCZNE

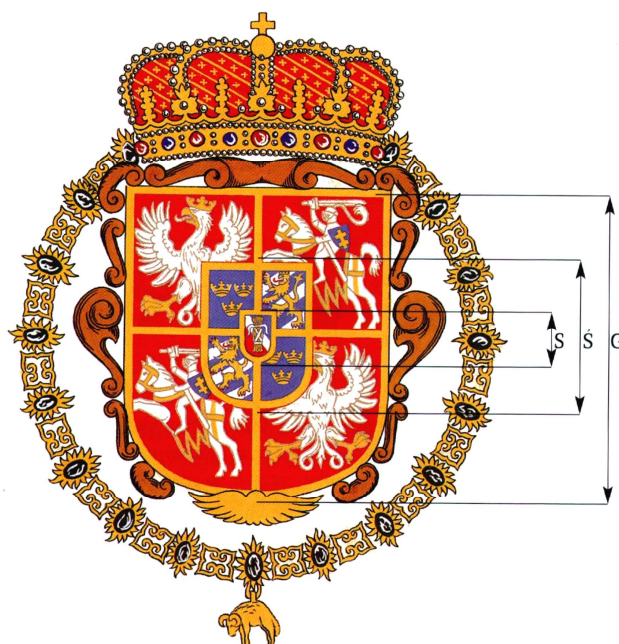

normandzka XII w. hiszpańska XII w. gotyckie XIII/XIV w. hiszpańska XV w. francuska XVIII w.

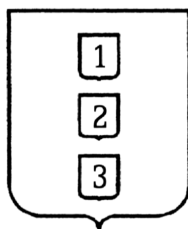
do wyprostowania boków w górnej części tarczy. Pod wpływem renesansu od XVI wieku zaczęto na różne sposoby wyginać krawędzie tarcz herbowych i oprawiać je w kartusze, które w okresie baroku zostały ponad miarę rozbudowane. W XIX wieku nastąpił powrót do prostych form piętnastowiecznych tarcz hiszpańskich: jedna z nich miała górną połowę w kształcie prostokąta, a dolną kolistą, boki drugiej, niemal w całości prostokątnej, półkole łączyły się z krawędzią dolną, która w środkowej swej części miała krótki, półkolisty szpic.

Dwa typy tarcz hiszpańskich odegrały dużą rolę również w naszej heraldyce. Ta zaokrąglona u dołu określana jest u nas mianem tarczy hiszpańskiej z XV w. jest powszechnie stosowana w heraldyce samorządowej. Druga – od 1927 roku – jest tarczą herbu państwowego. Ten kształt tarczy przyjęto w rysunku herbów wielu państw. Od XVII wieku jest używana w Holandii i państwach dawnej monarchii austro-węgierskiej, od XVIII stulecia – we Francji i ponownie w Hiszpanii, a od XIX – w Rosji, Włoszech, Portugalii i krajach Ameryki Łacińskiej. W Polsce nosi ona miano tarczy francuskiej.

Podstawowe znaczenie tarczy w heraldyce jest szczególnie widoczne na zachodzie Europy, gdzie bardzo wiele herbów tworzono jedynie przez podział pół tarczy.

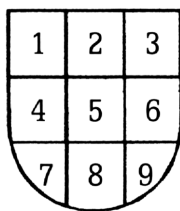

Trzy tarcze w herbie na przykładzie herbu Rzeczypospolitej z czasów panowania Wazów

Trzy tarcze
na tarczy głównej:
1. honorowa
2. sercowa
3. pępkowa

Na herby państwowe składają się niejednokrotnie dwie, trzy lub cztery tarcze. Przykładowo w herbie państwowym Rzeczypospolitej za czasów Jana I Olbrachta (1492-1501) widzimy dwie tarcze: główną i sercową, za panowania zaś Wazów (1587-1668) nawet trzy: główną z herbami Polski i Litwy, środkową z herbem Szwecji i sercową z herbem rodzowym Wazów. Cztery tarcze występowały w państwach Europy Zachodniej, głównie w Prusach i Austro-Węgrzech, gdzie na tarczy głównej umieszczono, jedna nad drugą, trzy tarcze – honorową, sercową i pępkową.

Podział tarczy
na dziewięć pól
(tarcza przeszachowana
na dziewięć)

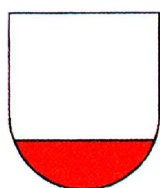
Wiemy już, że godłem mogą być pola podzielonej tarczy. Jeśli tarczę podzielimy dwiema liniami poziomymi i dwiema pionowymi, otrzymamy dziewięć pól, które w pewnych kombinacjach lub pojedynczo utworzą kilka najprostszych figur heraldycznych, zwanych figurami zaszczytnymi pierwszego rzędu. Są to: głowica (pola 1, 2, 3), pas (4, 5, 6), podstawa (7, 8, 9), słup (2, 5, 8), krzyż (2, 4, 5, 6, 8) i prawy narożnik głowicy (1). Dalsze figury zaszczytne pierwszego rzędu to skos, skos lewy, krzyż skośny, krokiew, rosocha, klin, skraj (zwany też bordiurą) i otok. Krokiew, rosocha i klin mogą być odwrotnie w pionie. Wtedy w opisie używa się określenia „na opak”.

Figury zaszczytne drugiego rzędu otrzymuje się przez dzielenie tarczy w pas, w słup i skos trzy lub więcej razy.

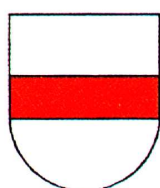
FIGURY ZASZCZYTNE PIERWSZEGO RZĘDU

głowica

podstawa

pas

słup

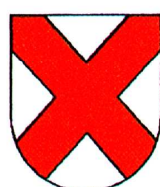
skos

skos lewy

krzyż

krzyż skośny

klin

krokiew

rosocha

skraj

2.3. Godło w herbie.

Przedstawione powyżej godła rzadko występują w znanych herbach. Częściej spotykamy figury heraldyczne, czyli stylizowane przedstawienie człowieka, zwierząt rzeczywistych i fantastycznych, roślin, ciał niebieskich, zjawisk atmosferycznych (błyskawica, tęcza), budowli, oręża, sprzętów i narzędzi, oraz nakryć głowy i części ubrania. Często zamiast całej postaci człowieka lub zwierzęcia przedstawia się tylko głowę, rękę, nogę, łapę, rogi lub skrzydło. Godłem może być również pół orła, lwa czy koła, gałązka lub liść zamiast całego drzewa, grot zamiast strzały. Jeśli godłem jest połowa figury dzielona pionowo, używamy w opisie przedrostka „połu” (na przykład połutorzeł), a gdy figura jest dzielona poziomo, określamy ją jako „pół” (na przykład pół orła).

Najczęściej spotykanym motywem zwierzęcym jest wizerunek lwa, orła, jastrzębia, zwierząt dominujących na lądzie i powietrzu. Często godłem jest koń, tur, wół, jelen, niedźwiedź, kozioł, dzik, lis, ryba, rak, kruk, chociaż trafiają się też egzotyczne zwierzęta. Są też owady, jaszczurki, żaby i węże. Najpopularniejsze zwierzęta fantastyczne to gryf, smok i jednorożec. W Polsce mamy jeszcze warszawską syrenę i pomorskiego rybogryfa. Róża, lilia, dąb, lipa, kłos lub snop zboża, winorośl i szyszka chmielu to najczęstsze motywy roślinne herbów.

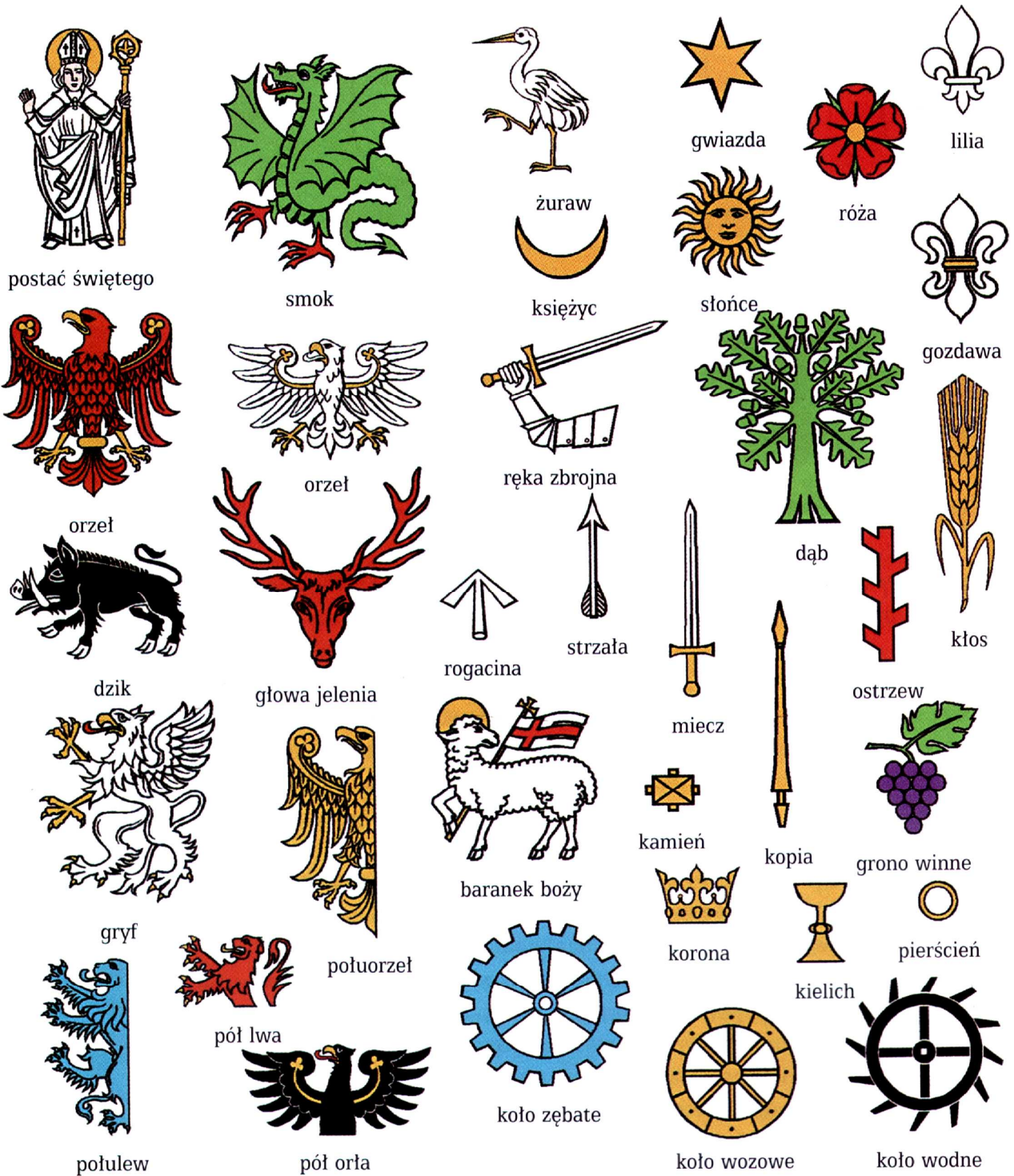
Stylizacja figur heraldycznych świadczy o tym, że wzory czerpano ze starożytnych płaskorzeźb z terenu Bliskiego Wschodu, gdzie musieli je widzieć uczestnicy krucjat. Figury zwierzęce przedstawia się w pozycji bojowej, z prawymi łapami wysuniętymi w górę do przodu, z otwartym pyskiem i uniesionym ogonem.

Podobnie przedstawione są ptaki – z skierowanym w górę dziobem i rozpostartymi skrzydłami. Oręż zwierząt i ptaków (kły, dzioby, pazury, szpony) jest nienaturalnie duży. Znane są wizerunki lwa w kilkunastu pozycjach (wspięty, kroczący, siedzący, leżący itp.), zwierzę to może mieć głowę zwróconą w tył (odwrócony) lub w kierunku patrzącego na herb (wprost).

Osobną i bardzo liczną grupę godeł stanowią krzyże. Podczas gdy heraldyka zachodnia zna około trzysta odmian krzyża, w herbach polskich występuje ich zaledwie kilkanaście. W heraldyce szlacheckiej są to głównie krzyże: kawalerski i ćwiekowy oraz półtorakrzyż, półtrzeciakrzyż, krzyż potrójny, krzyż rozdarty, krzyż grecki i łaciński. W herbach miast i gmin spotkamy też krzyż podwójny, zdwojony, trójlistny, maltański i skośny, a w herbie województwa świętokrzyskiego i jego powiatów krzyż patriarchalny.

Inną dużą grupę godeł tworzą przedmioty i sprzęty służące człowiekowi w walce, podróży, pracy, życiu codziennym i rozrywce. Spośród oręża najczęściej występuje strzała, podkowa, rogacina (stylizowany grot strzały) miecz i topór bojowy. Spotyka się też włócznię, działo, granat lub głowicę tarana. Do innych przedmiotów służących często za godła herbowe należą: korona, pierścień, kielich, pastorał, infuła i róg myśliwski. Spotyka się też instrumenty muzyczne i figury szachowe.

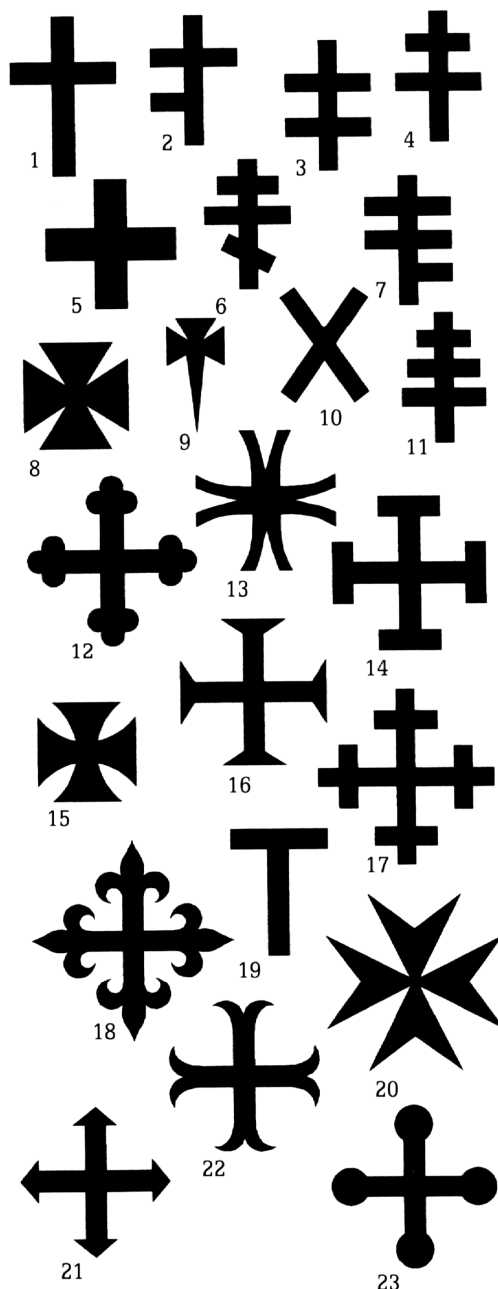
GODŁA HERALDYCZNE

Godła herbowe były zawsze starannie dobrane pod kątem odpowiedniej symboliki. Mogły stanowić wyraz siły lub bogobojności władcy czy rycerza, symbolizować jego przedmioty, takie jak odwaga, męstwo, waleczność, poświęcenie, szlachetność, szczodrość albo też upamiętniać wydarzenia na polu walki lub przysługi oddane panującemu.

KRZYŻE :

1. łaciński
2. półtorakrzyż
3. podwójny
4. patriarchalny
5. grecki
6. prawosławny
7. półtrzeciakrzyż
8. kawalerski
9. ćwiekowy
10. skośny (św. Andrzeja)
11. papieski
12. trójlistny
13. rozdarty
14. laskowany
15. mantuański
16. łapowy
17. zdwojony
18. liliowy
19. tau (św. Antoniego)
20. maltański
21. strzałkowy
22. kotwiczny
23. kulowy

Część herbów tworzono i nadal tworzy się tak, by godło odpowiadało nazwisku, przezwisku, przydomkowi lub nazwie miejscowości. Są to herby tak zwane mówiące. Na przykład w herbach Wężyk i Świnka przedstawione są wąż i głowa dzika, a w herbach Czaplina, Jeleniej Góry i Bukowna znajdziemy czaplę, jelenia stojącego na trójwzgórzu i gałązkę buku.

Zgodnie z podstawową zasadą heraldyki każdy herb musi być jedyny, wyjątkowy i różnić się od innych. W związku z tym, w miarę powstawania nowych herbów, trzeba było coraz bardziej różnicować godła, uszczerbiać je (odejmować pewne części) i komponować godła złożone z kilku elementów. Zaczęto też umieszczać godła na figurach zaszczytnych pierwszego rzędu.

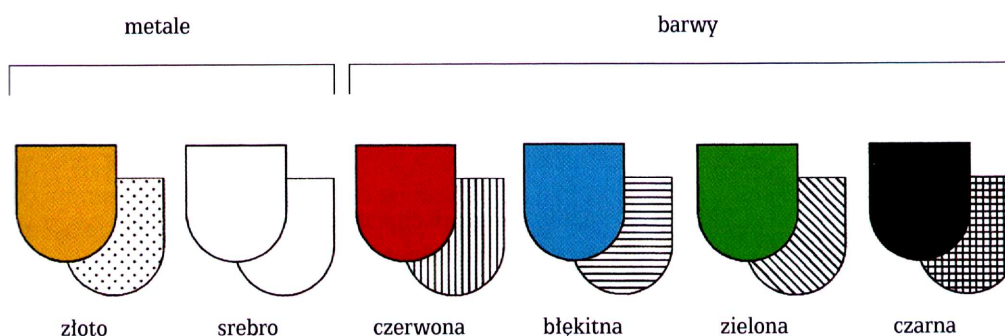
2.4. Barwy heraldyczne.

Zarówno pole tarczy, jak i godło musi mieć określoną barwę, która obok godła – jest najważniejszym elementem herbu. Raz przyjętych barw herbowych już się nie zmienia, gdyż zmiana barwy byłaby jednoznaczna ze zmianą herbu.

W heraldyce używa się głównie pięciu tynktur – pięciu barw (czerwień, błękit, czerń, zieleń i purpura) i dwóch metali (złoto i srebro). Na zachodzie Europy dochodzą do tego futra (gronostaj i popielica). Z czasem do barw dodano kolory krwisty (w Anglii), stalowy lub szary, pomarańczowy i brązowy, także w odcieniu brunatnym, oraz barwę „naturalną”, co w przypadku części ciała ludzkiego oznacza barwę cielistą. W Polsce używa się obu metali i czterech barw (bez purpury). Dopuszczalne jest też użycie barwy cielistej i brunatnej.

W XVII wieku, kiedy nie było jeszcze barwnego druku, wprowadzono szrafowanie tynktur, czyli sposób ich oznaczania za pomocą kresek i kropek. System szrafowania stosowano i nadal się stosuje nie tylko w druku czarno-białym, lecz także na pieczęciach.

KOLORY W HERALDYCE

Podobnie jak godła również tynktury mają swą symbolikę, ukształtowaną głównie pod wpływem starożytnych cywilizacji Grecji i Rzymu oraz chrześcijaństwa. Z czasem symbolikę barw wzbogacili heroldowie i alchemicy. W przedstawionym obok zestawieniu symboliki barw wzięto pod uwagę symbolikę chrześcijańską, grecki *Fysiologos* z II wieku przed Chr. oraz dzieła heraldyków od *Tractatus de insigniis et armis* Bartolo da Sassoferrato (1313-1355) do *De symbolis heroicis libri IX* (1634) Sylwestra Petra Sancta. Uwzględnione zostały pojęcia religijne, cnoty i cechy charakteru, ciała niebieskie, kamienie szlachetne, metale, żywioły i dni tygodnia.

SYMBOLIKA BARW

ZŁOTO: boski majestat, objawienie Ducha Świętego, gloria
zmartwychwstania;
Szlachetność, wspaniałomyślność, wzniosłość,
życzliwość, miłosierdzie;
Słońce, topaz, złoto, światło; niedziela

SREBRO: czystość, wieczna chwała, niepokalaność;
niewinność, uczciwość, lojalność, szczerłość, pokora;
Księżyc, perła, srebro, woda, pokój; poniedziałek

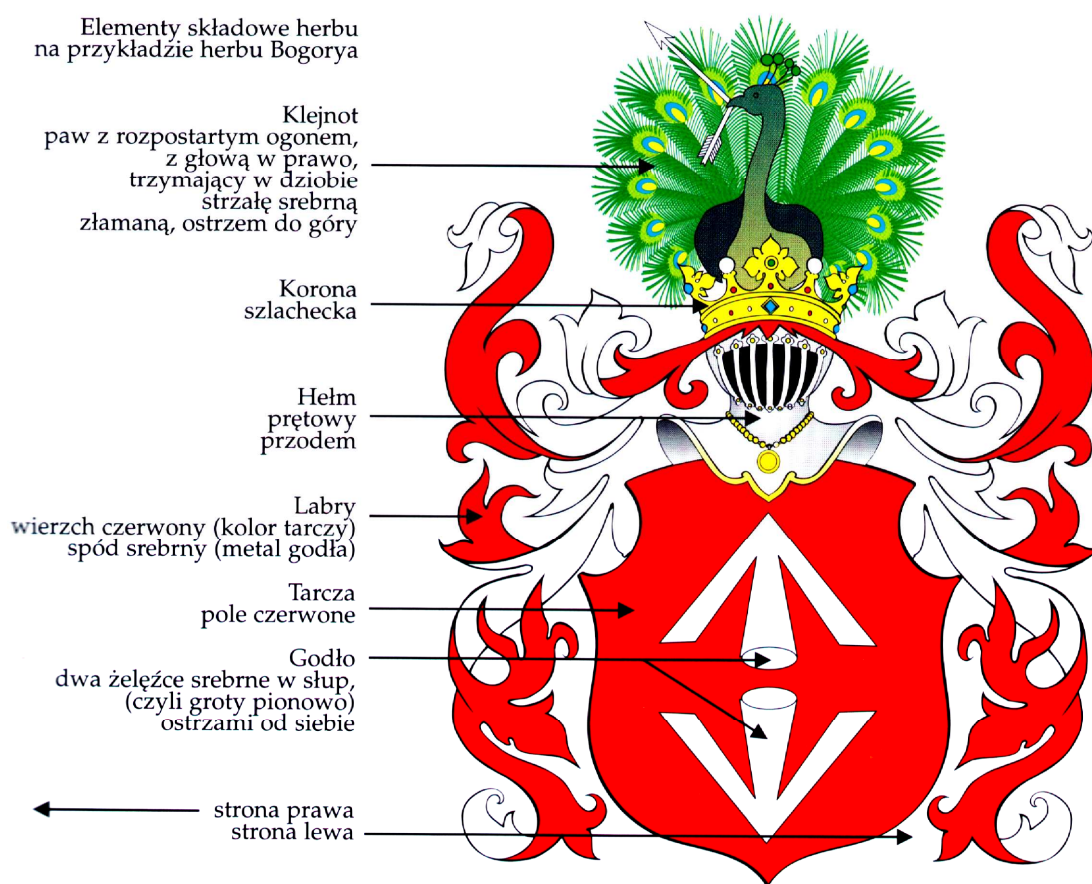
- CZERWIEN:** Duch Święty, krew Odkupiciela, miłość;
odwaga, dzielność, waleczność, poświęcenie, żarliwość;
Mars, rubin, żelazo, ogień, wojna; wtorek
- ZIELEŃ:** sprawiedliwi i wybrani, boskie zmiłowanie,
nowe życie, nadzieja;
dworskość, radość, żywotność, obfitość, zdrowie, ufność;
Merkury, szmaragd, rtęć; środa
- PURPURA:** Stworzyciel – Bóg Ojciec, męczeństwo, pokuta;
Dobroć, hojność, mądrość, duma, umiarkowanie;
Jowisz, ametyst, cyna, chmury; czwartek
- BŁĘKIT:** Matka Boża, niebo, prawda, wiara;
Piękno, lojalność, wierność, stałość, łagodność, niezawisłość;
Wenus, szafir, miedź, powietrze; piątek
- CZERŃ:** śmierć, żałoba, smutek, piekło, noc, strach,
nieszczęście; słabość, pokora, skromność, nicość;
Saturn, diament, ołów, ziemia; sobota

2.5. *Labry i korony w herbach.*

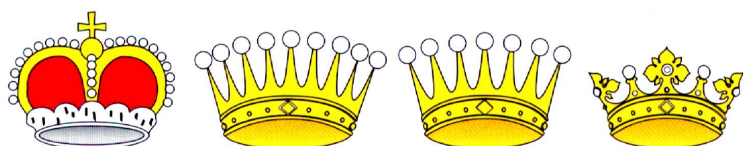
W krótkim omówieniu podstawowych zasad sztuki heraldycznej nie sposób pominąć ozdób herbowych. Na zachodzie Europy tarcza z godłem stanowiła podstawową wersję herbu rodowego, który najczęściej ma także wersję pełną: z tarczą zwieńczoną hełmem, z klejnotem i labrami, czasem z dewizą na wstędze pod tarczą. Królestwa i księstwa posługują się dwoma lub trzema stopniami herbu państwowego, różniącymi się od siebie właśnie liczbą ozdób herbowych. Herb mały tworzy tarcza z godłem, a całość wieńczy korona. Gdy doda się trzymacze, a czasem łańcuch orderu wokół tarczy i wstęgę z dewizą, powstaje herb średni, gdy zaś ten wizerunek umieści się na czerwonym płaszczu królewskim, podbitym futrem z gronostajów, zwieńczonym koroną, będzie to herb wielki. Podobnie było w Polsce. Od końca XV po późny wiek XVII w herbie wielkim po obu stronach tarczy zwieńczonej koroną widniały trzymacze, a w wieku XVIII całość umieszczano na płaszczu królewskim. W XVI stuleciu herb średni stanowiła tarcza zwieńczona koroną, a od początku następnego wieku do czasu rozbiorów dodawano do niej łańcuchy orderów lub wieńce z liści laurowych.

Omówienie ozdób herbowych należy zacząć od hełmu z labrami. Ozdoby te pojawiły się jako pierwsze, gdyż początkowo herby były przecież znakami rycerskimi. Tak więc hełm wieńczący tarczę z godłem jest symbolem stanu rycerskiego. Labry miały pierwotnie kształt chusty, jaką rycerz przykrywał hełm, by chronić go przed nagraniem promieniami słońca. Z czasem labry w herbach były coraz dłuższe i poskręcane, a ich „postrzępienia” coraz bardziej fantazyjne. Wierzch miał barwę pola tarczy, a spód był złoty, srebrny lub przybierał barwę głównego godła. Jeśli jednak metal występował w polu tarczy, to umieszczano go na spodzie labr, a barwę godła na wierzchu.

Rycerze Polscy nie mieli w zwyczaju przykrywania hełmu labrami, lecz w heraldyce przyjęto zwyczaj zachodni i do XIV wieku przystrajano herby takim hełmem. Zwyczaj ten nie był jednak powszechny. Materiały źródłowe nie podają barw labr wielu polskich herbów rycerskich. Rysując je jednak, można dodać labry, barwiąc je zgodnie z powyższą zasadą. W Polsce określenia łacińskie *lista*, *lusca*, *fascia* zastąpiono w XVI wieku słowem *labwerk*, pochodzącym od niemieckiego *Laubwerk*, oznaczającego gałązkę z liśćmi oraz podobne do niej ornamenty roślinne występujące w architekturze, na przykład na kapitelach kolumn korynckich. Z czasem słowo to spolszczono i zaczęto używać określenia „labry”

Labry utrzymuje na hełmie korona. W heraldyce zachodniej ukształtował się system koron rangowych o odmiennym kształcie dla króla, księcia, hrabiego, barona czy szlachcica. Dzięki temu po kształcie korony można poznać rangę rycerza. Niemal wszędzie korona szlachecka wygląda podobnie, ma trzy widoczne kwiatony i po jednej perle między nimi. Taką koronę przyjęto też w Polsce, a poza nią od paru wieków używa się jeszcze dwóch koron – baronowskiej i hrabiowskiej.

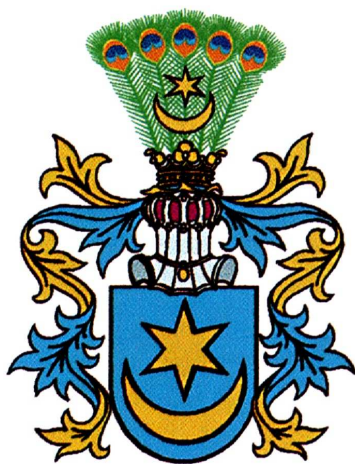
Korony rangowe:
książęca (mitra), hrabiowska, baronowska, szlachecka

2.6. Klejnot herbu.

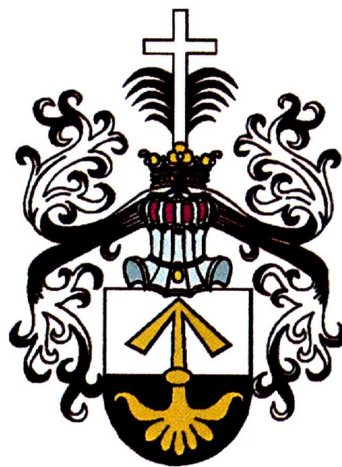
Z korony „wyrasta” klejnot, czyli plastyczna figura, często będąca powtórzeniem godła z pola tarczy (klejnot tautologiczny), czasem godła z dodatkowymi ozdobami (pawi ogon, pęk piór strusich, rogi bawołu lub jelenia, orle skrzydła, ptaka). Klejnotem może być również wizerunek budzących grozę zwierząt lub postaci fantastycznych, a także rogów, skrzydeł, głów ludzkich i zwierzęcych lub oręża rycerskiego. Klejnotem kilku polskich herbów rycerskich jest figura nawiązująca do nazwy herbu (jastrząb w herbie Jastrzębiec, lis w herbie Lis). Klejnot stanowi część herbu niemal od samego początku. Już pod koniec XII wieku wyparł wachlarze z piór umieszczane na wzór rzymski. Wykonany z drewna, skóry lub blachy klejnot mocowano na hełmie za pomocą rzemieni ukrytych pod chustą, która dała początek labrom. Chociaż spód klejnotu powinien być zakryty koroną, w średniowiecznej Polsce tak wyobrażano tylko jedenaście herbów rycerskich, a w pozostałych klejnot był umieszczany bezpośrednio na chuście.

Słowo „klejnot”, o rodowodzie łacińskim (*clenodium*), a obecnie używane na określenie figury na hełmie, od XIII do XVIII wieku oznaczało w Polsce sam herb, a jeszcze w XIX wieku mianem „klejnotny” określano człowieka posiadającego herb. W tym samym czasie wyrażenie „klejnoci się” oznaczało, że ktoś pieczętuje się herbem, używa herbu.

PRZYKŁADY PEŁNYCH HERBÓW RODOWYCH, Z HEŁMEM, LABRAMI, KORONĄ I KLEJNOTEM

Leliwa

Niesobia

Jastrzębiec

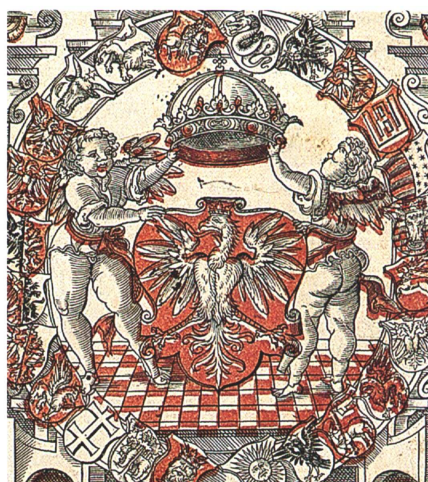
2.7. Trzymacze i inne ozdoby herbu rodowego.

Kolejną ozdobą herbową są trzymacze. Choć znano je od początku okresu heraldycznego, zaczęto stosować powszechnie od końca XIII wieku. Są to figury zwierząt rzeczywistych lub fantastycznych, anioły lub postacie ludzkie, podtrzymujące z obu stron tarczę herbową. Czasem bywa tylko jeden trzymacz, najczęściej anioł, którego popiersie i skrzydła wystają ponad górny brzeg tarczy – taki był pierwszy trzymacz herbu Korony Królestwa Polskiego. Trzymacze stosuje się głównie w herbach państwowych, ziemskich i miejskich, w Polsce jednak występowały do 1795 roku tylko w herbie państwa.

Z trzymaczami wiąże się kolejny element herbu, jakim jest postument, na którym one stoją. Może to być murawa, skały, wstęga, listwa drewniana lub skrzyżowane gałęzie. Jeśli tarczę podtrzymują stwory wodne, postument tworzą błękitne i białe pasy faliste, a jeśli trzymaczami są anioły, postument jest niepotrzebny, gdyż niosą one tarczę w powietrzu.

Herb Polski z trzymaczami Płaskorzeźba na ołtarzu w kaplicy św. Krzyża w katedrze na Wawelu

Herb Polski z trzymaczami z karty tytułowej Statua Regni Poloniae z 1563 roku

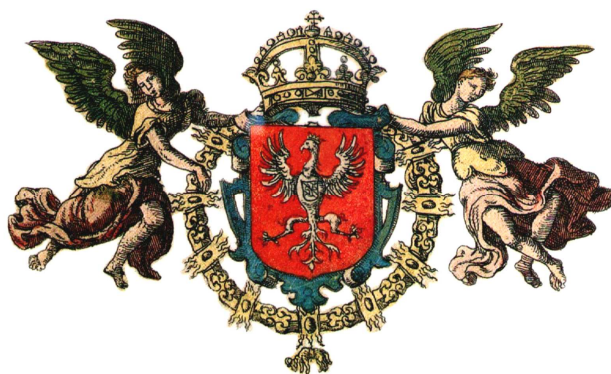
Czerwony płaszcz podbity futrem gronostajowym był w heraldyce polskiej rzadkością. W herbie państwowym występował od czasu panowania Augusta II Mocnego do czasu rozbiorów. Używano go również w herbach książąt polskich i litewskich.

3. Powstanie stanu szlacheckiego.

Rycerze byli elitą państwa. Spośród nich król wybierał swoich urzędników, wojewodów, sędziów. Tylko oni, prócz kościoła i króla, mieli prawo posiadać ziemię. Stanowili zwartą, solidarną grupę społeczną, świadomą swej wyższości, odrębności i siły. Mieli poczucie dumy i godności, kierowali się w walce rycerskim etosem. Przez paręset lat zdobyli wszystkie możliwe przywileje – od ogromnych ulg podatkowych, poprzez monopol na stanowiska kościelne, własne sądownictwo, zwolnienie z opłat celnych, aż po liberum veto i wybór króla.

Szlachta to stan społeczny, którego geneza sięga czasów wczesnohistorycznych, wytworzył się z grup rycerskich, opierających się na własności ziemskiej, związkach rodowych i nadawanych przez panujących prawach i przywilejach. Stan szlachecki wywodzi się ze średniowiecznego rycerstwa. Służba wojskowa była wówczas obowiązkowa dla wszystkich, lecz najskuteczniejsi w walce okazywali się dobrze wyszkoleni, uzbrojeni, konni wojowie zawodowi. Najczęściej byli to rodzimi posiadacze włości, czasami przybysze z sąsiednich krajów, szybko się polonizujący. W okresie nieustannych wojen, podbojów, w czasie nieustalonych jeszcze granic, silne, zawsze gotowe do walki wojsko stanowiło o potędze państwa. Władca dawał swoim wojom ziemię, oczywiście wraz z ludźmi je zamieszkującymi, a później, od XII w., także znak rozpoznawczy – herb, często nawiązujący do starszego

znaku własnościowego lub pieczęci rodu. Na rycerstwie ciążył podstawowy i jedyny w zasadzie obowiązek: wystawiać i dowodzić oddziałami wojsk. Trzonem takiego oddziału, chorągwi rodowej, byli rycerze – opancerzeni, walczący mieczem, kopią, toporem, siedzący na silnych koniach i należący do jednego rodu. Ponieważ zbroje kryły twarze, znakiem rozpoznawczym było zawołanie, hasło rodzinne, okrzyk bojowy. Znakiem zaś wizualnym proporzec z herbem oraz kolory i elementy herbowe na ubiorach, hełmach, tarczach. Poza rycerzami w skład oddziału wchodził konni kuszniczy, piesi łuczniczy, giermkowie, czeladź – również w herbowych kolorach. Czasami w skład chorągwi wchodził także drobni, ubodzy rycerze, których nie stać było na samodzielny zakup wyposażenia. Walczyli u boku seniorów i niekiedy przyjmowali ich herb na stałe, stając się członkami rodu. Okres tworzenia się rodów heraldycznych trwał w Polsce od końca XII do XIV wieku, na Mazowszu jeszcze w XV wieku.

Herb Polski
z trzymaczami.
Fragment ryciny
z *Civitates orbis
terrarum* G. Brauna
z 1618 roku

3.1. *Uzyskanie szlachectwa.*

Szlachta utworzona z rodów rycerskich bardzo dbała by jej szeregi nie powiększały się o nowych, obcych członków. Droga do stanu szlacheckiego była dla ludzi spoza stanu trojaka:

3.1.1. Adopcją było uznanie nieszlachcica za członka swego rodu i danie mu własnego herbu, przy czym za nieszlachcica uznawany był także szlachcic spoza Polski. Słynna, grupowa adopcja odbyła się po horodelskiej unii polsko-litewskiej w 1413 r., gdy najmożniejsze polskie rody przypuściły do swoich herbów rody litewskie. Najczęściej jednakże adoptowano przyjaciół, zasłużonych w służbie pracowników, wiernych i przydatnych poddanych, towarzyszy broni, ale też czasem majątnych mieszczan. Znana mi adopcja to z 1585 r. przyjęcie do swego rodu przez Czaplickiego Tytusa Piaczyńskiego swego wiernego „pancernego” towarzysza broni i danie mu własnego herbu Lubicz, z tym że Lubicz tej gałęzi rodu Czaplickich był odmianą herbu pierwotnego. Różnica polegała na zmianie w godle barwy krzyży kawalerskich z barwy srebrnej na kolor złoty. Błękitny kolor tarczy zachowano. Natomiast labry otrzymały kolor błękitno – złoty. W klejnocie skrajne pióra strusie błękitne, środkowe żółte. *Źródło: Sławomir Górczyński, Jerzy Kochanowski Herby Szlachty Polskiej Warszawa 1990.* W pierwotnym herbie Lubicz labry są w barwach czerwono – srebrnych. Adopcja była tak nagminnie stosowana, że po 1616 r. całkowicie jej zakazano.

3.1.2. Nobilitacji czyli nadania herbu i uznanie za szlachcica dokonywał do 1578 r. sam król, później król pod kontrolą sejmu, na koniec, od 1601 r. sejm, czyli sama brać szlachecka przez swych przedstawicieli.

3.1.3. Indygenat był przypuszczeniem przez króla i sejm do polskiego stanu szlacheckiego szlachcica zza granicy, łącznie z uznaniem jego herbu za polski. Indygenat był w Polsce rzadkością, w całej historii Rzeczypospolitej wydarzył się zaledwie 413 razy. Prócz odpowiednich zasług, od kandydata wymagano posiadania na terenie naszego państwa majątku ziemskiego, oraz złożenia przysięgi wierności Rzeczypospolitej.

3.2. Niektóre cechy szlachty polskiej.

W przeciwieństwie do państw zachodnich, zarówno herb jak i inne przywileje przyznawane były nie osobie, lecz całemu rodowi po wsze czasy. Dziedziczenie pomnażało więc znacznie liczbę szlachty. W XVIII w. szlachta stanowiła niemal 10 proc. społeczeństwa, kilkakrotnie więcej niż w innych państwach Europy. Równocześnie następowało silne rozwarstwienie ekonomiczne, od właścicieli wielkich latyfundiów poczynając, a kończąc na szlacheckiej biedocie bez ziemi i dochodów, wegetującej w miastach lub na służbie u możnych panów. Zakazany był jednak szlachcicowi handel i rzemiosło pod kara pozbawienia szlachectwa.

Cechą szlachty polskiej, odróżniającą ją od zachodniej, był jej demokratyzm. Każdy szlachcic był formalnie równy drugiemu, niezależnie od majątku, posiadanych urzędów, koligacji, nie były uznawane żadne tytuły arystokratyczne. Wyjątkiem byli ruscy i litewscy książęta z tytułami sprzed unii. Wszyscy, poza jednostkowymi wyjątkami, hrabiowie, baronowie są z nadania obcych władców, najczęściej Rosji, Prus i Austrii w okresie zaborów. Również w rodzinie, wśród potomstwa, panowała równość. Dziedziczyli wszyscy synowie po równo, córki równe miały posagi, herb i prawa szlacheckie wszystkim jednakowo przysługiwały. Rzecz oczywista były to ideowe założenia, powszechne, ale często też łamane. Możliwe rody pyszniły się swymi zagranicznymi tytułami książąt, margrabiów, hrabiów i baronów, a zubożała szlachta służyła im uniżenie. Jednakże najczęstszym modelem polskiego szlachectwa był wolny, niezależny, dumny dwór. Dewizą polskiej szlachty było zdanie, że „szlachcic na zagrodzie równy wojewodzie”.

3.3. Bracia kłejnotni i ich nazwiska.

Ciągłość rodu i przynależność do uprzywilejowanego stanu zaświadczał herb. Nazwisk w Polsce średniowiecznej przez długi okres nie było, używano połączenia imienia, miejsca pochodzenia i herbu, np. Jan z Tęczyna herbu Topór. Z latami przekształciła się taka forma w nazwisko Tęczynski i dotyczyła właściciela Tęczyna. Inni potomkowie Jana weszli w posiadanie innych włości, i od nich brali swe nazwiska, np. Hinko od Hinkowa, Ossoliński od Ossolina, Morawicki od Morawicy – ale wszyscy herbu Topór, wszyscy z tego samego rodu. Stąd też do jednego herbu należy i kilkaset czasem nazwisk rodzin szlacheckich, tworzących gigantyczny ród

heraldyczny, o niewielkim lub żadnym stopniu spokrewnienia, ale mający swe wspólne korzenie w zamierzchłej przeszłości i nazywający siebie braćmi klejnotnymi. Dopiero w XV wieku rody heraldyczne zaczęły tracić na znaczeniu wraz z zaniechaniem stawania do walki zbrojnej w chorągwiach pod znakiem rodowym. Zaczęto organizować obronę pod znakami ziem – ziemi krakowskiej, mazowieckiej czy łęczyckiej. Z rodów wyłaniały się gałęzie rodowe jak gałąź rycerska, senatorska czy biskupia. Z gałęzi wyłaniały się rodziny, które przyjmowały nazwiska od swych nadań ziemskich. Solidarność rodowa była silna i szlachcice tego samego herbu wspierali się w potrzebie, szczególnie często jako świadkowie w sądach.

Ponieważ nazwiska polskiej szlachty pochodzą najczęściej od nazw posiadanych włości, czasem od przydomków, mogą powtarzać się tak często, jak często występują nazwy wsi np. Kowale, Dąbrowa, Sokoły, Maków itp. Przykładowo, szlachcic herbu Abdank posiadający majątek Słomowo w województwie poznańskim nazywał się Słomowski, tak samo jak szlachcic herbu Grzymała, właściciel Słomowa z kaliskiego. Synowie jednego ojca mogli (i często tak się zdarzało) mieć różne nazwiska od posiadanych przez nich majątków, jak również jedna osoba mogła zmieniać nazwisko, gdy zmieniała swoje posiadłości. Czasem nazwiskiem stawał się przydomek. Herb jednakże pozostawał ten sam. Przy braku dokumentów rodzinnych, albo wiedzy o miejscach pochodzenia przodków lub chociaż ustnej tradycji o historii rodziny, nie można jednoznacznie ustalić swego herbu. Dodatkowym utrudnieniem jest fakt, że nazwiska szlacheckie posiadają również ludzie plebejskiego pochodzenia, wywodzące się z miejsca zamieszkania lub przynależności do szlacheckiego dworu.

PRZYKŁADY POLSKICH HERBÓW RODOWYCH

Godziemba

Jelita

Korczak

Leliwa

Nałęcz

Ostoja

Pomian

Sulima

Sas

Świnka

Topór

Zaremba

Rodowy znak identyfikacyjny, jakim jest herb, wymaga państwowej ochrony prawnej. Wszędzie poza Polską istniały ku temu stworzone odpowiednie urzędy, przeważnie zwane heroldiami. Prowadzono w nich spisy herbów wraz z ich wizerunkami i opisami oraz nazwiskami ich właścicieli, tzw. Role herbowe. Urzędnik heroldii – herold – sprawdzał, np. na turniejach rycerskich, poprawność i legalność używanych herbów. Były to urzędy królewskie, miały więc odpowiednio wysoką

rangę. Heroldie istnieją do dziś w krajach o ustroju monarchicznym. W Polsce heroldii nie było nigdy (na dworze króla Jagiełły działało dwóch heroldów), trudno bowiem do polskich urzędów zaliczyć Heroldię Królestwa Polskiego z okresu zaborów, założoną i administrowaną przez carat, nie były również prowadzone spisy szlachty. Pośrednim dowodem szlachectwa były piastowane przez przodków urzędy i zaszczytne funkcje, posiadane majątki ziemskie, udział w sejmach i sejmikach, dokumenty, w których nazwisko lub imię z miejscowością wymienione było ze szlacheckim tytułem (generosus – urodzony), odciski pieczęci, dyplomy oficerskie. Niezmiernie rzadko zdarzały się zachowane akty nobilitacyjne. Architektura dworska była przeważnie drewniana, więc w pożarach płonęły domowe archiwa, a częste wojny jeszcze pogarszały sytuację. W wypadku podważania szlacheckiego pochodzenia w Polsce praktykowany był zwyczaj poświadczania szlachectwa przez zaprzysiężonych świadków – rodzinę z linii ojca oraz matki, sąsiadów. Proces odbywał się na sejmikach w wojewódzkich lub ziemskich, fałszywe świadectwo było surowo karane. Jeżeli zarzut o bezprawne zaliczanie się do szlachty nie został przekonywująco odparty to oskarżony tracił majątek – w połowie na skarb królewski, drugą połowę dostawał oskarżyciel, który o nadużyciu doniósł.

Jednakże były przypadki przekupnych świadków i sądowy wyrok „potwierdzał” szlachectwo osoby niższego stanu. Dzieło Waleriana Nekandy Trepki „Liber chamorum” powstałe w XVII w. świadczy, że zjawisko to było dość częste i stanowiło nielegalną, czwartą drogę do szlachectwa – nie było jednak wolne od „prywaty” imię pana Waleriana.

Herby polskich rodów rycerskich w Herbarzu Złotego Runa. 1430 – 1440 (od góry - z lewej do prawej): Leszczyc, Zadora, Łabędź, Gryf, Trąby, Groty, Korab, Godzięba, Pobóg, Rogala, Dołęga, Belina

Polskie herby występują w średniowiecznych zachodnich rolach herbowych, najstarszy znany zapis to flamandzki Herbarz Gelrego z końca XIV w. z wizerunkami 18 polskich herbów. Wynikało to z kontaktów dyplomatycznych polskiego rycerstwa, oraz jego udziału w zachodnich bractwach i turniejach rycerskich.

W publikacji Herby Szlachty Polskiej – zeszyty opracowane w latach 1908 – 1913 przez Zbigniewa Leszczyca jako pierwsze krytyczne i oparte na rzetelnej podstawie źródłowej kompendium wiedzy o rodzinach szlacheckich i ich herbach potwierdza udowodnione otrzymanie szlachectwa : Święcicki h. Jastrzębiec, Mazowsze 1549 r., Wielkopolska 1670 r. i sandomierskie – udowodnili pochodzenie szlachectwa w Królestwie Polskim 1825 r. Znano również domy: Święcicki h. Godzięba województwo łęczyckie 1499, Święcicki h. Janina ziemia czernichowska 1724 r.

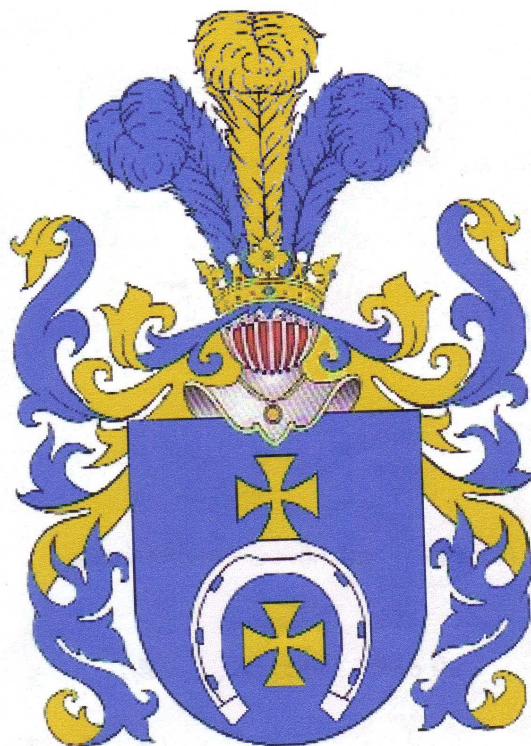
Brak królewskiego urzędu sprawującego kontrolę nad polską heraldyką prowadził do pewnej dowolności w używaniu herbów. Rygorystycznie przestrzegano bowiem i kontrolowano, społecznie przede wszystkim, jedynie sam fakt szlacheckiego pochodzenia. Jego wizualna otoczka była nieco lekceważona. Zdarzały się przypadki samowolnej zmiany herbu na inny, zmiany jego wyglądu, barw, uzupełnień i opuszczeń. Najczęściej były to zmiany drobne, spowodowane chęcią odróżnienia jednych rodzin tego samego herbu od innych zamieszkałych w najbliższej okolicy lub zaznaczenie odrębności grupy osiedlającej się na odległych kresach Rzeczypospolitej.

PRZYKŁADY POLSKICH HERBÓW Z PODKOWĄ

Taka zmiana zaczynała stanowić odmianę herbu, często odmiana ta otrzymywała nazwę od nazwiska jej posiadacza. To zjawisko nie rozbijało jednak pierwotnej jedności rodowej, ale pomnażało ilość polskich herbów. Podstawowych znaków było około 200, z odmianami zaś ta liczba urosła do ponad 6000 znanych i wielu nieznanymi, zapomnianych lub znanych częściowo, np. bez barw czy klejnotów. Funkcję heroldii i urzędowych roli herbowych przejęli w Polsce autorzy herbarzy, historycy i pasjonaci heraldyki. Pierwszy polski herbarz to „Insignia seu clenodia incliti Regni Poloniae” Jana Długosza z końca XV w. z 139 opisami i wizerunkami herbów. Z różnych innych źródeł wynika, że Długosz zaledwie część istniejących wówczas herbów przedstawił. Kolejne herbarze to z XVI w. „Zwierzyniec” Mikołaja Reja i do dziś popularne „Herby rycerstwa polskiego” Bartosza Paprockiego. Rzetelne i dostępne w bibliotekach w postaci reprintów to herbarze ks. Kacpra Niesieckiego z XVIII w. (uzupełniony przez J.N. Bobrowicza w XIX w. – 10 tomów) i Adama Bonieckiego z przełomu XIX i XX w. (16 tomów). Herbarzy i spisów szlachty powstało dużo, każdy ma swoje słabe i mocne strony. Ich rozsądną kompilacją stała się międzywojenna „Polska encyklopedia szlachecka” w 12 tomach.

Powyższe opracowanie powstało dzięki obszernemu wykorzystaniu publikacji heraldycznych: „Insignia, symbole i herby polskie” Alfreda Znamierskiego, oraz „Polskie rody szlacheckie i ich herby” Tadeusza Gajla.

Herb Piacyński z labrami
Odmiana herbu Lubicz

Źródło: Herby rycerstwa polskiego
na zamku w Kórniku
Teksty: Ryszard Marciniak i inni
Kórnik 1988 r.

4. *Kronika kanonika ks. Jana Długosza.*

Wielkie zainteresowanie zwiedzających zamek kórnicki budzi sala jadalna ozdobiona przez Tytusa Działyńskiego (1796 – 1861 r.) malowidłami herbów. Właściciel i autor ostatniej przebudowy zamku na modłę neogotyku angielskiego polecił wymalować w 71 drewnianych kasetonach stropowych herby rycerstwa polskiego. 72 pole pozostawiono puste a znany z ciętego humoru właściciel zapewnił swojego gościa, że to właśnie puste pole będzie zawierać jego brakujący herb rodowy. W rzeczywistości Tytus Działyński, zakochany w Polsce Jagiellonów posłużył się najstarszym rękopisem z XVI w. z swojej sławnej biblioteki autorstwa Jana Długosza zatytułowany *Insignia sen Clenodia regis et Regni Poloniae* (Znaki, czyli herby Króla i Królestwa Polskiego).

Rękopis Kórnicki uchodzi dziś za najstarszą z znanych kopii tej pracy heraldycznej. Herbarz w części pierwszej zawiera herby państwa polskiego i jego ziem. Część drugą wypełniają *Arma baronum Regni Poloniae*, tj. Herby dostojników Królestwa Polskiego. Jan Długosz umieścił tu 71 herbów polskich, przydając często wzmiankę o pochodzeniu danego rodu i lapidarną charakterystykę jego członków.

Niewątpliwie najcenniejszym przekazem Klejnotów są heraldyczne opisy herbów, uwzględniające nie tylko kształt godła herbowego, ale i barwy jego i tarczy. Niemniej pozostałe elementy jego opisu budzą równie wielkie zainteresowanie historyków, między innymi z powodu wielu przypadków niezwykle ostrych i złośliwych opinii kanonika krakowskiego o członkach najwybitniejszych rodów polskich. Można się domyślać, że owe niepochlebne opinie zniechęcały do podejmowania prób publikacji herbarza w czasach Rzeczypospolitej szlacheckiej.

Dopiero w XIX w. oczyszczające działanie nauki umożliwiło druk tego zabytku, ale tylko w oryginalnej łacińskiej wersji językowej:

YASRZAMBI ..... Ex Polonica gente ortum ducens.....

Viri in ea tyranidem et rem privatam proni; per quos et beatus Stanislaus Cracoviensis et Venterus Plocensis episcopi fuerunt occisi. Ob. quam notam, dum huius domus nonnulli milites, occisione beati Stanislai secuta, ex Cracoviensi regionae in Masoviam anflugissent, Boleszczycy, quasi milites Boleslai regis, sunt nominati et id nomen usque in hodiernum sorciuntur et retinent.

JASTRZĘBIEC .....Z polskiego plemienia zrodzony.....

Mężowie w nim skłonni do despotyzmu i ubiegania się o prywatę i przez nich tak Święty Stanisław krakowski jak Werner plocki biskupi zostali zabici. Z powodu zmyzy, gdy niektórzy rycerze domu tego, po zabójstwie świętego Stanisława, zbiegli z ziemi krakowskiej na Mazowsze, zostali nazwani Boleścicami, niby rycerzami króla Bolesława i imię owe losem wyznaczone aż po dziś dzień zachowują.

Jan Długosz, Insignia, 21

Epitafium Jana Długosza
Wychowawcy królów i narodu
„Skalka” w Krakowie

Dzieło Jana Długosza uzupełniali później heraldycy polscy (Bartosz Paprocki, Kasper Niesiecki i inni), których spisy ozdobione panegirykami na cześć znaczących magnatów i legendami, które miały świadczyć o „starożytności” herbu.

Ukształtowane w średniowieczu herby, utrwalone poprzez użytkowanie ich przez całe rody genealogiczne i dziedziczonych z ojca na syna pieczęciach, przetrwały bez większych zmian, aż po nasz wiek. I to pomimo wprowadzania przez rządy zaborców w wieku XIX rozlicznych zmian, tak co do legitymacji szlachectwa, jak i nobilitacji.

Konstytucja z 1921 r. w art. 96 nie uznała tytułów szlacheckich i odtąd herb również został pozbawiony ochrony prawnej, nie tracąc jednak znaczenia społecznego. Dopiero przemiany polityczne po drugiej wojnie światowej, które głęboko przeorały mentalność społeczeństwa polskiego i zdawały się kłaść kres wszelkim przeżytkom ustroju feudalnego, w tym także i herbom, które starano się usunąć również z pola badań naukowych, hamując wszelkie prace z dziedziny genealogii i heraldyki polskiej.

Dzisiaj, jakkolwiek herb nie stanowi już wyróżnika społecznego, pozostaje jednak obecny

w sferze świadomości historycznej wielu osób poszukujących swych korzeni, powiązań rodzinnych, w bliższej lub dalszej przeszłości.

ACCIPITER

*Dawno, dawno temu, kiedy nie było jeszcze kraju
Polan, gdy nad Wisłą żyli Wiślanie, nad Bugiem
– Bużanie, a nad Gopłem – Goplanie...
- „Stara Baśń” J.I. Kraszewski.*

Źródło: Bartosz Paprocki
Herby Rycerstwa Polskiego
zebrane i wydane w Krakowie
Roku Pańskiego 1584.

O KLEJNOCIE STARODAWNYM POLSKIM

JASTRZĘBIEC ALIAS BOLESZCZYC

Ten klejnot dla tego ma nazwisko Jastrzębiec, że przodkowie jego nosili ptaka tego za herb jeszcze *in paganisimo*. Potem gdy potomek jego wynalazł podkowsy, a znaczną posługę uczynił za chrześcijańskich monarchów, poraził nieprzyjaciela gwałtownego, tak jako masz o tem w Gniaździe Cnoty, podkowsę i krzyż za herb otrzymał. Wszakże tem się nazwiskiem potomstwo mianowało przez dłuższy czas. Dopiero po Wojciechu arcybiskupie gnieźnieńskim naprzód się poczęli przedniejsi pisać z Rytwian, a potem drudzy skąd kto miał. Ale przedtem inszego nazwiska nie mieli, zamki i miasta od tego nazwiska budowali, jako był wieku mego jeszcze zamek Jastrzębiec.

Wielkiej wagi za onych dawnych monarchów, zwłaszcza jeszcze pogańskich był ten ptak *accipiter*, i potem u inszych. Jako o tem świadczy *Hadrianus Junius medicus in Emblematibus* temi słowy:

Acciper autem Dei significationem habet, quoniam ea avis caeteras antecellit, et volatus pernicipitae etc.

Ten tedy starodawny klejnot, którego używali, w hełm podnieśli, a tego przodkowie byli w Polsce od czasu dawnego znacznymi i możnymi ludźmi, o czym niżej czytać będziesz.

Bo gdy Bolesław Śmiały król polski zabił Stanisława świętego biskupa krakowskiego z domu Prus, natenczas byli na dworze jego niepoślednimi rycerzami, jako o tem czytamy u wszystkich historyków; żałując uczynku swego, zaraz i z królem rozjechali się ci dworzanie, o czym niżej czytać będziesz. Byli niektórzy na Śląsku, zwano ich Łazekami, zwłaszcza w Mazowszu, drudzy tak jako jastrzęba zowią w której stronie: Kudbrzowie, Kaniowowie, Ludbrza, Zarasy, a na Litwie Nagóra.

Z tegoż herbu wszystkie podkowy, co ich jedno jest, przez dwadzieścia familij początek mają, jedni za *vicia* odmiany brali, drudzy za znaczne zasługi, o czym na swych miejscach czytać będziesz. Tu tylko obaczywszy własność herbu, czytać będziesz o przodkach, i o potomstwie ich, które ja w tak szerokim królestwie znać i wiedzieć o niem mogę.

Naprzód przywilej klasztorny wspomina MSZCZUJA *Accipitrina* albo JASTRZĘBCA kasztelanem sandomierskim, za Bolesława Pierwszego, który panował roku 999, umarł r. 1025, – a potem potwierdzony od Bolesława Wstydlivego r. 1246.

Katalog wspomina dwóch synów Mszczujowych kanonikami krakowskimi r. 1061, jednemu było imię Jan, a drugiemu Mszczuj, za Lamperta biskupa krakowskiego.

Roku 1084 wspomina Długosz tych, którzy przyszli z Węgier z Mieczysławem synem Bolesława Śmiałego, na pisanie Władysława monarchy, stryja jego temi słowy:

Et cum eo Borziwoj filius Mstae, Zbilutus, Dobrogostius, Zema, Odolaj, Andreas et alii omnes milites, qui cum Boleslao rege in Hungarian effugerant, quibus Vladislaus dux, omnia eorum mobilia universali decreto ducali cavenda, propter necem Beati Stanislai interpretaetatum, te propter transfugii crimen applicata, ad plenum restitut.

Ołtarz św. Stanisława biskupa krakowskiego, który w dniu 11.04.1079 poniósł śmierć męczeńską z ręki króla Bolesława Śmiałego przy asyście drużyny królewskiej – wojów z rodu Jastrzębczyków.

BORZYWOJA I DERESŁAWA JASTRZĘBCÓW wspominają listy przy nadawaniu wolności rycerstwu polskiemu, które potwierdzali potem królowie i monarchowie polscy, jako Kazimierza Wielkiego potwierdzania list klasztorny, w którym *praesentes* opowiada, a opowiada ich de Jakuszowice, tego listu dawność opisuje, roku 1199.

DERESŁAWA podczaszym u Bolesława Krzywoustego list potomków własnych tego klejnotu opowiada, o którym czytasz w historyach, jako mężnie przy królu panu swym z nieprzyjaciółmi ojczyzny swej czynił, jakoć to szerzej historia powie; to było w r. 1114.

ŚWIĘTOSŁAWA biskupa poznańskiego wspomina katalog, wyliczając wielkie cnoty jego, który był wzięt po Bernacie z domu Rola w roku 1511. Tylko rok był na biskupstwie; po nim nastął Bernat z domu Bróg.

WOJCIECHA I DERSŁAWA, syny podczaszego, wspomina list Jastrzębców jako braci rodzonych; był Wojciech chorążym sędomierskim. Co opowiada list Bolesława Kryspusa nadany w roku 1280, z wielkiego męstwa i zasług dla rzeczy pospolitej, i dla pana swego, którego jest sens w te słowa:

Nos Boleslaus dux etc. etc. Considerantes fidelitatem et probitatem militum nostrorum Alberti et Derslai Accipitrinorum, pro fideli servito illorum, villas ipsorum Jakusowicze et Kobelniki de jure polonico in jus teutonium transferimus etc. Datum Sandomiriae. Anno ut supra.

PIOTRA JASTRZĘBCA, syna Wojciechowego, wspomina list chorążym sędomierskim, tegoż czasu i roku, który potem potwierdzał Władysław Łokietek.

W Jędrzejowie jest grób kamieniem nakryty, na którym tylko znacznie herb wryty Jastrzębiec, a textu wyczytać nie można, dla dawności i zatartych liter – osoba znaczna, a rok 1206.

PIOTRA nazwanego BREVIS biskupa płockiego wspominają historye za Władysława Jagiełła, który naprzód w Litwie wiarę chrześcijańską rozmnażał w roku 1390. Pisze Kromer nazywając go mężem uczonym i bogobojnym. O czym czytają księgi jego 15, o którym *Anonimos* opowiada wiersze pisane w te słowa:

*Stenuus Accipiter pennis superantibus astra
Despicit, est humili, quidquid in orbe situm.
Is quoque cum clara qui traxit origine gentem
Discolor, haud quando stemmatis hujus erat.
Dum parat aeterno victuram tempore famam
Nomine prebuit, notus utriusque pollo.*

Tenże był k'woli Litwie nazwany Wasilo, *ut in historia.*

MARCISZA JASTRZĘBCA wspomina list domu Jastrzębców bratem rodzonym Andrzeja biskupa wileńskiego. Ten w Nowem Mieście klasztor Franciszkanom nadał i zbudował, tenże i Zborów kupił.

MSZCZUJA podkomorzego krakowskiego, mianując go Jastrzębcem wspomina list od Kazimierza Wielkiego nadany r. 1366. Tam go *in praesentia* drugich ludzi znacznych opowiada, przy potwierdzeniu tego listu klasztoru strzeleńskiego.

PIOTRA KOSZCZONA, który się pisał de Sędziszów wspomina Długosz w r. 1400 znacznym mężem.

WOJCIECHA JASTRZĘBCA najprzód opowiada katalog biskupem poznańskim w r. 1393. Tenże warszawskiemu kościołowi tum nadał. Potem był kanclerzem koronnym i biskupem krakowskim, zrzuciwszy Piotra Wisza z domu Bróg. Miał potem wielką trudność z królem o rzecz pospolitą i o niektóre występki królewskie, jako o pojęcie Granowskiej. – Tenże potem był arcybiskupem gnieźnieńskim w roku 1423. Umarł 1436, dnia pierwszego września. Po nim nastąpił Wincenty z domu Doliwa. O tym Wojciechu pisano wiersze w te słowa:

*Arduus Accipiter terris haud mersis opacis
Praepes in aetereis militat usque plagis.
Nec magis hic opibus, quam multis clarus amicis,
In tarda celebris posteritate viget.*

Ten Wojciech miał wielkie zachowanie z domy możnemi, Rytwiany kupił od potomków albo synowców Mikołaja z Kurowa arcybiskupa gnieźnieńskiego i zmurował w nich zamek. Jastrzębie u Iłże miasteczko fundował. Zamek Jastrzębiec zbudował w ojczyźnie od imienia swego w ziemi sędomierskiej półtorej mili od

Szydłowa, wszakże go za wieku mego Piotr wojewoda krakowski spustoszył, a na tem miejscu staw wielki uczynić kazał. Borysławice w łęczyckiej ziemi kupił, inszych niemało majątności synowcom naprzyczyniał.

Ciało jego leży w Bensowej, w klasztorze który on sam nadał, fundował i zmurował, jako to listy tego tam klasztoru opowiadają. Tamże jest napis na grobie jego w te słowa:

Hic jacet Albertus Jastrzebiec, genere nobilis de Lubnice etc. Primum posnaniensis ecclesiae episcopus, demum anno Domini 1412 ad ecclesiam cracoviensem translatus, exactis annis 12 ad ecclesiam metropolitanam gnesnensem de anno Domini 1423 iterum transfetur, sedit ibi annis 13. Mortuus in villa Mnichovicze anno 1436, die solis, 2 mensis Septembris. In eadem ecclesia traditur sepulturae. Ecclesiam in Bensova transtulit in regulam ordinis Sancti Pauli primi heremitaie, anno Domini 1421, ubi monasterium ex muris construxit et dotavit. Ejus tempore Cruciferi in Prussia bello ingenti per dominum Vladislaum Jagiellonem regem Poloniae frustrati sunt, Anno 1410. Naprzód był decretorum doctor, dziekanem krakowskim, proboszczem poznańskim, dał temu klasztorowi te wsi: Bensową, Bensówkę, Bydłową, Bystronowice.

Tamże opowiadają skrypta klasztorne brata jego SCIBORA wojewodę łęczyckiego, który miał synów dwadzieścia, i wszystkich imiona i własność twarzy w tymże kościele wykonterfetowane, przy każdym herb Jastrzębiec. Textu już nie było znać, tylko osoby a herby. Zbito ich w Pruskiej wojnie ośmiu, a dwunastu było kasztelanami.

Wszakże nie rozumiem, dla czego *epitaphium* w Gnieźnie wyciosane w te słowa na kamieniu: *Sub hoc lapide quiescit corpus revendissimi patris domini Alberti archiepiscopi et primatis sanctae gneznensis ecclesiae. Anno Domini 1436.* Jeźliż tylko znak wieczny czyniąc potomstwo, że był prefektem katedry onej, albo też dla jakiej innej przyczyny. Ale znaczniejsze znaki, iż w Bensowej ciało jego leży, a niżli w Gnieźnie.

Tegoż Wojciecha bracia i synowcy po śmierci jego poczęli się pisać z Rytwian, czego sam czytając kronikę pomienionego autora dojdiesz.

Tegoż Wojciecha wspomina Długosz w kronice swej, że jeszcze biskupem poznańskim będąc, *fundavit collegium Mansionariorum pro decantandis horis Beatae Mariae Virginis*, którym nadał dziesięciny po wsiach około Kalisza i Dałanowa, to jest: po Głogowej, Bandzieszynie, Krępej, Szczurej, po Gałaskach dwojgu, po Janikowie, Naboszcycu, Lanckorzynej, Wierzbnie, Damszynie, Gutowie, Bieganinie, Raskowie, Pogrzybowie, Rpiszowie, Przygodzicach, Ochańszcze, Gołuchowie, Boninie, Lewkowie, Boczkowie, Gwiazdowie, Gorznie, Bieninie. To między nimi postanowił, aby wikaryusze mieli mansyonarye, aby *tertia pars illorum missas et officia expleat.*

MARCIN JASTRZĘBIEC synowiec tego arcybiskupa, był wojewodą łęczyckim, jak to Kromer wspomina. Jego syn Derśław brat Jana, który wszelkie skarby pobrał po dwóch biskupach i najpierwej pisać począł się z Rytwian; ten jako był mężem przeważnym, hojnym, mężnym, wielkomyślnym, to o nim historia dostatecznie świadczy. Eufemią córkę książęcia mazowieckiego Bolesława zapalczywie miłował, i utracił był dla niej mało nie wszystkę majątność, wszakże jego wielkie zachowanie i przeważność, zawsze go w wielkim dostatku i zacności chowała. Był najstarszy między bracią, i tego był najwięcej umiłował Wojciech arcybiskup stryj, inszym krewnym swym mało udzieliwszy, wszystkie mu dobra swoje darował. Był to syn

jedyny Marcina wojewody łęczyckiego. Ten się długo sprzeciwiał Władysławowi synowi Jagiełłowemu wraz ze Sptykiem z Mielsztyna z domu Leliwa w elekcyą.

Tenże śląskie księstwo wojował, Zatoru i Oświęcimia dwóch niemałych powiatów dostał.

Tenże potem wielkim kosztem na królestwo węgierskie króla Władysława prowadził, o czym historye świadczą. Był wojewodą lubelskim roku 1440. Potem wojewodą krakowskim, starostą sędomierskim. Tam miał wielką sumę, którą rzeczy pospolitej w testamencie odkazał. Był marszałkiem koronnym, umarł kasztelanem krakowskim.

Ten był na pruską wojnę z Odrowążem ze Sprowej chorągiew herbową wywiódł i znacznie osadził, o czym Kromer w księgach 24.

Tenże z tym Odrowążem spółecznie Podola Turkom i Kamieńca miasta głównego w onym kraju obronił, w poselstwach wielkich bywał, tak do Krzyżaków, jako i do Czechów od Kaźmierza króla w roku 1471, jako o tem historye świadczą.

Ten Kaźmierza ku opanowaniu wołoskiej i multańskich ziem statecznie namawiał. Tenże wiele na ółtarz Stanisława świętego w Krakowie na zamku nadał, także w Sędomierzu do kościoła Panny Maryi. W Bensowej klasztorowi od stryja fundowanemu wiele nadał, umarł w r. 1477.

Tegoż wspomina list rękojemski dla tego, że wespół z Piotrem wojewodą ruskim Odrowążem ręczyli za Hryćka z Pomorzian wojewodę podolskiego, Janowi z Czyżowa kasztelanowi krakowskiemu za 40 grzywien w r. 1447.

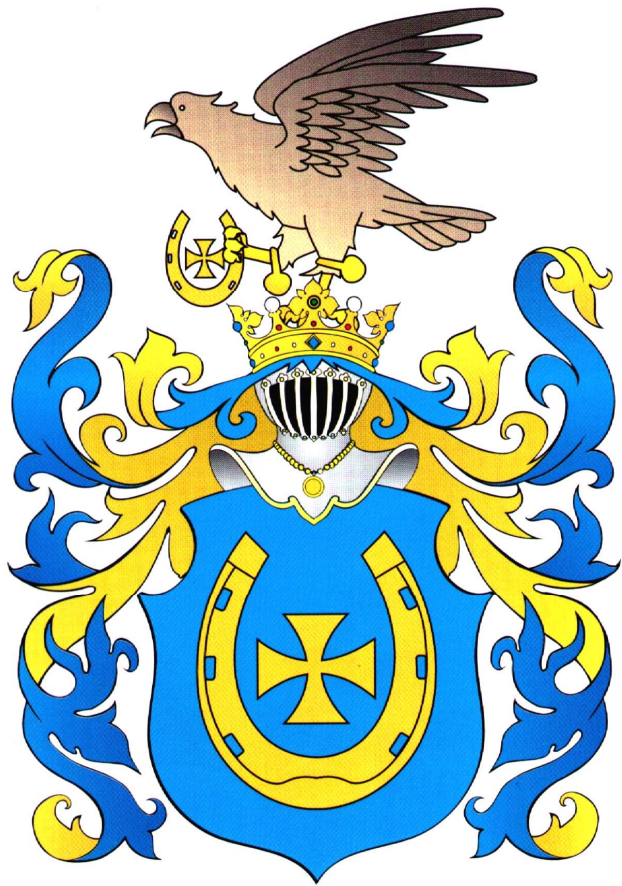
PIOTRA syna Marciszowego Jastrzębca, który się pisał ze Zborowa, list domu tego wspomina. Ten był w łasce u króla Kazimierza syna Jagiełłowego, był łowczym sędomierskim w r. 1479.

JASTRZĘBIEC ŚWIĘCICCY

Kończy się wiek piętnasty w którym kończy się epoka rycerstwa, chorągwi rodowych – synowie jednego ojca przyjmują nazwiska od swych nadań ziem przez króla, wykupu wiosek, miasteczek – powstają rodziny szlacheckie wywodzące się z jednego pnia rodowego jako osobne konary, gałęzie i z czasem całkiem różne.

Kronikarz heraldyczny Bartosz Paprocki spisuje swój herbarz w XVI wieku. opisuje dalszych przedstawicieli rodu Jastrzębców wyszukuje ich z annałów klasztornych, farnych, a także z kronik Gala Anonima, Marcina Kromera i kanonika krakowskiego Jana Długosza z końca XV wieku. W swoich przekazach kronikarskich do najbardziej znanych rodzin z Jastrzębcem w herbie uznaje Zborowskich z Zborowa i Rytwian, dom Myszkowskich z Mirowa, dom Dzierzgowskich – Jeżewskich, dom Beżewskich z Rusi, oraz dom Święcickich z Święcic – „był rozrodzony i możny, oraz skoligacony z znakomitymi rodzinami Mazowska i Wielkopolski”.

Herb rodowy poszczególne rodziny wywodzące się z jednego rodu przyjmują często w odmianie zmian heraldycznych. W bogatym w treść wizualną atlasie Tadeusza Gajla pt. „Polskie rody szlacheckie i ich herby” naliczyłem dwadzieścia cztery odmiany herbu Jastrzębiec. Niektóre konary rodu przyjęły zgoła inne herby – są znani Święciccy herbu Godzięba, Janina, Krzywda – są wspomniani w herbarzach i starych dokumentach Święciccy herbu Poraj i Półkocic, a na Litwie Nagora.

Jastrzębiec. Tarcza z polem błękitnym, na którym godło podkowa złota ocelami do góry, w niej krzyż kawalerski złoty. W klejnocie nad hełmem w koronie szlacheckiej jastrząb z złotymi dzwoneczkami u łap, trzymający w prawym szponie taką samą podkowę z krzyżem, jak opisano na tarczy. Labry herbu błękitne z podbiciem złotym.

Z powstaniem tego herbu związana jest następująca legenda. Podczas panowania księcia Bolesława Chrobrego potem króla polskiego Łysą Górę – obecnie Góry Świętokrzyskie – zawładnęli poganie. Korzystając z tego, że oblodzona góra była nie do zdobycia, bezkarnie urągali księżęcy rycerzom, namawiając, aby przynajmniej jeden z nich przyszedł bić się za Chrystusa. Usłyszał to rycerz Jastrzębczyk. Przyczepił do kopyt swego konia podkowy, których wykonanie widział jako człek bywały w sąsiednim kraju,

wdarł się na górę, pojmał jednego z pogan i przyprowadził do władcy. Innym rycerzom także rozdał podkowy i wtedy zdobycie pogańskiej fortecy nie było już trudne. Za swój czyn otrzymał godło herbowe z podkową i krzyżem na tarczy, a dawny znak jastrzębia umieścił na hełmie. Rycerzem tym był Mszczuj h. Jastrzębiec, a działo się to w 998 r.

Król Polski w stroju turniejowym.
Miniatura z herbarza *Złotego Runa* z połowy XV wieku

Źródło: Bartosz Paprocki
Herby rycerstwa polskiego
Zebrane i wydane Roku
Pańskiego 1584
w Krakowie.
Wydanie z 1858 r.
Strony 183-184

6. Jastrzębiec Święcicy

Bartosz Paprocki opisując herby rycerstwa polskiego i rodziny, które znał za życia swego lub z kronik i dokumentów klasztornych lub farnych tak wspomina rodzinę Święcickich:

Święcicy, dom rozrodzony i możny. Mikołaj który miał synów pięć za wieku mego, córkę jedną z Barbarą Noskowską siostrą biskupa płockiego. Naporzód:

1. JANA kanonika pułtowskiego, umarł w roku 1549. O czym świadczy napis na grobie w Pułtowsku.

2. MACIEJA wojskiego nurskiego, umarł roku 1569.

3. WOJCIECHA dziekana płockiego, kanonika pułtowskiego. Tego napis wspomina na grobie, który był sam sobie za żywota sprawił. Umarł w roku 1566, mając wieku lat 48.

4. JAKUBA, który umarł roku 1572. Nie zostawił potomstwa.

5. FRANCISZKA podkomorzego łomzieńskiego, którego syn Wawrzyniec był wieku mego człowiekiem uczonym, i córka Karniewska podsędkowa rawska.

MIKOŁAJ syn Maciejów, kanonik pułtowski, młodo umarł w r. 1579. Ten był świadom wiewa ziem, człowiek uczony.

ANDRZEJ syn także Maciejów, Marcin i Anna Ossowińska.

Od drugiego brata Mikołaja syn, któremu było imię Jakub, z drugą siostrą biskupa płockiego zostawił potomstwo, ten miał wieku sto lat.

STANISŁAW, syn Jakubów, wzrostu niemałego, siły bardzo wielkiej, w potrzebach rycerskich znacznie okazały.

MICHAŁ brat jego, oba potomstwo mają.

MACIEJ trzeci brat Mikołaja i Jakuba, mąż wiewa ziem świadomy, którego syn został Jeronim (Hieronim pierwszy osiadł w Wielkopolsce).

Święcicy w sędomierskiej ziemi, piszą się z Przepierowa, z tegoż domu tych wyżej pomienionych idą. Byli wieku mego dwa bracia rodzeni Jan i Piotr ludzie rycerscy, w potrzebach znacznych bywali. Jan *vidit mulforum hominum mores et urbes*. Siostra ich trzecia zaduska i insi tamże są bracia ich stryjeczni.

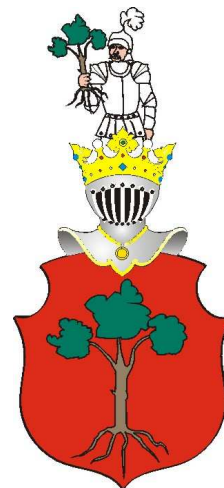
Święcicy pieczętowali się następującymi herbami

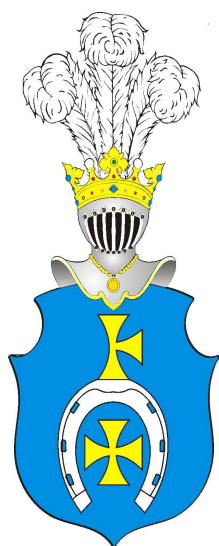
Jastrzębiec

Janina

Godziemba

Krzywda

Poraj

Półkozic

Odmiiany herbu Jastrzębiec

Abrahamowicz

Bełza

Białachowski

Białynia

Brzozowski

Chyliński

Czernyszew

Gliszczyński

Grębecki

Kapica

Koczański

Kuryło

Lemnicki

Mierczyński

Niemyski

Nycz

Protasewicz

Schabicki

Skopowski

Skórski

Suliski

Turłaj

Unierzyski

Welinowicz

7. *A dlaczego Boleszczyc?*

Zaczerpnięto z historii: Nastąpiły lata panowania Bolesława II Śmiałego zwanego także Szczodrym (1058-1079) najstarszego syna Kazimierza Odnowiciela zwolennika, śladem swojego dziada Bolesława Chrobrego silnego państwa popartego autorytetem monarchy.

Bolesław Śmiały w polityce międzynarodowej popiera papieża Grzegorza VII będącego w sławnym sporze z cesarzem Henrykiem IV – zakończonym „pokajaniem” się Henryka w Canossie. Poparcie polityki papieża ułatwiło Bolesławowi jego koronację na króla Polski w 1076 r. za wiedzą i zgodą papieża – czemu sprzeciwiali się Niemcy, oraz na zorganizowanie na nowo hierarchii kościoła przez odnowienie 1075 r. metropolii w Gnieźnie z podległymi jej dawniej biskupstwami (w Wrocławiu, Krakowie i Kołobrzegu), do których dołączono nowe w Płocku, co ukłóciło wpływy kościoła niemieckiego (arcybiskupstwa w Magdeburgu) i potwierdziło prawo powołania biskupów przez króla. Na biskupstwo w Wrocławiu został powołany od 1062 r. pierwszy Polak, Jan z rodu Jastrzębców z Jakuszowic.

Bolesław Śmiały

Tendencje centralistyczne Bolesława wywołały opór niektórych możnych liczących na uzyskanie większych wpływów, gdy obejmie władzę młodszy ale słabego zdrowia i charakteru brat Bolesława – Władysław Herman. Do spisku należał prawdopodobnie biskup krakowski Stanisław z Szczepanowa z rodu Prusów, oraz możnowładca Sieciech z rodu Toporczyków.

Bolesław dopomógł w opanowaniu tronu węgierskiego zwalczanemu przez Niemców Beli I i jego synowi Gejzie, a następnie osadza na tronie węgierskim brata Gejzy, Władysława wychowanego na dworze polskim i beatyfikowanego potem na świętego. Węgrzy zachowali dzięki temu niezależność wobec cesarstwa niemieckiego. Trzykrotnie podejmował zwycięskie interwencje na Rusi (w 1069, 1077 i 1078/79 r.) na rzecz Izasława swego kuzyna, pomagając mu w walce o tron przeciw jego braciom.

W 1073 wybuchło powstanie feudałów saskich przeciwko cesarzowi Henrykowi IV – zbuntowanym otwartej pomocy udzielił książę Bolesław. Wyprawy wojenne na Czechy zakończyły się wydaniem siostry Bolesława za księcia czeskiego Wratysława.

Liczne interwencje zbrojne i długie okresy pobytu króla i jego drużyny zwanej Boleszczycami na obcych ziemiach, sprzyjały niezadowoleniu rodzącemu się w kraju. Srogie kary dla wojów którzy wracali bez zezwolenia do domów, a także okrutne kary dla niewiernych żon i inne niesprawiedliwe sądy przy własnej rozważności (porwanie Mściśławowi jego pięknej żony Krysty) było przyczyną rosnącego buntu a także licznych pouczeń biskupa Stanisława, aż do rzucenia ekskomuniki na króla.

Król Bolesław II odznaczał się charakterem dumnym i popędliwym, nieznoszącym krytyki i napomnień, co po wykryciu spisku doprowadziło do skazania biskupa na śmierć przez poćwiartowanie. Wykonanie wyroku wywołało ogromne wzburzenie i jawny bunt.

Św. Stanisław, biskup krakowski, błogosławi króla i dygnitarzy państwa.

Podług fantazyjnego malowidła znajdującego się w rękopisie Jana Długosza 1476 r.

Obok bulli Paschalisa II – właściwie bezpośrednio źródło do tych wydarzeń – tylko kilka słów Galla mówi o zaistniałej tragedii. Są one ostrożne i bardzo powściągliwe mimo, że kronikarz znacznie więcej wiedział: *„Jak zaś król Bolesław z Polski został wyrzucony byłoby o tym do opowiadania, lecz to powiedzieć się godzi, że nie powinien był pomazaniec na pomazańca jakiegokolwiek grzechu cielesnie mścić. To bowiem mu wiele zaszkodziło gdy przeciw grzechowi grzech zastosował, gdy za zdradę wydał biskupa na odcięcie członków. Ani bowiem zdrajcy biskupa nie usprawiedliwiamy ani króla mszczącego się tak szpetnie nie zalecamy...”*

Niemniej jednak wydany przez popędliwego króla wyrok i jego wykonanie na biskupie było politycznym błędem. W ciągu dwóch lat Bolesław II Śmiały był zmuszony z resztą swojej wiernej drużyny opuścić kraj. Udał się na Węgry gdzie 1079 zginął w tajemniczych okolicznościach.

Do Polski wrócił syn Bolesława Mieszko – został otruty przez możnych, którzy – jak pisze Gall – obawiali się *„by krzywdy ojca nie pomścił”*. Z Mieszkiem powróciła jego matka Wielisława oraz resztki drużyny królewskiej w której większość pochodziła z rodu Jastrzębców, a jako zwolennicy króla zwani Boleszczykami.

W łacińskim piśmie Władysława Hermana z 1084 r. w przekładzie polskim czytamy: *„...razem z nim (z Mieszkiem) Borzywój, syn Msty, Zbilut, Dobrogost, Paweł, Zema, Odolan, Andrzej i inni rycerze, którzy z królem Bolesławem do Węgier się byli schronili, tym Władysław, książe polski wszystkie dobra nieruchome wyrokiem powszechnym za zbrodnię zabójstwa popełnioną na świętym Stanisławie i za zbiegostwo na rzecz skarbu zajęte, zwrócić w całości.*

Banicja została zakończona, sześciu braci Jastrzębców powróciło do rodzinnych Jakuszowic (k/ Kaźmierza Wlk., krakowskie) lecz ród im nie wybaczył – względy materialne wzięły górę nad solidarnością rodową. Boleszczyce zabrali więc swego ojca Mszczuja, który nie chcąc na Jakuszowicach siedzieć ustąpił je

najmłodszemu bratu. Sami założyli nowe gniazda rodu w okolicach Płocka na Mazowszu.

Gałąź rodu Jastrzębców zwana odtąd Boleszczycami doczekała się powieści historycznej pt. „Boleszczyce”, w której opisano okres panowania Bolesława Śmiałego i jego wiernej drużyny. Powieść została napisana przez Józefa, Ignacego Kraszewskiego herbu Boleszczyc w oparciu o kroniki Jana Długosza kanonika krakowskiego i kronikarza Galla Anonima.

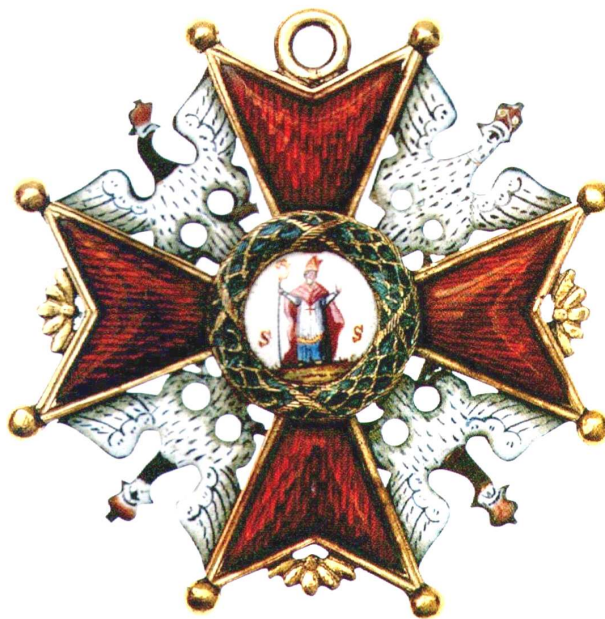

Borzywój Boleszczyc

Order Świętego Stanisława ustanowiony przez Stanisława Augusta Poniatowskiego w dniu 7.5.1765 roku. Order ten miał jedną klasę. Oznakę wykonano ze złota z czerwonym krzyżem maltańskim, emaliowanymi Orłami Białymi między ramionami i medalionem z malowanym wizerunkiem postaci świętego i jego inicjałami „S.S.” (Sanctus Stanislaus).

Kawalerem Orderu mogła zostać tylko osoba z udowodnionym od czterech pokoleń rodowodem szlacheckim. Do powinności kawalerów należało wspomaganie ubogich oraz wspomaganie jednorazowo 25 czerwonych złotych i corocznie 4 czerwonych złotych na utrzymanie Szpitala Dzieciątka Jezus w Warszawie.

Biskup Stanisław uznany został w XIII wieku za świętego i od wieków jest patronem polskiego narodu i Polski. 9 czerwca 1979 r. z okazji uroczystości dziewięćsetnej rocznicy śmierci św. Stanisława przybył do katedry krakowskiej papież Jan Paweł II – Karol Wojtyła rodem z Polski (główny cel pielgrzymki do ojczyzny) i ogłosił przy Ołtarzu Ojczyzny z relikwiami świętego uroczyste, że odtąd imię męczennika i opozycjonisty wprowadzone zostaje jako wspomnienie obowiązkowe do kalendarza liturgicznego Kościoła powszechnego.

Źródło: Ks. Wojciech Wijuk Kojałowicz S.J.

Herbarz Rycerstwa W.X. Litewskiego

tak zwany

COMPENDIUM

czyli

O Klejnotach Albo Herbach

których familie stanu rycerskiego
w prowincjach Wielkiego Xięstwa Litewskiego
zażywają.

Przepisany na czysto 1658 r.

8. Dom Świącickich na Litwie.

Jastrzębiec

albo Boleszczyc, albo Łazanki, albo Kaniowa

Ma być podkowa złota z krzyżem we środku, hakami do góry obrócona, w polu błękitnym; w hełmie jastrząb ze dzwonkiem, trzymający w prawej szponie takąż podkowę.

Ten klejnot przyjął na się żołnierz Witołdowy Nagora przezwany na wojnie (iako masz w Historiy) Niemira. Jako niektóre potomstwo ten herb porzuciło. Drudzy zostają przy używaniu tegoż herbu.

Świącickj – Świąciccy iako twierdzi x. Okolski f. 331. Jest to potwierdzenie domu Świącickich w tych czasach na obszarze W.X. Litewskiego – potem ród po mieczu wygasł w 1866 r. na Litwie – odrodził się w Polsce a jedna z gałęzi tej linii Świącickich została odnaleziona w Kanadzie i Wielkiej Brytanii.

Orzeł z Jastrzębcem

Ma być orzeł czarny w polu czerwonym, na piersiach orlich tarcza z Jastrzębcem to iest z podkową wywróconą y krzyżem; w hełmie jastrząb trzymający tenże herb w prawey szponie. Czytay o nim x. Okolskiego. Tego klejnotu w W.X.L. vżywa dom kniaziów Połubińskich, który jest potomstwem X. Andrzeia Wigunda, syna Olgierda W.X.L. X. Andrzej Wigund Olgerdowicz, brat króla Jagiełły zabity w potrzebie z Tatory pod Worszlą 1399, zostawił syna Fiedora y ten Fiedor drugiego Fiedora, etc.

Źródło: Kasper Niesiecki
Herbarz Polski
Lipsk 1839
T. 4 s. 462-470

9. Jastrzębiec herb.

Na tarczy w polu błękitnym podkowa złota, końcami prosto do góry obrócona, w jej środku krzyż, na hełmie nad koroną Jastrząb, z skrzydłami trochę do lotu wzniesionymi, w prawą stronę tarczy całym sobą skierowany, z dzwonkami i pęcunami, w szponie prawej trzyma takąż podkowę z krzyżem, jako i na tarczy. Tak go opisują *Paproc. o herb. f. 115. Okol. tom. 1. fol. 315. Potocki Poczet herbów fol. 117. Bielski fol. 83. Kojal. in MS.*

Ten klejnot (mówi *Paproc.*) dla tego ma nazwisko Jastrzębiec, że przodkowie jego jeszcze w pogaństwie, nosili w herbie tylko Jastrzębia: atoli potem za czasów Bolesława Chrobrego Króla, koło roku 999. gdy Łysą górę mil dwie od Bożęcina, którą teraz Ś. Krzyża zowią, Paganie nieprzyjaciele opanowali, i na niej jak w fortecy jakiej ubezpieczeni stojąc, z wojska naszego urągali, mówiąc: jednego z między siebie stawcie, któryby za Chrystusa waszego chciał z którym z naszych na pojedynk wynijść. Usłyszawszy to rycerz jeden jastrzębczyk, żarliwością wiary i chwały Boskiej wzruszony, wynalazł podkowy pod kopyta końskie, któremi konia podkowawszy, szczęśliwie się na łysą górę przedarł, tam z hardo przedtem natrzęsającym się Poganinem pojedynk stoczywszy, pojmał go, i do Króla przyprowadził: innym nawet kawalerji Polskiej żołnierzom, podawszy ten sposób, gdy konie swoje podkowali, a górę śliską i lodem oblaną przebyli, nieprzyjaciela znieśli i zwyciężyli: w nagrodę przemysłu swego, od tegoż Króla, wziął herbu swego odmianę, że podkowę z krzyżem na tarczy mu złożono, Jastrzębia zaś na hełm wyniesiono. To *Paproc.* I wszyscy inni, którzy o tym herbie pisali. Ja jednak nie mogę tym autorom poświadczać, żeby Jastrzębczyk pierwszy tu o nas w Polszcze dopiero w roku 999. Wynalazł podkowę, i sztukę kowania koni; boć jawna jest z starożytności, że jeszcze *Poppea* (której śmierć za *Nerona* opisuje *Tacticus an. 16. Ulyss. Aldr. De quadrup. Lb. 1.*) konia swego srebrnymi podkowami kować kazała, a znać i przed nią inni żelaznych podków zażywali, i jam *tom. 2. Fol. 95. Balbina historyka Czeskiego* namienił, że w Czechach już koło roku Pańskiego 278. Znajdował się dom, który się trzema podkowami pieczętował, a jako on mówi, jeszcze z Czechem w tamte kraje zawitał. I u nas w Polszcze *Leszek* zdradny, konkurując na naszpilowanym ostrymi kolcami *Prądnickiem* polu, do korony na słupie zawieszanej, konia swego dał ukować, *Cromer. Lib. 2.* Dla tego też wynalazcą go być podków rozumie cudzoziemski autor, *Szentivani*

in Curios. Prawdać, mógł by kto mówić, że nasi, aż do tych czas podków do koni nie używali, (co wyraźnie Cromer mówi o czasach Leszka wtórego) a ten Jastrzębczyk wznowił ten zwyczaj w okazyi przerwanej. Tylko że *Paprocki* który pierwszy z autorów w *Gniazdzie cnoty*. Ten początek herbu Jastrzębca, o którym się do tych czas mówiło, za czasów Bolesława Chrobrego naznacza: a w późniejszej od siebie wydanej księdze, której dał tytuł *Stromat*. Daleko inszy; że prawi pierwszy autor herbu Belina, trzech po sobie zostawił synów, którzy tak się między sobą pogodzili, najstarszy z nich, trzech w herbie zażywał podków, tak jak widzimy w herbie Belina, drugi dwóch, tym kształtem jak w herbie Łzawa: trzeci jednej podkowy jak w herbie Jastrzębiec: atoli jak pierwszego domysłu tak i drugiego, żadnym autorem nie popiera. Dla tego lepiej by powiedzieć, że ten herb razem z Lechem do Polski naszej przyszedł; a z czasem gdy chrzest brał któryś z przedniejszych z tego domu, krzyż do niego przydał.

Jakoż na starożytność tego domu, i że jeszcze za Pogańskich w Polsce monarchów kwitnął, wszyscy się zgadzają autorowie, a niektórzy przydają, że jeden z Jastrzębczyków, między dwunastą wojewodami, którzy kiedyś po dwakroć tem Państwem całym rządzili, znajdował się. *Paproc. in Strom*. Twierdzi, że jeden z tej familji, w cudzych krajach będąc, tam Chrześcijańską religią przyjął, i przyjęcia jej Mieczysławowi książęciu Polskiemu był powodem. Znać i ztąd starożytność Jastrzębczyków, że żadnego herbu więcej familiantów nie znajdziesz, jak się rozrodzili Jastrzębczykowie: luboć *Paprocki o herbach* powiada, że przez kilkadziesiąt lat, tylko się Jastrzębczykami zwali, dopiero po Wojciechu arcybiskupie Gnieźnieńskim, gdy się przedniejsi z tego domu poczęli pisać z Rytwian, drudzy też ztąd kto miał, ztąd się nazwał. Znać i z tego, że od tego herbu wiele inszych klejnotów swoje początki zabrało, jako Dąbrowa, Zagłoba, Pobog, i inne. Zowie się ten herb inaczej Boleszczyc. Na Szląsku i w Mazowszu Łazanki: indziej Jastrzębczyków tak zwano, jako gdzie Jastrzębia zowią, to jest Kaniowowie Kudbrzowie. Wieku *Paprockiego*, był zamek Jastrzębiec, w dziedzictwie Zborowskich, który Piotr Zborowski z Rytwian, wojewoda i generał Krakowski, spustoszył i z gruntu wywrócił, a na tem miejscu wielki staw uczynić kazał.

PRZODKOWIE DOMU TEGO

Najdawniejszego z tego domu kładzie *Paprocki*, z przywileju klasztornego, Mszczuja kasztelana Sandomierskiego w roku 999. Za Bolesława Chrobrego: dwóch synów jego Mszczuja i Jana, którzy się pisali z Jakuszewic, byli kanonikami Krakowskiemi, od Lamberta biskupa uczynieni 1061. O czem i inni historycy piszą. *Długosz* w roku 1084. Wspomina tych Jastrzębczyków, którzy przyszli z Węgier, z Mieczysławem synem Bolesława Śmiałego, na pisanie Władysława monarchy stryja jego, to jest Borzywoja syn Mszczuja, Zbylut, Dobrogost, Zema, Odolaj, Jędrzej, i dobra im konfiskowane, o zabiciu Ś. Stanisława biskupa wszystkie powrócił.

Derszław podczaszy u Bolesława Krzywoustego Króla Polskiego 1114. Którego synom Wojciechowi i Derszławowi, z których Wojciech był chorążym Sandomierskim, Bolesław Kędzierzawy nadał przywilej na wsi Jakuszewice i Kobelniki, przytacza uciniek jego *Paprocki o herb*. atoli długi przeciąg lat między ojcem ich i niemi, to jest lat sto sześćdziesiąt i sześć, wierzyć mi temu nie pozwala, żeby byli synami Derszława podczaszego. Borzywoja i Derszława Jastrzębczyki dziedziców na Jakuszowicach, tamże z przywileju klasztornego wypisał *Paprocki* danego 1199. Piotra syna Wojciechowego, chorążego Sandomierskiego tamże liczy.

Swentosław z proboszcza Poznańskiego, i kanonika Gnieźnieńskiego, obrany biskupem poznańskim, już wprawdzie lata obciążony, wyłamywał się z ciężaru pasterskiego, przecież nalegającym na siebie ustąpił, i tak umiejętnością jako i przykładem swoim, powierzone sobie owieczki rządził, atoli rok tylko na tej katedrze zabawiwszy, z światem się pożegnał 1176. w kościele swoim pochowany. *Nakiel. w Miechov. Fol. 66* sławi na swój klasztor dobroczynność tego Świętosława, który na swych początkach szczodrobliwymi jałmużnami ratował: luboć mu herb Pobog przypisał: atoli *Długosz in Vitis Episc. Posnan.* i inni Jastrzębczykiem go zowią. *Paprocki* powiada, że w Jędrzejowie jest grób kamieniem nakryty, na którym jeszcze herb Jastrzębiec znaczny, liter jednak czytać nie można, rok 1206.

Piotr Brevis, albo Mały nazwany, biskup Płocki dziewiętnasty, z scholastyka Płockiego na tę godność od kapituły obrany, w piątym roku swej stolicy, przeniósł się na inszą 1254. *Łubieński in Vitis Episc. Płocens.* Luboć mu żadnego herbu nie przypisał, powiada jednak o nim, że żył rodu szlacheckiego, a *Paprocki o herb.* wyraźnie o nim pisze, że był Jastrzębczyk.

Jan biskup Wrocławski na Szląsku, pierwszy z Polaków na tę katedrę wstąpił, gdyż przedtem sami tylko Włosi nią rządzili, z kanonika Wrocławskiego na tę godność wybrany 1062. lat 10. na niej prezydując, poszedł po zapłatę prac swoich pasterskich 1072. jako *Długosz w swojej Kronice* świadczy, gdzie go w familji Jastrzębców wyraźnie pisze. Jakub z Raciborowic kasztelan Sandomierski, zginął pod Chmielnikiem w roku 1241.

Michał kasztelan Krakowski 1225. Mistuj wojewoda Krakowski 1242. Ścibór wojewoda Łęczycki 1242. Mściug wojewoda Sandomierski 1342. O tych się mówiło w pierwszym tomie na swem miejscu. Mszczuja podkomorzego krakowskiego, wspomina *inter praesentes*, list Kazimierza Wielkiego Króla Polskiego, dany klasztorowi Strzeleńskiemu. O Pawle Koszczynie, który się pisał z Sendziszowa, znajdziesz w *Długoszu* pod rokiem 1399. i ja niżej o tem mówić będę.

Jędrzej biskup Wileński, nazwany od Litwy Wasilo, za czasów Władysława Jagiełły Króla 1399. Pasterz właśnie apostolski, jeszcze na ten czas w niedowierną Litwę, wiarę Chrześcijańską wmówił: Kromer go zowie mężem uczonym i bogobożnym. Marcisz brat rodzony Jędrzeja biskupa, ten w Nowem mieście klasztor OO. Franciszkanom nadał i zmurował, tenże i Zborów kupił, od którego Zborowscy.

Wojciech arcybiskup Gnieźnieński, z ojca Derszlawa z matki Krystyny, we wsi Łubnicy urodzony, między inszem licznem potomstwem, gdzie gdy go ojciec szczupłej fortuny, do fary Bensowskiej na naukę zaprowadziwszy, oddawał na instytucyą, według *Długosza in Vitis Episc. Posnan.* taką do niego przemowę uczynił. Oddaję Cię synu mój, nie w komput żaków, ale biskupów, ty pamiętaj, żebyś biskupem zostawszy o twoim terażniejszym stanie nie zapomniał, w którym i mnie i matkę, braci i sióstr twoich, widzisz położonego: niedostatek ten, w którymś się urodził większy jest, niżeli żeby ci i przy najobszerniejszej fortunie mógł wypaść z pamięci: zostawszy zaś biskupem, mnie żebyś to wyświadczył, a kościół na tem miejscu wymurował, gdzie cię do szkół oddaję. – Wysłuchał wszystkiego syn, i napomnienie jako rozkaz ojcowski wypełnić obiecał: nie omyliła obydwu nadzieja, Wojciech albowiem po stopniach postępując, kapłanem zostawszy, wkrótce z scholastyka Krakowskiego jako *Długosz* chce, czyli z dziekana Krakowskiego i proboszcza Poznańskiego, infułatem Poznańskim został 1399. w Bensowie drewniany zrzuciwszy, kościół wymurował 1407. a potem przy nim zakonników Ś. Pawła pustelnika osadził, wsie do niego nadał,

Bensową, Bensowkę, Bydłową, Bystronowice. Krom tego w Warszawie kollegiatę wystawił, a przy katedrze Poznańskiej Mansyonarzów fundował. Tak przez 14. lat tym kościołem chwalebnie sprawował, że u wszystkich w wielkiej był estymacyi, i o swej mądrości, którą się w nim najlepiej wydawała, przy kanclerskiej wielkiej funkcyi, i o pobożności życia: dużo jej jednak sobie nadwerężył, kiedy Piotra Wissa herbu Leszczyc, z biskupstwa Krakowskiego ruszywszy, na Poznańskie, przez różne praktyki ściągnął: i sam jego katedrę posiadał 1412. luboć o to siła miał zatargi: bo ta rzecz na koncylium Konstancyeńskie skoro się wyniosła, wszystkich ojców tam zgromadzonych, do kompassyi nad Piotrem wzruszyła, i pewnieby znowu na swoje biskupstwo wrócił się Wiss, gdyby go śmierć tymczasem nie zaszła. Wojciech po jego śmierci już bezpieczniejszy, miasteczko, lasy wyciąwszy, założył; i Jastrzębie nazwał, dwa przytem kościoły farne, jeden w Wysokim w ziemi Lubelskiej, drugi w Korytnicy w Sandomierskiem fundował i nadał. Ołtarzowi Ś. Agnieszki w katedrze Krakowskiej dziesięciny nazaczył. W roku potem 1423. na metropolitańską godność, i primacyalną, przeniesiony, i tam szczodroblowości pamiątkę zostawił, prebendy dwie, teologiczną i jurydyczną fundował, a w Kaliszu trzecią, w Łęczycy ołtarz postawił, kanoników regularnych do Kłodawy przywrócił, i kościół ich w kollegiatę zamienił, zszedł z tego świata 1436. maż poważny, rozsądny, i wielki ojczyzny miłośnik, jako go chwali w swojej historyi, *Długosz i Damalew. in Vitis Archiepise. Gnesn. Starowol. in Vitis Episcop. Cracow.* Znaczne był pieniądze zebrał, które się successorom jego dostały, luboć jeszcze za żywota swego, kupił był dla nich Rytwiany w Sandomierskiem, a w Łęczykiem Borzysławice, gdzie na obydwu tych miejscach Prebendy fundował; luboć na niego poniekąd suspicye były, jakby mu wikary tumu Poznańskiego, dawnych królów polskich zbiory i skarbiec pokazał, którym jeden drugiemu wikaryuszowie wiadomość pod sekretem podawali, aż do tego czasu. Od tego czasu successorowie jego pisać się poczęli z Rytwian: brat jego był Scibor, wojewoda Łęczycki, ten miał synów dwadzieścia, wszystkich konterfekty widział, w kościele Bensowskim Paprocki, ale podpisów pod niemi, nie niepodobno było wyczytać, ośmiu ich na Pruskiej wojnie zginęło, dwunastu różnemi kasztelanami było.

HERBOWNI.

Abrahamowicz,
Adamowski,
Albinowski,
Baliński,
Baranowski,
Bartoszewski,
Będziszawski,
Bekierski,
Bełdowski,
Bełkowski,
Bełzecki,
Beski,
Biejkowski,
Bielewski,
Bierczyński,
Bniński,
Bobrowski,

Chudkowski,
Chwalibowski,
Chwedkowicz,
Chylewski,
Chyliński,
Ciekliński,
Ciesielski,
Cieszewski,
Ciołkowski,
Cudzinowski,
Czajka,
Czepowski,
Czernicki,
Czeski,
Czeszowski,
Dąbrowski,
Dębowski,

Gorecki,
Gostyński,
Goszycki,
Grabkowski,
Grabowski,
Grazimowski,
Grębecki,
Grodecki,
Grzębski,
Grzywieński,
Hermanowski,
Hoholewski,
Iwański,
Janikowski,
Jankowski,
Janowski,
Jasiński,

Bogusławski,
Bolesz,
Borowski,
Boruta,
Brodecki,
Bromirski,
Brudkowski,
Brudnicki,
Brzechfa,
Brzeski,
Brzezicki,
Brzozowski,
Brzuchański,
Budkowski,
Bukowski,
Bylecki,
Byszewski,
Charbicki,
Chełstowski,
Chmielecki,
Chmielowski,
Chochół,
Chorzewski,
Choszczewski,
Krasowski,
Krzesimowski,
Krzywański,
Kucharski,
Kuczowski,
Kudryn,
Kukowski,
Kul,
Kuopatwa,
Kuźmicki,
Lawdański,
Leszczyński,
Lutomirski,
Łazieński,
Łazicki,
Łętkowski,
Łukomski książę,
Łysakowski,
Maciejowski,
Mączyński,
Makomeski,
Malewski,
Małoklecki,
Małuski,
Mańkowski,
Marszewski,
Maszkowski,

Dobrski,
Domaradzki,
Domaszewski,
Dorański,
Drażkowski,
Drochowski,
Drozdowicz,
Drozdowski,
Dziębakowski,
Dzięgielowski,
Dzierzgowski,
Dziewanowski,
Fałęcki,
Gaszyński,
Gembart,
Geraltowski,
Gibowski,
Gliński,
Gliszczyński,
Głoskowski,
Godziszewski,
Golański,
Goławski,
Gołocki,
Nowiewski,
Nowomiejski,
Nowowiejski,
Obłow,
Ocieski,
Olizarowski,
Olszański,
Orłowski,
Osiecki,
Paczowski,
Pakosz,
Papieski,
Paprocki,
Pawłowski,
Pęcławski,
Pełczyński,
Pełka,
Peszkowski,
Piłchowski,
Pniewski,
Polikowski,
Połubiński książę,
Popławski,
Porczyński,
Poręba,
Powczowski,
Preis,

Jastrzembecki,
Jastrzembski,
Jędrzejowski,
Jeżewski,
Jodłownicki,
Jurkowski,
Kaczyński,
Kamiński,
Karski,
Karsznicki,
Kępski,
Kierski,
Kierznowski,
Klembowski,
Kliszewski,
Konarski,
Konopnicki,
Koperni,
Koścień,
Kosnowie,
Kosiłowski,
Kosmaczewski,
Koziebrodzki,
Kozłowski,
Skrzyszowski,
Sładkowski,
Sławecki,
Sługocki,
Smolski,
Sokolnicki,
Srokowski,
Starczewski,
Stawiński,
Strzelecki,
Strzembosz,
Strzeszkowski,
Służeński,
Suchorski,
Sulaczewski,
Święcicki,
Szaszewicz,
Szczemski,
Szczyt,
Szomański,
Szuleński,
Szumski,
Taczanowski,
Tański,
Tłokiński,
Tłubicki,
Trzebiński,

Matczyński,
Mayer,
Międzyleski,
Mierzyński,
Mietelski,
Milanowski,
Milewski,
Mirski,
Mniewski,
Mojkowski,
Mojski,
Morski,
Myśliszewski,
Myszkowski,
Nagora,
Necz,
Niedroski,
Niegoszewski,
Niemira,
Niemsta,
Niemygłowski,
Niemyski,
Nieśmierski,
Niewęgłowski,
Zarski,
Zawadzki,
Zawidzki,
Zawilski,
Zawistowski,

Przedpeński,
Przedzyński,
Przeradzki,
Psarski,
Racibor,
Rachański,
Raczyński,
Rębiecki,
Rembiewski,
Rodecki,
Rogowski,
Rozembarski,
Roznowski,
Rucki,
Rudnicki,
Rychłowski,
Sączyński,
Sarnowski,
Sasin,
Sęk,
Siemiętkowski,
Skopowski,
Skorycki,
Skrzetuski,
Zberowski,
Zborowski,
Zdan,
Zdunowski,
Zdzieszek,

Trzepieński,
Turłaj,
Tynicki,
Uchacz,
Ulatowski,
Wąkczewski,
Wawroński,
Ważeński,
Wężyk,
Wierzbicki,
Wierzbowski,
Wiewiecki,
Wiktorowski,
Witosławski,
Witowski,
Wnuczek,
Wodziński,
Wolecki,
Wroblowski,
Wydźga,
Wyrozębski,
Zadorski,
Zakrzewski,
Zalesicki,
Żegocki,
Żernowski,
Zielonka,
Zukowski,
Żytkiewicz.

Oprócz tu wymienionych familji, późniejsi heraldycy jakoto, *Kuropatnicki*, *Małachowski*, *Wielądek*, i inni następujące jeszcze do tego herbu przydają: –

Borejko,
Brühl,
Butkiewicz
Chilewski
Cieszejowski,
Czesiejko,
Grzegorzewski,
Jeżowski,
Koczański,
Koczowski,
Kopeszy,
Lemnicky,
Lgocki,
Mosakowski,
Mszczuj,
Nasięgniewski,
Niemirowicz,
Niemygłowski,
Niedzrowski,

Opatkowski,
Paczyński,
Pakowski,
Palczycki,
Pelczewski,
Pet,
Piniński,
Protaszewicz,
Przedpolski,
Raciborowski,
Rytwiański,
Sasiński,
Sasiewicz,
Siemiątkowski,
Skorczycki,
Skorski,
Skubajewski,
Skubniewski,
Skurski,

Suleński,
Sumowski,
Szczemski,
Szczepkowski,
Szwab,
Tarnawiecki,
Tłubiński,
Trzeszewski,
Waszkowski,
Wolicki,
Worański,
Wykowski,
Wzdulski,
Xiążki,
Żakowski,
Zawadzicki,
Zólkowski,
Zub,
Zub Zdanowicz.

Nie wszyscy tu położeni, jednakowym kształtem herbu Jastrzębca zażywają: jedni w polu czerwonym Jastrzębia noszą stojącego na dwóch podkowach, na hełmie trzy pióra strusie. U drugich Jastrząb czy Kruk na hełmie pierścień trzyma w pysku, nie w nogach podkowę, jako Kierscy, Konopniccy, i Leszczyńscy. U Rudnickich Jastrząb podkowę trzyma w pysku na hełmie. W Miedzyrzyczu pod Ostrogiem, widziałem taki herb, że nad podkową i krzyżem, jak zwyczajnie w herbie Jastrzębiec, gwiazdę przydano, a na hełmie trzy pióra strusie. Na Jana Rokiczany pseudo biskupa Praskiego nadgrodku podkowa wyrażona, w środku jej już nie krzyż, ale gwiazda: jako świadczy *Balbinus lib. 5. cap. 10.* lubo niektórzy o nim powiadają, że był synem kowalskim. Haubicki i Piaseccy inszym kształtem Jastrzębia noszą, jako się mówiło pod literą H. U Niemyskich w podkowie miasto krzyża strzała, żełźcem do góry prosto wyrzuchowana stoi, ale od ucha rozdarta. Są niektórzy co nad podkową i krzyżem stojącego kruka noszą, w prawą tarczy pyskiem obróconego, w pysku pierścień trzyma, dyamentem ku dołu obrócony. Drudzy nad podkową strzałę kładą, ale bez piór, na jabłku, czyli na świecie stojącą, na hełmie trzy pióra strusie, jako Mirscy: o każdym z tych na swem miejscu mówić się będzie. Inni nad podkową przydają trąbę myśliwą, bez nawiązania, w hełmie trzy pióra strusie, jako Kierznowscy. Inni w podkowie kładą trzy strzały i krzyż w pośrodku, jako Szaszewiczowie. Inni nad podkową trzy gwiazdy kładą, na hełmie trzy pióra strusie, jako Turłajowie.

Źródło: Niesiecki Kasper
Lipsk 1841
T. 8 s. 573-575

Święcicki herbu Jastrzębiec, W Mazowieckiem województwie i indziej. Maciej de Święcice podsędek Warszawski 1525. podpisał dekret Mazowiecki przeciwko heretykom u *Lubien. in Vitis Episcop. Płocen.* Mikołaj z Anny Noskowskiej siostry biskupa Płockiego, kanonika Pułtuskiego, umarł 1549. Macieja wojskiego Nurskiego, umarł 1569. Wojciecha dziekana Płockiego, kanonika Pułtuskiego, zmarłego 1566. Jakuba *sterilem* zesłego w r. 1572. i Franciszka, podkomorzego Łomżyńskiego, i córkę jedną. Z tych Franciszka był syn Wawrzyniec i córka Karniewska podsędkowa Rawska. Ja Franciszka Święcickiego stolnika Wyszogrodzkiego czytam *in MS. Rozdrazew.* w r. 1576. trzymał Sieluńskie dobra od Rozrażewskiego proboszcza Płockiego. Macieja zaś potomstwo, Mikołaj kanonik Pułtusi, świat ten młodo pożegnał w r. 1579. mąż w naukach znacznego poleru; Jędrzej, Marcin i córka Anna Ossowińska. O Święcickim, że miał za sobą córkę Reja sławnego Poety, świadczy *Elegia contra Lipomanum* 1556. i że go ta od wiary prawowiernej odciągnęła. Jakub drugi brat Mikołaja starosta Bolewski miał za sobą Barbarę Noskowską, druga siostrę tamtej, sta lat dożył, syn jeden jego Hieronim w Wielkiej-Polszcze osiadł, którego wnuczka Maryanna była za Jędrzejem Grudzińskim wojewodą Poznańskim, matka podstolego koronnego, w Kurniku Rożaniec fundowała, OO. Franciszkanom do kaplicy Matce boskiej wystawienia w Poznaniu, siła szkatułą swoją pomogła, muzykę do tejże kaplicy fundowała 1679. Drugi Michał chorąży Wyszogrodzki, od tego zostało potomstwo. Trzeci Jan

podkomorzy Łomżyński, którego z Plichcianki syn Mikołaj. Czwarty Jędrzej ziemski pisarz Nurski, mąż uczonej, co poznać z pism jego, napisał bowiem *Topographiam Masoviae*, niewiem jednak czy do druku weszła. Napisał także *życie Jędrzeja Noskowskiego Biskupa Płockiego Wuję swego*, które syn jego z Ciołkowny Zygmunt z Wielkich Święcic Święcicki, podał do druku 1637. *in 4to Cracov. po łacinie napisane*, tam wyraźnie w prefacyi mówi, że ojciec jego Jędrzej z Barbary Noskowskiej, siostry tego biskupa był urodzony. Stanisław, piąty syn Jakuba, jak statury tak i siły wielkiej, syn jego Jakub, na wojnach Moskiewskich za Zygmunta III i Władysława Królów mężstwem wsławiony, tego z Katarzyny Wąsowskiej herbu Łada syn Stanisław Jacek naprzód suffragan Żmudzki, scholastyk Gnieźnieński, dziekan Kujawski, był także administratorem biskupstwa Kujawskiego 1655. officyałem Gdańskim, aż i Warszawskim, wziął potem infułę Chełmską, miał już i *expedycyą* Rzymską na Chełmińską, do której gdy się przenosić zamyślał, na wieczność się świętą przeniósł w r. 1696. na którą, ze pracował ten pobożny pasterz, znać z tego, kiedy sam katechizmu prostactwa uczył, do ludzi kazał, wizytował dyecezyą, a żeby był miał zdolnych pracy swojej pomocników, Soc. Jesu w Krasnymstawie fundował rezydecyą, z którychby jeden kazania miewał w jego katedrze, drugi był penitencyarzem, ordynował. OO. także Dominikanom obserwantom w dobrach Święcice w ziemi Warszawskiej, nowej Jerozolimy fundacyą uczynił, co approbowała *Konstytucya* 1676. *fol. 33.* w Warszawie przy kollegiumnaszem kurs teologiczny fundował, i wiele inszych temu miejscu łask wyświadczył: W Czerwińsku kanoników Lateraneńskich ośmnaście lat klasztor rządził z wielkim ich pożytkiem, katedrę swoją w Krasnymstawie i ozdobił, i ubogacił, kędy też po śmierci spoczywa. Ojczyzna też jego zasługami zaszczycona w różnych komissyach, osobliwie w Malborskiej, Gdańskiej i indziej, trzy razy komissarzem zasiadał na trybunale skarbowym, raz 1678. *Constit. fol. 3.* drugi raz 1685. *Constit. fol. 4.* trzeci raz 1690. *Constit. fol. 5.* deputatem na trybunale koronnym i prezydentem kilka razy, osobliwie 1683. wszędzie zaś najpierwszy miał wgląd na Boga, gdzie jego honoru przestrzegając, niektórych na siebie Panów zaostrzył nienawiść. Brat jego rodzony Abraham, którego dwóch synów zostało, Stanisław podczaszy Rzeczycki, i Mikołaj z opata Trzemeszyńskiego, dziekana Gnieźnieńskiego i Poznańskiego, scholastyka i officyała Warszawskiego, najprzód od Radziejowskiego kardynała, biskupem Kijowskim poświęcony, potem na Poznańskie biskupstwo posunięty w r. 1698. na którym siedział do r. 1709. w Rzymie życie to zamknął, po różnych fortuny rewolucyach, których nad sobą doznał. Z młodszych lat rycersko traktował, potem stan sobie duchowny obrawszy, sześć razy w trybunale koronnym deputatem bywał. Maciej trzeci brat Mikołaja i Jakuba, którzy mieli za sobą Noskowskie, od tego został się syn Hieronim. Inni Święciccy w Sandomierskiem województwie osiedli, i pisali się z Przepiorowa, z których byli dwaj bracia rodzeni, Jan i Piotr ludzie rycerscy, i ich stryjeczni, za czasu *Paproc.* Grzegorz archidyakon Wileński wyzuł się z śmiertelności w r. 1617. w Wilnie z nagrobkiem pochowany, *Starowol. in Monum.* był posłem Zygmunta III. Króla do Klemensa VIII. Papieża po chorągiew Ś. Kazimierza 1604. jest w druku jego, *Theatrum S. Casimiri, in quo ejus Prosapia, Vita et Miracula* 1604. *Vilnae in 4to.* Wojciech ś. t. d. kantor Wolborski, Łowicki i Wieluński kanonik, siedm lat w Rzymie był *in Pontificio alumnatu*, zszedł z tego świata 1644. w Łowiczu z nagrobkiem marmurowym złożony, pod jego imieniem wyszła z druku *Epibaterica modulatio* 1615. Jan Święcicki w Poznańskim

1674. N. kasztelanka Santocka, była za Bnińskim Wojciechem majorem w wojsku koronnem. N. za Chomętowskim herbu Lis, Jadwiga za Jędrzejem Stokowskim herbu Drzewica 1550. *Acta Castren. Opocz. Alexander* miał za sobą Kierdejownę, z tej córka Elżbieta wydana za Mikołaja Kunickiego. Adam i Kazimierz w ziemi Wyszogrodzkiej 1674. Krzysztof rotmistrz 1606. Ewa zakonnica *a Visitatione* w Warszawie. Felicyan z Krępacz Święcicki sędzia grodzki Piotrkowski, deputat na trybunał koronny 1738.

W r. 1778. Andrzej Święcicki kasztelan Połaniecki. – Ignacy kantor katedralny Chełmski. – Jan pisarz grodzki Pyzdrowski. – Maciej wojski Sieradzki. Franciszek miecznik Ostrzeszowski. – Wojciech podstarości gr. Radomski. – Józef podstoli Opoczyński. – Józef podwojew. Mielnicki. – Karol sędzia ziemski Mściślawski – Ignacy koniuszy Miński. – *Przypisy Krasickiego*.

Święcicki herbu Krzywda, w ziemi Wieluńskiej.

Herb z czasów panowania Jana III Sobieskiego
wg ryciny na odwrocie karty tytułowej herbarza
Wacława Potockiego z 1696 roku

Źródło: Stanisław Pazyra
Najstarszy opis Mazowsza
Jędrzeja Świącickiego
Warszawa 1974

10. Jędrzej Świącicki i jego dzieło.

Jędrzej Świącicki pochodził ze szlacheckiej rodziny herbu Jastrzębiec, czyli Boleszczyc zamieszkałej w ziemi nurskiej. W rejestrach poborowych z 1578 r. nazwisko jego figuruje we wsi Łosino (*Lossino*), w powiecie nursko-kamienieckim. W tej wsi, która została wymieniona wśród wsi „panów Nowodworskich” do J. Świącickiego należało 7,5 łana (*Źródła dziejowe. Mazowsze. Op. Cit., s. 410*). Natomiast sąsiadująca wieś, a właściwie przysiółek *Lossino-Wypychy* należała aż do trzech panów, zapewne braci, Wypiskich posiadających łącznie 3,5 łana oraz jeden ogród. Drobnoszlachecka rodzina Świącickich, dzięki koligacjom dość szybko i znacznie powiększyła swoją majątność. W dużej mierze do jej wzbogacenia przyczyniła się szczodra pomoc ich krewnego – A. Noskowskiego, biskupa płockiego, który hojnie wspierał swoją rodzinę i krewnych, na co pozwalało mu zgromadzenie w swym ręku, niezależnie od dóbr kościelnych, aż 8 dzierżaw królewskich obejmujących 4 miasta i 9 wsi.

Ustalenie genealogii Jędrzeja Świącickiego natrafia na duże trudności. Ród Świącickich – według relacji Paprockiego – „był rozrodzony i możny” oraz skoliigaony ze znakomitymi rodzinami Mazowsza i Wielkopolski. Luki w przekazach źródłowych, brak dat urodzeń, a często i zgonów oraz powtarzanie się tych samych imion męskich w rodzinach h. Jastrzębiec, utrudniają ustalenie drzewa genealogicznego tego rodu.

Pierwsza wzmianka o istnieniu na Mazowszu domu h. Jastrzębiec, pojawia się w dokumencie Siemowita Mazowieckiego z 1408 r. Następnym źródłem są *Żywoty biskupów płockich*, których autor – biskup Łubieński – podaje, że podsędek warszawski Maciej de Świącice h. Jastrzębiec w 1525 r. podpisał dekret mazowiecki przeciwko heretykom. Jego też musimy uznać za przedstawiciela pierwszego pokolenia Świącickich na Mazowszu.

Według Żychlińskiego, syn i wnuk podsędku warszawskiego Macieja (II pokolenie + 1559 i III – bez dat) nosili imię Stanisława. Wnuk Stanisław, piastujący godność starosty bolimowskiego, miał pięciu synów, z których dwaj – Mikołaj i Jakub – ożenili się z siostrami biskupa A. Noskowskiego – Anną i Barbarą. Od Mikołaja bierze początek ród Świącickich w ziemi nurskiej, a od Jakuba – wielkopolski,

senatorski. Jędrzej Święcicki był synem jednego z nich. Niektórzy badacze, podobnie jak Mizler de Kolof uważają, że Jędrzej był synem Mikołaja i Barbary.

Na podstawie wiadomości przekazanych przez samego Jędrzeja i jego syna Zygmunta wiemy na pewno, że Jędrzej był synem Barbary (przedmowa do *Vita Andreae Noscovij*), a mężem Małgorzaty z Ciołków (*Topographia* s. 18). Ponadto na s. 30 „*Topografii*” Jędrzej wspomina o śmierci swego brata Mikołaja. Można by dopatrywać się w nim osoby kanonika pułtuskiego zmarłego w 1579 r. Fakt ten przemawiałby za tym, że Jędrzej był synem Mikołaja. Nie wiadomo jednak czy *frater* – „brat” użyty tu został w sensie „rodzony”, czy „stryjeczny”, zwłaszcza, że szereg innych źródeł wskazuje, iż ojcem Jędrzeja był Jakub, starosta bolimowski.

Pogląd ten wyrażają Niesiecki i Żychliński. Zdaje się go potwierdzać, oparty na panegiryku na cześć biskupa poznańskiego M. Ś. Święcickiego z 1680 r., fragment drzewa genealogicznego Święcickich (*Altrium Domus Święcicianae*), zamieszczony w 1699 r. w *Nidus Honorum in Amplissima Consanquinitatis Arborne ... D. Nicolai in Svvięcice Święcicki, episcopi Posnaniensis*. Po wyliczeniu zasług i godności członków rodziny Święcickich czytamy tam na s. B₂: „Dwie gwiazdy na polskim nieboskłonie Stanisław i Jakub, starostowie bolimowscy jaśnieją także w cieniach zmarłych – Jędrzej pisarz ziemi nurskiej sławą, przy pomocy pióra wypełnił {przekazał} wydarzenia dni”.

Znane źródła i opisy nie pozwalają więc na bezbłędne ustalenie antenatów Jędrzeja Święcickiego (*Dysonans, w niepełne i bez tego wiadomości o Święcickim, wprowadza wypis z Archiwum byłej Komisji Skarbu w Warszawie, podany przez Wittyga i Dziadulewicza w Nieznanej szlachcie polskiej i jej herbach, mówiący, że „Święcicki h. Korab Mikołaj z braćmi Marcinem, Protem i Jerzym w 1563 r. opłacają pobór ze wsi Święcic, woj. Mazowieckie, ziemia warszawska”. U schyłku XV w. w Łęczyckiem pojawia się Święcicki h. Gozdawa. W innych dzielnicach Polski w XVI w. występują Święcicy h.: Krzywda, Janina i Półkozic*). Nie zachowała się pewna data jego śmierci. Estreicher, Smoleński, nowy Korbut i Olszewicz podają, że Święcicki zmarł w 1611 r., natomiast Finkel i Żychliński, że w 1631 r. Daty urodzenia w ogóle nie ma. Pewne jest, że jeszcze w 1611 r. procesował się o Sitno.

Badacze zgodni są natomiast, że Święcicy wyróżniali się szerokimi zainteresowaniami i wykształceniem, zaś Jędrzej, najzdolniejszy z nich, należał do wybitniejszych ludzi swej epoki. Nie mógł on jednak wychowywać się na dworze bp. Płockiego S. Łubińskiego – jak to podaje Żychliński, gdyż Łubiński był biskupem w latach 1627 – 1640. Mógł natomiast kształcić się na dworze biskupa Noskowskiego i jego następcy – Myszkowskiego.

Można przypuszczać, że Jędrzej Święcicki odznaczający się tak wykształceniem, jak i zainteresowaniami pobierał zapewne nauki we wspomnianym kolegium w Pułtusku, a może i studiował we Wszechnicy Krakowskiej, korzystając z tamtejszej bursy mazowieckiej. Możliwe również, że wykorzystując swoje koligacje przebywał na dworze biskupa płockiego i tam uzupełniał swoją edukację. Pobyt na dworze biskupim dał mu możliwość poznania różnorodnej problematyki życia społecznego oraz nabrania ogłady towarzyskiej tak bardzo przydatnej w służbie politycznej, zwłaszcza w piastowaniu różnych stanowisk. (*Jest to bardzo możliwe choćby ze względu na koligacje. Po śmierci Andrzeja Noskowskiego biskupami płockimi byli: Piotr Myszkowski (1570-1577) i Wojciech Baranowski (1590-1606), którzy pieczętowali się Jastrzębcem, a więc tym samym herbem, co i Święcicy*).

Tam też zapewne poznał przyszłą żonę Małgorzatę Ciołkową (*Vitellia*). (*S. Pazyra: Geneza i rozwój miast..., op. cit.; s. 119-154. Źródła dziejowe..., op. cit. S. 261-262. Jan Ciołek de Powsino, syn Aleksandra z Ostrołęki, ojciec Małgorzaty pisał się jako „de Narthy” lub „de villa Łazy”. W 1580 r. posiadał łany we wsiach: Kabaty, Łazy I Lisy w parafii Powsino. Na terytorium tym występują również inni członkowie tej rodziny). W posagu utrzymał dobra w ziemi czerskiej, a mianowicie położone w pow. wareckim: Ostrołękę n. Pilicą i Wschowo-Ostrołękę oraz Zakrzewo. (*Źródła dziejowe, op.cit., s. 239*). Dzięki odpowiedniemu małżeństwu znacznie pomnożył swą fortunę, stanowiącą solidną podstawę dla dalszej jego działalności.*

J. Świącicki osiadł w majątku posagowym – uمیłowanej Ostrołęce, która zachwycała go pięknnością swego położenia i jego zdaniem „godna była być siedliskiem muz, sprzyjającej uprawie sztuk”. Tu przebywał aż do 1598 roku i tu przeżył najpiękniejszy okres życia, tak charakterystyczna dla szlachcica mazowieckiego w czasach Odrodzenia. Jako *natus et possessionatus* był typowym przedstawicielem szesnastowiecznej, ale oświeconej szlachty mazowieckiej. Gospodarzył w swych majątkach, prowadził liczne procesy, a także brał czynny udział w ówczesnym bujnym życiu publicznym. Jednak wykształcenie i aspiracje nie pozwoliły mu na pogrążenie się jedynie w zajęciach gospodarskich. W przeciwieństwie do ogółu drobnej szlachty mazowieckiej miał on jeszcze inne zainteresowania, pozwalające zaliczyć go do rzędu wybitnych przedstawicieli mazowieckiej kultury. Znajomość współczesnych mazowieckich luminarzy wyróżniających się uczonością oraz docenianie wagi ówczesnej twórczości pisarskiej skłoniły go do podjęcia działalności literackiej, którą rozpoczął właśnie w czasie pobytu w Ostrołęce. Działalność tę cechował głęboki patriotyzm i chęć przekazania potomnym możliwie pełnego obrazu ówczesnego Mazowsza.

Do jego popularności przyczyniała się zamożność i przedsiębiorczość, która przejawiała się w prowadzeniu licznych procesów i transakcji finansowych. Powodowany chęcią dodatkowego zysku wydzierżawił jeszcze intraty z połowy wójtostwa w Starej Warce, należącej do Kapituły Warszawskiej. W 1596 r., zapewne ze względów prestiżowych, nabył formalnie dobra posagowe i to łącznie z kmieciami zobowiązanymi do 10 dni robocizny, jak również z prawem prebendy proboszczów ostrołęckich. Jednak w następnym roku z nieznanych powodów, możliwie stosując jakiś wybieg prawny, dobra te scedował ponownie na żonę. Przymuszczałnie powodem były trudności finansowe. Przemawiał by za tym również fakt oddania w tym samym 1597 r. w zastaw Szałapskiemu z Powsinka ulubionej Ostrołęki i Zakrzewa za sumę 5000 złp. W 1598 r. procesował się z Humięckim o Sitno.

Można więc przypuszczać, że niekorzystne transakcje finansowe doprowadziły Świącickiego do ostatecznego opuszczenia nadpilickich dóbr posagowych i powrotu w rodzinne strony. W tym roku otrzymał urząd notariusza, czyli pisarza ziemskiego nurskiego. W kilka lat później w 1607 r. uzyskał pisarstwo grodzkie powiatu Ostrowia, dziś Ostrów Mazowiecka, dawniej należącego do ziemi nurskiej. Piastowanie tych urzędów dowodzi, że musiał cieszyć się pełnym zaufaniem i dużą popularnością wśród współobywateli, czego dowodem było dwukrotne wybieranie go na deputata do trybunału koronnego w Piotrkowie w latach 1607 i 1609 (*W. Smoleński: Jędrzeja Świącickiego opis Mazowsza. [W:] Pisma historyczne, op. cit. S. 59-60*). Do jego popularności przyczyniała się dobra znajomość spraw publicznych i państwowych oraz podkreślana już przedsiębiorczość w zarządzaniu gospodarstwem.

J. Świącicki do końca życia poświęcał dużo energii długotrwałym procesom. W 1598 r. procesował się – jak wiadomo – o Sitno, w 1605 r. w wyniku procesu musiał wypłacić Czerniakowskiemu 2000 złp. Zabezpieczone na Ostrołęce oraz dwukrotnie pociągała go Kapituła Warszawska o wypłacenie 5000 złp. tytułem zaległych opłat dzierżawnych z połowy wójtostwa w Starej Warce. W latach 1606 – 1607 procesował się między innymi z Ciołkiem, Poniatowskim, Sulimirskim i Krzewskim. W 1609 r. znów na wokandzie sądowej znalazła się sprawa z Szałapskim w związku z zastawem Ostrołęki, a w 1611 r. toczył proces z Łoskimi o Sitno. Te liczne procesy sprawiły, że J. Świącicki pozostawił co prawda znaczny majątek spadkobiercom, ale obciążony niezakończonymi i pogmatwanymi sprawami sądowymi.

Reasumując można powiedzieć, że J. Świącicki gospodarował w dobrach pojcowskich i posagowych, a także w nabytych i wydzierżawionych miejscowościach takich, jak: Łosino, Krągi, Sitno, Zdzieborz, Ostrowy, Rybno i Olszanka (*Źródła dziejowe, op. cit., s. 406-410*).

Ze wszystkich wymienionych powyżej miejscowości do Sitna właśnie zachowało się najwięcej danych, dzięki temu, że była to wieś królewska. W lustracji dóbr królewskich z 1565 r. podano: „Wieś Szitne [...] ku starostwu kamienieckiemu należy, ma grunt średni, pole trojne, ma włók wszystkich 22, między którymi wójtowskich włók 2, pustych 3. Włók osiadłych, na których kmieci siedzi 31, jest włók 17”. Określone zostało również położenie tej wsi: „Ma ta wieś granice z Sewnizkimi ślachtą, z Suleiowem, z Chrzesnem wsią królewską, z Przekarami wsią pp. Jeżewskich, z Obrempskimi i Zęboczkim ślachtą”. W Sitnie, obok wymienionych 31 kmieci, było jeszcze 2 karczmarzy, szynkujących przywożone piwo, oraz 2 ogrodników.

Kmiecie zobowiązani byli do ponoszenia różnych ciężarów i czynszów pieniężnych. Z każdej więc włóki opłacali na św. Marcina po 29 gr. Oraz tzw. „wiecznego” po 1,5 gr. Ponadto dostarczali oni po 7 korcy owsa z każdej włóki oraz po 2 kapłony, po 1 gęsi i po 30 jajek, jak również z każdego domu po korcu żołądzi „kiedy się zrodzi”. Karczmarze płacili tytułem czynszu po 20 gr. I tyleż płacił jeden z ogrodników, gdy drugi tylko 15 gr. Oprócz tego uiszczano dziesięcinę altaryście z Pułtuska, a z 2 włók wójtowskich plebanowi w Jadowie.

Zachodzące wówczas w Rzeczypospolitej przeobrażenia gospodarcze nie ominęły również Sitna. We wsi tej nie było w poprzednim okresie folwarku. Dzierżawca tego klucza królewsczyzn pozbawiony przy tym wsi Sulejowo i Chrzesne, w której folwark został oddany w dzierżawę biskupowi płockiemu, utworzył we wsi Sitno nowy folwark. Nowo założony folwark powstał na 3 włókach pustych, do których zostały przyłączone także role uprawiane dotąd przez 2 miejscowych ogrodników, a bydło sprowadzono z Sulejowa.

Zbiory przynosiły 375 kor. żyta ozimego i 49,5 jarego, jęczmienia – 31,25 kor., owsa – 426 kor., tataraki – 6 kor., konopi – 1,5 kor. Nie uprawiano natomiast pszenicy, grochu, prosa i lnu. Cała produkcja folwarku nastawiona była na zbyt. Charakterystyczne jest przy tym stwierdzenie lustratorów, że „starosta nie zwykł doma sprzedawać żyta, ale je spuszcza do Gdańska, a 3 korce kamienieckie czynią 4 gdańskie, może się przemierzyć na gdańską miarę kor. 109, z którego przymiarku może część wynidź na onera skutne, a ostatek do skarby JKM może być przywrócone”. Ogólny dochód do skarbu ze wsi oszacowano na fl. 206 gr 1 den. 9,

a łącznie z folwarkiem na fl. 253 gr 3 den. 9. Dzierżawca uzyskiwał więc poważne dochody, tym bardziej że oprócz wymienionych korzystał jeszcze z innych świadczeń.

Przede wszystkim korzystał on z bezpłatnej pracy chłopów pańszczyźnianych; lustratorzy bowiem powiadają, że „poddani z tej wsi winni robić na każdy tydzień po 4 dni z włóki, tłoki 3 winni do roku, przewody winni do Warszeui, do Kamiencza, do Liwa, stróżą nocną winni”. Podobnie wójt na mocy przywileju z 1523 r. także „winien posługę do dworu”. Do dzierżawcy należały również winy z kar sądowych. Czerpał on także pewien dochód z przynależnych łąk oraz z ogrodu. Zatem dochody J. Świąćickiego były znaczne, jeśli tylko z jednej wsi i to dzierżawionej czerpał tak poważne korzyści, a przecież wśród tych siedmiu wsi były i jego własne, z których do niego wyłącznie należały wszystkie dochody.

Jędrzej Świąćicki miał prawdopodobnie siedmiu synów: Jana, Macieja, Piotra, Aleksandra, Zygmunta, Trojana i Marcina oraz jedną córkę – Dorotę. Najmłodszy Marcin, służył na dworze biskupa łuckiego Terleckiego. Zginął tragicznie w 1595 r. w gospodzie w Łucku, napadnięty przez Andrzeja Hulewicza, syna wojskiego Włodzimierskiego. Piotr zmarł bezpotomnie. Najstarszy syn – Jan poślubił w 1614 r. Zofię, córkę Floriana Gojskiego z Gojskiej Woli i po długiej waśni z bratem Zygmuntem opuścił majątek ojca, przenosząc się wraz z pozostałymi braćmi do Ostrołęki. Przed tym jednak z należnej mu sumy 2500 złp. zabezpieczonych na włościach ojca zapisał żonie 1000 złp. Natomiast Zygmunt, po wydaniu za mąż siostry Doroty za Kacpra Kossowskiego w 1616 r. i spłaceniu rodzeństwa, objął we władanie ojcowiznę. Mieszkał on w Sitnie, zajmując się gospodarką i przygotowaniem do wydania pozostałych po ojcu rękopisów.

W XVI w. Na Mazowszu, podobnie jak w całej Polsce, zapanowała atmosfera ożywczego Renesansu przenikającego wszystkie dziedziny życia. Na wzbogacenie wieloma już nurtami toczącego się życia szlachty mazowieckiej nie miały wpływ wywarły tragiczne wydarzenia oraz przemiany polityczne, które miały miejsce w pierwszej połowie tego stulecia. W tym wielkim skupisku cząstkowej i zagrodowej oraz średniozamożnej, drobnej szlachty mazowieckiej żywa była jeszcze pamięć o niespodziewanej, a tajemniczej śmierci dwóch ostatnich, niezależnych książąt. Ponadto różne, a nierzadko i sprzeczne uczucia wywoływała zarówno utrata dotychczasowej odrębności politycznej, jak i konieczność przystosowania się do nowych warunków, a nawet wykorzystania otwierających się nowych, szerokich możliwości. Żyjąc w przełomowych czasach, J. Świąćicki zdecydował się zużytkować swoje zdolności i zainteresowania dla upamiętnienia chlubnej przeszłości Mazowsza i utrwalenia tradycji.

W swoich pracach w pierwszym rzędzie chciał spłacić serdeczny dług wobec biskupa Andrzeja Noskowskiego, swego protektora i hojnego opiekuna całej rodziny. Jedną z nich poświęcił biografii biskupa. Sam ją scharakteryzował pisząc, że: „Powodowany związkami krwi, postępuję raczej jako panegirysta, niż rzetelny historyk i z tego względu mało co można zeń uszczknąć”. Publikacja ta należy do osobliwości bibliograficznych i już biskup Załuski podkreślał jej rzadkość (*Andreae Noscovij episcopi Plocensis vita per Andream Swiecicki, Notarium Territorij Nurensis, eius ex Sorore nepotem. Cum licentia superiorum. Varsaviae, apud. Joannem. Trełpiński, S.R.M. Typographum 1637; W. Smoleński, op. Cit., s. 63*). Wśród innych jego prac, pisanych oczywiście w języku łacińskim, należy wymienić *Dzieje rozmaite książąt mazowieckich (Dzieje Rozmaite książąt mazowieckich nie zostały opublikowane*

–rękopis znajdował się w Bibliotece Załuskich. Druga praca nosiła tytuł łaciński: *De obitu Stanislai et Janussi, ducum Masoviae, a meretrice veneno extintorium, e vetusto quodam manuscripto libro depromata.*) oraz drugą poświęconą śmierci ostatnich książąt Stanisława i Janusza. Sławę i uznanie potomnych przyniosło mu jednak dzieło pt. *Topografia albo opis Mazowsza*. Prace Jędrzeja Święcickiego zostały wydane po śmierci autora, z dużym opóźnieniem, dzięki staraniom syna Zygmunta.

Z *Topografią*, będącą najważniejszą i bez wątpienia najcenniejszą pracą J. Święcickiego, łączą się pewne niewyjaśnione kwestie. Nie wiadomo przede wszystkim, kiedy przystąpił do jej pisania, ani kiedy ją ukończył, ponieważ w całym toku narracji konsekwentnie unikał podawania konkretnych dat. Z pewnych wypowiedzi autora dotyczących Ostrołki czerskiej, a zwłaszcza określenia jej jako „sprzyjającej bardzo uprawie sztuk” można wnioskować, że tam Święcicki przystąpił do jej pisania. Zakończenie wszelkich prac związanych z ostatecznym przygotowaniem jej do wydania nastąpiło już w Sitnie, w ziemi nurskiej. Podobnie nie wiemy, kiedy ukazało się pierwsze wydanie tej pracy. Ogólnie przyjmuje się, że *Topografia* ukazała się drukiem w 1634 r., bo ta właśnie data widnieje na nielicznych zachowanych jej egzemplarzach. Istnieją przypuszczenia, że mogło być wcześniejsze wydanie, ale nie ma żadnych na to dowodów.

Pewne natomiast jest, że już w XVII w. *Topografia* zaliczana była do „białych kruków”. Potwierdza to Załuski pisząc: „książeczka to tak przedziwnie rzadka, iż nie mogąc jej dostać, przepisać kazałem”. Niesiecki powątpiewał nawet w jej opublikowanie. Mizler de Kolof przyjął odpis Załuskiego jako podstawę do wydania w swoim zbiorze. Ostatecznie wykorzystał też i wydanie z 1634 r., zdoławszy z wielkim trudem wypożyczyć je z biblioteki Franciszka Bielińskiego, marszałka wielkiego koronnego. W *Topografii* zostało przedstawione wiernie oblicze szesnastowiecznego Mazowsza. Cechuje je niejako „świeżość” i „nowożytność” spojrzenia.

Herb z czasów panowania Zygmunta I Starego
wg drzeworytu z 1538 roku

~~A. J. 161. 83.~~
~~B. K. J. 27.~~

Cau. 1742

ZŁOTA KSIĘGA SZLACHTY POLSKIEJ

PRZEZ

TEODORA ŻYCHLIŃSKIEGO

Członka król. włoskiej akademii heraldyczno-genealogicznej w Pizie.

ROCZNIK VI^{TY}.

OZDOBIONY PORTRETEM STANISŁAWA DUNINA BORKOWSKIEGO,
KASZTELANA POŁANIECKIEGO, POSEŁA W R. 1633 DO WIEDNIA;

poprzedzony rozprawą

hr. Kazimierza Stadnickiego,

Członka Akademii Umiejętności w Krakowie;

z dodaniem czterech tablic genealogicznych
Bnińskich, Czosnowskich, Kwileckich i Wielogłowskich,
oraz

kilkudziesięciu drobniejszych tablic rodowych.

W POZNANIU
JAROSŁAW LEITCEBER.

1884.

Źródło: Złota Księga Szlachty Polskiej
Rocznik VI
Teodor Żychliński
Członek Królewskiej Włoskiej Akademii
Heraldyczno – Genealogicznej w Pizie
wydanie:
Jarosław Leitgeber
1884

11. Święcicy herbu Jastrzębic.

Dom Jastrzębczyków Święcickich, wiodący swój początek z Mazowieckiego, później po wszystkich niemal dzielnicach dawnej Polski się rozrósł i dotąd kwitnie w Poznańskim, w Królestwie Polskiem i w Galicji, na Litwie zaś w ostatnich dopiero latach po mieczu wygaś. Gdyby zatem dziś chcieć pisać zupełnie dokładną i wyczerpującą monografią rodu Święcickich wszystkich gałęzi i odnóg, trzeba by przejrzeć i przestudyować akta wszystkich dawniejszych grodów polskich, co w niejednym razie wśród obecnych stosunków okazałoby się całkiem niemożliwym. Co do nas, mając pod ręką materiały dotyczące się gałęzi wielkopolskiej i niektóre szczegóły o odnodze litewskiej, łaskawie nam udzielonej przez p. Adama Łapacińskiego, pragniemy tu skreślić niejako szkic rodowodowy Domu, który wydał kilku znakomitych Biskupów i senatorów, a w początku ośmnastego stulecia nawet pod względem historycznym ważną w kraju odegrał rolę. Szkic nasz niniejszy może posłużyć późniejszym badaczom za tło do pracy obszerniejszych rozmiarów, a w takim razie cel nasz będzie osiągnięty.

M a c i e j ze Święcic Jastrzębic Święcicki (I pok.), w roku 1525 podsędek warszawski, podpisał dekret mazowiecki przeciw heretykom, jako świadczy *Łubieński* w „Żywotach Biskupów płockich”. Według drzewa genealogicznego, drukowanego w roku 1680, a dołączonego do panegiryku na cześć Biskupa Stanisława Święcickiego p.t. „Atrium Ill. Domus Święcicianae gratis theologis Illmo et Rndmo Domino D. Stanislao Święcicki, Episcopo chełmensi, archidiacono varsaviensi, Societatis Jesu, aeternum militaturis consecratum ab eodem Collegio Societatis Jesu Anno Domini 1680. Varsaviae, excudebat Carolus Schreiber,” – był synem Macieja:

S t a n i s ł a w Święcicki (II pok.), ożeniony z Zofią Krasieńską, córką Andrzeja i Aleksandry Dzierzgowskiej, ciotki Prymasa Mikołaja Dzierzgowskiego († 1559). Z niej syn:

S t a n i s ł a w II Święcicki (III pok.), starosta bolemowski. Ten spłodził z Anny Wilkanowskiej herbu Lis, kasztelanki płockiej, córki Adama i Jadwigi Sobockiej herbu Doliwa, (według *Nies.* była ona za Kosobudzkiem, być może w pierwszym małżeństwie) pięciu synów: P i o t r a, który się przeniósł

w Sandomirskim i w dzisiejszej Galicyi osiadłych; Mikołaja, Jakuba, Felicyana, po którym pozostała tylko córka Zofia, zaślubiona, według zwyż cytowanego źródła, Łaskiemu herbu Korab, „prawnułowi” stryjecznemu Prymasa; i Maciej, po którym syn Hieronim Święcicki.

I. Gałąź po Mikołaju.

Mikołaj z Świecic Święcicki (IV pok.) miał za żonę Annę Noskowską herbu Łada, siostrę Jędrzeja Noskowskiego, Biskupa płockiego, zmarłego 1567 roku. Z niej synowie:

1) X. Mikołaj, kanonik pułtuski, młodo zgasły: 2) X. Wojciech, także kanonik pułtuski, dziekan płocki († 1566); 3) Maciej, wojski nurski († 1569), po którym córka Anna Ossowińska, i synowie Andrzej Marcin, być może protoplasta odnogi litewskiej, X. Mikołaj, kanonik pułtuski, „mąż w naukach znacznego poloru,” ale także młodo zmarły 1579 roku. 4) Jakub, bezpotomnie zeszyły w roku 1572; wreszcie 5) Franciszek, podkomorzy łomżyński, stolnik wyszogrodzki. Według *Niesieckiego* pozostawił Franciszek syna Wawrzyńca i córkę z Kaniewskim.

O gałęzi tej nie mamy dalszych wiadomości. do niej prawdopodobnie należał X. Wojciech Święcicki, kantor wolborgski, łowicki i wieluński kanonik, pochowany w Łowiczu z nagrobkiem marmurowym, którego napis przechował nam *Starowolski*, a który opiewa:

D. O. M.
Et memoriae
Admodum Reverendi Domini
ALBERTI SWIĘCICKI.
Sacrae Theologiae, et Juris V. Doctoris,
Cantoris Volboriensis.
Lovicien. Vielunen. Canoniei.
Qui
Romae ad S. Apollinarem, in Pontificio Alumnatu, Septennio exacto,
Illustrissimorum et Reverendissimorum DD. primum Pauli
Wolucki, Episcopi Vladislavien. deinde Joannis Węzyk, Archiepiscopi Gnesnen.
Familiaris.
Concionatoris et Officialis in Ecclesia Collegiata Lovicien.
munere functus, par utriusque, repentino cordis dolore
Correptus,
Diem ultimum obiit.
v. Calend. Decemb. Anno Domini M. DC. XL. IV.
Cui Executores Testamenti, hoc perenne amoris
monumentum, F. B. M. PP.

II. Gałąź senatorska wielkopolska.

Jakub z Świecic Święcicki (IV pok.), starosta bolemowski, żyjący około roku 1580, poślubił siostrę swej bratowej, Barbarę Noskowską herbu Łada i spłodził z nią czterech synów: Andrzeja, Stanisława, Michała i Hieronima. Z tych najmłodszy Michał, chorąży wyszogrodzki, pozostawił potomstwo, którego dalsze losy nam

nieznane: najstarszy Andrzej, pisarz ziemski nurski, otrzymawszy staranne wychowanie w szkołach jezuickich i na dworze Stanisława Łubieńskiego, biskupa płockiego należał do najuczestniejszych mężów swej epoki, jako geograf i historyk. Umarł około r. 1631, pozostawiając z Heleny Ciołkówny dwóch synów: Jana (VI pok.), podkomorzego łomżyńskiego, po którym z Plichcianki syn Mikołaj (VII pok.) i Zygmunta (VI pok.). Ten wydał po śmierci ojca dzieła jego pozostawione w rękopisie, p. t.: „Topographia sive Masoviae descripto” (Warszawa 1634), oraz „Andreae Noscovii, episcopi plocensis. vita per Andream Święcicki, notarium nuriensem. ejus nepotem” (tamże 1637). – Po Stanisławie Święcickim poszła odnoga biskupia, której osobne poświęcimy wspomnienie.

O d n o g a b i s k u p i a

Stanisław ze Święcic Święcicki (V pok.), „jak statury tak i siły wielkiej” (*Nies.*) miał za żonę Annę Serocką herbu Pierzchała, a z niej dwóch synów: Jakuba i Abrahama. Z tych:

1. J a k u b Święcicki (VI pok.) „na wojnach moskiewskich za Zygmunta III i Władysława królów mężtwem wsławiony” (*Nies.*), ożeniony był z Katarzyną Wąsowską herbu Łada, urodzoną z Katarzyny Duninówny-Goławińskiej (*Liber Install. Capit. Gnesnen. C. SS sqq.*). Z niej syn jedynie:

X. S t a n i s ł a w Jacek Święcicki (VII pok.) z Biskupa spigaceńskiego i sufragana żmudzkiego, scholastyka gnieźnieńskiego, dziekana kujawskiego i oficyała gdańskiego, archidyakona i oficyała warszawskiego Biskup chełmski i Opat lubiński. X. kanonik *Korytkowski* w ten sposób kreśli jego żywot:

„Urodził się w Święcicach około roku 1630. Ukończywszy nauki, wstąpił z powołania do klasztoru kanoników regularnych lateraneńskich w Czerwińsku gdzie otrzymawszy święcenia kapłańskie, był naprzód lektorem filozofii, a następnie wybrany jednozgodnie przeorem, z wielkim pożytkiem i wzorowo klasztorom rządził. Wkrótce zwrócił na siebie powszechną uwagę swoją nauką, rzadkimi zdolnościami i cnotami, którymi mocno ujęty Aleksander Sapieha, Biskup żmudzki, pragnąc go mieć współpracownikiem swoim, powołał go na sufragana swego, uzyskawszy dla niego zatwierdzenie Stolicy Apostolskiej na Biskupa spigaceńskiego i. p. i., poczem go w kościele swoim katedralnym uroczyście konsekrował. Stanąwszy na świeczniku, zajaśniał cnotami prawdziwie biskupiami i stał się głośnym w całej Polsce. To też najpierwsi jej Biskupi, okazując mu swoje uznanie i względy, o zamieszczenie go w gronie kapituł swoich się starali. Jakoż wkrótce po wyniesieniu swoim na sufraganią został dziekanem kujawskim i oficyałem gdańskim. w listopadzie roku 1663 archidyakonem, a nie długo potem oficyałem warszawskim i prałatem w kapitule poznańskiej. Arcybiskup Mikołaj Prażmowski, poważając wielce księdza Święcickiego udzielił mu pod dniem 8 stycznia roku 1669 prowizyą na scholasterią gnieźnieńską, opróżnioną przez śmierć Andrzeja Miaskowskiego, Opata trzemeszeńskiego, sekretarza w. koronnego. Kapituła gnieźnieńska odmówiła mu atoli installacyi na tę pralaturę, o którą się pod dniem 31 tegoż miesiąca przez prokuratora swego, Krzysztofa Stockiego, plebana babickiego, był zgłosił, ponieważ nie dostawił dyspensy Stolicy Apostolskiej od ślubów zakonnych. Dopiero na dniu 2 maja tegoż roku dopuściła go do grona swego, gdy się wspomnianym dokumentem wykazał. Zjednawszy sobie zaraz na

wstępie jej szacunek i zaufanie, wybrany był w roku 1670 jednoznacznie wiceprezydentem Trybunału Koronnego, a gdy tam rozwinął niepospolitą znajomość prawa krajowego, biegłość w prowadzeniu spraw i niezachwianą sprawiedliwość, w latach 1674, 1675 i 1683 godnym był uznany, aby temu najwyższemu w Rzeczypospolitej sądowi przydywał, z którego zaszczytu urosła mu głośna sława i wdzięczność u narodu.

„Po przeniesieniu Stanisława Dąbskiego, Biskupa chełmskiego, na stolicę łucką. król Jan III mianował Święcickiego Biskupem chełmskim w roku 1676. Uzyskawszy zatwierdzenie Stolicy Apostolskiej. przeniósł się w początku roku 1677 do swojej diecezji i oddał się całkiem obowiązkom swoim pasterskim, sam ucząc prostaczków zasad wiary. do ludu gorliwie kazał diecezją pilnie wizytując, kościoły podupadłe wspierając. Dla pozyskania zdolnych w pracy duchownej pomocników, fundował w Krasnymstawie rezydencją Jezuitów, z których jeden miał być kaznodzieją, a drugi penitencjarzem katedralnym. W dobrach swoich dziedzicznych (Święcicach) fundował OO. Dominikanom Kalwaryą czyli Nową Jerozolimę, uzyskawszy zatwierdzenie tej fundacji przez konstytucją roku 1676. Przy kolegium OO. Jezuitów warszawskich kurs teologiczny ustanowił i fundował, oraz wiele innych dobrodziejstw temuż kolegium świadczył. Katedrę swoją krasnostawską przyozdobił i ubogacił. W roku 1677 jeździł od króla Jana III do kapituły gnieźnieńskiej jako komisarz z nominacją Jana Stefana Wydźgi, Biskupa warmińskiego, na arcybiskupstwo gnieźnieńskie, osierocone przez śmierć Andrzeja Olszowskiego. W następnym roku dał mu tenże król ze względu na szczupłe dochody biskupstwa chełmskiego opactwo lubińskie (klasztór benedyktynów w Lubiu k/ Krzywina). *Niesiecki* myli się, mieniając go być opatem „czerwińskim”. Akta kapituły gnieźnieńskiej i ustawy synodu chełmskiego z roku 1694 wyraźnie go nazywają „Abbas Lubiniensis”. Jako komisarz arcybiskupi obłoczył synowca swego (*X. Kanonik Korytkowski popełnia tu pomyłkę. X. Mikołaj Święcicki był bowiem nie synowcem, ale młodszym stryjecznym bratem Biskupa chełmskiego – przyp. autora*), Mikołaja Święcickiego, Opata trzemeszeńskiego, w habit, którego się długo przyjąć wzbraniał, na dniu 23 kwietnia 1680 roku. Po ustąpieniu tegoż z opactwa, administrował je z polecenia Arcybiskupa od 13 października roku 1681, ale się wkrótce zrzekł administracji, i Arcybiskup obrał w miejsce jego Stanisława Krajewskiego, dziekana gnieźnieńskiego. W roku 1686 zrezygnował z scholasteryi gnieźnieńskiej, którą po nim objął Andrzej Podolski, archidyakon przemyski. Dla podniesienia ducha kościelnego i karności w duchowieństwie, oraz pomnożenia chwały Bożej zwołał synod diecezjalny do Krasnegostawu na dzień 15 września roku 1694, którego zbawienne uchwały drukiem ogłosił. Obok gorliwego i sumiennego pełnienia obowiązków biskupich nie zaniedbywał powinności senatorskich względem Rzeczypospolitej, do której całym sercem był przywiązany. Na sejmy zjeżdżał regularnie i występował na nich z powagą, zdrową radą i sumienną pracą. Po trzykroć był deputatem czyli komisarzem na Trybunał skarbowy t. j. w latach 1678, 1685 i 1690. na tych funkcjach publicznych mając przede wszystkim na uwadze uczciwość, sprawiedliwość, chwałę Bożą, ściągnał na siebie nienawiść panów innego usposobienia. Po śmierci Stanisława Szczuki król ofiarował mu biskupstwo chełmińskie, na które gdy się po otrzymaniu zatwierdzenia Stolicy Apostolskiej przenieść zamyślał, Pan Bóg powołał go do Siebie w roku 1699 w Krasnymstawie, gdzie ciało jego na wieczny złożono spoczynek. Był to biskup

wzorowy, zacny, pobożny, miłosierny, obywatel prawy, pełen poświęcenia, mąż nauki niepośledniej, której zostawił dowody w kilku dziełach swoich na widok publiczny wydanych, z których wieje duch rzewnej pobożności i przywiązania do wiary ojców. Dzieła jego są następujące: „Niebieski wieku łaskawego kalendarz” (Warszawa 1641); „Cudowny w Stajni Betleemskiej Śpiewaczek” (tamże 1645); „Pan Wyszogrodzki” (tamże 1642), kazanie na pogrzebie Macieja Siecińskiego, kasztelana wyszogrodzkiego, i „Synodus Diocesana Chelmensis per Ill. et. Rev. DD. Stanislaum Hyacinthum in Swiencice Swiencicki D. et Ap. S. Gr. Episcopum Chelmensem, Abbatem Lubinensem etc. Crasnostaviae in Ecclesia Cathedrali in praesentia Cleri universae Dioecesis celebrata A. D. MDCXCIV die vero XV Septembris. Varsaviae typis Scholar. Piar. A. D. 1696. 4. 40 stron”.

Do powyższego dodamy, że gdy na Litwie wszczął się głośny spór Biskupa Brzostowskiego z Sapiehą, hetmanem w. li., przyszło w r. 1692 z tych samych przyczyn do swarów i niechęci pomiędzy Jabłonowskim, hetmanem w. kor. a Biskupem Stanisławem Świącickim, niezmiernie dbałym o nienaruszalność powagi kościelnej (*Morawskiego „Dzieje narodu polskiego”* t. IV str. 112).

2. A b r a h a m Świącicki (VI pok.), młodszy syn Stanisława ze Serockiej, miał za żonę Annę Krzyżanowską herbu Świnka, a z niej dwóch synów: Stanisława, podczaszego rzeczyckiego, którego dalsze losy nie są nam znane, i Mikołaja, któremu przypadło ważną w dziejach własnej ojczyzny odegrać rolę, by później umrzeć w zapomnieniu na obczyźnie.

X. M i k o ł a j Stanisław Świącicki (VII pok.) „z młodszych lat rycersko traktował”, a choć później bądź to zniewolony przez rodzinę, bądź to z własnego popędu stan duchowny sobie obrał, przecież zachował nawet jako książe Kościoła wojownicze swe usposobienie, które się głównie przyczyniło do jego zguby. Zostawszy Opatem trzemeszeńskim, wzbraniał się długo, jak to wspomniano wyżej, przywdziać habit zakonny, i dopiero dnia 23 kwietnia 1680 roku zgodził się na obłuczyny, zapewne za namową swego stryjecznego brata, Biskupa chełmskiego. Przecież już w roku następnym opuścił opactwo, którego administracją objął tenże Biskup. Za wpływem Kardynała Radziejowskiego mianowany w roku 1691 Biskupem kijowskim, gdy w roku 1698 Prymas nowo obranemu królowi Augustowi II począł pierwsze stawiać przeszkody i zwołał do Łowicza t. z. Radę Łowicką, był przez monarchę tegoż wraz z księciem Dominikiem Radziwiłłem, kanclerzem w. lit., wysłany do Łowicza celem ugody, która też nastąpiła za pośrednictwem nadzwyczajnego Nuncjusza papieżkiego, Pauluzzi’ego (*Morawskiego „Dzieje”* t. IV str. 142, gdzie autor mięsza Biskupa Mikołaja ze Stanisławem, który w tym roku już nie żył i nie był nigdy Biskupem kijowskim). Wszakże niedługo trwała jego uległość do króla Augusta. Wnet przechylił się całkiem na stronę Prymasa Michała Radziejowskiego i począł występować jawnie z coraz większą nienawiścią do Sasów, sprzyjając kandydaturze najprzód królewiczów Sobieskich, a później Leszczyńskiego. Już w roku 1702 widzimy go w korespondencji z Prymasem, oburzonym na króla o rozkwaterowanie wojsk saskich w dobrach prymasowskich; co więcej zarządza Biskup Mikołaj, choć Augustowi II zawdzięczał swe wyniesienie w r. 1698 przez śmierć Stanisława Witwickiego biskupstwo poznańskie, publiczne modły po kościołach całej swej dyecezyi wraz z odśpiewaniem 108 psalmu: „Dajże nam pomoc w ucisku, albowiem omylna jest pomoc ludzka”, co

naturalnie tem bardziej jeszcze rozjątrzyło umysły Wielkopolan przeciw gospodarce saskiej.

To też, gdy na dniu 9 lipca tego roku następnego na sejmiku w Środzie zawiązała się Konfederacja Wielkopolska pod laską Piotra Bronisza, starosty pyzdrskiego, Biskup Mikołaj był jednym z najgorętszych jej propagatorów i podczas gdy Maciej Gembicki, starosta nakielski, z orężem w rękę uganiał się za oddziałami wojsk saskich, on równie dzielnie walczył przeciw Sasom słowem i piórem, utrzymując ciągle stosunki z niechętnymi. Skoro tylko zatem Prymas zwołał zjazd walny do Warszawy, a Konfederacja wielkopolska przedzierzgnęła się na Konfederacją generalną Warszawską, on pierwszy z senatorów po Prymasie podpisał na dniu 19 kwietnia 1704 roku manifest ogłaszający bezkrólewie i powołujący Rzeczpospolitą do elekcji nowego króla. Z senatu tylko jeszcze siedmiu członków miało tę odwagę: Hieronim Lubomirski, kasztelan krakowski i hetman w. kor., Stanisław Leszczyński, wojewoda poznański – obaj pretendenci do spadku po detronizowanym Auguście – Jan Pieniążek, wojewoda sieradzki, Jerzy Towiański, wojewoda łęczycki, Zygmunt Dąbski, wojewoda brzesko-kujawski, Franciszek Grzybowski, kasztelan inowrocławski i Adam Naramowski, kasztelan śremski (Kazim. *Jarochowskiego* „Dzieje panowania Aug. II” str. 571). Gdy Prymas na dzień 6 maja t. r. naznaczył przyjęcie deputatów króla szwedzkiego celem rozpoczęcia z nimi układów pokojowych, by ukrócić samowolę wojsk szwedzkich, wybrała Konfederacja Warszawska Biskupa Mikołaja Świąteczkiego wraz z Stanisławem Leszczyńskim, Janem Pieniążkiem i Franciszkiem Grzybowskim, komisarzami do prowadzenia tychże układów (tamże, str. 577). W cztery tygodnie później August II i Konfederacja sandomirska uchwalili wysłać list do papieża Klemensa XI pod dniem 5 czerwca t. r. oskarżający Prymasa i Biskupa poznańskiego, z domaganiem się surowych przeciw nim cenzur kościelnych (tamże, str. 599). Tymczasem nadszedł oznaczony przez Prymasa dzień elekcji 19 czerwca 1704 roku. Elekcja ta, jak wiadomo, nie przeszła do skutku z powodu protestu jednego z posłów wielkopolskich, że tak długo nie pozwala na rozpoczęcie aktu elekcyjnego, dopóki traktat pokoju z korona szwedzką nie będzie zawarty i nie ustaną gwałty szwedzkich satrapów, mianowicie Klas Bondego (tamże, str. 620). Odroczone zatem elekcyą do dnia 26 czerwca, ale i ta została zerwaną przez veto województwa płockiego (tamże, str. 621). Spowodowało to Karola XII do energicznego zawezwania Prymasa, niechętnego Leszczyńskiemu, a pozbawionego nadziei, by kandydaturę Hieronima Lubomirskiego zdołał przeprowadzić, by elekcyi dalej nie zwłóczono. Jakoż odbyła się w nieobecności Prymasa, Lubomirskiego i znaczniejszych panów dnia 12 lipca. Tu odegrał Biskup Świąteczki najważniejszą rolę; biegał po kole, namawiając jednych, grożąc drugim, popierany przez Wielkopolan, zwalczany przez Podlasian. Rezultat znany. Gdy zachód słońca się zbliżał, Władysław Bronikowski, podstoli wschowski (zob. R. II str. 34), okrzyknął pierwszy Stanisława Leszczyńskiego królem, a biskup Świąteczki, mimo wrzawy i protestów Podlasian uroczyście zawołał: „Ogłaszam Najjaśniejszego Stanisława I Królem Polskim, Wielkim Księciem Litewskim!” uzurpując przez to prawa Prymasa i Biskupa kujawskiego, jako nieobecnych. Głośnie wiwaty Wielkopolan i grzmot dział szwedzkich zagłuszyły wrzawę protestujących, a nowy król, dosiadłszy konia, udał się z całym orszakiem przy blasku pochodni do Warszawy, wprost do kościoła Ś. Jana. Biskup Świąteczki zaprowadził go do wielkiego ołtarza, przed którym Stanisław ukląkł, zmówił modlitwę i błogosławieństwo z rąk biskupich odebrał (*Jaroch.* str. 640). – Fakt dziejowy został

w ten sposób dokonany. Prymas, hetman, marszałek Konfederacji Bronisz i inni, dotąd chwiejni, zmuszeni byli siłą wypadków i parci przez króla szwedzkiego, nie tylko złożyć hołd nowemu Monarsze, ale także w kilka dni później w jego otoczeniu przybyć do Błonia, gdzie obozujący Karol XII z królewskimi honorami i wielką okazałością przyjmował Leszczyńskiego („Dzieje Panowania Fryderyka Augusta II” przez księdza *Parthenay*, w przekładzie polskim, Warszawa 1854, str. 253 – 254).

Biskup Świącicki, który się przy elekcji okazał najgorliwszym wykonawcą życzeń szwedzkiego monarchy, został przez tegoż z odznaczeniem szczególnym powitany i udarowany – parą drogocennych pistoletów; prezent zaiste, jak dla księcia Kościoła bardzo oryginalny, choć jak się później okazało, wielce do jego charakteru zastosowany.

Nie przyniosły wszakże te pistolety szczęścia X. Biskupowi, który po wyjeździe Króla, Prymasa i wszystkich członków Konfederacji Warszawskiej z stolicy, zagrożonej nagłym marszem Augusta II na czele jazdy na Warszawę, sam w niej dla choroby pozostawszy, pokazywał się publicznie uzbrojony karabelą i owemi pistoletami (*W relacji Nuncjusza Papieżkiego, margrabiego Mikołaja Spinoli, Arcybiskupa tebańskiego, datowanej z Warszawy dn. 3 września roku 1704, zatem po wzięciu Warszawy przez Sasów, czytamy: „Il vescovo di Posnania in luogo di partire, come haver fatto il Cardinale, li suddeti palatini e confederati, il nuoletto e sua medre e moglie, volse restar in citta, ed usando le sue solite leggierezze si fece vedere armato con spada e due pistole al fianco, quele armi medeme gia donategli doppo la fatta nominazione dal Re di Svezzia.”* (*Theinera „Monum. Polon. hist.” t. IV str. 31*). *Przyp. Autora*). Podczas gdy bowiem Leszczyński królował w Warszawie, poparła Augusta uroczystym aktem w Łąncucie (28 lipca 1704 r.) Konfederacja Sandomirska, „zowiąc związek przeciwny świętokradztwo gigantomachią, jako targający się na tron i majestat królewski (diis proximus). Prymas, Biskup poznański, Bronisz odsądzeni zostali od swych dostojęństw, potwierdzony wyrok przeciw Sapiehom; innym naznaczono cztery niedziel do opuszczenia przeciwnego obozu. Naród rozszedł się na dwoje: ten do Sasa, ten do Lasa.” (*Morawskiego „Dzieje Narodu polskiego” t. IV str. 168*). Padł więc popłoch nad partią króla Stanisława, tem większy, gdy nadeszła wieść o zbliżaniu się szybkim Augusta II wspartego posiłkami moskiewskimi. Wszyscy niemal czempredziej opuścili Warszawę, Biskupa Świącickiego zabrał generał Horn z sobą na zamek, („*Il vescovo di Posnania so entrato con Svedesi in castello, ma sento che non vi voleva entrare; ma il conte d’Horn mando 12 dei soi uomini che per forza (?) e con maltratamenti fu forzato ad entrare.* (*Tamże, w dalszym ciągu relacji Nuncjusza z 3 września.*) *Przyp. Autora*) w którym się zamknął z 500 Szwedami, chcąc czekać na pomoc Karola XII. Okazało się to wszakże niemożliwym i generał zmuszony był dnia 30 sierpnia kapitulować, przyczem Biskup poznański dostał się w ręce Sasom. Posłuchajmy, jak Erazm *Otwinowski* („Dzieje Polski pod panowaniem Augusta II”) opisuje to zdarzenie:

„...Wziął też król August w niewolą owego pseudo Prymasa Świącickiego, Biskupa poznańskiego, który nominował Stanisława królem. Tego gdy z zamku wyprowadzono, miał ręce pod łokieć prochem uczernione i brwi, także włosy na głowie popałamane, bo sam armaty nabijał i strzelał; nawet pokazało się na tego Biskupa, że do samego króla Augusta w pałacu radziwiłłowskim stojącego rychtował działo. Zaczem król August wysłał go do Rzymu: tam za dekretem papieskim oddany był na więzienie do Ankony, gdzie siedział półtrzecia roku, i dopiero go Szwed przez traktat

altrandsztadzki w r. p. 1706 stamtąd powrócił, bo go król August musiał stawić, lecz powracając z detencji swojej do Polski, w drodze będąc, w Wiedniu umarł.”

Inaczej tę rzecz przedstawia X. *Parthenay*, który pisząc o zemście Augusta II na zwolennikach Leszczyńskiego, dodaje: „Biskup poznański złożony chorobą, obok tego, że musiał patrzeć na rabunek własnego domu, był nadto wzięty przez żołnierzy i jako więzień pod eskortą wywieziony do Saksonii. Nuncyusz papieski reklamował przeciw temu porwaniu, dowodząc, że Biskupi polscy rzymskiej tylko podlegają jurysdykcji, a August, skarbiąc sobie względy Papieża, wydał więźnia Nuncyuszowi, któren następnie odesłał go do Rzymu, gdzie wkrótce umarł.”

Również i *Niesiecki* twierdzi, że Biskup Święcicki w r. 1709 „w Rzymie to życie zakończył, po różnych fortuny rewolucyach, których na sobie doznał.”

W samej rzeczy był X. Mikołaj Święcicki nasamprzód odstawiony do Saksonii, gdzie go tak surowo trzymano w więzieniu w Budziszynie (Bautzen), iż nawet Biskupowi Andrzejowi Chryzostomowi Załuskiemu nie pozwolono go odwiedzić. Rzeczony Biskup pisze w liście „Amico confidenti,” datowanym z Drezna dnia 29 grudnia 1704 roku:

„Die II Decembris transivi Paucen (Bautzen), ubi sedet incarceratus Dominus Nicolaus Szazcichi (Święcicki), Episcopus Posnaniensis, quem volui visitare. sed permissionem habere non potui desiderio satis fecisse judicari possim, audivi tamen de illo, quod in captivitate positus viam versitatis non seserat, sicuti grave est Domino de jure suo cedere, ita nostris saeculis est inimicum, servuli jugo libera colla premere” itd.

A dalej dodaje:

„Die XVI (Decembr.) venit D. Świecicki Castellanus Santocensis, ut possit conferre cum Episcopo Posnaniensi, in negotiis particularibus vix hoc efficere potui, ut illi permitteretur, cum D. Episcopus ob. praetextum Suetici incursus translatus fuerit in alium locum, ubi nullam commoditatem devotionis suae habet, nec ullam etiam in victu, de quo multum ego sollicitus sum ob charitatem Christianam et compassionem; saepe aeger animus corpori morbos dedit.”

(*Andreae Chrysostomi in Załuskie Zaluski* itd. „Epistolarum historico-familiarum tomus Quartus. Vratislaviae 1761” str. 411 – 413).

Z powyższego okazuje się dowodnie, jak srogo był Biskup poznański w Saksonii więziony i w jakiej tajemnicy z Budziszyna w „inne miejsce” bezpieczniejsze, zapewne do Koenigsteinu przewieziony, skoro nawet Biskup Załuski nie mógł się o niem dowiedzieć.

Tyle pewna, że jeszcze w początku lutego 1705 roku znajdował się w Saksonii, i że dopiero wtedy uznał August II, nie chcąc się zbytnio narazić Papieżowi Klemensowi XI, za stosowne wydać go Nuncyuszowi i wysłać pod strażą ks. Morendy do Rzymu, przedstawivszy go w liście własnoręcznym, wystosowanym do Ojca Ś., jako tak niebezpiecznego zbrodniarza stanu i występnego dusz pasterza, iż pożądanem jest, aby go nie tylko surowo ukarano, ale i na wieczne czasy zatrzymano w Rzymie. List ten, datowany z Drezna 22 lutego 1705 roku, opiewa:

„Post oscula pedum, mei et Regni mei humillimam commendationem, suprenum in terris S. Sedis Apostolicae regimen sorte ascendi alii, ego lumine tactus ab alto libere recognovi, libenter et fide ad ultimum invicta veneror. Singularem vero Sanctitatis Vrae observantiam, quae semper fuit, eandem esse, constanterque futuram re magis, quam verbis testor. Notum

bene est Sanctitati Vrae, quomodo D. Episcopus Posnaniensis, qui accomodans private libidini publicam auctoritatem, velamen malitiae habens libertatem, audientius, quam consultitis ea patravit, quae nisi facta fuissent, fieri non crederet orbis, inter hostes haereticos, quibus ope, consilio, et adjumento fuit, armis nostris captus ob respectum immunitatis Ecclesiasticae, et imprimis auctoritatis Stis Vrae communicato statim consilio cum Rndmo Sanctitatis Vrae Nuntio, est detentus, et usque nunc sub custodia Saactitatis Vrae fuit. Ad primum autem ejusdem beneplacitum sub manuductione venerabilis Abbatis Morenda a Rndmo Dno Nuntio ad hoc destinati rarae activitatis et dexteritatis viri, nulla interposita mora Romam, uti voluntas dirigentis est, ad reddendam facti rationem, et recipiendam pro culpa poenam, unde metus incultiatur aliis, transfertur. Sane lentus in dolore meo a natura esse soleo, libenterque morbos tollendo, non aegros, universis ignoscerem, ne singulis irascar, sed Reipub. in eversionem status, tam graves inflictas injurias praeterire, vel dissimulare non possum, neque, si possem, debeo. Opinari proinde, et plane ominari licet, quod Sanctitas Vra cui Summus Deus in terris iudicium dedit, in dictum D. Episcopum animadvertet, neque uti spero, imo et credo Roma dimittet, ne ianua aperiatur ad res novas et pejora prioribus, quorum est capacissimus, audeat. Quod reliquum est, Illum, qui omnia potest, precor, ut Sanctitati Vrae firmam, in qua meae salutis partes positas scio, det valetudinem, mihi vero ejusdem Sanctitas Vrae amorem paternum demisse deposco, et pedes sanctissimos reverenter exosculor.”

Tak więc dopiero w końcu marca 1705 roku mógł Biskup przybyć do Rzymu, żadną miarą zatem nie mógł półtrzecia roku, jak twierdzi *Olwinowski*, przesiedzieć aż do pokoju altrandsztadzkiego w Ankonie. Nie ma także na to żadnego dowodu, by umarł w Wiedniu; nie jest również rozjaśnionem, kiedy życia dokonał. Tyle tylko nie ulega wątpliwości, że w październiku 1709 roku już nie żył, gdyż w tym miesiącu i roku pod dniem 22 października pisze król August II list z Torunia do Papieża Klemensa XI z prośbą o obsadzenie katedry poznańskiej, wakującej po śmierci X. Mikołaja Świącickiego, i poleca mu jako następcę Bartłomieja Tarłę (*Theinera* „Mon. Pol. hist.” t. IV str. 46).

Otóż wszystko, co zdołaliśmy ze źródeł nam przystępnych zebrać o Biskupie poznańskim Świącickim, którego postać, zdaniem naszym, zasługiwałaby na to, by który z historyków szczegółowo ją zbadał i we właściwym świetle potomności podał.

Rzecz dziwna, że osobistość tak wybitna i tak wysokie zajmująca w hierarchii i w Rzeczypospolitej stanowisko, znikła nagle z widowni publicznej bez śladu i że wśród licznych bez wątpienia przyjaciół politycznych, krewnych i podwładnych Biskupa nie znalazł się nikt z współczesnych, by pamięci jego choćby najskromniejszy wnieść pomnik, podając do wiadomości publicznej, chociażby kilka szczegółów pewnych o jego losach ostatnich, dniu i miejscu zgonu z dala od ojczyzny.

Nie mniej nas zdumiewa, że nawet w „Encyklopedyi Orgelbranda,” gdzie tyłu mężów historycznych znakomitem piórem *Bartoszewicza* zostało wskrzeszonych, o X. Biskupie Mikołaju Świącickim nie ma najmniejszej wzmianki.

Powracamy do dalszego wywodu genealogicznego Święcickich i rozpoczynamy od Hieronima, najmłodszego syna Jakuba z Barbary Noskowskiej, a rodzzonego stryjecznego dziada obu Biskupów Święcickich. Od niego to idzie:

O d n o g a W i e l k o p o l s k a .

Hieronim ze Święcic Święcicki (V pok.), pierwszy z rodu swego przeniósł się do Wielkopolski i tu osiadł stale, ożeniwszy się z Jadwigą Zakrzewską, córką Piotra (Rel. Posn. 1600 f. 493), prawdopodobnie herbu Pomian, w rodowodzie bowiem Wyskotów jej nie znajdujemy (*Odtąd rozpoczynają się zapiski nasze archiwalne; aż do Hieronima zaś wyjęty jest rodowód Święcickich z drzewa genealogicznego, dołączonego, jak wspomnieliśmy wyżej, do panegiryku, ofiarowanego X. Biskupowi chełmskiemu. Przyp. Autora*). Z tego małżeństwa liczne pozostało potomstwo: córka Jadwiga za Kazimierzem Sławińskim, oraz siedmiu synów: Jan, Wojciech, Maciej, bezdzietny z Anną Zarembiańką Mańkowską (zob. Roczn. I str. 160), Michał, (Rel. Bydg. 1617 f. 279), Krzysztof, Mikołaj i Stanisław. Z tych: Wojciech (VI pok.) Święcicki (I. Gnesn. 1626 f. 61 ; 1629 f. 174) pozostawił z Podleskiej tylko dwie córki: Annę za Władysławem Siedleckim herbu Grzymała (Inscr. Valc. 1718 f. 48) i Katarzynę za Adamem Rawiczem Dembińskim, oraz syna Gabriela (VII pok.) dziedzica dóbr Bala, Więcaneł i Wólki w Ziemi Dobrzyńskiej, z którego Jan (VIII pok.) (Inscr. Valc. 1720 f. 350). Krzysztof (VI pok.), miał za żonę Dorotę Dobrzyńską herbu Ciołek, córkę Mikołaja i Julianny Podleskiej, z niej zaś córkę za Adamem Zarembą Jaraczewskim (zob. Roczn. V str. 64) i synów: Jana i Michała (Inscr. Bydg. 1687 f. 202). Mikołaj (VI pok.) pozostawił syna Zygmunta (Inscr. Bydg. 1661 f. 128); wreszcie Stanisław (VI pok.), ożeniony z Konstancją Podoską herbu Junosza, spłodził z niej czterech synów: Stanisława (VII pok.), bezdzietnego z Małgorzatą Marszewską herbu Rogala, wdową po Mikołaju Jastrzębcu Czpiewskim, a tertio voto za Wojciechem z Dzwonowa Rogalińskim, kasztelanem nakielskim (I. B. 1705 f. 7; Rel. Valc. 1720 f. 171), Franciszka, Pawła i Antoniego (I. B. 1705 f. 7), których losy nam nieznane.

– Prowadzi dalej tę odnogę:

Jan Święcicki (VI pok.), ożeniony dwukrotnie, najpierw z Jadwigą Włoszynowską herbu Leszczyc, bezpotomnie zmarłą (Jud. Bydg. 1633 f. 59; Inscr. Gnesn. 1641 f. 909); powtóre z Zofią Chociszewską herbu Junosza (Rel. Bydg. 1687 f. 264). Z niej trzy córki: Maryanna za Andrzejem Karolem Grudzińskim, wojewodą poznańskim (mylnie przez *Nies.* przypisana za córkę Hieronimowi, który był jej dziadem), Katarzyna za Janem Stefanem Zebrzydowskim, starostą rogozińskim (Inscr. Valc. 1718 f. 48; Decr. Valc. 1718), wreszcie Ewa za Janem Bolesławem Cieleckim (zob. Roczn. I str. 43). Wojewodzina Grudzińska, matrona wielkiej pobożności, fundowała w Kurniku Różaniec, a przy kościele OO. Franciszkanów w Poznaniu wzniosła kaplicę Matki Boskiej ze srebrnym ołtarzem, który dotąd ozdobą jest tej świątyni. – Oprócz córek pozostawił Jan Święcicki dwóch synów: Mikołaja i Wojciecha, po których idą dwie linie tej odnogi, z których młodsza, jak się zdaje, wygasła i dlatego od niej zaczynamy.

1. Linia młodsza, kasztelańska.

Wojciech ze Świącic Świącicki (VII pok.), występujący w aktach bydgoskich w roku 1687 (Rel. Bydg. 1687 fol. 264), został mianowany dnia 7 listopada 1705 roku kasztelanem santockim, zrezygnował wszakże w r. 1732 z tej senatorskiej godności. Zdaje się, że czynił starania o uwolnienie z więzienia, a przynajmniej o ulżenie doli Biskupowi Mikołajowi, z listu bowiem Biskupa *Zatuskiego* widzieliśmy, że w grudniu 1704 r. przybył umyślnie do Budziszyna, bo go odwiedzić. Ożeniony był z Katarzyną Wilkońską herbu Odrowąż, córką Franciszka i Joanny Karnkowskiej herbu Junosza (Insc. Posn. 1708 fol. 345). Z tego małżeństwa dwóch synów: Michał i Mikołaj, oraz trzy córki: Teresa, pmo voto za Wacławem Twardowskim herbu Ogończyk (I. P. 1708 fol. 345; 1723 V. I f. 432), sdo voto za Telesforem Wyssokotą (Wyskotą) Zakrzewskim, kasztelanem santockim (zob. Roczn. I str. 349); Wiktorya pmo voto za Maciejem z Werbna Pawłowskim, sdo voto za Wojciechem Łodzią z Bnina Bnińskim, kasztelanem kowalskim, założycielem linii samostrzelskiej Bnińskich (zob. wyż. rodowód Łodziów z Bnina); wreszcie Joanna za Krzysztofem Drogosławem Skórzewskim (Inscr. Valc. 1739 f. 214; zob. Roczn. IV str. 279). Z synów Wojciecha: Mikołaj Świącicki, podkomorzy JKMci, starosta uński, pilecki (dwa te starostwa ustąpił za zezwoleniem królewskim Jerzemu Mniszchowi, marszałkowi nadw. kor. i jego żonie, Maryi Amal i hr. Brühl – Inscr. Cost. 1752 V. 263) i braclawski (nom. na ostatnie starostwo z dnia 6 czerwca 1752 r. po Ignacym Humieckim zob.: Rel. Valc. 1752 f. 66), nie wiadomo nam, czy był żonaty i czy miał potomstwo; nie występuje bowiem dalej w aktach Archiwa poznańskiego. Natomiast brat jego:

Michał Świącicki (VIII pok.), starosta korytnicki (Rel. Valc. 1743 f. 387) dwie miał z kolei żony: najprzód Maryannę Chądzyńską herbu Ciołek, córkę Adama, skarbnika różańskiego (Inscr. Posn. 1781 f. 258), powtóre Eufrozynę Stępkowską herbu Suchekomnaty, córkę Aleksandra, kasztelanica braclawskiego, i Aleksandry Zaboklickiej, córki Dymitra i Maryanny Niemierzycówny (Rel. Valc. 1743 f. 387; Insc. Posn. 1786 f. 422; 1782 f. 539), albo rodzoną, albo stryjeczną siostrę Jakuba Stępkowskiego, a ciotkę Józefa Stępkowskiego, wojewody kijowskiego.

Z pierwszego małżeństwa syn:

Antoni Świącicki (IX pok.), występujący w grodzie poznańskim w roku 1781 (Inscr. Posn. fol. 258).

Z drugiego małżeństwa córki: Joanna za Franciszkiem Prusimskim, starostą grabowieckim (I. P. 1786 f. 422) i Konstancja za Franciszkiem Kęszyckim (I. P. 1782 f. 539; zob. R. II str. 105); oraz syn:

Franciszek Świącicki (IX pok.), generał adjutant JKMcI, pan na Kiączyńie (I. P. 1782 f. 539; 1784 f. 541). Czy Antoni i Franciszek Świąciccy pozostawili potomstwo, nie jest nam wiadomo.

2. Linia starsza, kwitnąca.

Mikołaj ze Świącic Świącicki (VII pok.) starszy brat kasztelana santockiego, był po dwakroć żonaty, najpierw z Zofią Skórzewską, córką Gabryela i Maryanny z Koszutkich, a siostrą między innymi Andrzeja Skórzewskiego, generał-majora wojsk koronnych, czternaście razy marszałka sejmików średzkich (zob. Roczn. IV str. 283); po wtóre z Kunegundą Wysookotówną Zakrzewską (zob. R. I str. 354). Pozostawił z pierwszej żony córkę Zofią za Andrzejem Bielickim herbu Roch Ilo, pisarzem grodzkim pyzdrowskim, synem Kazimierza, cześnika bydgoskiego i Teresy Boboleckiej herbu Łódzia; oraz dwóch synów: Adama Franciszka i Antoniego. Z tych Antoni przeniósł się na Ruś i zapewne po nim idzie Andrzej Świącicki (noszący prawdopodobnie imię po dziadku Andrzeju Skórzewskim), mianowany w r. 1774 po Augustie Niemierzycu kasztelanem połanieckim, a zmarły w r. 1780.

Adam Franciszek Świącicki (VIII pok.), dziedzic dóbr Wilkowa i Siekowa, piastował urząd pisarza grodzkiego pyzdrowskiego, miał zaś za żonę Agnieszkę Zerońską herbu Habdank (Inscr. Posn. 1781 f. 59), która mu powiła czterech synów: Jana, Michała, Antoniego i Kajetana Dominika, starostę korabiowskiego (Inscr. Posn. 1779 f. 131) i rogozińskiego (I. P. 1793 f. 6), bezdzietnego z Eufrozyną Gajewską, kasztelaną nakielską, ur. 9 listopada 1754 roku (Akta hypot. Siekowa IV f. 19), wdowa po Jakubie Szołdrskim (I. P. 1782 f. 119; zob. R. I str. 324; R. II, 398). Z trzech jego braci:

1. Jan ze Świącic Świącicki (IX pok.), generał major wojsk koronnych, poślubił Joannę Franciszkę Łochocką herbu Junosza. starościankę murzynowską. córkę Wojciecha i Anny Kalksteinówny herbu Koss (I. P. 1782 f. 154; 1783 f. 362; 1793 f. 6). Umarł bezpotomny.

2. Michał ze Świącic Świącicki (IX pok.), dziedzic dóbr Siekowa (I. P. 1782 f. 1), później dzierżawca Zembowa, miał za żonę Weronikę z Czarneckich herbu Prus III, z gałęzi bocznej. Z niej dwóch synów: Wiktor i Leopold, ster., oraz córka Antonina, zamężna Maksymilianowa Potocka herbu Pilawa. (*Był Maksymilian Potocki synem Macieja, pana na Tworzymirkach i Włostowie; wnukiem Józefa i Wiktorii Rudnickiej; prawnukiem Jana i Heleny Wizemborgówny; praprawnukiem zaś Przecława, kasztelana Rogozińskiego, pana na Będziewie. Przyp. Autora*)

Wiktor Świącicki (X pok.), dziedzic dóbr Szczepankowa w Szamotulskim, ożeniony z Rozalią z Janiszewskich, pozostawił z niej pięć córek i dwóch synów. Z tych:

† Feliks Świącicki (XI pok.), dziedzic dóbr Gorzewa w Wągrowieckiem, obywatel powszechnie lubiony, miał za żonę Ludwikę Kierską herbu Jastrzębiec, zmarłą 21 marca 1873 r. Z niej:

Wiktor Świącicki (XII pok.).

Irena za Edmundem Skąpskim herbu Doliwa z Michorzewa.

Maryanna.

Władysław.

Władysław Świącicki (XI pok.), dziedzic Gradowic pod Rakoniewicami, ma za żonę Józefę Kościelską herbu Ogończyk, córkę Jana Nepomucena i Kornelii Żerońskiej herbu Habdank (zob. Roc. IV str. 133).

3. Antoni ze Świącic Świącicki (IX pok.), współdziedzic Wilkowa i Siekowa (I. P. 1782 f. 1), miał za żonę Brygittę Borzestowską herbu Lubicz z Gorzyczek. Z niej syn jedynak:

Ignacy Świącicki (X pok.), dziedzic dóbr Oczkowic i Góreczek w powiecie krobskim, ożeniony z Aleksandrą Braunkówną herbu własnego, w młodym wieku odebrał sobie życie w przystępie melancholii wystrzałem pistoletu w Oczkowicach. Przedwczesny zgon Ignacego stał się przyczyną podupadnięcia na fortune jego małoletnich dzieci. Z tych:

1. Albertyna poślubiła Antoniego Bronikowskiego, syna Wiktora, pana na Łomnicy, i Aleksandry hr. Garczyńskiej, a wnuka Antoniego, pana majątności Golejewskiej i Atanazyi z Dzwonowa Rogalińskiej (zob. wyż. rodowód Rogalińskich i Roc. II str. 43 – 46), doktora filozofii, długoletniego profesora przy gimnazjum w Ostrowie, znanego tłumacza klasyków greckich.

2. † Antoni Świącicki (XI pok.), były dziedzic Wierzbna a następnie Kożuszkowej Woli, później zamieszkały w Poznaniu jako urzędnik Towarzystwa kredytowego ziemskiego, podobnemu jak ojciec uległ smutnemu losowi dnia 20 października 1871 r. Pozostała po nim wdowa Michalina z Korytkowskich herbu Mora (zob. Roczn. V str. 87) z linii Rogowskiej, i ośmioro dzieci:

Aleksander Świącicki (XII pok.), oddany zawodowi kupieckiemu w Poznaniu.

Józef (XII pok.), ożeniony w Galicyi w lipcu 1883 z Anielą Zielińską, córka właściciela dóbr.

Michał (XII pok.), uczeń gimnazjum S. Maryi Magdaleny w Poznaniu.

Helena, zaślubiona Stanisławowi Bronikowskiemu, synowi Antoniego i Albertyny Świącickich (zob. wyż.), długoletniemu członkowi redakcyi „Dziennika Poznańskiego”.

Izabella w Zakonie Urszulanek w Galicyi.

Antonina.

Marya.

† Elżbieta, młodo zgasła.

Kazimiera.

3. † Tadeusz Świącicki (XI pok.), ur. 26 sierpnia 1826 r. w Oczkowicach, zmarły dnia 23 lutego 1872 r. w Śremie, doktor medycyny, osiadły nasamprzód w Poznaniu, następnie w Śremie, zarówno znany jak i gorliwy obywatel i jako zdolny

lekarz, powszechnie zjednał sobie uznanie. Wkrótce po śp. Tadeuszu pospieszyła i wierna jego małżonka, Dorota z Korytowskich herbu Mora (zob. Roczn. V str. 87) połączyć się z nim na wieki. Umarła w Śremie dnia 5 listopada 1872 r., licząc lat 37. Ale nie tu koniec klęsk, jakie Bóg zesłał na rodzinę Święcickich. Już dnia 2 stycznia 1873 r. umarła nagle, po dwutygodniowym pożyciu z mężem, słynnym chirurgiem, radzcą medycznym i profesorem uniwersytetu w Wrocławiu, dr. Fischerem, najstarsza Tadeuszostwa córka, 19 letnia Ofelia, a w tymże samym roku dnia 26 listopada gaśnie w Śremie najmłodsza ich córka, 15 letnia Jadwiga. Poprzednio zabrała już śmierć Tadeuszostwu córkę Maryą i syna Ignacego. Pozostało zatem z całego rodzeństwa tylko dwoje:

Heliodor Święcicki (XII pok.), doktor medycyny, wysoko utalentowany lekarz i pisarz, już na uniwersytecie odznaczył się niezwykle, zdobywając przez swe prace dwie najpierwsze nagrody konkursowe. Wybrany w czasie kilkuletniego pobytu w Poznaniu członkiem Zarządu Towarzystwa Przyjaciół Nauk, dyrektorem Towarzystwa Oświaty Ludowej i innych Stowarzyszeń, złożył wszystkie te honorowe urzędy i udał się w podróż po Europie, by dalej jeszcze się kształcić w sztuce lekarskiej.

Wanda Święcicka (XII pok.), wychowanka hotelu Lambert w Paryżu, zaślubiona 13 sierpnia 1883 r. w Ecoen pod Paryżem Antoniemu Karpińskiemu, adwokatowi w Gnieźnie.

4. Władysław Święcicki (XI pok.), najmłodszy syn Ignacego, poślubił Zofią Kurowską herbu Szreniawa, z którą spłodził siedmioro dzieci. Z tych umarli młodo Artur i Adam, oraz dnia 16 sierpnia 1883 r. w 20 roku życia w Gnieźnie Zofia Święcicka. Pozostają:

Zbigniew Święcicki (XII pok.).

Włodzimierz, Antoni, Stanisław Święcicy.

Stanisław Władysław Święcicki ożenił się z Anielą Wacławą Strzelecką – Pelec herbu Jastrzębiec z Nowego Dworu k/ Jerki, z którą miał dzieci:

Wiesławę Anielę, Lubomira Stanisława, Irenę Eleonorę Zofię i Izę Halinę.

Święcicy są wyznania rzymsko-katolickiego

Źródło: Złota Księga Szlachty Polskiej
Teodor Żychliński
Członek Królewskiej Włoskiej
Akademii Heraldyczno-Genealogicznej
W Pizie
1884 r.

12. Rodowód Jastrzębic Świącickich

oraz genealogia

Linii mazowieckiej – rycerskiej
Linii wielkopolskiej – senatorskiej

Najdawniejszego z tego domu przodka opierając się na przywileju klasztorным podaje heraldyk Bartosz Paprocki – Mszczuja Jastrzębca Kasztelana Sędomierskiego żyjącego w roku 998 za panowania Bolesława Chrobrego. Dwaj synowie kasztelana Mszczuj i Jan pisali się z Jakuszowic zostali powołani przez Biskupa Lamberta na kanoników krakowskich w 1061 r. O czym i inni historycy piszą.

Na biskupstwo w Wrocławiu został powołany od 1062 r. pierwszy Polak, Jan Jastrzębiec z Jakuszowic k/Kazimierza Wielka.

Kanonik krakowski Jan Długosz opisując rok 1084 wspomina tych Jastrzębczyków, którzy powrócili z Mieczysławem, synem Bolesława Śmiałego z wygnania na Węgry na pisemne wezwanie księcia Władysława Hermana brata i następcy króla Bolesława. Za wierną służbę członkowie drużyny królewskiej zwani Boleszczycami: Borzywoj syn Mszczuja, Zbylut, Dobrogost, Zena, Odolaj i Jędrzej zostali przywrócenii do łask monarchy, a karnie skonfiskowane dobra za udział w straceniu Stanisława biskupa krakowskiego wszystkie zwrócono. Boleszczyce po zatargu o zagarnięte majątności przez krewnych przenieśli się na Mazowsze.

Wielu z tego domu zostało zapisanych w kronikach jako znamienici rycerze i purpuraci kościoła o czym możesz czytelniku przeczytać w zamieszczonych wcześniej wypisach z dzieł Paprockiego, Nisieckiego i innych. Nie można jednak pominąć w tym wstępie Wojciecha Jastrzębca biskupa poznańskiego w r. 1393, który warszawskiemu kościołowi „tun nadał”. Potem był kanclerzem koronnym i biskupem królewskim, a od 1423 r. arcybiskupem gnieźnieńskim. Zmarł 1 września 1436 r. Jego brat był protoplastą rodu Zborowskich.

Pierwsza wzmianka o istnieniu na Mazowszu domu Jastrzębców pojawia się w dokumencie Siemowita Mazowieckiego z 1408 r.

Ustalenie genealogii rodu Świącickich, który „był rozrodzony i możny, oraz skoligacony z znakomitymi rodami Mazowsza i Wielkopolski”, utrudniały luki

w przekazach źródłowych, brak dat urodzin, a często i zgonów, oraz powtarzanie tych samych imion męskich w kolejnych pokoleniach. Powstanie więc drzewa genealogicznego rodu wymagało żmudnych porównań dostępnych źródeł z wypisów parafialnych, przywilejów klasztornych, archiwów miejskich, bibliotek uniwersyteckich i dokumentów zachowanych w rodzinie.

Źródłem zauważonym przez wszystkich heraldyków polskich jest dzieło biskupa Łubieńskiego „Żywoty Biskupów Płockich” gdzie autor podaje, że podsędek warszawski Maciej z Święcic herbu Jastrzębiec w 1525 r. podpisał Dekret Mazowiecki przeciwko heretykom. Jego też musimy uznać za przedstawiciela pierwszego pokolenia Święcickich na Mazowszu.

*Potomkowie Macieja Jastrzębca z Święcic
wywodzącego się z Ziemi Łęczyckiej.
Złota Księga Szlachty Polskiej
Teodor Żychliński
Członek Królewskiej Włoskiej
Akademii Heraldyczno – Genealogicznej
w Pizie*

Pokolenie pierwsze

1. MACIEJ JASTRZĘBIEC z Święcic urodzony około 1460 r.

Notes: Podpisał w 1525 r. dekret mazowiecki przeciw heretykom.

Maciej był wnukiem ŚCIBORA JASTRZĘBCA z BORYSŁAWIC k / Koła, rycerza Władysława Jagiełły, wojewody łęczyckiego, który był bratem Wojciecha Jastrzębca, biskupa poznańskiego, potem krakowskiego, Wielkiego Kanclerza Koronnego, który zmarł w 1423 r. jako Biskup Poznański.

Syn Macieja Jastrzębca:

2. I. STANISŁAW JASTRZĘBIEC z Święcic k / Błonia.

Pokolenie drugie

2. STANISŁAW JASTRZĘBIEC ŚWIĘCICKI z Święcic (MACIEJ¹).

Notes: Żona – Zofia Krasieńska herbu Ślepowron córka Andrzeja i Aleksandry Dzierzgowskiej herbu Jastrzębiec, ciotki prymasa Mikołaja Dzierzgowskiego zmarłego 1559 r. Starosta sochaczewski, wojewoda płocki.

Syn Stanisława Święcickiego i Zofii Krasieńskiej:

3. I. STANISŁAW II ŚWIĘCICKI, starosta bolimowski.

Pokolenie trzecie

3. STANISŁAW II ŚWIĘCICKI z Święcic (*STANISŁAW², MACIEJ¹*).

Notes: Starosta bolimowski. Żona Anna Wilkanowska herbu Lis kasztelanka płocka, córka

Adama i Jadwigi Sobockiej herbu Doliwa.

Synowie Stanisława Święcickiego i Anny Wilkanowskiej:

- I. PIOTR ŚWIĘCICKI przeniósł się w Sandomierskie, jego synowie Piotr i Jan - rycerze
4. II. MIKOŁAJ⁴ ŚWIĘCICKI.
5. III. JAKUB⁴ ŚWIĘCICKI, ojciec Hieronima
6. IV. FELICJAN⁴ ŚWIĘCICKI.
7. V. MACIEJ⁴ ŚWIĘCICKI.

Pokolenie czwarte

4. MIKOŁAJ⁴ ŚWIĘCICKI z Święcic (*STANISŁAW II-gi³, STANISŁAW², MACIEJ¹*).

Notes: Żona Anna Noskowska herbu Łada siostra Jędrzeja Noskowskiego biskupa

płockiego zmarłego w 1567 i Barbary żony Jakuba Święcickiego.

Synowie Mikołaja Święcickiego i Anny Noskowskiej:

- I. MIKOŁAJ ŚWIĘCICKI – kanonik pułtuski, młodo zgasły 1579 r.
- II. WOJCIECH ŚWIĘCICKI – kanonik pułtuski, dziekan płocki zmarł 1566 r.
8. III. MACIEJ⁵ ŚWIĘCICKI – wojski nurski zmarł 1569 r.
- IV. JAKUB ŚWIĘCICKI – zmarł 1572, bezpotomnie
9. V. FRANCISZEK⁵ ŚWIĘCICKI – podkomorzy łomżyński, stolnik wyszogrodzki

5. JAKUB⁴ ŚWIĘCICKI z Święcic Wielkich (*STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*) starosta bolimowski, siły wielkiej i wzrostu, stu lat dożył.

Notes: Żona Barbara Noskowska herbu Łada bratowa Mikołaja Święcickiego.

Synowie Jakuba Święcickiego i Barbary Noskowskiej:

10. I. JĘDRZEJ⁵ ŚWIĘCICKI zmarł 1631, uczony z Wielkich Święcic
11. II. STANISŁAW⁵ ŚWIĘCICKI – gałąź biskupia
- III. MICHAŁ ŚWIĘCICKI – chorąży wyszogrodzki, miał potomstwo którego losy są nieznane
12. IV. HIERONIM⁵ ŚWIĘCICKI – gałąź wielkopolska

6. FELICJAN⁴ ŚWIĘCICKI (*STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*).

I córka ZOFIA ŚWIĘCICKA zaślubiona Łaskiemu herbu Korab

7. MACIEJ⁴ ŚWIĘCICKI (*STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*).

I. syn HIERONIM ŚWIĘCICKI

Pokolenie piąte

8. MACIEJ⁵ ŚWIĘCICKI (*MIKOŁAJ⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*).

Notes: Wojski nurski, zmarł 1569 r.

Dzieci Macieja Świącickiego:

- I. ANNA ŚWIECICKA – zmarła 1650; mąż OSSOWIŃSKI herbu Prus II
- II. ANDRZEJ ŚWIECICKI – protoplasta odnogi litewskiej
- III. MARCIN ŚWIECICKI – protoplasta odnogi litewskiej

9. FRANCISZEK⁵ ŚWIECICKI (MIKOŁAJ⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹).

Notes: podkomorzy łomżyński, stolnik wyszogrodzki

Dzieci Franciszka Świącickiego:

- I. WAWRZYNIEC⁶ ŚWIECICKI.
- II. ~- ŚWIECICKA, mąż Karniewski herbu Rogala

O gałęzi tej nie ma dalszych zapisów. Jedynie potomkowie wywodzący się z Litwy zostali odnalezieni w Wielkiej Brytanii i Kanadzie. Do potomków Macieja syna Mikołaja należy X. Wojciech Świącicki, kantor wolborgski, łowicki i wieluński kanonik, pochowany w katedrze w Łowiczu z marmurowym nagrobkiem i epitafium.

X. Kanonik Wojciech Świącicki
zmarł – grudzień 1644

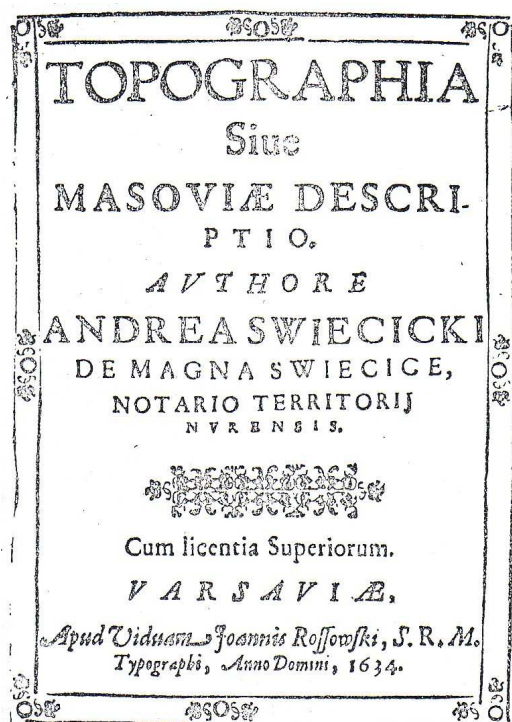

D.O.M
Et Memoriae
Admopdum Reverendi Domini
ALBERTI ŚWIECICKI
Sacrae Theologiae, et Juris V. Doctoris
Cantoris Volboriensis
Lovicien. Vielunen Canonici
Qui
Romae ad Apollinarem in Pontificio
Almanatu, Septenio exacto,
Illustrissimorum et Reverendissimorum
DD. Primum Pauli
Wolucki, Escopi Vladislavien. Deinde
Joannis Węzyk Archiepiscopi Gnesnen.
Familiaris.
Concionatoris et Officialis in Ecclesia
Collegiata Lovicien.
Munere functus, par utrique, repetino
cordis dolore
Correptus,
Diem ultimum obiit.
v. Calend. Decemb. Anno Domini
M. DC. XL. IV.
Cui Executores Testamenti, hoc perenne

Nagrobek marmurowy z epitafium w Katedrze w Łowiczu

10. JĘDRZEJ⁵ ŚWIĘCICKI (JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Dokładnie wykształcony w gospodarowaniu, prawie i sprawach publicznych w szkołach jezuickich, Wszechnicy Krakowskiej, oraz na dworach płockich biskupów swoich krewniaków Andrzeja Noskowskiego herbu Łada, oraz Piotra Myszkowskiego (1570 – 1577) i Wojciecha Baranowskiego (1590 –1606) obaj herbu Jastrzębiec. Żona Małgorzata Ciołkówna herbu Ciołek. Gospodarował w dobrach pojcowskich, posagowych a także nabytych i wydzierżawionych wsiach królewskich. Pełnił urzędy notariusza czyli pisarza ziemskiego nurskiego i pisarza grodzkiego w Ostrowi (Ostrów Mazowiecki). Dwukrotnie deputowany do Trybunału Koronnego w Piotrkowie w latach 1607 i 1609. „Topografia albo opis Mazowsza” to dzieło wydał jego syn Zygmunt. Najchętniej przebywał w Ostrołęce. Zmarł w 1631 r.

TOPOGRAFIA
czyli
opis Mazowsza
przez autora
Jędrzeja Święcickiego
z Wielkich Święcic
Pisarza Ziemi Nurskiej

Za zgodą władz
w Warszawie
U Wdowy po Janie Rossowskim
J[ego] K[rólewskiej] M[ości]
Drukarzu
Roku Pańskiego, 1634

Dzieci Jędrzeja Święcickiego i Małgorzaty Ciołek:

13. I. JAN⁶ ŚWIĘCICKI.
- II. MACIEJ ŚWIĘCICKI
- III. PIOTR ŚWIĘCICKI
- IV. ALEKSANDER ŚWIĘCICKI

- V. ZYGMUNT ŚWIĘCICKI – służył rodzeństwo, mieszkał w Sitnie gdzie przygotowywał rękopisy ojca do druku
- VI. TROJAN ŚWIĘCICKI
- VII. MARCIN ŚWIĘCICKI – zginął tragicznie 1595 r. zabity przez Andrzeja Hulewicza syna wojskiego wyszogrodzkiego
- VIII. DOROTA ŚWIĘCICKA – wyszła za mąż za Kacpra Kossowskiego w 1616 r.

11. STANISŁAW⁵ ŚWIĘCICKI (JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹).

Notes: Dziedzic Święc Wielkich, „jak statury tak i siły wielkiej, w potrzebach rycerskich znacznie okazały”. Żona Anna Serocka herbu Roch (Pierzchała, Kolumna)

Synowie Stanisława Świącickiego i Anny Serockiej:

- 14. I. JAKUB⁶ ŚWIĘCICKI – rycerz męstwem wstawiony
- 15. II. ABRAHAM⁶ ŚWIĘCICKI – ojciec Mikołaja biskupa i senatora

LINIA WIELKOPOLSKA – SENATORSKA

12. HIERONIM⁵ ŚWIĘCICKI (JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹).

Notes: Urodzony w Święcicach Wielkich, przeniósł się z Mazowsza do Wielkopolski, gdzie ożenił się z Jadwigą Zakrzewską córką Piotra herbu Pomian. Dziedzic miasta Janowca, Mrozowa k/ Nakła, oraz dóbr Zakojcza i Kopaszyna, a także części ziem w Duplicach. Zmarł 13.02.1631, a jego żona 15.09.1646 r. co zanotowano w Księdze Zmarłych klasztoru cystersów w Wągrowcu, którego byli dobrodziejami. Hieronim i Jadwiga to protoplaści *LINII WIELKOPOLSKIEJ*.

Dzieci Hieronima Świącickiego i Jadwigi Zakrzewskiej:

- I. JADWIGA⁶ ŚWIĘCICKA mąż Kazimierz Sławiński herbu Leliwa
- 16. II. JAN⁶ ŚWIĘCICKI – protoplasta linii wielkopolskiej
- 18. III. WOJCIECH⁶ ŚWIĘCICKI – protoplasta linii mazowieckiej
- IV. MACIEJ⁶ ŚWIĘCICKI żona Anna Zaremba Mańkowska – bezdzietni
- V. MICHAŁ⁶ ŚWIĘCICKI
- 17. VI. KRZYSZTOF⁶ ŚWIĘCICKI żona Dorota Dobrzyniecka herbu Ciołek
- 19. VII. MIKOŁAJ⁶ ŚWIĘCICKI
- 20. VIII. STANISŁAW⁶ ŚWIĘCICKI, żona Konstancja Podolska herbu Junosza

Pokolenie szóste

13. JAN⁶ ŚWIĘCICKI (JĘDRZEJ⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹).

Notes: Żona ~~ Plichta herbu Półkozic

Syn Jana Świącickiego i Plichcianki:

- I. MIKOŁAJ⁷ ŚWIĘCICKI.

14. JAKUB⁶ ŚWIĘCICKI (*STANISŁAW⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*).

Notes: Za królów Zygmunta III Wazy i Władysława IV w czasie wojen moskiewskich

męstwem wsławiony. Żona Katarzyna Wąsowska herbu Łada córka Katarzyny Duninówny

– Goławińskiej herbu Łabędź.

Syn Jakuba⁶ Święcickiego i Katarzyny Wąsowskiej:

I. STANISŁAW JACEK⁷ ŚWIĘCICKI – urodzony w Święcicach Wielkich w 1630 r., zmarły w 1696 w Krasnymstawie. Na biskupa spigaceńskiego powołał go Aleksander Sapieha biskup żmudzki, dalej sufragan żmudzki, scholastyk gnieźnieński, dziekan kujawski, oficjał gdański, archidiakon i oficjał warszawski. Biskup chełmski i Opat lubiński – senator zasiadający w Trybunale Koronnym jako wiceprzewodniczący. Trzykrotnie wybrany deputatem czyli komisarzem na Trybunał Skarbowy 1678, 1685 i 1690 r.

15. ABRAHAM⁶ ŚWIĘCICKI (*STANISŁAW⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*).

Notes: Żona Anna Krzyżanowska herbu Świnka

Synowie Abrahama Święcickiego i Anny Krzyżanowskiej:

I. STANISŁAW ŚWIĘCICKI – podczaszy rzecki

II. MIKOŁAJ STANISŁAW⁷ ŚWIĘCICKI – biskup poznański, senator

Notes: Dokładny życiorys biskupa podaje w Złotej Księdze Szlachty

Polskiej Teodor Żychliński. X. Mikołaj Święcicki zdecydowany przeciwnik polityczny Augusta II Sasa doprowadza do ogłoszenia bezkrólewia i z stronnictwem Konfederacja Wielkopolska do elekcji Stanisława Leszczyńskiego na Króla Polski i Wielkiego Księcia Litewskiego w dniu 12 lipca 1704 r. Wieczorem tego dnia w warszawskim kościele katedralnym pod wezwaniem św. Jana J.K.M. Stanisław I przyjął błogosławieństwo i koronację na króla z rąk Biskupa poznańskiego Mikołaja Stanisława Święcickiego pod nieobecność chorego Prymasa Michała Radziejowskiego i kontrkandydata na króla księcia Hieronima Lubomirskiego. Jako przeciwnik polityczny Augusta II Sasa i za swój osobisty udział w obronie Warszawy „gdzie osobiście na zamku działał rychtował” przeciwko wojskom saskimi, wzięty do niewoli razem z załogą szwedzką zostaje osadzony w twierdzy w Budziszynie, a następnie w Konigstein, w marcu 1705 r. odesłany do Rzymu. Zmarł w Rzymie lub powracając do Polski w Wiedniu w 1709 r.

Pierwsza elekcja i koronacja Leszczyńskiego 12 VII 1704 r. odbyła się na zasadzie faktów dokonanych przy niepełnym składzie poselskim, co wywołało protesty innych kandydatów, a przede wszystkim Augusta II i jego protektora cara Piotra Wielkiego. Szwedzki Król Karol XII mimo protestów wyżej wymienionych władców i papieża Klemensa XI doprowadza do ponownej koronacji Stanisława I, która odbyła się

4 X 1705 r. z rąk Biskupa lwowskiego Zielińskiego, który po śmierci Radziejewskiego został Prymasem. Po raz trzeci królem został obwołany po śmierci Augusta II zgodnie i legalnie 12 IX 1733 r. Prymasem był Teodor Potocki lecz dzięki Rosji i Austrii królem był August III Sas koronowany w Krakowie 17 I 1734 r. Leszczyński od 1724 roku był teściem Ludwika XV i otrzymał dożywotnie księstwa *Stanisław I Leszczyński* Lotaryngię i Borrois (Borua) oraz tytuł Króla Polski według ugody międzynarodowej zawartej w Wiedniu 3 X 1725 r. Zmarł w Lunnewil 23 II 1766 r. otoczony szacunkiem i wdzięcznością Francuzów. W Polsce rozpanoszyło się „liberum veto” – rządy były rosyjsko-saskie.

16. JAN⁶ ŚWIĘCICKI (HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹).

Notes: Dziedzic Janowca, Gołaszyna i innych dóbr. Protoplasta Linii Wielkopolskiej.

Żony: primo voto Jadwiga Włoszynowska herbu Leszczyc
secundo voto Zofia Chociszewska herbu Junosza

Dzieci Jana Świącickiego i Zofii Chociszewskiej:

- I. MARYANNA⁷ ŚWIĘCICKA była dwukrotnie zamężna:
  - 1) Piotr Zawadzki herbu Ślepowron
  - 2) Jędrzej Karol Grudziński herbu Grzymała wojewoda poznański, dała mu potomstwo.
- II. KATARZYNA ŚWIĘCICKA żona Jana Stefana Zebrzydowskiego herbu Radwan – starosta rogoziński
21. III. WOJCIECH ŚWIĘCICKI zmarł 1687 r. kasztelan santocki – Linia Młodsza Kasztelańska – mazowiecka.
- IV. EWA ŚWIĘCICKA żona Jana Bolesława Cieleckiego herbu Doliwa
22. V. MIKOŁAJ ŚWIĘCICKI – Linia Starsza Kwitnąca – wielkopolska.

Notes: Maryanna Świącicka – wnuczka Hieronima, córka Jana Świącickiego była niewątpliwie panną urodziwą. Wyszła za mąż za Piotra Zawadzkiego herbu Ślepowron, który ją jawnie zdradzał i maltretował. Maryanna zaskarżyła męża o cudzołóstwo i uzyskała separację. Wyrok nakładał na Zawadzkiego płacenie alimentów na rzecz klasztoru, żonie nakazywał zamieszkanie w klasztorze. Zawadzki zamiast płacić wolał zgładzić żonę przez wynajętych zbirów (wiosną 1652). Ciężko ranna została porzucona na drodze. J.K. Grudziński magnat, wojewoda poznański związany już wtedy z Maryanną zastrzelił Zawadzkiego, a po kilku tygodniach od jego śmierci pojął Maryannę za żonę. Grudzińskiego skazano na infamię i naciskano by porzucił żonę. Przetrzywał presję, było to małżeństwo zawarte z miłości która zwyciężyła naciski kleru (interwencje biskupa Florian Czarotoryskiego) i presję opinii publicznej. Późniejsze zasługi wojewody na polu chwały w obronie ojczyzny rozgrzeszyły dawne winy. Do historii Maryanna Grudzińska wojewodzina poznańska przeszła jako „matrona wielkiej pobożności”, jej fundacji to kaplica i ołtarz Matki Bożej w Cudy Wielmożnej w kościele przyklasztornym pod wezwaniem św. Antoniego z Padwy OO Franciszkanów na Wzgórzu Przemysława w Poznaniu, a „także z jej szkatuły wybudowano Różaniec w Kórniku”. Została pochowana na cmentarzu na wzgórzu św. Wojciecha przy kościele OO Karmelitów, a pod koniec XX w. jej prochy zostały przeniesione do podziemia kościoła OO Franciszkanów w Poznaniu. Maryanna powiła Jędrzejowi syna, który był Podstolim Królewskim.

Podano w oparciu o źródło: „Obyczaje i postacie Polski Szlacheckiej XVI - XVIII wieku”. Zbigniew Kuchnowicz, Wydawnictwo Polonia Warszawa 1993 r.

Jędrzej Karol Grudziński herbu Grzymała wojewoda poznański, starosta osiecki, rogoziński i średzki, pogromca szwedów pod Dębnicą, Lubzmem i Toruniem, pan na Złotowie, Trzciance, Łobżeniczy, Swarzędzu i na wielu innych dobrach. Był kolejno: w dniu 8.06.1648 marszałkiem sejmiku wielkopolskiego zwołanego przez Prymasa do Poznania (Lauda), dalej kasztelanem nakielskim, następnie po ojcu wojewodą kaliskim, wreszcie w 1660 r. po Janie Leszczyńskim wojewodą poznańskim. Umarł 1670 r., pochowany w Rogoźnie w kościele parafialnym w kaplicy N. Maryi Panny.

Miał dwie żony: 1) Urszulę Potulicką herbu Grzymała, wdowę po Janie Opalińskim wojewodzie poznańskim, zgasa bezpotomnie.

2) Maryanna Świącicka herbu Jastrzębiec córka Jana z Świącic, pana na Janowcu i Zofii Chociszewskiej, powiła dwóch synów: Jan umarł młodo, Stefan Adam, Podstoli Wielki Koronny, jego dwie żony nie dały mu potomstwa.

Na Stefanie Adamie Grudzińskim wygasła po mieczu starsza linia rodu. Spokrewnione rody po kądzieli domy Opalińskich i Działyńskich olbrzymią fortunę rozdzieliły na mocy porozumienia z dnia 24. 11. 1687 r.

IWJM Pani Maryanna z Świącic Grudzińska wojewodzina, matrona wielkiej pobożności, fundowała w kościele franciszkańskim w Poznaniu kaplicę z srebrnym ołtarzem Matki Boskiej, dotąd istniejący, oraz w kościele majątności męża swego Kórnickiej, Różaniec.

Podano za: Teodor Żychliński. Ród Grzymalitów Grudzińskich. Złota Księga Szlachty Polskiej.

*Kościół św. Antoniego z Padwy OO Franciszkanów
w Poznaniu, fotografia z 1910 r.*

17. KRZYSZTOF⁶ ŚWIĘCICKI (*HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*).

Notes: Żona Dorota Dobrzyniecka herbu Ciołek córka Mikołaja Dobrzynieckiego i Julianny Podlewskiej herbu Bogorya. Zmarł 1606 r.

Dzieci Krzysztofa Świącickiego i Doroty Dobrzynieckiej:

23. I. JAN⁷ ŚWIĘCICKI zmarł 1674 r.
II. MICHAŁ ŚWIĘCICKI.
III. JULIANNA ŚWIĘCICKA mąż Adam Jaraczewski herbu Zaręba

18. WOJCIECH⁶ ŚWIĘCICKI (*HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*).

Notes: Dziedzic dóbr w Ziemi Dobrzyńskiej. Żona Anna Podlewska herbu Bogorya. Protoplasta *Linii Mazowieckiej*

Dzieci Wojciecha Świącickiego i Anny Podlewskiej:

- I. ANNA ŚWIĘCICKA mąż Władysław Siedlecki herbu Odrowąż
II. KATARZYNA ŚWIĘCICKA mąż Adam Dembiński herbu. Rawicz
23. III. GABRIEL⁷ ŚWIĘCICKI dziedzic dóbr Bala, Wiączanek i Wólki w Ziemi Dobrzyńskiej

19. MIKOŁAJ⁶ ŚWIĘCICKI (*HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*).

Syn Mikołaja Świącickiego:

I. ZYGMUNT⁷ ŚWIĘCICKI
20. STANISŁAW⁶ ŚWIĘCICKI (*HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*).

Notes: Ożeniony z Konstancją Podolską herbu Junosza.

Dzieci Stanisława Świącickiego i Konstancji Podolskiej:

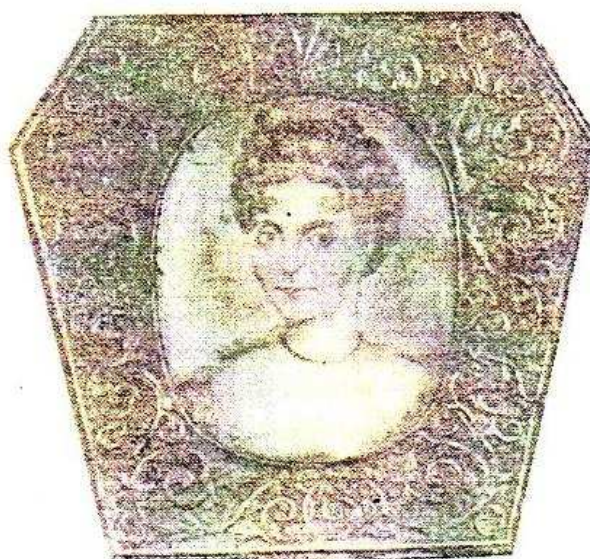
- I. STANISŁAW ŚWIĘCICKI żona Małgorzata Marczevska herbu Rogala wdowa po Mikołaju Jastrzębcu Czapskim, potem żona Wojciecha Rogalińskiego z Dzwonowa nakielskiego kasztelanica.
II. FRANCISZEK ŚWIĘCICKI.
III. PAWEŁ ŚWIĘCICKI.
IV. ANTONI ŚWIĘCICKI.

Pokolenie siódme

LINIA MŁODSZA KASZTELAŃSKA

21. WOJCIECH⁷ ŚWIĘCICKI (*JAN⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*)

Notes: Dnia 7.11.1705 r. mianowany kasztelanem santockim, w 1732 zrezygnował z tej senatorskiej godności. Starał się o zwolnienie z twierdzy Budziszynskiej biskupa poznańskiego Mikołaja Świącickiego. W grudniu 1704 odwiedził Mikołaja w Budziszynie. Ożeniony z Katarzyną Wilkońską herbu Odrowąż, córką Franciszka i Joanny Karnowskiej herbu Junosza

Katarzyna z Wilkońskich Świącicka zm. 1719

Autor: Malarz działający w Wielkopolsce w pierwszej połowie XVIII w.

Czas powstania: około 1719 r.

- olej na blasze cynowej w miedzianej ramie 50,5 x 53,5 (sześciobok), światło portretu 33,5 x 27 (owal)
- nr inw. MNP Mp 807, z zbiorów Muzeum im. Mielżyńskich w Poznaniu

Dzieci Wojciecha Świącickiego i Katarzyny Wilkońskiej:

25. I. MICHAŁ⁸ ŚWIĘCICKI zmarł 1743 r. starosta korytnicki
- II. MIKOŁAJ ŚWIĘCICKI – podkomorzy JKM-ści, starosta ujścicki i pilecki, potem od 7.06.1752 starosta braclawski
- III. TERESA ŚWIĘCICKA 1° voto Wacław Twardowski herbu Ogończyk;
2° voto Telesfor Zakrzewski herbu Wyszogota kasztelan santorski
- IV. WIKTORIA ŚWIĘCICKA 1° voto Maciej Pawłowski z Werbna;
2° voto Wojciech Bniński herbu Łodzia z Bnina założyciel linii samostrzelskiej Bnińskich
- V. JOANNA ŚWIĘCICKA mąż Krzysztof Skórzewski herbu Drogosław.

22. MIKOŁAJ⁷ ŚWIĘCICKI (JAN⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹).

Notes: Żony 1. Zofia Skórzewska herbu Drogosław, siostra JKM generała majora

wojsk koronnych Andrzeja Skórzewskiego czternaście razy

wybieranego na marszałka sejmików średzich. Zofia była córką

Gabriela i Maryanny Koszutskiej herbu Leszczyc,

2. Kunegunda Zakrzewska herbu Wyszogota (Wyskot).

Córka Mikołaja Świącickiego i Zofii Skórzewskiej:

I. ZOFIA ŚWIĘCICKA mąż Andrzej Bielecki herbu Roch II pisarz grodzki pyzdrowski syn Kazimierza, cześnika bydgoskiego i Teresy Boboleckiej herbu Łódzia

Synowie Mikołaja Świącickiego i Kunegundy Zakrzewskiej:

26. II. ADAM FRANCISZEK ŚWIĘCICKI dziedzic Wilkowa i Siekowa

27. III. ANTONI ŚWIĘCICKI przeniósł się na Ruś, syn Andrzej kasztelan połaniecki.

23. JAN⁷ ŚWIĘCICKI (KRZYSZTOF⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹) zmarły 1674 r.

Synowie Jana Świącickiego:

I. FELICJAN ŚWIĘCICKI zmarł 1738 r.

28. II. WOJCIECH ŚWIĘCICKI

29. III. GABRIEL ŚWIĘCICKI

30. IV. STANISŁAW ŚWIĘCICKI

24. GABRIEL⁷ ŚWIĘCICKI (WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹).

Notes: W 1726 r. otrzymał od ojca Wojciecha dobra Bala, Więczanki i Wólkę w Ziemi Dobrzyńskiej.

Syn Gabriela Świącickiego:

31. I. JAN⁸ ŚWIĘCICKI dziedzic dóbr Bala, ojciec Maurycego z Niewieścina.

Pokolenie ósme

25. MICHAŁ⁸ ŚWIĘCICKI (WOJCIECH⁷, JAN⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Starosta korytnicki, zmarł 1743. Żony:

1. Maryanna Chądzyńska herbu Ciołek, córka Adama skarbnika różańskiego z niej

syn:

I. ANTONI⁹ ŚWIĘCICKI występujący w grodzie poznańskim

2. Eufrozyna Stępkowska herbu Suche Komnaty wnuczka Stefana (1662-1674) kasztelana braclawskiego, córka Aleksandra i Aleksandry Żaboklickiej herbu Gozdawa. Eufrozyna była stryjeczną siostrą kasztelana żarnowieckiego i ciotką Józefa Stępkowskiego wojewody kijowskiego.

Dzieci Michała Święcickiego i Eufrozyny Stępkowskiej

II. FRANCISZEK⁹ ŚWIĘCICKI generał adjutant JKM, pan na Kiączynie w Szamotulskim

III. JOANNA ŚWIĘCICKA mąż Franciszek Prusimski herbu Nałęcz, starosta grabowiecki

IV. KONSTANCJA ŚWIĘCICKA mąż Franciszek Kęszycki herbu Nałęcz, ich córka wyszła za mąż za Bogusława Bojanowskiego herbu Korab i była głównym sukcesorem stryja Franciszka generała z Kiączyna. Testament opublikowany 15.11.1804 r.

26. ADAM FRANCISZEK⁸ ŚWIĘCICKI (MIKOŁAJ⁷, JAN⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹).

Notes: Dziedzic dóbr Wilkowa Polskiego i Siekowa, Pisarz Grodzki pyzdrowski. Żona Agnieszka Żerońska herbu Abdank.

Synowie Adama Święcickiego i Agnieszki Żerońskiej:

I. JAN ŚWIĘCICKI z Święcic Wielkich, generał major wojsk koronnych, żona Joanna Franciszka Łochocka herbu Junosza, córka starosty murzynowskiego Wojciecha i Anny Kalksteinówny herbu Kalkstein odmiana herbu Kos, zmarł bezpotomnie.

32. II. MICHAŁ⁹ ŚWIĘCICKI dziedzic dóbr Siekowa i dzierżawca Zębowa.

33. III. ANTONI⁹ ŚWIĘCICKI dziedzic Wilkowa Polskiego i Siekowa.

IV. KAJETAN⁹ DOMINIK ŚWIĘCICKI, starosta korabiowski i rogoziński, żona Eufrozyna Gajewska herbu Ślepowron kasztelanka nakielska, wdowa po Jakubie Szołdrskim herbu Łódzia.

27. ANTONI⁸ ŚWIĘCICKI (MIKOŁAJ⁷, JAN⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹) przeniósł się na Ruś.

Syn Antoniego Święcickiego:

I. ANDRZEJ⁹ ŚWIĘCICKI mianowany w r.1774 po Augustie Niemierzycu Kasztelanem Połanieckim, wnuk po kądzieli Andrzeja Skórzewskiego generała majora wojsk koronnych, wybieranego czternaście razy marszałkiem sejmików średzkich, zmarł 1780 r.

28. WOJCIECH⁸ ŚWIĘCICKI (JAN⁷, KRZYSZTOF⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹).

Synowie Wojciecha Święcickiego:

I. SYRENEUSZ⁹ ŚWIĘCICKI.

II. JAN ŚWIĘCICKI zmarł 1785 r.

29. GABRIEL⁸ ŚWIĘCICKI (JAN⁷, KRZYSZTOF⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹).

Syn Gabriela Święcickiego:

I. JAN⁹ ŚWIĘCICKI.

30. STANISŁAW⁸ ŚWIĘCICKI (*JAN⁷, KRZYSZTOF⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*).

Synowie Stanisława Świącickiego:

I. SZYMON ŚWIĘCICKI.

II. ALEKSANDER ŚWIĘCICKI.

31. JAN⁸ ŚWIĘCICKI (*GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*).

Notes: dziedzic dóbr Bala, Więczanek oraz Wólki w Ziemi Dobrzyńskiej. W publikacji „Szlachta wylegitymowana w Królestwie Polskim w latach 1836-1861” (autor Elżbieta Sęczys) wydanej przez: Naczelną Dyрекcję Archiwów Państwowych, Polskie Towarzystwo Heraldyczne – Warszawa 2000 r. – podano przy nazwisku Świącicki herbu Jastrzębiec – „Od Gabriela, który w 1726 r.

otrzymał od ojca Wojciecha dobra Bala, Więczanki i Wólkę w Ziemi Dobrzyńskiej” – **prawnuki** 1. **Jan Stanisław** syn Maurycego etc i 2. Onufry syn Franciszka. Autorka wymienia również Andrzeja, który 1774 nabył Nadole i Zdżary – jego wnuk Stanisław z Krępy i Świącickich synów Józefa. Wynika z powyższego, że Andrzej i Józef to inne linie heraldyczne, oraz co najważniejsze, że nie znamy imienia ojca Maurycego **syna** Gabriela. Na ten fakt zwracała już uwagę autorka rodzinnej kartoteki Wanda Świącicka, która w kartotece (fiszki) wpisała ołówkiem imię Stanisław (co o zgrozo poprawiono długopisem). Przyjąłem w swoim opracowaniu imię Jan opierając się na naszej rodzinnej tradycji dawania pierworodnemu synowi imienia dziadka lub kogoś znacznego z najbliższej rodziny. Należy zwrócić uwagę, że Jan, stryj Gabriela a brat jego ojca Wojciecha był ówczesnie „człowiekiem znacznym” w Wielkopolsce. Zbieżność dat (1774 r.) przy Andrzeju wskazuje na kasztelana połanieckiego, syna Antoniego, natomiast Józef pułkownik „Czwartaków” występuje w tym czasie w linii opoczyńskiej – ale to są już domniemania. Należy też zauważyć, że Jan Stanisław swoim synom z żon Suskiej i Nelskiej dał imię Ludwik, co może wskazywać na imię jego dziadka.

Synowie Jana Świącickiego:

34. I. MAURYCY ŚWIĘCICKI (1763 –1832) posesor Niewieścina.

35. II. FRANCISZEK ŚWIĘCICKI – syn Onufry

Pokolenie dziewiąte

32. MICHAŁ⁹ ŚWIĘCICKI (*ADAM FRANCISZEK⁸, MIKOŁAJ⁷, JAN⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*)

Notes: Ożeniony z Weroniką Czarnecką herbu Prus III z linii bocznej. Dziedzic dóbr Siekowa i dzierżawca Zębowa.

Synowie Michała Święcickiego i Weroniki Czarneckiej:

36. I. WIKTOR¹⁰ ŚWIĘCICKI dziedzic dóbr Szczepankowa w szamotulskim.
II. LEOPOLD
III. ANTONINA ŚWIĘCICKA mąż Maksymilian Potocki herbu Pilawa, który był synem Macieja, pana na Tworzymirkach i Włostowie, wnukiem Józefa i Wiktorii Rudnickiej, prawnukiem Jana i Heleny Wizemborgówny, praprawnukiem Przeclawa Kasztelana Rogozińskiego, pana na Będlewie.

33. ANTONI⁹ ŚWIĘCICKI (ADAM FRANCISZEK⁸, MIKOŁAJ⁷, JAN⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹).

Notes: Dziedzic Wilkowa Polskiego i Siekowa, żona Brygitta Borzestowska herbu Lubicz z Gorzyczek.

Syn Antoniego Święcickiego:

37. I. IGNACY¹⁰ ŚWIĘCICKI dziedzic dóbr Gorzyczek, potem Oczkowic i Góreczek w powiecie krobskim. Zmarł tragicznie w 1828 r.

34. MAURYCY⁹ ŚWIĘCICKI (JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹).

Notes: Posesor Niewieścina. Urodzony 1763 r. zmarły 1832 r. Ożeniony z:
(1) Antoniną Kalkstein-Osłowską herbu Kalkstein (odmiana herbu Kos)
(2) ~ Tyszkiewicz herbu Leliwa.

Dzieci Maurycego Święcickiego i Antoniny Kalkstein Osłowskiej:

38. I. JAN STANISŁAW¹⁰ ŚWIĘCICKI posesor Kuczyna, majątku Słone, potem kupił Nową Wieś k/ Lipna.
II. WERONIKA ŚWIĘCICKA.

35. FRANCISZEK⁹ ŚWIĘCICKI (JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹).

Syn Franciszka Święcickiego:
I. ONUFRY ŚWIĘCICKI.

Pokolenie dziesiąte

36. WIKTOR¹⁰ ŚWIĘCICKI (MICHAŁ⁹, ADAM FRANCISZEK⁸, MIKOŁAJ⁷, JAN⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹).

Notes: Ożeniony z Rozalią Janiszewską herbu Topór. Dziedzic dóbr Szczepankowa w Szamotulskim.

Dzieci Wiktora Świącickiego i Rozalii Janiszewskiej:

39. I. FELIKS ŚWIECICKI.
- II. WŁADYSŁAW ŚWIECICKI dziedzic Gradowic k/ Rakoniewic. Miał za żonę Józefę Kościelską z Śmiłowa herbu Ogończyk, córka Jana Nepomucena i Kornelii Żerońskiej herbu Abdank.
- III – VII pięć córek

37. IGNACY¹⁰ ŚWIECICKI (ANTONI⁹, ADAM FRANCISZEK⁸, MIKOŁAJ⁷, JAN⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Dziedzic dóbr Gorzyczek, potem Oczkowic i Góreczek w pow. krobskim, ożeniony

z Aleksandrą Konstancją Braunek herbu Braunek urodzoną 16.02.1795 r. w

Parkowie, córką dzierżawców Parkowa, Józefa i Brigitty Borzewskiej herbu Lubicz.

Aleksandra Świącicka zmarła w Mościejowie

k/Sierakowa 1 kwietnia 1854 r. w wieku 59 lat.

Przedwczesny tragiczny zgon Ignacego w Oczkowicach 1828 r. stał się przyczyną

podupadnięcia na fortunie jego małoletnich dzieci.

Dzieci Ignacego Świącickiego i Aleksandry Braunek:

- I. JÓZEF DOMINIK urodzony 16.03.1822 w Gorzyczkach
40. II. ALBERTYNA¹¹ ŚWIECICKA mąż Antoni Bronikowski.
41. III. ANTONI ŚWIECICKI żona Michalina Korytowska z linii Rogowskiej.
42. IV. TADEUSZ ŚWIECICKI żona Dorota Korytowska rodzice Heliodora.
43. V. WŁADYSŁAW ŚWIECICKI żona Zofia Kurowska rodzice Stanisława Władysława.

38. JAN STANISŁAW¹⁰ ŚWIECICKI (MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Urodzony 1798 w Mrowiskach w Prusach, w powiecie kwidzyńskim, zmarł

8.10.1891 r. w Nowej Wsi k/Lipna, pochowany w Chrostkowie.

Żony: (1) Wiktoria Trzcńska, córka Krzysztofa Trzcńskiego herbu Dołęga;

(2) Paula Suska herbu Lubicz córka Józefa i Rozalii Trzcńskiej,
zmarła w Słone 11.05.1835 r.;

(3) Eleonora Nelska, córka Jana i Apolonii Nelskich mieszczan z Brześcia
Kujawskiego; ślub zawarto 31.10.1837 r. w Brześciu.

Posesor wsi Kuczyna w powiecie brzeskim. Właściciel Słone k/ Wieńca później
Nowej Wsi w powiecie lipnowskim.

Dwór w Nowej Wsi, na progu prawnukę Jana Stanisława – Maria i Józef dzieci Mieczysława

Córka Jana Stanisław Świąćickiego i Wiktorii Trzcńskiej:

44. I. ANIELA¹¹ ŚWĄĆICKA urodzona 14.11.1829 r. w Słone.

Syn Jana Stanisław Świąćickiego i Pauli Suskiej:

- II. LUDWIK¹¹ ŚWĄĆICKI urodzony 30.04.1835 r. w Słone.

Dzieci Jana Stanisława Świąćickiego i Eleonory Nelskiej:

- III. KAMILA ŚWĄĆICKA zmarła jako niemowlę 21.02.1838 r.
 45. IV. HENRYK¹¹ ŚWĄĆICKI ojciec Tadeusza założyciela gałęzi osięćńskiej.
 V. WŁADYSŁAW ŚWĄĆICKI zmarł 27.06.1840 r., Słone.
 VI. MARCELI ŚWĄĆICKI zmarł 15.01.1842., Słone.
 VII. ANTONI ŚWĄĆICKI zmarł 9.05.1843 r., Słone.
 VIII. ADOLF ŚWĄĆICKI urodzony 14.03.1845 r., Słone zmarł w 1880 w Nowej Wsi.
 46. IX. JAN¹¹ ŚWĄĆICKI ur. 14.02.1848 w Nowej Wsi, sędzia, zmarł w Płocku 30.06.1925.
 47. X. ZOFIA BALBINA¹¹ ŚWĄĆICKA zmarła 1.08.1850 r. mąż Czapczyński
 48. XI. LUDWIK¹¹ ŚWĄĆICKI z Nowej Wsi ur. 11.11.1851 r., zmarł w Łodzi 22.04.1922 r.
 ojciec Innocentego, studiował w Szkole Handlowej w Berlinie. Dyrektor Banku Polska Krajowa Kasa Pożyczkowa O/w Łodzi. W opracowaniu osobne omówienie osoby.

Pokolenie jedenaste

39. FELIKS¹¹ ŚWĄĆICKI (WIKTOR¹⁰, MICHAŁ⁹, ADAM FRANCISZEK⁸, MIKOŁAJ⁷, JAN⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹).

Notes: Dziedzic dóbr Górzewa w wągrowieckim, obywatel powszechnie lubiany. Ożeniony z Ludwiką Kierską herbu Jastrzębiec zmarłą 21.03.1873 r.

Dzieci Feliksa Świąćickiego i Ludwiki Kierskiej:

49. I. WIKTOR¹² ŚWĄĆICKI.
 II. IRENA ŚWĄĆICKA mąż Edmund Skąpski herbu Doliwa.
 III. MARIA ŚWĄĆICKA.
 IV. WŁADYSŁAW ŚWĄĆICKI.

40. ALBERTYNA¹¹, DOMINIKA, MARCELINA ŚWIĘCICKA (*IGNACY¹⁰, ANTONI⁹, ADAM FRANCISZEK⁸, MIKOŁAJ⁷, JAN⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*).

Notes: Urodziła się 12.02.1824 r. w Gorzyczkach, żona Antoniego Bronikowskiego herbu

Oseń, syna Wiktora pana na Łomnicy i Aleksandry

hr. Garczyńskiej herbu Nowina, a wnuka Antoniego Bronikowskiego właściciela

Golejewa, doktora filozofii, znanego tłumacza klasyków greckich, profesora gimnazjum w

Ostrowie i Anastazji Rogalińskiej z Dzwonowa.

Syn Albertyny Świącickiej i Antoniego Bronikowskiego:

50. I. STANISŁAW¹² BRONIKOWSKI - dziennikarz.

41. ANTONI¹¹ EMIL JAN ŚWIĘCICKI (*IGNACY¹⁰, ANTONI⁹, ADAM FRANCISZEK⁸, MIKOŁAJ⁷, JAN⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*)

Notes: Urodzony 12 lutego 1823 w Gorzyczkach. Ożeniony z Michaliną Korytowską herbu

Mora, urodzona 4.10.1828 r. w Rogowie. Diedzic Wierzbna, następnie Kozuszkowej Woli,

później zamieszkał w Poznaniu jako urzędnik Towarzystwa Ziemskiego Kredytowego.

Zastrzelił się 20.10.1871 r.

Dzieci Antoniego E. J. Świącickiego i Michaliny Korytowskiej:

51. I. HELENA¹² ŚWIĘCICKA ur. 5.07.1850 r. Rogowo, żona Stanisława Bronikowskiego.

II. IZABELLA ŚWIĘCICKA ur. 2.02.1852 r. Rogowo, Matka Teresa Urszulanka w Tarnowie, zmarła 1903 r.

III. ALEKSANDER ŚWIĘCICKI ur. 28.04.1854 r. Poznań, kupiec; zm. 1913 r.

IV. ANTONINA ŚWIĘCICKA ur. 27.05.1856 r. Mościejowo; zm. 1931 r., mąż Ludwik Krzyżanowski, radca sądu apelacyjnego w Poznaniu, zm. 18.08.1931 r. w Poznaniu.

52. V. JÓZEF¹² ŚWIĘCICKI ur. 30.01.1858 r. Rogowo, zm. 1905 w Lwowie.

VI. MARIA ŚWIĘCICKA ur. 5.07.1859 r. Poznań.

VII. ELŻBIETA ŚWIĘCICKA ur. 22.10.1865 r. Poznań.

VIII. MICHAŁ ŚWIĘCICKI ur. 8.01.1867 r. Poznań.

53. IX. KAZIMIERA¹² ŚWIĘCICKA ur. 20.10.1870 r. Poznań; zm. 1947 r. w Poznaniu.

42. TADEUSZ¹¹ ŚWIĘCICKI (*IGNACY¹⁰, ANTONI⁹, ADAM FRANCISZEK⁸, MIKOŁAJ⁷, JAN⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*)

Notes: Ur. 26.08.1826 w Oczkowicach, zmarły w Śremie 23.02.1872 r. Doktor nauk

medycznych, chirurg, ożeniony z siostrą swojej bratowej Dorotą Korytowską herbu Mora.

Ślub odbył w Rogowie 12.09.1852 r.

Dzieci Tadeusza Świącickiego i Doroty Korytowskiej:

- I. OFELIA ŚWIECICKA żona prof. dr Hermana F. Fiszera, zmarła 2.01.1873 w Wrocławiu (śmiercią samobójczą).
  - II. JADWIGA ŚWIECICKA
  - III. MARIA ŚWIECICKA
  - IV. IGNACY ŚWIECICKI
  - V. HELIODOR ŚWIECICKI ur. 03.07.1854 r., zm. 12.10.1923 r.
Notes: Prof. dr medycyny, pierwszy Rektor Uniwersytetu Poznańskiego, którego był organizatorem; założycielem, fundator fundacji „Nauka i Praca”. Żona hr. Helena Dąbska herbu Godziemba – w opracowaniu specjalne wspomnienie o profesorze.
54. VI. WANDA ŚWIECICKA, żona Antoniego Karpińskiego, prawnika, Prezesa Sądu Okręgowego w Gnieźnie.

43. WŁADYSŁAW¹¹ ŚWIECICKI (IGNACY¹⁰, ANTONI⁹, ADAM FRANCISZEK⁸, MIKOŁAJ⁷, JAN⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Władysław najmłodszy syn Ignacego i Aleksandry Braunek herbu Braunek

dziedziców Gorzyczek, Oczkowic i Góreczek w powiecie Kropskim. Urodził się w Oczkowicach około 1828. Już jako niemowlę został osierocony przez ojca, co miało niewątpliwie wpływ na dalsze jego życie. 26.06.1854 r. zawarł związek małżeński w kościele Św. Marcina w Poznaniu z Zofią Kurowską herbu Szreniawa, urodzoną w 1837 r. córką Waleriana i Anieli Braunek herbu własnego, właścicieli dóbr Chaławy w pow. Kościańskim. Siostra Waleriana, Emilia Kurowska była matką Floriana Aleksandra Stablewskiego herbu Okrza, Arcybiskupa Gnieźnieńskiego i Poznańskiego. Te koligacje rodzinne miały prawdopodobnie wpływ na dziedziczenie przez Władysława i Zofię Mościejewa.

Pierwszy zapis w dokumentach Mościejewa gm. Kwilcz (międzychodzkie) występuje już w

1419 r. (XV w.) z którego proces prowadził miejscowy młynarz. Kolejny zapis to że Wincenty z Szamotuł fundator kolegium misjonarzy zapisał dla nich 51 grzywien czynszu z

Mościejewa. W 1580 r. Mościejewo było własnością Marcina Ostroroga, a w XIX w.

władali nim Stablewscy,

i następnie Chłapowscy.

W 1874 r. na skutek zatrucia pokarmowego zmarli Władysław 46 lat i Zofia mając 37 lat. A historia powtórzyła się, najmłodszy syn Stanisław Władysław został sierotą gdy miał 2 lata.

W Mościejewie w 1906 r. wyremontowano dwór dobudowując alkierze z szczytowymi dachami i piętrowym rozalitem dachowym nad głównym wejściem. Obecnie

dwór czeka na generalny remont. Ostatni właściciel Mościejewa ppł. Konstanty

Chłapowski, rycerz maltański, został rozstrzelany przez Niemców 29.11.1939 r.

Mościejowo po czasach PRL-u jest znowu

w władaniu Chłapowskich. W 2005 r. kolejny generalny remont przeprowadza nowy

właściciel Mościejewa o nazwisku Woś.

Dzieci Władysława Święcickiego i Zofii Kurowskiej:

- I. ARTUR ŚWIĘCICKI ur. w Mościejewie 1855 r. zmarł młodo.
- II. ADAM ŚWIĘCICKI zmarł będąc dzieckiem.
- III. WŁODZIMIERZ ŚWIĘCICKI zmarł będąc dzieckiem.
- IV. ALEKSANDRA ŚWIĘCICKA zmarła będąc dzieckiem.
- V. ZYGMUNT ŚWIĘCICKI zmarł będąc dzieckiem.
- VI. ZOFIA ŚWIĘCICKA ur. 1863, zm. 16.09.1883 w Gnieźnie mając 20 lat.
55. VII. ZBIGNIEW ŚWIĘCICKI ur. 1859, kupiec w Gnieźnie, zm. 20.12.1900 r.
- VIII. ANTONI ŚWIĘCICKI ur. 1867, kupiec w Poznaniu, zm. 1.01.1907 r., żył 40 lat.
56. IX. STANISŁAW WŁADYSŁAW ŚWIĘCICKI ur. 1872, kupiec, zm. 8.05.1931 w Poznaniu.

44. ANIELA¹¹ ŚWIĘCICKA (*JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*)

Notes: Urodzona 14.11.1829 r. w Słone. Mąż Dąbrowski herbu własnego.

Dzieci Anieli Święcickiej i Dąbrowskiego:

- I. KAZIMIERZ DĄBROWSKI zmarły w Osiecinach.
- II. WŁADYSŁAW DĄBROWSKI.
- II. MARIA DĄBROWSKA druga żona Henryka Święcickiego.

45. HENRYK¹¹ ŚWIĘCICKI (*JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*)

Notes: Dziejic Nowej Wsi. Urodzony w Słone koło
Wieńca Kujawskiego 31 stycznia 1839. Studiował w
Instytucie Gospodarstwa Wiejskiego
i Leśnictwa na kursie wyższym 3-letnim.

Instytut Agronomiczny w Marymoncie –
Warszawa utworzono w 1816 r. Siedziba I.A. był
pałacyk Marii Kazimiery żony króla Jana
Sobieskiego. Instytutowi nadano kilka folwarków
jak: Bielany, Ruda. Dyrektorem został Bogumił
Flatt. Oprócz agronomii wykładano również
weterynarię i rękodzielniczo. Kurs nauczania był 2-letni niższy i 3-letni wyższy.
1836 roku po Powstaniu Listopadowym wznowiono zawieszoną działalność
zmieniając nazwę uczelni na Instytut Gospodarstwa Wiejskiego i Leśnictwa,
którego dyrektorem został Michał Oczapowski
(1788-1854). Wprowadzono kurs 3-letni dla
absolwentów gimnazjum. W 1861 r. uczelnia została
włączona do Instytutu w Puławach.

Zmarł w Nowej Wsi 31 sierpnia 1932 r. Żył 93
lata. Był radcą dyrekcji Towarzystwa Ziemińskiego.
Pochowany w Chrostkowie k/Lipna obok swoich
żon:

- (1) Anieli Skarbek-Tłuchowskiej (1846-1902) herbu
Cholewa, córki Tadeusza Skarbek-Tłuchowskiego
z Tłuchowa, dziedzica – Lelice k/ Gozdowa
Płockiego;
- (2) Marii Dąbrowskiej herbu własnego. Druga żona
Anieli Skarbek-Tłuchowska Henryka była jego
powinowatą i gospodynią
w dworze w Nowej Wsi. Zajmowała się
starcem w ostatnich latach jego życia.

Obok zamieszczam odpis testamentu Henryka z Nowej Wsi.

Ojciec Anieli Świąteczkiej Tadeusz Skarbek Tłuchowski
z Tłuchowa herbu Cholewa, dziedzic Lelice. Dziesięć lat
był zesłańcem na Syberii za udział w powstaniu w 1863 r.
przeciwko caratowi.

Osięciny 24 czerwca 1929 r.

O d p i s testamentu Henryka Świącickiego

Własnoręczny mój testament.

Wszystkie dzieci równo kocham i wszystkim dobrze życzę, dlatego też tę trochę majątku, jaka po mnie zostanie równo dzielę pomiędzy wszystkich. Koźmińskim pożyczyłem 6 000 rubli przed wojną, tyle żadne z dzieci nie dostało, więc do sukcesji po mojej śmierci nie mogą należeć, bo za życia więcej niż inni odebrali.

Jeżeli żona przeżyje mnie przeznaczam jej do śmierci procent od 20 000 z należności za las, pozostałej na hipotecę Nowej Wsi. Jeżeli by życzyla sobie zatrzymać coś z mebli, to proszę jej tego udzielić stosownie do jej życzenia. Ona przez cały czas naszego pożycia serdecznie się mną opiekowała, a tak mało potrzebowała na swoje potrzeby, że przeciętnie służąca więcej kosztowała. Reszta mebli i innych pozostałości może być albo sprzedana, albo w naturze rozebrana.

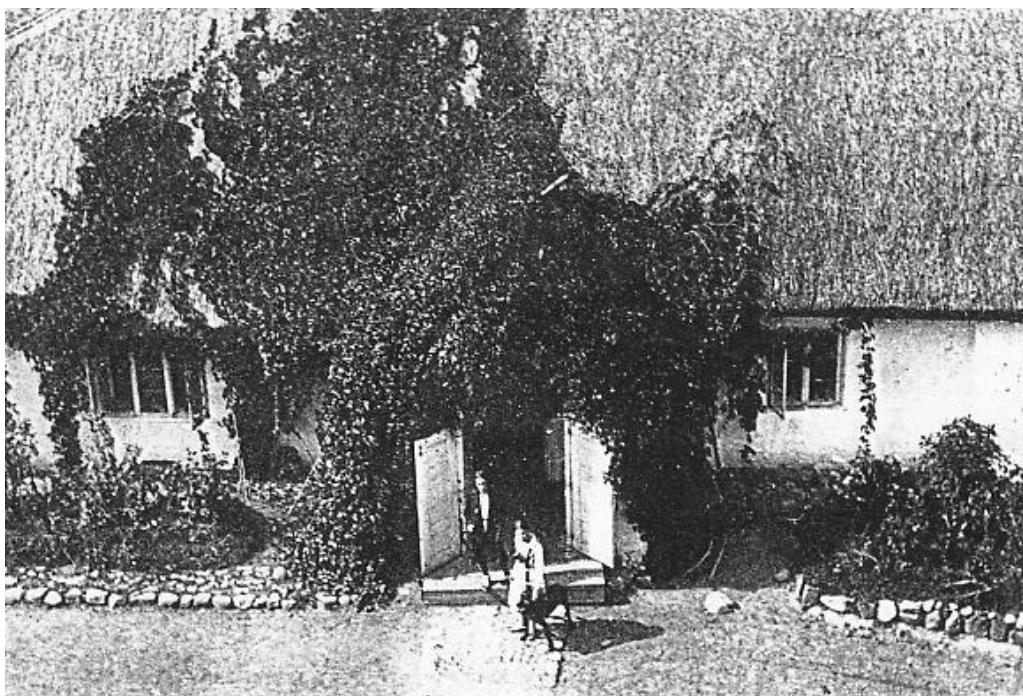
Ponieważ, jak wyżej pisałem żona moja była zawsze serdeczną moją opiekunką spodziewam się że w razie jeśliby ona potrzebowała opieki znajdzie się które z dzieci, które jej opieki udzieli, tem bardziej że choć skromny, ale będzie miała swój fundusik na utrzymanie.

Na tem kończę błogosławiąc wszystkie dzieci, wnuki i prawnuki i polecam je Bogu. /-/

Henryk Świącicki

Ponieważ uważam że z powodu drożyzny ciężko jej byłoby utrzymać się samodzielnie z przeznaczonego procentu przeznaczam żonie po śmierci procent od całych 30 000. /-/

Henryk Świącicki

Dwór majątku Nowa Wieś zakupiony przez Jana Stanisława syna Maurycego Świącickiego z Niewieścina

Dzieci Henryka Świącickiego i Anieli Skarbek-Tuchowskiej:

- I. ZOFIA¹² ŚWIECICKA ur. 10.05.1863 r. w Lelicach, żona Franciszka Cissowskiego herbu Sas, po wojnie zamieszkała w Zawadzie gdzie zmarła w 1950 r. i została pochowana na cmentarzu parafialnym w Białotarsku.
57. II. ANIELA¹² ŚWIECICKA ur. 16.11.1864 r. w Lelicach.
58. III. JADWIGA ŚWIECICKA ur. w Nowej Wsi, mąż Koźmiński, zm. w maju 1920 r.
59. IV. TADEUSZ ŚWIECICKI ur. 26.10.1866 Nowa Wieś, zm. 17.10.1926 Osiećciny.
60. V. STANISŁAW ŚWIECICKI ur. 2.10.1868 Nowa Wieś, zm. 1920 r. Syberia.
61. VI. MIECZYŚŁAW ŚWIECICKI ur. 30.10.1875 Nowa Wieś, zmarł 17.02.1949 r. w Nowa Wieś, pochowany w Chrostkowie k/ Lipna.
62. VII. ROMANA ŚWIECICKA ur. 19.01.1877 Nowa Wieś, zm. 1947 r. Skierniewice.
63. VIII. WANDA ŚWIECICKA ur. 1878 r. Nowa Wieś, zm. 1955 r. Poznań, pochowana w Pabianicach, żona Władysława Chmielewskiego; babka Bożeny i Haliny, córek Kazimierza Chmielewskiego (1906-1939).
64. IX. KAZIMIERZ ŚWIECICKI ur. 1882 Nowa Wieś, zm. 1939r. Warszawa.

46. JAN¹¹ ŚWIECICKI (JAN STANISŁAW¹⁰, MAURCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: urodzony 14.02.1848 w Nowej Wsi, zmarł w Płocku 30.06.1923 r. Gimnazjum ukończył w Płocku oraz

Wydział Prawa na Uniwersytecie Warszawskim, redaktor gazet, działacz społeczny, spółdzielczy i oświatowy.

Organizator polskiego sądownictwa w Płocku, Prezes Sądu Okręgowego w Płocku. Chodził na spacer z koźlą, jak wstępował na kawę do ulubionej kawiarni koźlą czekała na niego. Pochowany w Płocku, na lewo od grobowca kanonika Kapituły Płockiej Ludwika Wilkońskiego herbu Odrowąż, którego brat Jan z Drzewoszek Małych był dziadkiem Hanki z Kolasińskich Świąteczkiej. Ożeniony z Marią Zarębską herbu Zaręba.

W opracowaniu załączony biogram.

Dzieci Jana Świąteczkiego i Marii Zarębskiej:

- I. ANNA ŚWIĘCICKA mąż Ludwik Włoczewski herbu Trąby
- 65. II. JANINA ŚWIĘCICKA mąż Tadeusz Czapczyński.
- 66. III. MARIA ŚWIĘCICKA mąż Wacław Dąbrowski herbu Dąbrowa.
- 67. IV. ZYGMUNT ŚWIĘCICKI 1875 – 1954 r.
- 68. V. TEOFIL ŚWIĘCICKI 1882 - 1971 r.

47. ZOFIA BALBINA¹¹ ŚWIĘCICKA (JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Urodzona 1.08.1850 r. w Nowej Wsi, mąż Czapczyński herbu własny.

Dzieci Zofii Balbiny Świąteczkiej z Czapczyńskim:

- 69. I. WITOLD CZAPCZYŃSKI.
- 70. II. TADEUSZ CZAPCZYŃSKI 1866 – 1958 r.

48. LUDWIK¹¹ ŚWIĘCICKI (JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Urodzony w Nowej Wsi 11.11.1851, zmarł w

Łodzi 22 kwietnia 1922. Ukończył Szkołę

Handlową w Berlinie. W 1883 ślub

z Zofią Boczkowską, która zmarła w 1901 r. i została pochowana w grobowcu rodzinnym na Powązkach w Warszawie. Drugie małżeństwo z Wacławą Strupczewską herbu Jastrzębiec, córką Romana i Marii Kossowskiej herbu Jelita. Dyrektor Banku Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej O/Łódź.

W opracowaniu załączono biogram.

Synowie Ludwika Świąteczkiego i Zofii Boczkowskiej:

- I. EDWARD CHWALIMIR¹² ŚWIĘCICKI ur. 8.07.1884 r., zm. 30.01.1939, grobowiec na Powązkach; ożeniony z Jadwigą Siedliską narodowości żydowskiej.
71. II. WITOLD, MAURYCY¹² ŚWIĘCICKI ur. 15.01.1889, zm. 11.08.1965 r., grobowiec na Powązkach, ożeniony z Marią Kuźmińską, Rosjanką, córką popa.

Syn Ludwika Świącickiego i Waławy Strupczewskiej:

III. INNOCENTY LUDWIK¹² ŚWIĘCICKI ur. 17.06.1921 r. w Łodzi; mgr prawa, ekonomista, ożeniony z Adą Zofią Kühn, córką Wilhelma Kühn i Marty Hirsch, ślub 2.06.1951 r. w katedrze w Łodzi.

18. III. 2005.

Kochani!

To dobrze i miło, że Święta Wielkanocne dają nam sposobność' posmarować serciami naszymi serdecznymi życzeniami nie tylko tym, z którymi teraz nas łączy w świątecznym czasie, ale przede wszystkim tym, z którymi potężniejszą nas wspólnotą rodzi nasza wspólnota. - A więc nie tylko "Hosodnego Alleluja!", a wszelką radość na ten okres powielkaniowy i made wszystko z dobrocią dla Świątecznej Duszki. Nam, jak ja, która śmieję, a i śmieję cicho też.

Andrzeju, uśmiech się z Twoją świąteczną - kronikarską pasją, lekaw jednak jestem w postępkach, chętnie bym się zapoznał chociaż z opisem Twojego dorobku, zwłaszcza gdyby to nie sprawiło trudności. - Przekładamy serdeczności dla całej Twojej Rodziny. Lubowic

P.S. chętnie przypomnę, że obywatel polski do nas wrócił!

P.S. II. Proszę moim, Andrzeju, że w miarę zbyt długim czasie będzie Ci miło przestać jeden z dokumentów, który miałby szansę wyskoczyć Twoją zainteresowania.

Pokolenie dwunaste

49. WIKTOR¹² ŚWIĘCICKI (FELIKS¹¹, WIKTOR¹⁰, MICHAŁ⁹, ADAM FRANCISZEK⁸, MIKOŁAJ⁷, JAN⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹).

Synowie Wiktora Świącickiego:

72. I. WIKTOR ŚWIĘCICKI zmarł 1999 r.
II. HENRYK ŚWIĘCICKI.

50. STANISŁAW¹² BRONIKOWSKI herbu Osęk (ALBERTYNA¹¹ ŚWIĘCICKA, IGNACY¹⁰, ANTONI⁹, ADAM FRANCISZEK⁸, MIKOŁAJ⁷, JAN⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹).

Notes: Dziennikarz ożeniony z Heleną Świącicką, córką Antoniego i Michaliny

z Korytowskich herbu Mora.

Syn Stanisława Bronikowskiego i Heleny Święcickiej:

I. FILIP BRONIKOWSKI.

51. HELENA¹² ŚWIĘCICKA (*ANTONI¹¹, IGNACY¹⁰, ANTONI⁹, ADAM FRANCISZEK⁸, MIKOŁAJ⁷, JAN⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*)

Notes: Zaślubiona Stanisławowi Bronikowskiemu herbu Osęk redaktorowi „Dziennika Poznańskiego”.

Syn Heleny Święcickiej i Stanisława Bronikowskiego:

I. FILIP BRONIKOWSKI.

52. JÓZEF¹² ŚWIĘCICKI (*ANTONI¹¹, IGNACY¹⁰, ANTONI⁹, ADAM FRANCISZEK⁸, MIKOŁAJ⁷, JAN⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*)

Notes: Urodzony 30.01.1858 r. w Rogowie, zmarł w 1905 r. w Lwowie. W lipcu 1883 r. ślubuje z Anielą Zielińską herbu Prus III. Dziedzic Znamierowic koło Nowego Sącza.

Dzieci Józefa Święcickiego i Anieli Zielińskiej:

73. I. STEFAN¹³ ŚWIĘCICKI ur. 1884 r. w Znamierowicach, zm. 13.09.1952 w Poznaniu.
74. II. KAZIMIERZ ŚWIĘCICKI major WP – legionista.
75. III. WŁADYSŁAW ŚWIĘCICKI podpułkownik WP – legionista od 14 roku życia.
76. IV. HELENA ŚWIĘCICKA ur. w Lwowie, zm. w Wągrowcu.

53. KAZIMIERA¹² ŚWIĘCICKA (*ANTONI¹¹, IGNACY¹⁰, ANTONI⁹, ADAM FRANCISZEK⁸, MIKOŁAJ⁷, JAN⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*)

Notes: Urodzona 20.10.1870 w Poznaniu z Michaliny Korytowskiej herbu Mora.

Dwukrotnie zamężna:

1. Jan Podwin;
2. Aleksander Capillery de Breau Markiz Francji.
Po śmierci męża zamieszkała w Poznaniu, gdzie też zmarła w 1947 r.

Dzieci Kazimieri Święcickiej i Jana Podwina:

77. I. MARIA PODWIN.
- II. TADEUSZ PODWIN.

54. WANDA¹² ŚWIĘCICKA (TADEUSZ¹¹, IGNACY¹⁰, ANTONI⁹, ADAM FRANCISZEK⁸, MIKOŁAJ⁷, JAN⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹).

Notes: Wychowanica Hotelu Lambert w Paryżu. W Ecouen k/ Paryża 13.08.1883r. bierze ślub z Antonim Karpińskim herbu Korab, adwokatem z Gniezna, potem Prezesem Sądu Okręgowego w Gnieźnie. Dokładne dane o Wandzie i Antonim Karpińskim znajdziesz w omówieniu życia rektora Heliodora Świącickiego.

Dzieci Wandy Świącickiej i Antoniego Karpińskiego:

- I. ZYGMUNT KARPINSKI minister skarbu RP w latach trzydziestych XX w.
- II. WANDA KARPIŃSKA mąż Jerzy Hulewicz, artysta malarz i literat.
- III. IZA KARPIŃSKA mąż Edward Rose, finansista.

55. ZBIGNIEW¹² ŚWIĘCICKI (WŁADYSŁAW¹¹, IGNACY¹⁰, ANTONI⁹, ADAM FRANCISZEK⁸, MIKOŁAJ⁷, JAN⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Urodzony w 1859 r. Właściciel składu win w Gnieźnie, zmarł 20 grudnia 1900 r. w Gnieźnie. Żona Jadwiga Wierzbicka herbu Nałęcz.

Syn Zbigniewa Świącickiego i Jadwigi Wierzbickiej:

- I. ZBIGNIEW ŚWIĘCICKI, zawodowy wojskowy, oficer, zginął w I Wojnie Światowej.

56. STANISŁAW WŁADYSŁAW¹² ŚWIĘCICKI (WŁADYSŁAW¹¹, IGNACY¹⁰, ANTONI⁹, ADAM FRANCISZEK⁸, MIKOŁAJ⁷, JAN⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Urodzony w 1872 r., w Mościejewie zmarł 8.05.1931 w Poznaniu. Prowadził w Poznaniu małą wytwórnię papierosów, a po monopolizacji przemysłu tytoniowego był urzędnikiem magistratu miasta Poznania. Ożeniony z Anielą Wacławą Strzelecką – Pelec herbu Jastrzębiec, ur. 1.08.1882 r. w Nowym Dworze; córką

Mikołaja Strzeleckiego – Pelec i Eleonory Krause herbu Krauze córki Hieronima dziedzica Gierłachowa k/ Jerki pow. kościański i Wacławy Rudeckiej herbu własnego z Nowego Dworu k/ Jerki. Aniela Świącicka zmarła 1.01.1963 r. w Poznaniu i została pochowana na Cmentarzu Komunalnym na Junikowie.

Ojciec Mikołaja, powstaniec, pochodził z ziemi kaliskiej. Po upadku powstania styczniowego, założył rodzinę i aby uniknąć represji zaborcy przyjął nazwisko Pelec. Brat Anieli Zygmunt Pelec, znany kupiec zbożowy z Szamotuł był ostatnim noszącym to nazwisko.

W

biogramie podano otrzymane wiadomości o rodzinie Eleonory Krauze

z Gierłachowa i Zygmunta Peleca z archiwum rodzinnego Marii Gąsiorowskiej.

Lubomir, Wiesława, Irena i Iza Halina

Dzieci Stanisława¹² Świącickiego i Anieli Strzeleckiej-Pelec:

I. WIESŁAWA ANIELA ŚWIECICKA maturę otrzymała w Gimnazjum Gen. Zamojskiej w Poznaniu, nauczycielka towaroznawstwa w Technikum Gastronomicznym w Poznaniu – osoba wyjątkowej dobroci i poświęcenia dla innych, pomagała w wychowaniu i utrzymaniu dzieci owdowiałej siostry Ireny. Pani profesor miała wspaniały kontakt jako wychowawca ze swoimi uczniami. Po wojnie ukończyła 3-letnie Studium Żywnienia Zbiorowego w Częstochowie i tym samym miała zaliczone wyższe wykształcenie zawodowe. Urodzona 21.04.1903 r. w Poznaniu, zm. 23.12.1990 r. w Poznaniu.

78. II. LUBOMIR STANISŁAW¹³ ŚWIĘCICKI ur. 7.06.1904 Poznań, zm. 29.05.1973 r. w Londynie, prochy pochowane w grobie rodzinnym w Poznaniu.

79. III. IRENA ELEONORA ZOFIA¹³ ŚWIĘCICKA ur. 31.08.1906 Poznań, zm. 10.06.1996 r. Poznań, z linii wielkopolskiej, żona Jana Świącickiego z linii mazowieckiej, syna Tadeusza i Jadwigi Gockowskiej herbu Prawdzic z Maliszewa.

IV. IZABELA HALINA MARIA ŚWIĘCICKA ur. 14.04.1908 r., zm. 2.01.1996 r. Poznań. Pracownik sekretariatu Kardynała Prymasa Augusta Hłonda, pilotuje ucieczkę Nuncjusza Apostolskiego w 1939 r. do granicy państwa w Zaleszczykach. Lata wojny spędza w nowicjacie zakonu Urszulanek w Krakowie. Po wojnie pracuje w Towarzystwie Kolonijnym „Stella” jako kierownik Domu Turnusowego w Charcicach k/ Chrzypka Wlk.

Wychodzi za mąż za Mieczysława Józefa Paul mgr inż. leśnictwa, urodzonego 20.09.1901 r. z Hieronima i Kazimiery Paul. Kazimiera Paul (1877 –1958) zasłużona opiekunka członków Towarzystwa Tomasza Zana. W jej mieszkaniu przy Al. Marcinkowskiego 19 odbywały się często zebrania TTZ, oraz mieszkali tam wybitni członkowie Towarzystwa. Mieczysław od 1915 r. członek tajnej organizacji gimnazjalnej – Towarzystwo Tomasza Zana.

Aleja Marcinkowskiego, centrum zdjęcia nieistniejący już budynek nr 19 w którym odbywały się w mieszkaniu na trzecim piętrze zebrania TTZ, również widoczna na zdjęciu wieża kościoła Św. Marcina już nie istnieje.

Czynny udział w Powstaniu Wielkopolskim, a następnie jest uczestnikiem walk galicyjskich pod Lwowem w 1 p. i następnie w 10 Pułku Strzelców Wielkopolskich. Odznaczony Medalem Niepodległości. Mieczysław Paul został mianowany podporucznikiem 5.11.1928 r. W 1925 r. uzyskuje dyplom na Wydziale Rolniczo – Leśnym Uniwersytetu Poznańskiego. Jako leśnik pracuje na stanowisku dyrektora Lasów, Tartaków i Cegielni Hr. Mielżyńskich z Pawłowic. Porucznik rezerwy 69 Pułku Piechoty. Jeniec wojenny w Murnau (1939-1945 r.). Po wojnie pracuje na Wydziale Leśnictwa A.R. w Poznaniu. Uzupełnia studia na Wydziale Leśnym WSR w Poznaniu, zakończone dyplomem mgr inż. 8.10.1962 r. Tytuł pracy magisterskiej: „Przebieg przyrostu około 35 – letnich sosen ospałowanych w różnym stopniu przez jelenie”. Zmarł 1.10.1979 r. w Poznaniu.

Stanisław Święcicki z żoną Anielą razem z dziećmi: Wiesławą, Lubomirem, Ireną i Haliną, a także Janem Święcickim mężem Ireny i Mieczysławem Paul mężem Izy Haliny zostali pochowani w grobie rodzinnym na cmentarzu Junikowskim w Poznaniu. Mogiła została wykupiona przez Michała Jana Święcickiego do 2103 r. /R8/2-3-1/

57. ANIELA¹² ŚWIĘCICKA (HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURZYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Urodzona 16.12.1864 w Lelicach, zmarła 27.03.1954 w Płocku. Mąż Stanisław Syski.

Dzieci Anieli Święcickiej i Stanisława Syskiego:

- I. JACEK¹³ SYSKI ur. 1903 r. Oficer W.P. zamordowany 1940 r. w Katyniu, ZSRR.
- 80. II. STANISŁAW¹³ SYSKI ur. 1904 r., sędzia, rozstrzelany przez Niemców w maju 1943 roku Wysokie Mazowieckie,
- 81. III. HANKA SYSKA, fizyk, matka Tadeusza Pniewskiego.

58. JADWIGA¹² ŚWIĘCICKA (HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURZYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Urodzona i zmarła w Nowej Wsi, zm. w 1920 r., mąż Koźmiński herbu Poraj.

Córki Jadwigi Święcickiej i Koźmińskiego:

- I. HELENA KOŹMINSKA mąż Górnicki zm. w Warszawie
- 82. II. JADWIGA KOŹMIŃSKA.

59. TADEUSZ¹² ŚWIĘCICKI (HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURZYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Był synem Henryka, dziedzica Nowej Wsi w parafii Chrostkowo i Anieli Skarbek-Tłuchowskiej herbu Cholewa córki Tadeusza i wnuczki Bibianny Chełmickiej herbu Nałęcz. Tłuchowscy z Tłuchowa i Chełmiccy z Fabianek i Witoszyna to powstańcy 1831 r. i zesłańcy na

Sybir. Ojciec Anieli spędził 10 lat na Syberii za udział w powstaniu 1963 r. Tadeusz w 1889 roku zawarł związek małżeński będąc kornetem (w armii rosyjskiej najniższy stopień oficerski w kawalerii) Kłaśnickiego

18 Pułku Dragonów z Jadwigą Franciszką Gockowską herbu Prawdzic, dziedziczką Maliszewa, córką Tadeusza i Wandy Weber herbu Szampach, baronówny von Rittersdorf z Ośna koło Aleksandrowa Kujawskiego. Po sprzedaży Maliszewa na rzecz rodzeństwa Jadwigi, Tadeusz z rodziną przyjął pracę administratora kolejno w majątkach Mnichy koło Kutna i w Bobrownikach na Ziemi Dobrzyńskiej. Od 1906 r. otrzymał plenipotencję od kuratora Jana Pawła Łuszewskiego i Rady Nadzorczej na prowadzenie Fundacji Karoliny i Fryderyka Hrabiów Skarbków

w Osięcinach. W skład Fundacji wchodziły majątki: Osięciny, Bartłomiejowice, Samszyce i Wola Skarbkowa. Świącicki sprawnie zarządzał majątkiem przyczyniając się do jego rozwoju przez właściwą agrokulturę pól, wydajną hodowlę koni remontowych dla wojska jak również przez meliorację pól.

W Osięcinach wybudował nową szkołę. Czynny społecznie w organizacjach pro polskich i charytatywnych, był również sędzią pokoju w Związku Ziemian.

W 1918-1920 wspierał finansowo odbudowę Wojska Polskiego. Zmarł 17.10.1926 r. i został pochowany w Osięcinach, a jego żona Jadwiga ur. 04.10.1868 r. w Maliszewie k/ Lipna, zm. w 1940 r. w Gostyninie, od 2002 r. pochowana obok męża w grobowcu w Osięcinach k/ Brzeźcia Kujawskiego.

Jadwiga Franciszka Gockowska

Tadeusz Świącicki

Dzieci Tadeusza Świącickiego i Jadwigi Gockowskiej:

I. TADEUSZ ŚWIECICKI urodzony 1890 r. w Maliszewie, żołnierz armii rosyjskiej w I wojnie światowej. Zmarł w Karpatach w czasie epidemii tyfusu, 23.11.1914 r. Jego epitafium znajduje się na grobowcu rodziców, na cmentarzu parafialnym w Osiecinach.

83. II. HENRYK¹³ ŚWIECICKI ur. 23.09.1892 r. w Maliszewie, kupił majątek Zawada, rządca Woli Skarbkowej. Plenipotent Fundacji Hrabiów Skarbków w Osiecinach. W 1918-1921 ułan I Pułku Ułanów Krechowickich. Żołnierz Armii Krajowej w oddziale Barabasa. Po wojnie przez dwie kadencje był wójtem w gminie Baruchowo. Ożenił się z Marią Aleksandrą Odrowąż-Pięiążek, córką Kazimierza z Opatowic i Sabiny Busse herbu Busse z Niegibalic k/Radziejowa. Ojciec Tadeusza, Aleksandry, Wandy i Henryka. Zmarł w 12.04.1971 r. w Zawadzie i pochowany w grobie rodzinnym w Białotarsku. Patrz załączony do opracowania biogram.

III. CZESŁAW ŚWIĘCICKI ur. 5.10.1894 r. w Maliszewie;
 Zawodowy wojskowy. Służył w 2 Pułku Ułanów Grochowskich w Suwałkach, potem major dowódca szwadronu w 8 Pułku Strzelców Konnych w Włocławku, od 1938 r. w Chełmnie. W wojnie bolszewickiej 1919-1921 walczył w I Pułku Ułanów Krechowieckich, odznaczony Krzyżem Virtuti Militari i trzykrotnie Krzyżem Walecznych. Czynny udział w walkach o Pomorze w II wojnie światowej, od 1939 – 45 r. jeńiec oflagu w Murnau. Zmarł w stopniu pułkownika 29.11.1952r. w Londynie. Żona Kazimiera Jasiewicz herbu Rawicz. Oboje pochowani na cmentarzu Wimbledon w Londynie (Nr grobu HA-255).

84. IV. STEFAN¹³ ŚWIĘCICKI ur. 1896 r. w Bobrownikach;
 rotmistrz w 2 Pułku Ułanów Grochowskich w Suwałkach. W wojnie 1919-1921 walczył w I Pułku Ułanów Krechowieckich, odznaczony Krzyżem Walecznych. W walkach obronnych walczy w 2 Pułku Ułanów. Jeńiec Oflagu w Murnau. Zmarł w 1949 r. w Andover (Anglia) jako komendant polskiego szpitala wojskowego w stopniu kapitana. Ożeniony z Stefanią Jasiewicz herbu Rawicz. Stefania zmarła w Warszawie 1939 r. i została pochowana na Powązkach.

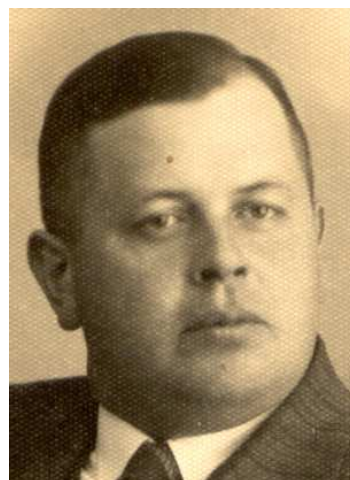
V. JADWIGA ŚWIĘCICKA ur. 1899 r. w Bobrownikach, zm. 30.05.1913 r. w Osiecinach.

85. VI. JAN¹³ ŚWIĘCICKI ur. 13.10.1901 r. w Bobrownikach;
 Ochotnik walk o niepodległość w latach 1918-1920 otrzymał medal Polska Swemu Obrońcy 1918-1921. Był ułanem 1 Pułku Ułanów Krechowieckich im. pułk. Bolesława Mościckiego. Maturę uzyskał 8.07.1922 r. w Akademii Rolniczej w Bydgoszczy, a dyplom lekarza weterynarii na Akademii Medycyny Weterynaryjnej w Lwowie - 7.05.1931 r. Podjął prace lekarza weterynarii i dyrektora Rzeźni Miejskiej w Pucku. Ożenił się z Ireną z Święcickich. W 2 Pułku Szwoleżerów Rokitniańskich obył zasadniczą służbę wojskową i brał czynny udział w walkach obronnych 1939 r. Był jeńcem w Woldenbergu. Po wyzwoleniu pracował jako powiatowy lekarz weterynarii w Toruniu. Równocześnie organizował i był dyrektorem lecznicy zwierząt. Zmarł 31.10.1945 r. w Toruniu.

Zobacz załączony biogram.

86. VII. KAZIMIERZ¹³ ŚWIĘCICKI ur. 17.03.1904 r. w Bobrownikach, Studiował na wydziale prawa Uniwersytetu Warszawskiego i na Uniwersytecie Stefana Batorego w Wilnie. Oficer rezerwy 4 Pułku Ułanów Zaniemeńskich w Wilnie. Prawnik, wójt gminy Baruchowo. Poseł na Sejm ostatniej kadencji II R.P. z Ziemi Kujawskiej. W 1939 r. uwięziony na terenie ZSRR. Żołnierz Armii Generała Andersa. Z 2 Korpusem Karpackim przeszedł szlak bojowy. Po wojnie dowódca służb wartowniczych U.S. Army w Verdun (Francja). Ożeniony z Ireną Puciłowską. Zmarł w Verdun w 1966 r. , w stopniu pułkownika.

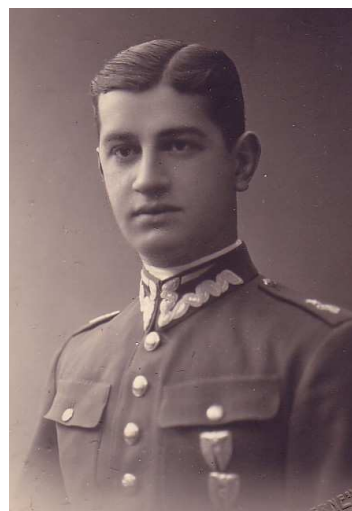

VIII. ANIELA ŚWIĘCICKA ur. 10.12.1905 r. w Bobrownikach; Prowadziła dom swojemu bratu Henrykowi w Zawadzie. Po wojnie i po wyjściu za mąż za Bogusława Franka herbu Geometer z Siemian, potem pracownika PKP, zamieszkała z mężem w Kutnie. Ciocia Aniela zwana Nekusią była etatową matką chrzestną w rodzinie własnej, a także u rolników z sąsiedztwa. Do chrztu trzymała Stasia syna Stefana, Andrzeja syna Jana, Hanke Frank i wielu innych. Zmarła w Zawadzie 12.05.1968 r., pochowana razem z mężem w Białotarsku.

IX. WANDA ŚWIĘCICKA ur. 1908 r. i zm. 30.04.1918 r. w Osiecinach.

87. X. STANISŁAW¹³ ŚWIĘCICKI ur. 30.04.1910 r. w Osiecinach. Porucznik służby stałej 2 Pułku Ułanów Grochowskich. W 1939 r. w czasie walk o Rudki ciężko ranny, za tę bitwę odznaczony Krzyżem Walecznych. Żołnierz Armii Krajowej pseudonim „Barabasza”, członek sztabu Obwodu Włocławek, w którym był szefem wywiadu. Dowódca AK Rejonu Kowal. Ożeniony z Jadwigą Sarre z Szewa k/Baruchowa córką inż. Jana Napoleona Sarre, oboje byli żołnierzami AK w siatce wywiadu Barabasza. Zamordowany przez gestapo w 1945 r. Patrz załączony do opracowania biogram.

60. STANISŁAW¹² ŚWIĘCICKI (HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Urodzony 2.10.1868 r. Nowa Wieś. Ożeniony z Jadwigą Wolską herbu Belina. Zesłany na Syberię. Podpułkownik w Dywizji Syberyjskiej utworzonej przez oficerów polskich. Otruty w 1920 r. przez Bolszewików.

Synowie Stanisława Świącickiego i Jadwigi Wolskiej:

88. I. WŁODZIMIERZ ŚWIĘCICKI.

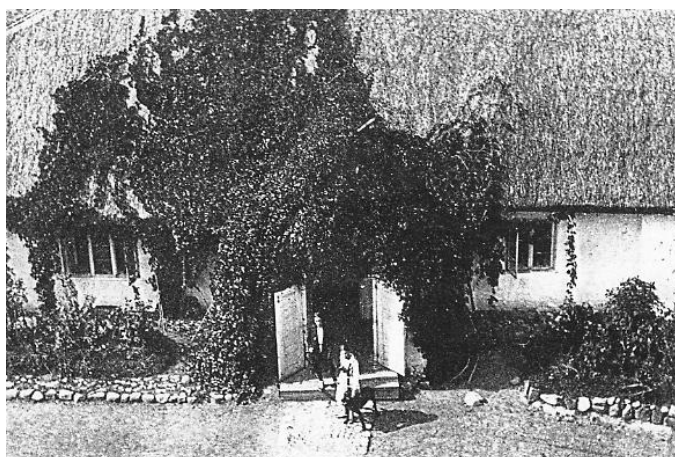
89. II. STANISŁAW ŚWIĘCICKI kapitan artylerii konnej, zm. 1940 r. Katyń.

61. MIECZYŚLAW¹² ŚWIĘCICKI (HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, STANISŁAW⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

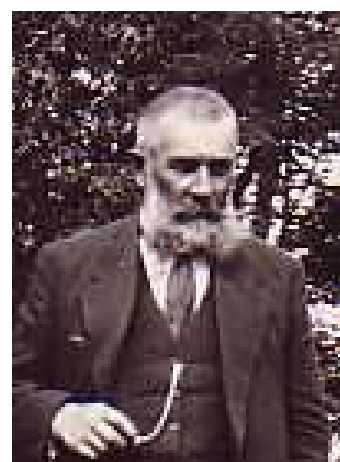
Notes: Dziedzic Nowej Wsi pow. Lipno. Urodzony 30.10.1875 r. w Nowej Wsi, zm. 17.02.1949 roku w Nowej Wsi, pochowany w Chrostkowie. Ożeniony:

(1) z Zofią Mostkowską herbu Szreniawa,

(2) z Jadwigą Buczyńską herbu Lubicz.

Przed dworem w Nowej Wsi, druga żona Mieczysława, Jadwiga i córka Marysia

Mieczysław Świącicki

Dzieci Mieczysława Świącickiego i Zofii Mostkowskiej:

- I. MIECZYŚLAW ŚWIĘCICKI ur. 10.09.1901 r. zm. 23.06.1966 r. Ostatni z rodziny który zmarł w Nowej Wsi. Po wojnie osamotniony utrzymywał się z remontu i obsługi maszyn rolniczych. PRL pozbawiła go ojcowizny, mieszkał i zmarł u sąsiada.
90. II. ANDRZEJ ŚWIĘCICKI ur. 1903 Nowa Wieś został rozstrzelany na rynku w Książu Wlkp. w 1939 r. Właściciel Trąbinka k/ Dolska.
- III. ZOFIA ŚWIĘCICKA ur. 1904 r. Nowa Wieś, zm. 6.03. 1952 r. w Warszawie, lekarz dentysta; mąż Sławomir Mikołaj Janicki herbu Rogala.
91. IV. MARIA ŚWIĘCICKA ur. 1907 r. w Nowej Wsi, zmarła 1998 r. w Wrocławiu; żona Edwarda Waśniewskiego herbu Bończa.
- V. JÓZEF ŚWIĘCICKI ur. 1911 r. w Nowej Wsi, ostatni dziedzic ojcowizny zamordowany w obozie koncentracyjnym w Mathausen k/ Monachium; Ożeniony z Anną Pomianowską herbu Pomian.

Syn Mieczysława Świącickiego i Jadwigi Buczyńskiej:

VI. JERZY ŚWIECICKI ur. 1912 Nowa Wieś, zamordowany kolbami karabinów na posterunku gestapo w Lipnie. – podano za wypowiedzią sąsiada z Nowej Wsi.

*Rodzinne spotkanie w Trąbinku gm. Dolsk u Andrzejów Świącickich
Od lewej: Zofia z Świącickich Janicka, Mieczysław i Jadwiga z Nowej Wsi, Irena z Poznania,
Melania z Waehnerów, Wiesława z Poznania, stoją Andrzej i Jerzy z Nowej Wsi.*

62. ROMANA¹² ŚWIECICKA (HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Urodzona 19.01.1877 r. w Nowej Wsi, zm. 1947 r. w Skierniewicach. Mąż Władysław Kraski herbu Korab.

Dzieci Romany Świącickiej i Władysława Kraskiego:

92. I. WŁADYSŁAW¹³ KRASKI.

II. WŁADYSŁAWA KRASKA ur. 1907 r., zmarła 11.02.1994 r. w Płocku jako emerytowana nauczycielka fizyki w gimnazjum w Płocku. Pięknie opowiadała bajki i anegdoty dzieciom.

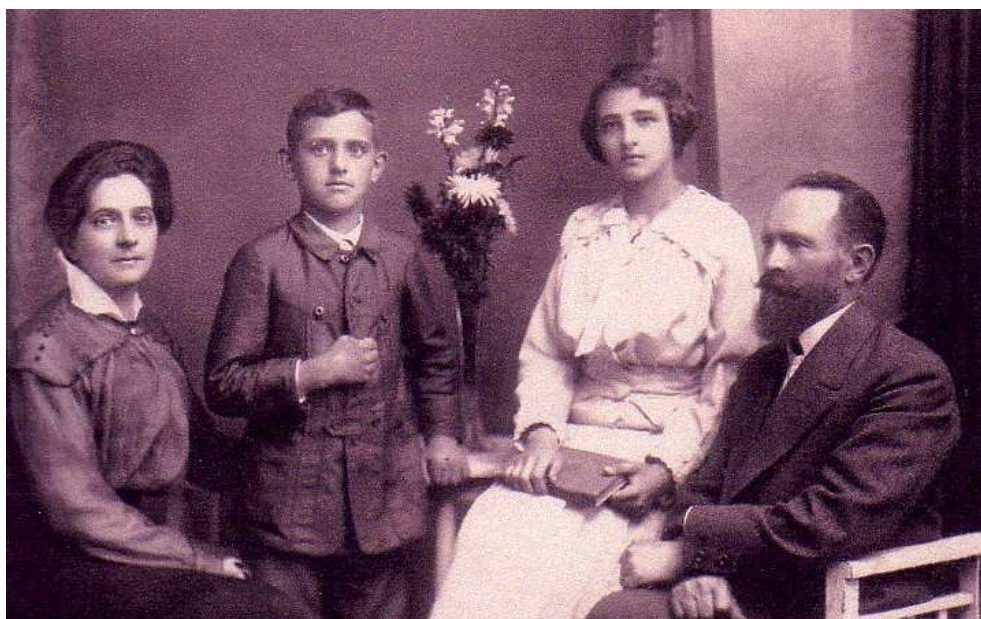
Władysława Kraska – ciocia Beda

63. WANDA¹² ŚWIĘCICKA (*HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*)

Notes: Ur. 1878 r. w Nowej Wsi, zmarła 1955 w Poznaniu, pochowana w Pabianicach. Mąż Władysław Chmielewski herbu Jastrzębiec.

Dzieci Wandy Świącickiej i Władysława Chmielewskiego:

- I. ANIELA CHMIELEWSKA ur. 1902 w Poznaniu i zm. 1917 r. w Pabianicach.
93. II. KAZIMIERZ¹³ CHMIELEWSKI ur. 1906 r. zamordowany przez hitlerowców w 1939 r. w Forcie VII w Poznaniu. Pracownik naukowy Wydziału Fizyki Uniwersytetu Poznańskiego.

64. KAZIMIERZ¹² ŚWIĘCICKI (*HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*)

Notes: Ur. 1882 r. w Nowej Wsi, zm. 1939 r. w Warszawie. Ożeniony z Kazimierą van Dyck, córką Władysława van Dyck i Felicji Kamińskiej, właściciele cegielni w Korwinowie pod Częstochową.

Syn Kazimierza Świącickiego i Kazimiery van Dyck:

94. I. MACIEJ¹³ ŚWIĘCICKI ur. 7.02.1913 r. w Warszawie. Profesor zwyczajny prawa, pracował w Szkole Głównej Planowania i Statystyki w Warszawie. Zginął tragicznie 2.02.1971 r.; pochowany na Powązkach w Warszawie.

65. JANINA¹² ŚWIĘCICKA (*JAN¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*).

Notes: Mąż Tadeusz Czapczyński (1866-1959) herbu własnego - syn Zofii Świącickiej i wnuk Zofii Balbiny Świącickiej.

Dzieci Janiny Świącickiej i Tadeusza Czapczyńskiego:

95. I. EWA¹³ CZAPCZYŃSKA ur. 1914 r., zm. w Łodzi.
96. II. ZOFIA CZAPCZYŃSKA ur. 1922 r.
97. III. PAWEŁ CZAPCZYŃSKI ur. 1925 r.

66. MARIA¹² ŚWIĘCICKA (*JAN¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*).

Syn Marii Święcickiej i Wacława Dąbrowskiego:

I. JANUSZ DĄBROWSKI ożeniony z Wandą Geniusz.

67. ZYGMUNT¹² ŚWIĘCICKI (*JAN¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*)

Notes: Właściciel „Cynkowni Warszawskiej” na Pradze, 1875 – 1954 r.

Córki Zygmunta Święcickiego i Marii Matuszewskiej herbu Topór:

98. I. ZOFIA¹³ ŚWIĘCICKA ur. 1902 r., zm. 1977 r., mąż Andrzej Gdowski herbu Oksza.

II. HANNA ŚWIĘCICKA mąż Kazimierz Świdorski herbu Ślepowron, właściciel majątku ziemskiego Kownata – Trzemuszka k/Siedlec nastawionego na hodowlę ryb. Małżonkowie byli żołnierzami Armii Krajowej. Zmarli w Warszawie i zostali pochowani na Powązkach.

68. TEOFIL¹² ŚWIĘCICKI (*JAN¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*)

Notes: Ur. 1882 r., zm. 1971 r. Ożeniony z Heleną Kosińską herbu Rogala, pracował jako

dyrektor „Cynkowni”, która była własnością brata – Zygmunta.

Synowie Teofila Święcickiego i Heleny Kosińskiej:

I. ANDRZEJ ŚWIĘCICKI ur. 1917 r., żołnierz podziemia, zamordowany w niemieckim obozie koncentracyjnym Auschwitz-Birkenau w 1940 r.

99. II. JAN¹³ ŚWIĘCICKI ur. 1923 r., mieszka w USA.

69. WITOLD¹² CZAPCZYŃSKI (*ZOFIA BALBINA¹¹ ŚWIĘCICKA, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*).

Dzieci Witolda Czapczyńskiego:

I. ADAM¹³ CZAPCZYŃSKI ur. 1919 r.

II. HALINA CZAPCZYŃSKA ur. 1923 r.

70. TADEUSZ¹² CZAPCZYŃSKI (*ZOFIA BALBINA¹¹ ŚWIĘCICKA, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*)

Notes: Wydał tom poezji na cześć marszałka Józefa Piłsudskiego pod pseudonimem Jan

Czata. Ożeniony z Janiną Święcicką, córką Jana sędziego

w Płocku i Marii Zarębskiej herbu Zaręba.

Dzieci Tadeusza Czapczyńskiego i Janiny Święcickiej:

I. EWA CZAPCZYŃSKA ur. 1914 r., zm. w Łodzi, mąż Henryk Kamiński.

II. ZOFIA CZAPCZYŃSKA ur. 1922 r., mąż Henryk Buszek.

III. PAWEŁ CZAPCZYŃSKI ur. 1925 r.

71. WITOLD MAURYCY¹² ŚWIĘCICKI (*LUDWIK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*)

Notes: Ur. 15.01.1889, zm. 11.08.1965 r. w Warszawie. Ożeniony z rosjanką Marią

Kuźmińską córka popa. Sędziego Sądu Najwyższego w Warszawie. Pochowany na

Powązkach.

Córka Witolda Świącickiego i Marii Kuźmińskiej:

100. I. ZOFIA¹³ ŚWIĘCICKA ur. 1921, zm. 1985 r., mąż Bolesław Utkin.

Pokolenie trzynaste

72. WIKTOR¹³ ŚWIĘCICKI (*WIKTOR¹², FELIKS¹¹, WIKTOR¹⁰, MICHAŁ⁹, ADAM FRANCISZEK⁸, MIKOŁAJ⁷, JAN⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*)

Notes: doktor nauk rolniczych, specjalizował się w nasiennictwie.

Syn Wiktora Świącickiego:

I. WOJCIECH¹⁴ ŚWIĘCICKI dr nauk rolniczych.

73. STEFAN¹³ ŚWIĘCICKI (*JÓZEF¹², ANTONI¹¹, IGNACY¹⁰, ANTONI⁹, ADAM FRANCISZEK⁸, MIKOŁAJ⁷, JAN⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*)

Notes: Urodzony 8.05.1884 r. w Znamierowicach k/Nowego Sącza. Ożeniony z Józefą Przybyłą urodzoną 17.03 1889 r. w Zabrze. Ukończyła Pensję dla Panien im. Gen. Zamojskiej w Kuźnicy – Zakopane. Zmarła 7.05.1973 r. w Warszawie. Stefan zmarł 13.09.1952 r. w Poznaniu jako emerytowany inżynier geodeta – był kierownikiem katastru w Geodezji U.W. Poznaniu.

Dzieci Stefana Świącickiego i Józefy Przybyła:

I. JERZY¹⁴ ŚWIECICKI urodzony 22.07.1923 w Poznaniu, lekarz – chirurg,
zmarł 16.11.1993 r. w Warszawie.

Dwukrotnie zawarł związek małżeński:

- (1) lekarz medycyny Krystyna Łukasik,
- (2) Ewa Hlebowicz-Świącicka herbu
Leliwa – ur. 1920 r., pracownik N.B.P.
Oddział w Poznaniu.

101. II. DANUTA¹⁴ ŚWIECICKA ur. 1921 r. w Poznaniu, żona Mieczysława Dytko.

Józefa i Stefan Świącicki z dziećmi

74. KAZIMIERZ¹³ ŚWIECICKI (JÓZEF¹², ANTONI¹¹, IGNACY¹⁰, ANTONI⁹,
ADAM FRANCISZEK⁸, MIKOŁAJ⁷, JAN⁶,
HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³,
STANISŁAW², MACIEJ¹).

Notes: Legionista, major W.P. Za wojnę

bolszewicką został trzykrotnie odznaczony Krzyżem

Walecznych (KW - odznaczenie za męstwo,

wprowadzono je w roku 1920 podczas wojny z

Rosją Sowiecką, może być nadawany do czterech

razy co zaznacza się ilością okuć poprzecznych na wstążce karmazynowo-białej). Medalem Polska Swemu Obrońcy i innymi. Po I wojnie światowej konsul RP w Szwecji.

Ożeniony dwukrotnie:

- (1) Janina Dydyńska herbu Gozdawa,
- (2) ~~ Sukiennik – pracownica ambasady polskiej w Danii.

Syn Kazimierza Święcickiego i Janiny Dydyńskiej:

I. ZBIGNIEW¹⁴ ŚWIĘCICKI zginął w 1944 r.

Córka Kazimierza Święcickiego i ~~ Sukiennik:

II. KRYSZYNA ŚWIĘCICKA

75. WŁADYSŁAW¹³ ŚWIĘCICKI (*JÓZEF¹², ANTONI¹¹, IGNACY¹⁰, ANTONI⁹, ADAM FRANCISZEK⁸, MIKOŁAJ⁷, JAN⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*).

Notes: Podpułkownik W.P., legionista od 14 roku życia. Oficer sztabowy

w Londynie w czasie II wojny światowej, do Polski wrócił jako stary człowiek,

z statku odebrała go druga żona Zofia Święcicka – pielęgniarka.

Pierwsza żona Władysława - Felicja zginęła w niemieckim obozie koncentracyjnym w Belsen-Bergen, była żołnierzem AK.

Syn Władysława i Felicji Święcickich:

I. TADEUSZ¹⁴ ŚWIĘCICKI rozstrzelany w czasie Powstania Warszawskiego 1944 r.,
żołnierz A.K.

76. HELENA¹³ ŚWIĘCICKA (*JÓZEF¹², ANTONI¹¹, IGNACY¹⁰, ANTONI⁹, ADAM FRANCISZEK⁸, MIKOŁAJ⁷, JAN⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*)

Notes: Urodzona w Lwowie, zmarła w Wągrowcu. Żona dyrektora gimnazjum w Wągrowcu Ryszarda Diener – oboje byli nauczycielami w gimnazjum.

Syn Heleny Świącickiej i Ryszarda Diener:

- I. RYSZARD¹⁴ DIENER – powieszony przez hitlerowców w Lwowie w 1939 r., jego matka po egzekucji osobiście go odcięła i pochowała.

Ryszard syn Heleny

77. MARIA¹³ PODWIN (KAZIMIERA¹² ŚWIĘCICKA, ANTONI¹¹, IGNACY¹⁰, ANTONI⁹, ADAM FRANCISZEK⁸, MIKOŁAJ⁷, JAN⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹).

Dzieci Marii Podwin i Jana Kołodzieja:

- I. KRYSZYNA¹⁴ KOŁODZIEJ
II. JAN KOŁODZIEJ
III. TADEUSZ KOŁODZIEJ
IV. DANUTA KOŁODZIEJ

78. LUBOMIR STANISŁAW¹³ ŚWIĘCICKI (STANISŁAW¹², WŁADYSŁAW¹¹, IGNACY¹⁰, ANTONI⁹, ADAM FRANCISZEK⁸, MIKOŁAJ⁷, JAN⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Ur. 7.06.1904 r. w Poznaniu, zm. w Londynie 29.05.1973 r., urna z prochami pochowana w Poznaniu na Junikowie w grobie rodzinnym. Absolwent Gimnazjum Marii Magdaleny w Poznaniu oraz Uniwersytetu Poznańskiego Wydziału Prawa, sędzia Sądu Grodzkiego w Gdyni, potem w Poznaniu.

Żona Irena Czerwińska herbu Lubicz, córka Kazimierza Czerwińskiego pułkownika wojska polskiego potem fabrykanta obuwia dziecięcego (firma Ballorient) na rynki zagraniczne w Starogardzie Gdańskim i Rosjanki Jadwigi Balujew, córki Nikołaja Balujewa ur. 1862 r. na

Ukrainie,
 zm. w Moskwie 1924 r. i Sofii księżniczki krwi z Kaukazu, ur. 1862 r., zm. w Moskwie 1926 r., która była damą dworu ostatniej carycy A.F. Romanow. Lubomir wywiózł w 1939 r. żonę z córką Wandą i teściów przez Zaleszczyki do Rumunii i dalej do Londynu. Nabył praw do nauczania w szkołach angielskich przez ukończenie nauki języka angielskiego na Uniwersytecie w Oxfordzie. Był wykładowcą w Wyższej Szkole Artystycznej w Londynie. Członek Królewskiego Towarzystwa Fotograficznego, jako artysta fotografik zdobywał nagrody na wystawach międzynarodowych i Królowej Anglii. Pracując zawodowo i jako artysta używał pseudonimu Lubor Stanton łatwiejszego w wymowie angielskiej niż polskie nazwisko. Umiejętności fotografii wykorzystywał również w czasie wojny jako dokumentalista przy sztabie gen. Władysława Sikorskiego. Zestaw fotografii z tego okresu jego córka Wanda przekazała do Muzeum Wojska Polskiego w Warszawie w listopadzie 2003 r. Po zdradzie żony żył samotnie. Drugi mąż Ireny Czerwińskiej to Michał Śmigielski – Hope, z którym wzięła ślub cywilny w 1956 r. Irena Hope zmarła 01.08.2001 r. w Bridgewater, Australia.

Swoje zdjęcia sygnował:

L.S.Stanton-Święcicki L.L.M., A.R.P.S., A.I.I.P.

(skrótly angielskie tytułów artysty fotografa)

Dzieci Lubomira Święcickiego i Ireny Czerwińskiej:

102. I. WANDA ELEONORA¹⁴ ŚWIĘCICKA ur. 17.04.1937 Pelplin.
 103. II. HANNA ŚWIĘCICKA ur. 30.01.1943 Edinburgh, Szkocja.
 104. III. EWA MARIA ŚWIĘCICKA ur. 8.05.1947 Londyn.
 105. IV. TOMASZ STANISŁAW ŚWIĘCICKI ur. 24.08.1949 Londyn.

Pierwsza po wojnie wizyta Wandy w Polsce. Na zdjęciu z cioteczną siostrą Teresą i przyjacielem ojca prof. dr hab. Andrzejem Niegolewskim ichtiologiem z Akademii Rolniczej w Olsztynie.

79. IRENA ELEONORA ZOFIA¹³ ŚWIĘCICKA (STANISŁAW¹², WŁADYSŁAW¹¹, IGNACY¹⁰, ANTONI⁹, ADAM FRANCISZEK⁸, MIKOŁAJ⁷, JAN⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Ur. 14.04.1906 w Poznaniu jako córka

Stanisława kupca, syna Władysława dziedzica

Mościejewa i Zofii Kurowskiej herbu Szreniawa i Anieli Strzeleckiej - Pelec córki Mikołaja Strzeleckiego-Pelec z Nowego Dworu i Eleonory Krause herbu Krauze z Gierłachowa.

Dużą maturę uzyskała w Gimnazjum im. Gen. Zamojskiej w Poznaniu. Związek małżeński zawarła z Janem Jastrzębic Świącickim w dniu 6.10.1931 r. w Farze Poznańskiej, lekarzem weterynarii, dyrektorem Rzeźni Miejskiej

w Pucku, synem Tadeusza i Jadwigi z Gockowskich z Maliszewa. Swoim małżeństwem z Janem połączyła dwie linie rodu, wielkopolską i mazowiecką, po ośmiu pokoleniach licząc od Hieronima. Małżonkowie byli przedstawicielami trzynastego pokolenia rodu po Macieju Jastrzębcu z Świącic wywodzącego się z Ziemi Łęczyckiej.

Swój dom założyli w Pucku.

Nadszedł rok 1939, wojna przerwała brutalnie jej ustabilizowane życie. Rozpoczęła tułaczkę,

razem z dziećmi po obcych choć przyjaznych domach. Powrót męża z oflagu

budzi nową nadzieję, organizują nowy dom w Toruniu. Niestety niespodziewana śmierć męża (45 lat) zmusza ją do powrotu do domu matki i siostry Wiesławy do Poznania. Razem z nimi wychowywała swoje dzieci. Zarabiała na życie szyciem ubranek dziecięcych i korzystała z pomocy finansowej rodzeństwa, Wiesławy i Lubomira.

Była silna w doświadczeniach życia, pod pogodnym uśmiechem skrywała cierpienie, swoje niepokoje, w bólu zawsze cierpliwa, zapomniiała o sobie, a każdy sukces dzieci był jej jedynym szczęściem. Zmarła w Poznaniu 10.06.1996 r. – żyła 90 lat.

Dzieci Ireny Świącickiej i Jana Świącickiego:

I. WOJCIECH ŚWIECICKI urodzony i zmarł w 1933 r. w Poznaniu.

106. II. ANDRZEJ, HELIODOR TADEUSZ¹⁴ ŚWIECICKI ur. 30.03.1935 w Poznaniu.

107. III. TERESA MARIA¹⁴ ŚWIECICKA ur. 5.03.1937 w Poznaniu.

80. STANISŁAW¹³ SYSKI (ANIELA¹² ŚWIECICKA, HENRYK¹¹ ŚWIECICKI, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURZYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Ur. w 1904 i zm. 1943 r. w Wysokie Mazowieckie. Sędzia sądu grodzkiego

Wysokie Mazowieckie, został rozstrzelany przez nazistów niemieckich podczas zbiorowej

egzekucji na miejskim rynku 1943 r. Żona Gabriela Wojciechowska ukończyła również wydział prawa – sędzia sądu grodzkiego.

Dzieci Stanisława Syskiego i Gabrieli Wojciechowskiej:

I. MARIA SYSKA ur. 11.03.1937 r., mgr historii, praca naukowa na temat księcia Konrada Mazowieckiego.

108. II. BARBARA SYSKA ur. 4.12.1939 r.

109. III. JACEK SYSKI ur. 7.09.1941 r.

*Od lewej, stoją: Jadwiga Górnicka, Kazimierz i Aniela Chmielewscy, Stanisław Syski;
siedzą: Władysław i Władysława Krascy (ciocia Beda), Hanka Syska (Pniewska), Helunia Górnicka, Jacek Syski*

81. HANNA¹³ SYSKA (ANIELA¹² ŚWIĘCICKA, HENRYK¹¹ ŚWIĘCICKI, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹).

Notes: Mąż Jan Pniewski herbu Jastrzębiec nauczyciel fizyki, Hanna nauczyciel fizyki, oboje studiowali w Szwajcarii. Wydział Fizyki na Uniwersytecie w Genewie ukończyła również Władysława Kraska - cała trójka była nauczycielami w gimnazjum w Płocku.

Syn Hanny Syskiej i Jana Pniewskiego:

110. I. TADEUSZ PNIEWSKI ur. 1936 w Wejherowie.

Wizyta w Zawadzie z roku 1949. Stoją: Wiesława, Aniela, Bogusław Frank, Gockowski, Hanka Pniewska, Wanda, Henryk, Janusz, Oleńka z Zawady, babcia Zofia Cissowska, Andrzej i Teresa Świącicy i Tadeusz Pniewski

82. JADWIGA¹³ KOŹMIŃSKA (JADWIGA¹² ŚWIĘCICKA, HENRYK¹¹ ŚWIĘCICKI, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹).

Syn Jadwigi Koźmińskiej i ~ Hopena:

I. WOJCIECH JÓZEF¹⁴ HOPEN – artysta rzeźbiarz.

83. HENRYK¹³ ŚWIĘCICKI (TADEUSZ¹², HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Ur. 23.09.1892 r. Maliszewo, zm. 12.04.1971 r. Zawada, pochowany

w Białotarsku.

Ożeniony: 1. Maria Aleksandra Odrowąż Pieniążek w dniu 10.02.1916 r.

w Opatowicach, parafia Radziejów k/Nieszawy, córka

Kazimierza Odrowąza Pieniązka dziedzica Opatowic i Sabiny Busse herbu własnego z Niegibalic;
2. Katarzyna Helena Cyckowska, ur. w 1903 r., pracownik biurowy, więzień obozu w Stuthoffie, ślub 29.06.1961 r. w Toruniu.

Ukończył gimnazjum Ziemi Kujawskiej w Włocławku, a następnie Wydział Agronomiczny Włocławskiej Szkoły Handlowej. Odbył praktyki rolnicze

w majątkach Pęcice i Zbójno, oraz w stadninie koni księcia R. Sanguszki w Stawucie. Powołan do wojska rosyjskiego odsłużył je w Carskim Siole w latach 1912-13 r. Jako ochotnik brał udział w wojnie bolszewickiej 1919-20 r. Podjął pracę rządcy w Woli Skarbkowej. Pod okiem ojca administrował Fundacje Karoliny i Fryderyka Hrabiów Skarbków Dóbr Osiecin, a po jego śmierci na zlecenie kuratora i Rady Ziemian do 1929 roku prowadził ją jako plenipotent (dyrektor) Fundacji. Samodzielnie inwestuje w melioracje pól i kończy budowę nowej szkoły w Osiecinach. Równocześnie od 1926 r. gospodarzy w Zawadzie (54 ha), którą kupił przy udziale finansowym (1/3 kosztów z posagu) żony.

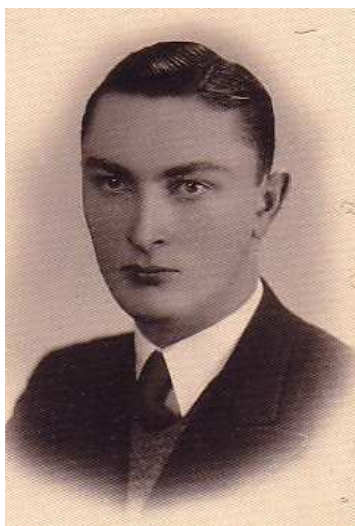

Od 1929 r. był czynnym członkiem Związku Hodowców Konia Szlachetnego Półkrwi. W 1938 r. został odznaczony Srebrnym Krzyżem Zasługi. W czasie okupacji hitlerowskiej cudem unika wywózki do obozu koncentracyjnego w Dachau. Wsiedlony z Zawady pracuje jako rządcą w Rutkowicach na propozycję

Łotysza barona Krüdener, który znał Henryka z wspólnych czasów służby wojskowej w Carskim Siole. Był żołnierzem Armii Krajowej – siatka wywiadu okręgu włocławskiego zorganizowana przez jego brata por. Stanisława. Po wojnie zostaje wybrany na dwie

kadencji wójtem gminy Baruchowo. Zaliczony do „kułaków” doświadczył wszelkich szykan stalinowskiego okresu. Hodowca koni anglo-arabskich i arabskich. Człowiek wielkiej dobroci, najbliżsi nazywali go PAPKO. Wspominając Henryka Świąckiego należy pamiętać także jego opanowanie i dowcip w trudnych chwilach życia. Razem z swoimi dziećmi wychowuje w Zawadzie Jerzego Szatkowskiego herbu Rola syna Czesława

i Tadeji Odrowąż Pieniążek siostry jego żony, gdy czteroletniego chłopca osierocili rodzice umierając zakażeni trychiną, a także bratanek żony Janusza Pieniążka. Czasowo w Zawadzie schronienie uzyskali Stanisław syn Stefana i Jerzy Bacciarelli syn Kazimierza. Przez kilka miesięcy w 1945 roku z gościny w Zawadzie korzystał również autor opracowania z rodzicami i siostrą Teresą.

Jerzy Szatkowski w 1939 r. skończył podchorążówkę w Grudziądzu. W czasie działań wojennych służył w Pułku Strzelców Wyborowych. Potem konspiracja A.K. w Warszawie. W czasie Powstania jest członkiem sztabu odcinka „Trzaski” kpt. Eugeniusza Konopackiego z batalionu „Wigry”. Jerzy miał pseudonim „Rozłucki”. Zginął w Powstaniu Warszawskim 30.08.1944 r. Odznaczony pośmiertnie w 1988 Warszawskim Krzyżem Powstańczym (Nr 14-K-67K).

Janusz Jacek Odrowąż – Pieniążek urodzony w 1931 roku, bratanek Aleksandry, po śmierci swojej matki Heleny Korybut Daszkiewicz od 1947 r. zamieszkał w Zawadzie. Janusz jest synem Ludwika Pieniążka zamordowanego w Mathausen. Ukończył filologię polską na Uniwersytecie Warszawskim. Pisarz, historyk literatury, edytor. Dyrektor Muzeum Literatury im. Adama Mickiewicza w Warszawie, autor opowiadań groteskowo – humorystycznych (Coctail u księżnej Georgiejew), powieści, szkice Polonika zbierane po świecie, opracowania edytorskie literatury romantycznej. Ożenił się z Izabelą Romanowską – dziennikarką. Mają syna Jacka Ludwika Odrowąża Pieniążka – prawnika, pełniącego funkcje administratora

spadku rodzinnego w Lublinie.

Dwór w Zawadzie 1939 r.

Drugie pokolenie Świącickich w Zawadzie: Oleńka, Tadeusz, Henryk i Wandzia.

W górnym szeregu w środku stoi Jurek Szatkowski.

Dzieci Henryka Świącickiego i Marii Aleksandry Odrowąż – Pieniążek:

- I. ALEKSANDRA ŚWIECICKA ur. 26.01.1917 r. Wola Skarbkowa, zm. 25.11.1978 r. Zawada, pochowana w Białotarsku; Ukończyła Wydział Ogrodniczy W.S.R. w Poznaniu.
111. II. TADEUSZ ŚWIECICKI ur. 8.02.1918 r. w Woli Skarbkowej, zm. 4.12.1995 r. Londyn, urna z prochami złożona w grobie rodzinnym w Białotarsku; Inżynier architekt.
- III. WANDA ŚWIECICKA ur. 8.01.1922 r. Wola Skarbkowa, zm. 3.06.1995 r. Zawada, pochowana w Białotarsku; mgr filologii polskiej, st. kustosz dyplomowany Biblioteki Uniwersytetu Łódzkiego, rodzinny heraldyk z zamiłowania.

112. IV. HENRYK ŚWIĘCICKI ur. 17.11.1923 r. Wola Skarbkowa, zm. 29.03.1981 r. Zawada, pochowany w Białotarsku; dziedzic Zawady, dyrektor stadniny koni szlacheckich nowosądeckich w Łososinie Dolnej k/ Nowego Sącza.

84. STEFAN¹³ ŚWIĘCICKI (TADEUSZ¹², HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

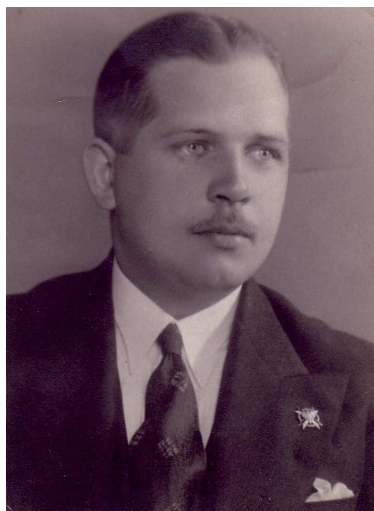
Notes: Ur. 1896 r. Bobrowniki, zm. 1949 r. Andover (Anglia). Ochotnik w wojnie bolszewickiej 1919-20 r. na której został odznaczony Krzyżem Walecznych. Rotmistrz 2 Pułku Ułanów Grochowskich w Suwałkach. Czynny udział w II wojnie światowej w obronie ziem polskich, potem jeńiec oflagu w Murnau. Po wojnie komendant Polskiego Szpitala Wojskowego Nr 5 w Andover. Ożeniony z Stefanią Jasiewicz herbu Rawicz. Zmarła w 1939 r. w Warszawie i została pochowana na Powązkach

Syn Stefana Świącickiego i Stefanii Jasiewicz:

113. I. STANISŁAW TADEUSZ¹⁴ ŚWIĘCICKI urodzony 23.08.1926 r. w Suwałkach,
zmarł 26.01.1983 r. w Warszawie.

85. JAN¹³ ŚWIĘCICKI (TADEUSZ¹², HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Ur. 13.12.1901 w Bobrownikach pow. lipnowski. Zm. 31.10.1945 roku w Toruniu. Nauki szkoły średniej odbył w Szkole Realnej im. Edwarda Rontalera w Warszawie z Wydziałem Agronomicznym, a następnie w Państwowej Akademii Rolniczej w Bydgoszczy, gdzie egzamin główny (matura) zdał 8.07.1922 r. Wstępuje na Uniwersytet Warszawski Wydział Weterynaryjny, po dwóch semestrach przeniósł się do Akademii Medycyny Weterynaryjnej w Lwowie gdzie 7.05.1931 r. uzyskał dyplom lekarza weterynarii. W 1918 r. bierze czynny udział w powstaniu w szeregach Polskiej Organizacji Wojskowej, jako 17 letni ochotnik. W 1920 r. jako ochotnik walczy z bolszewikami w I Pułku Ułanów Krechowieckich im. płk. Bolesława Mościckiego. W 2 Pułku Szwoleżerów Rokitniańskich odbywa podstawową służbę wojskową którą kończy w stopniu wachmistrza chorążego. W tym samym Pułku odbywa szereg szkoleń wojskowych służb weterynaryjnych. 1.01.1935 r. otrzymuje stopień p. porucznika rezerwy. Czynny sportowiec jeździeckiego klubu wojskowego w Lwowie. Od 1.08.1931 – 30.08.1939 r. dyrektor Rzeźni Miejskiej

w Pucku. W działaniach wojennych 1939 r. walczy w baonie artylerii 2 Pułku Szwoleżerów na Pomorzu i dostaje się z nim do niewoli niemieckiej. Jest więziony jako jeńiec wojenny w Woldenbergu (Dobiegniew) w Offizierlager II C /5695/XVIII A Bar.3b/. Po zakończeniu wojny obejmuje stanowisko

powiatowego lekarza weterynarii w

Urzędzie Ziemskim w Toruniu i

organizuje lecznicę zwierząt na ul.

Kościuszki 49, której zostaje

dyrektorem. Wkrótce umiera zarażony

chorobą Banga. Pochowany w grobie

rodzinnym w Poznaniu – Junikowo. Ożeniony z Ireną, Eleonorą Zofią z Święcickich herbu

Jastrzębiec

z linii senatorskiej, córką Stanisława i Anieli Strzeleckiej-Pelec herbu Jastrzębiec z Nowego

Dworu k/ Jerki pow. kościański. Ślub odbył się w kościele kolegiackim i parafialnym pod

wezwaniami św. Marii Magdaleny

6.01.1937 r. Jędrus z rodzicami w Pucku na balkonie,

Fara Poznańska w dniu 6.10.1931 r.

w głębi gmach starostwa

Dzieci Jana Święcickiego i Ireny Święcickiej:

I. WOJCIECH ŚWIĘCICKI urodził się i zmarł w 1933 r. w Poznaniu.

106. II. ANDRZEJ HELIODOR TADEUSZ¹⁴ ŚWIĘCICKI ur. 30.03.1935 w Poznaniu.

107. III. TERESA MARIA¹⁴ ŚWIĘCICKA ur. 5.03.1937 w Poznaniu.

86. KAZIMIERZ¹³ ŚWIĘCICKI (TADEUSZ¹², HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURZYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Urodzony 17.03.1904 w Bobrownikach,

zm. 8.02.1966 w Verdun Francja. Ukończył gimnazjum Ziemi

Kujawskiej w Włocławku. Studiował prawo na Uniwersytecie Warszawskim

i Uniwersytecie Wileńskim. Był posłem na sejm z Ziemi Kujawskiej do 1939 r. Oficer rezerwy 4 Pułku Ułanów Zaniemeńskich z Wilna, więziony w ZSRR

w 1939 roku, wstępuje do Polskich Sił Zbrojnych

i w 2 Korpusie gen. Andersa służy w służbach kwatermistrzowskich.

Przechodzi cały szlak bojowy 2 Korpusu. Od 1952 r. Colonel - komendant służb wartowniczych w armii amerykańskiej. Umiera w stopniu pułkownika.

Ożeniony dwukrotnie z: (1) Irena Puciłowska

herbu Junosza,

(2) Żona rodzinie nieznana.

Dzieci Kazimierza Świąćickiego i Ireny Puciłowskiej:

I. TADEUSZ ŚWIEĆICKI ur. 7.10.1943 r. Jerozolima, zm. 21.06.1984 r. Londyn.

114. II. MARIA BARBARA¹⁴ ŚWIEĆICKA ur. 7.10.1943 r. Jerozolima.

Córka Kazimierza Świąćickiego:

III. MARIA ŚWIEĆICKA - mieszka w Francji w Verdun.

87. STANISŁAW¹³ ŚWIEĆICKI (TADEUSZ¹², HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURZYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

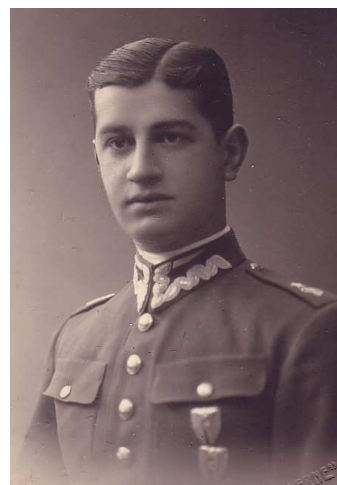
Notes: Ur. 30.04.1910 r. w Osięcinach pow. radziejowski. Najmłodszy syn Tadeusza i Jadwigi z Gockowskich. Maturę uzyskał w gimnazjum im. J. Długosza w Włocławku w 1930 r. W 1933 wstępuje do Szkoły Podchorążych Kawalerii w Grudziądzu gdzie w 1935 r. zostaje promowany na p.porucznika służby stałej i służy w 2 Pułku Ułanów Grochowskich im. Gen. J. Dwernickiego w Suwałkach.

W 1939 r. awansowany na porucznika. Jako dowódca I plutonu IV szwadronu 10 września 1939 w czasie walk o miejscowość Rutki (białostockie) z kolumną pancerną Guderiana zostaje ciężko ranny. Za tę bitwę został odznaczony Krzyżem Walecznych. Do konspiracji wszedł już w 1939 r. Pseudonim „Barabasza”, członek sztabu Obwodu Włocławek jako szef wywiadu POZ „Znak” na Kujawy Wschodnie do 1942 r., następnie od 1943 r. szef wywiadu Armii Krajowej Obwodu Włocławek, dowódca rejonu Kowal, który to jego staraniem został znacząco rozbudowany. Na początku marca 1944 r. zostaje aresztowany przez gestapo i zamordowany w Radogoszczy, pod Łodzią, spalony żywcem w czasie ewakuacji obozu w nocy 17/18.01.1945 r.

W 1942 r. zawarł potajemnie ślub z Jadwigą Sarre córką Jana Napoleona Sarre z miejscowości Szewo. Ślub odbył się w domu rodziców Jadwigi. Jan i Jadwiga Sarre byli żołnierzami AK w siatce wywiadowczej Barabasza.

Syn Stanisława Świąćickiego i Jadwigi Sarre:

115. I. BOGDAN¹⁴ ŚWIEĆICKI ur. 19.07.1943 w Szewie k/Baruchowa.

88. WŁODZIMIERZ¹³ ŚWIĘCICKI (*STANISŁAW¹², HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURZYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*).

Córka Włodzimierza Święcickiego i Stefanii Patorskiej:

116. Notes I. HALINA ŚWIĘCICKA ur. 1923, mąż Edward Krajewski.

89. STANISŁAW ANTONI¹³ ŚWIĘCICKI (*STANISŁAW¹², HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURZYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*)

Notes: Ochotnik w wojnie bolszewickiej w 1920 r. Kapitan artylerii konnej VII D.A.K. w Poznaniu. Wykładowca w Szkole Podchorążych w Włodzimierzu. Rozstrzelany w Kozielsku przez N.K.W.D.

KSIĘGA POCHOWANYCH ŻOŁNIERZY POLSKICH POLEGŁYCH W DRUGIEJ WOJNIE ŚWIATOWEJ tom V – POLSCY JEŃCY WOJENNI I INTERNOWANI - Pruszków 1996 r. na stronie 369 „ŚWIĘCICKI STANISŁAW syn Stanisława ur. 26. 05. 1903 r. Kapitan - OBÓZ JENIECKI W KOZIELSKU + 1940 r. POCHOWANY: „CMENTARZ WOJENNY W LASKU KATYŃSKIM.”

Ożeniony z Haliną (Krunia) Łabęcką herbu Korab z majątku Ługów k/Garbowa woj. Lubelskie. Jej brat Stanisław ostatni dziedzic Ługowa, żołnierz A.K. został zastrzelony w akcji dywersyjnej przeciwko nazistom niemieckim, siostra Maria i jej mąż Włodzimierz Ostrowski herbu Ślepowron sędzia Sądu Wojewódzkiego w Poznaniu to rodzice Hanki żony Augusta Ponikiewskiego herbu Trzaska i Krystyny Borysowej Iwanow matki Krzysztofa Iwanowa lekarza medycyny w Poznaniu.

Stanisław i Halina z Łabęckich Święcicka mieli córkę, która zmarła. Hanka i August Ponikiewski mają syna Stefana i Azisa Wojciecha, obydwoj mieszkają w Szwecji. Drugi mąż Krystyny to inż. arch. Aleksander Zołotariew.

90. ANDRZEJ¹³ ŚWIĘCICKI (*MIECZYŚLAW¹², HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURZYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*)

Notes: Ur. 8.07.1903 w Nowej Wsi k/ Lipna. Absolwent Szkoły Rolniczej w Bojanowie z roku 1928. Członek B.B.W.R., sekretarz Związku Ziemiańców powiatu śremskiego. Porucznik rezerwy zmobilizowany w sierpniu 1939 r. jako dowódca parku intendentury Nr 707 Armii Poznań. Wzięty do niewoli niemieckiej w Puszczy Kampinowskiej. Z względu na stan zdrowia zwolniony z obozu przejściowego w Łodzi 7.10.1939 r. Odznaczony Medalem Polska Swemu Obrońcy, Medalem „W Bój na Zwycięstwo” (w 1920 r.), prawo noszenia odznaki „Armia Ochotnicza J. Hallera”. Był synem Mieczysława Święcickiego i Zofii

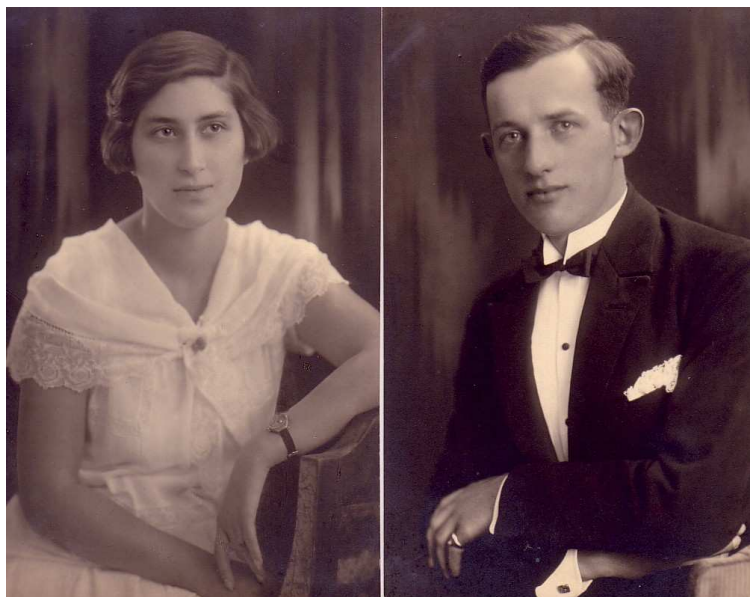
Mostowskiej herbu Szreniawa, dziedziców Nowej Wsi k/Lipna. Dzierżawił majątek teściów Trąbinek k/Dolska. Żona Melania Waehner (1903 –1985 r.), córka Maksymiliana i Antoniny z Kotkowskich herbu Belina Waehnerów z Kąkolewa k/ Leszna. Z ramienia Sądu Grodzkiego w Śremie był zarządcą przymusowym majątków kolejno: Małachowo, Mszczyna, Lubiatówko.

Aresztowany przez Niemców 18.10.1939 r. Rozstrzelany 20.10.1939 r.

w publicznej egzekucji na rynku w Książu razem z 16 obywatelami gm. Dolsk i Książ Wlkp. Pochowany w zbiorowej mogile w Książu.

Źródło: Krzysztof Jasiewicz „Straty ziemiaństwa polskiego 1939 –1956 r.”

w/g zamieszczonej relacji syna Krzysztofa Święcickiego.

Melania i Andrzej Święcicki z Trąbinka

Synowie Andrzeja Święcickiego i Melanii Waehner:

117. I. KRZYSZTOF¹⁴ ŚWIĘCICKI ur. 1930 r.

118. II. WIESŁAW ŚWIĘCICKI ur. 1933 r., zm. 1987 w Gostyń.

W dniu 18. 09. 2007 r. zgłosiłem u kustosa Muzeum W. P. w Poznaniu prośbę umieszczenia tabliczek pamiątkowych na Pomniku Polskiego Państwa Podziemnego Armii Krajowej w Poznaniu zamordowanych przez okupantów kpt Stanisława syna Stanisława oraz por. Andrzeja syna Mieczysława Święcickich.

91. MARIA¹³ ŚWIĘCICKA (MIECZYŚLAW¹² ŚWIĘCICKI, HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Ur. 1907 r. w Nowej Wsi, zm. w 1998 r. w Wrocławiu. Żona Edwarda Waśniewskiego herbu Bończa z Giżyna ciechanowskiego, syna Henryka i Walerii Szemplińskiej herbu Ślepowron. Maria i Edward ukończyli Szkołę Główną Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie. Edward był dyrektorem Doświadczalnych Zakładów Rolniczych Akademii Rolniczej w Wrocławiu.

*Od lewej: Iza Halina z Święcickich Paulowa
i Maria z Święcickich Waśniewska*

Zapisano w Herbarzach

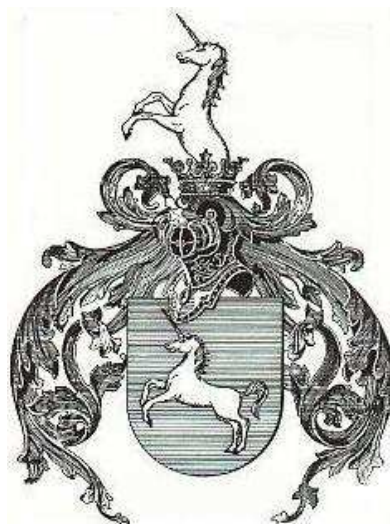
Znane są następujące pieczęcie średniowieczne z herbem Bończa: 1464 (ruska), 1466 Arnolf z Mirzyńca, doktor dekretów, lektor Uniwersytetu Krakowskiego, Kanonik Płocki. Pierwsza znana zapiska sądowa pochodzi z 1396 r. Herb znajduje się w Klejnotach Jana Długosza, który pisze: Jednorożec..... ród wywodzący się z Italii, chytry i przebiegły; przybywszy do Polski nazwał się Bonancza (s) tj. dobry czas, którego dziś nazywa się zniekształconym słowem Bończa. Tych praojcem Myrzb.

Jan Długosz Insygnia, 19.

Ten Myrzb, mąż znaczny, gdy brat jego Klemens biskupstwo wziął kruświckie, on przy kluczu Kozłowskim na Mazowszu, niedaleko Czerska, wieś założył i Bończę nazwał.

Kacper Nisiecki. Herbarz, II 232.

Natomiast Bartosz Paprocki umieścił to samo wydarzenie w okolicy Czerwieńska, a o Waśniewskich przekazuje:

Bończa
(Głoworożec, Jednorożec)

„Waśniewscy na Mazowszu z mławskiego powiatu dom rozrodzony”.

Wieś Waśniewo na północny wschód od Mławy, gmina Janowiec Kościelny można więc przykładowo wywieść nazwisko prapradziada:

Jędrzej Bończa Waśniewski de Waśniewo.

Najstarszy syn Marysi Święcickiej z Nowej Wsi, Andrzej Waśniewski herbu Bończa z Wrocławia przekazał następujące wiadomości o swojej najbliższej rodzinie: Jego pradziadek Jakub Waśniewski herbu Bończa był człowiekiem zamożnym i gospodarzył w kilku własnych majątkach, które pozapisywał dzieciom. Jego syn Henryk ożeniony z Walerią Szemplińską herbu Ślepowron, był najpierw dzierżawcą u dygnitarza carskiego, by później kupić majątek Giżyń k/ Ciechanowa, w którym urodził się Edward, ojciec Andrzeja, Sławomira, Ewy i Magdaleny.

Rodzeństwo babci Walerii Szemplińskiej herbu Ślepowron

1. Jadwiga wyszła za mąż za Bronisława Mazowieckiego herbu Dołęga, lekarza wojskowego armii carskiej. Ich syn Tadeusz Mazowiecki urodzony w 1927 r. to późniejszy publicysta i polityk, doradca Lecha Wałęsy, premier rządu RP, redaktor naczelny „Tygodnik Solidarności”, specjalny wysłannik Komisji Praw

Człowieka ONZ do Jugosławii. Autor preambuły do Konstytucji RP

i pojednania 8.04.2005r. prezydentów RP Lecha Wałęsy i Aleksandra Kwaśniewskiego w Rzymie w czasie pogrzebu Papieża Jana Pawła II..

2. Zofia, żona Józefa Lasockiego herbu Dołęga, majątek Pepłowo k/Płocka.
3. Antoni Szempliński herbu Ślepowron, właściciel Worowic.
4. Maria, żona Lucjana Czaplickiego z Jaranowic.
5. Anna Waśniewska, żona Witolda Szemplińskiego właścicieli Karwowa k/Płocka.
6. Władysław Szempliński, właściciel Reczewa

Dzieci Henryka Waśniewskiego z Giżyna i Walerii Szemplińskiej

1. Edward Waśniewski herbu Bończa z Giżyna, żona Maria Święcicka herbu Jastrzębiec z Nowej Wsi. Dyrektor Rolniczych Zakładów Doświadczalnych Akademii Rolniczej w Wrocławiu.
2. Ludwik Waśniewski, majątek Tupadły k/Płocka, po wojnie mieszkał w Otwocku i Warszawie, pracował IUNG, jego dzieci: Janusz, Teresa i Ludwik Waśniewscy – wszyscy żyją.
3. Kazimiera, mąż Zygmunt Cichowski herbu Wąż II z Polichowa, ich dzieci: Jerzy i Teresa Cichowscy.
4. Janina, mąż Witold Lewicki herbu Rogala, rotmistrz kawalerii, bezdzietni.
5. Czesław Waśniewski, jego dzieci: Wanda, Henryk, Jerzy, Adam, Tadeusz, Halina, Danuta, Andrzej, Zofia. Wszyscy oprócz Tadeusza mieszkają koło Wrocławia.
6. Aleksander Waśniewski, po wojnie mieszkał w Koszalinie, jego dzieci: Jerzy, Antoni, Zofia Waśniewscy.
7. Henryk Waśniewski zginął w 1920 roku w walce z bolszewikami.

Prof. zw. dr hab. Tadeusz Waśniewski mieszka w Szczecinie, jest emerytowanym kierownikiem Zakładu Analizy Ekonomicznej Uniwersytetu Szczecińskiego i byłym współpracownikiem Instytutu Ekonomiki i Organizacji Przedsiębiorstw. Poznałem go osobiście. Przedstawiał się jako Waśniewski herbu Bończa z rodziny z Giżyna. Został wychowany nad morzem. Andrzej z Wrocławia nie potwierdził pokrewieństwa.

Prof. zw. dr hab. Tadeusz Waśniewski

Dzieci Marii Święcickiej i Edwarda Waśniewskiego:

119. I. ANDRZEJ WAŚNIEWSKI ur. 1935 r.
120. II. SŁAWOMIR WAŚNIEWSKI ur. 1937 r.
121. III. EWA WAŚNIEWSKA ur. 1948 r.
- IV. MAGDALENA WAŚNIEWSKA ur. 1950 r.

92. WŁADYSŁAW¹³ KRASKI (ROMANA¹² ŚWIĘCICKA, HENRYK¹¹ ŚWIĘCICKI, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURZYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹).

Władysław i Gerda Krascy mieli córkę i dwóch synów.

93. KAZIMIERZ¹³ CHMIELEWSKI (WANDA¹² ŚWIĘCICKA, HENRYK¹¹ ŚWIĘCICKI, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

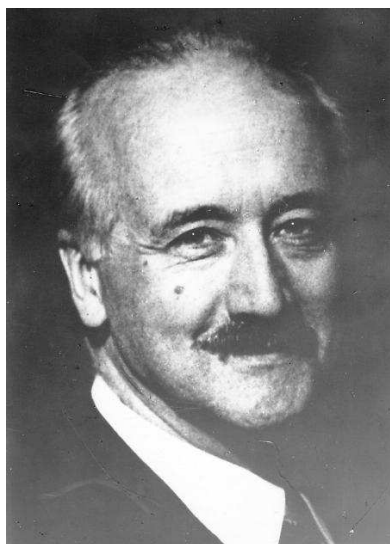
Notes: Ur. 1906 r. w Poznaniu, herbu Jastrzebiec, naukowiec, Wydział Fizyki U.P. docent dr. Ożeniony z Zofią Stępniewską lekarzem stomatologiem. Zamordowany przez niemieckich nazistów w wrześniu 1939 r. w Forcie VII w Poznaniu.

Córki Kazimierza Chmielewskiego i Zofii Stępniewskiej:

I. BOŻENA CHMIELEWSKA ur. 1932 r w Poznaniu. Absolwentka UAM w Poznaniu, doktorat z socjologii, pracownik Instytutu Zachodniego w Poznaniu.

II. HALINA CHMIELEWSKA ur. 1935 r. Liceum Drogistowskie ukończyła egzaminem maturalnym w 1953 r. w Poznaniu. Potem z siostrą mieszkała w Koszalinie a następnie w Słupsku. Pracowała w księgowości.

94. MACIEJ¹³ ŚWIĘCICKI (KAZIMIERZ¹², HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Urodzony 7.02.1913 w Warszawie, zmarł tragicznie w Warszawie przejechany przez wojskową ciężarówkę na pasach przejścia dla pieszych 2.12.1971 r. Został pochowany na Powązkach. Profesor zwyczajny, dr nauk prawa, był pracownikiem Szkoły Głównej Planowania i Statystyki - obecnie Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie. Ożeniony z Hanną Jaroszyńską herbu własnego, córką Józefa i Haliny z domu Hubert, magistrem psychologii, autorką licznych publikacji popularno – naukowych, również książeczek dla dzieci. Obszerny biogram poświęcony temu wybitnemu uczonemu w załączeniu - w opracowaniu jego przyjaciół z redakcji czasopisma „Więź”.

Rodzina Maciej Świącickiego – zdjęcie z roku 1964. Stoją od lewej: Małgorzata, Jerzy Ginter – biolog mąż Bronki, Gontart, Antoni, chłopak Manieli Tomasz Chrzastowski, Maria Anieli, Krzysztof Ziolkowski – astronom, siedzą: matka rodu Hanka Jaroszyńska, Maciej Świącicki, Halina Jaroszyńska – babcia, Maria Furmaniak – przyjaciel domu, w parterze: Michałek Ginter, Bronisława, Łukaszek, Dorota Zielińska – pediatra, żona Antka, Wojtek oraz Elżbieta z Świącickich Ziolkowska z synem Bartłomiejem. Dorotę i jej synów pilnuje Bek – wielorasowiec.

Dzieci Macieja Świącickiego i Hanny Jaroszyńskiej:

122. I. BRONISŁAWA¹⁴ ŚWIECICKA ur. 10.11.1937 r.
123. II. ANTONI ŚWIECICKI ur. 18.04.1939 r.
124. III. ELŻBIETA MARIA ŚWIECICKA ur. 10.03.1942 r.
125. IV. MARIA ANIELA ŚWIECICKA ur. 26.07.1944 r.
126. V. MARCIN GONTART ŚWIECICKI ur. 10.11.1947 r., zm. 8.09.1970 Francja.
127. VI. MAŁGORZATA JANINA ŚWIECICKA ur. 17.10.1952 r.

Oprócz swoich dzieci wychowali jeszcze czworo dzieci adoptowanych: Teresę Głowacką oraz Elżbietę, Edwarda, Wiesława Szutkowskich.

95. EWA¹³ CZAPCZYŃSKA (TADEUSZ¹² CZAPCZYŃSKI, ZOFIA BALBINA¹¹ ŚWIECICKA, JAN STANISŁAW¹⁰ ŚWIECICKI, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Urodzona 1914 r. w Łodzi.

Córka Ewy Czapczyńskiej i Henryka Kamińskiego:

- I. MAGDALENA¹⁴ KAMIŃSKA.

96. ZOFIA¹³ CZAPCZYŃSKA (TADEUSZ¹² CZAPCZYŃSKI, ZOFIA BALBINA¹¹ ŚWIECICKA, JAN STANISŁAW¹⁰ ŚWIECICKI, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Urodzona 1922 r.

Córka Zofii Czapczyńskiej i Władysława Buszko:

- I. (CÓRKA) BUSZKO.

97. PAWEŁ¹³ CZAPCZYŃSKI (TADEUSZ¹² CZAPCZYŃSKI, ZOFIA BALBINA¹¹ ŚWIECICKA, JAN STANISŁAW¹⁰ ŚWIECICKI, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Urodzony 1925 r. Miał potomka.

98. ZOFIA¹³ ŚWIECICKA (ZYGMUNT¹² ŚWIECICKI, JAN¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Urodzona 1902 r., zm. 1977 r. Mąż Andrzej Gdowski herbu Oksza.

Córki Zofii Świącickiej i Andrzeja Gdowskiego:

- I. MARIA¹⁴ GDOWSKA - aktorka.
- II. IRENA GDOWSKA.
- III. EWA GDOWSKA.

99. JAN¹³ ŚWIĘCICKI (*TEOFIL¹², JAN¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*)

Notes: Urodzony 1923 r. Ożeniony z Krystyną Rudnicką herbu Rudnica, córką Stanisława Rudnickiego i Haliny Biernackiej. Ukończył ekonomię w Londynie i wyjechał do U.S.A., a tam po ukończeniu wydziału mechaniki pracował jako inżynier mechanik.

Syn Jana Świącickiego i Krystyny Rudnickiej:

I. ANDRZEJ¹⁴ JAN ŚWIĘCICKI ur. w grudniu 1958 r., zmarły 18.02.1981 r. Żył 23 lata.

100. ZOFIA¹³ ŚWIĘCICKA (*WITOLD MAURYCY¹² ŚWIĘCICKI, LUDWIK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*)

Notes: Ur. 1921 r., zm. 1985 r. Mąż Bolesław Utkin. Zofia i Bolesław Utkinowie byli artystami malarzami.

Dzieci Zofii Świącickiej i Bolesława Utkina:

I. JOLANTA¹⁴ UTKIN ur. 2.01.1949 r., doktor nauk matematycznych

128. II. MAREK¹⁴ UTKIN ur. 25.08.1957 r. artysta malarz i powieściopisarz.

Pokolenie czternaste

101. DANUTA¹⁴ ŚWIĘCICKA (*STEFAN¹³ ŚWIĘCICKI, JÓZEF¹², ANTONI¹¹, IGNACY¹⁰, ANTONI⁹, ADAM FRANCISZEK⁸, MIKOŁAJ⁷, JAN⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*)

Notes: Ur. 1921 r. w Poznaniu. Danuta ukończyła Wydział

Filologii Romańskiej U.P. w Poznaniu,

a następnie Wydział Handlu Zagranicznego w Szkole

Głównej Handlowej w Warszawie, razem z swoim drugim

mężem. Specjalizuje się w handlu winami.

Zmarła 15 marca 2006 r., pochowana na Powązkach Mężowie:

(1) Witold Jaworowicz, lekarz stomatolog

Syn Danuty Świącickiej i Witolda Jaworowicza:

129. I. LECH¹⁵ JAWOROWICZ ur. 4.10.1943 w Radomsku.

(2) Mieczysław Dytko, ur. 1920 r. w Poznaniu, mgr ekonomii, ukończył Wydział Handlu Zagranicznego w Szkole Głównej Handlowej w Warszawie. Przez wiele

lat pracował w Kinematografii Polskiej oraz był

pracownikiem i doradcą w kilku spółkach handlowych.

Swoją karierę zawodową zakończył

w 2004 r. w spółce BENUS w Poznaniu założonej przez

siebie przy udziale kapitału zagranicznego. Zmarł 25.07. 2005 r. w Warszawie, pochowany na Powązkach

*Pielgrzymką do Sanktuarium
w Licheniu w 2004 roku.
Na zdjęciu z Hanką
Piaczyńską-Święcicką*

102. WANDA ELEONORA¹⁴ ŚWIĘCICKA (LUBOMIR STANISŁAW¹³ ŚWIĘCICKI, STANISŁAW¹², WŁADYSŁAW¹¹, IGNACY¹⁰, ANTONI⁹, ADAM FRANCISZEK⁸, MIKOŁAJ⁷, JAN⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Urodzona 17.04.1937 w Pelplinie. Zawarła ślub w opactwie Benedyktynów w Ealing (Londyn) 19.07.1960 r. z Mirosławem Strancem lek. med. specjalistą w chirurgii plastycznej, potem prof. dr nauk medycznych, synem Feliksa Stranc i Marii Kubiak. Wanda od 1940 r. mieszka w Londynie, kończy studia medyczne w Dublinie (Irlandia). Od 1975 r. jako lekarz analityk pracuje w Winnipeg (Kanada) i

pomaga mężowi w działalności dydaktycznej i naukowej.

Mirek i Wanda razem z młodszymi kolegami stworzyli zespół operacyjny, który na terenie Paragwaju wykonuje zabiegi chirurgii plastycznej. Są to zabiegi charytatywne dla ubogiej ludności, które są prowadzone w czasie urlopów wypoczynkowych całego zespołu.

Wanda i Mirosław Stranc

Dzieci Wandy Świąćkiewicz i Mirosława Stranc:

I. LEONTYNA KRYSZYNA¹⁵ STRANC ur. 2.12.1961 r. w Londynie, ukończyła rolnictwo, specjalizuje się w genetyce, uzyskała Ph. D. - doktorat z epidemiologii, pracuje w Ministerstwie Zdrowia jako analityk polityki resortu.

II. ANTONI PIOTR STRANC ur. 6.03.1963 r. w Londynie, uzyskał BSc – licencjat handlowy i pracuje jako menager komputerowy w Ottawie. Ożenił się i rozwiódł z Claudine Dumond. Wytrawny sportowiec – wieloboista, zdobywał wielokrotnie mistrzostwo w triathlonie.

130. III. KRZYSZTOF¹⁵ STRANC ur. 28.12.1964 r. w Londynie, inżynier.

*Lato 1990 r. od prawej Antek, Mirek, Krzysztof, Leonka, Colin Strancowie
oraz Heather żona i Samantha córka Krzysztofa*

**103. HANNA¹⁴ ŚWIĘCICKA (LUBOMIR STANISŁAW¹³ ŚWIĘCICKI,
STANISŁAW¹², WŁADYSŁAW¹¹, IGNACY¹⁰, ANTONI⁹, ADAM FRANCISZEK⁸,
MIKOŁAJ⁷, JAN⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)**

Notes: Ur. 30.01.1943 w Edinburgh, Szkocja, artysta grafik, mąż Kevin George Roe

Australijczyk, ur. 19.01.1943 r. w Cessnock, NSW, Australia, inżynier mechanik, komandor marynarki. Ślub zawarto 29.12.1964 r. w Chagford, Devon w Anglii.

Dzieci Hanny Świącickiej i Kevina Roe:

131. I. PENELOPA ANNA ROE ur. 26.10.1966 r. w Cessnock, NSW, Australia.

132. II. MICHAŁ JONATHAN ROE ur. 19.07.1968 r. Frankston, Victoria, Australia.

III. ZOFIA LUIZA ROE ur. 19.07.1968 r. w Frankston, Victoria, Australia; zmarła tragicznie 1.04.1990 w Normanhurst, NSW, Australia.

104. EWA MARIA¹⁴ ŚWIĘCICKA (LUBOMIR STANISŁAW¹³ ŚWIĘCICKI, STANISŁAW¹², WŁADYSŁAW¹¹, IGNACY¹⁰, ANTONI⁹, ADAM FRANCISZEK⁸, MIKOŁAJ⁷, JAN⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Ur. 24.08.1947 r. w Londynie, nauczycielka, mąż aborygen z Nowej Zelandii,

nauczyciel Warren Leonard Jones ur. 23.06.1942 r. w Upper Hut, New Zealand. Ślub

zawarto 6.01.1969 r. w Chagford, Devon, Anglia.

*Ewa i Warren Jones
przy swoim torcie ślubnym*

Córka Ewy Świącickiej i Warrena Jones:

I. HELENA PIA IRENA¹⁵ JONES ur. 6.02.1980 r.

105. TOMASZ STANISŁAW¹⁴ ŚWIĘCICKI (LUBOMIR STANISŁAW¹³, STANISŁAW¹², WŁADYSŁAW¹¹, IGNACY¹⁰, ANTONI⁹, ADAM FRANCISZEK⁸, MIKOŁAJ⁷, JAN⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Ur. 24.08.1949 r. w Londynie.

Ożenił się 24.08.1971 r. z Susan Finch w Hull, Anglia,

urodzoną 21.05.1949 r. Inżynier związany z firmami samochodowymi

w Kanadzie. Ponieważ nazwisko rodowe Świącicki w

języku angielskim jest dziwnie zniekształcane,

przyjmowano z musu dla ułatwienia pracodawcy różne

pseudonimy. I tak ojciec Tomasza Lubomir przyjął

nazwisko „Stanton”, jako drugi człon do nazwiska rodowego. Natomiast Tomasz zrezygnował

z nazwiska rodowego i przyjętego na obczyźnie nazwiska ojca Stanton Świącicki i przyjął dla siebie i co gorsze dla swego syna i córki nazwisko konkubenta swojej matki – Hope, co pod każdą szerokością geograficzną można uznać za czyn dziwny i wysoce niewłaściwy.

Dzieci Tomasza Świącickiego i Susan Finch:

I. ANDRZEJ HOPE ur. 22.03.1978 r.

II. NATASZA HOPE ur. 13.03.1980 r.

106. ANDRZEJ HELIODOR TADEUSZ¹⁴ ŚWIAĆCICKI
(*JAN¹³, TADEUSZ¹², HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURZYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*)

Notes: Ur. 30.03.1935 r. w Poznaniu. Do 1939 r. mieszka z rodzicami w Pucku, czas wojny w Siedlcach, a po powrocie ojca z niewoli niemieckiej mieszka w Zawadzie a następnie w Toruniu. Po śmierci ojca w 1945 r. podejmuje naukę w SP 35 w Poznaniu. W 1953 r. uzyskuje maturę w Liceum Drogistowskim, a dyplom inżyniera rolnictwa w W.S.R. w Poznaniu 6.12.1966 r. Od 1.1.1958 r. pracuje w Stacji Chemiczno – Rolniczej w Poznaniu.

W Stacji rozpoczyna pracę jako laborant kończy jako kierownik Działu Terenowego, Syntezy i Kartografii pełniąc jednocześnie funkcję zastępcy dyrektora ds. terenu. Za pracę zawodową otrzymał Brązowy i Złoty Krzyż Zasługi, oraz odznaczenia resortu rolnictwa i województw okręgu wielkopolskiego. Autor kilku publikacji popularno – naukowych omawiających okresowe wyniki badań określające zasobność pokarmową gleb oraz wysokość skażeń gleb metalami ciężkimi w oparciu o badania prowadzone przez Stację Chemiczno – Rolniczą w Poznaniu.

Pasja życiowa to gra w piłkę koszykową, a potem organizacja sportu na szczeblu okręgu i kraju. Za swoją działalność został odznaczony honorową odznaką miasta Poznania i wyróżniony tytułem Zasłużony Działacz Kultury Fizycznej

z honorowymi odznaczeniami złotą i srebrną, a także Medalem Polskiego Komitetu Olimpijskiego i innymi.

Małżeństwo zawarł w dniu 8 lutego 1964 r. w Kościele Ojców Dominikanów z Anną Piaczyńską herbu Lubicz, absolwentką Liceum Ogólnokształcącego w Wrześni, w którym uzyskała maturę 1955 r. W okresie szkolnym czynnie uprawiała lekkoatletykę osiągając bardzo dobre wyniki w sprincie i skoku w dal. Studiuje na Wydziale Lekarskim AM w Poznaniu, który ukończyła dyplomem w dniu 9.02. 1962 r. Podejmuje pracę w Ośrodku Walki z Gruźlicą i Chorobami Płuc

w Poznaniu. Od 1968 r. pracuje w Miejskiej Przychodni Specjalistycznej w Konsultacyjnej Poradni Reumatologicznej pod kierunkiem dr Jerzego Cellarego. Równocześnie pracuje

w I Klinice Chorób Wewnętrznych A.M. w Poznaniu, gdzie uzyskuje stopień specjalizacji z chorób wewnętrznych w 1971 r. Dalszą specjalizację

z zakresu reumatologii uzyskuje w 1980 r. w Instytucie Reumatologicznym

w Warszawie. W latach 1974-2004 prowadzi Poradnię Specjalistyczną Reumatologiczną w

ZOZ Poznań - Wilda. Z racji własnych kłopotów zdrowotnych jest także doskonałym

kardiologiem. Swoją głęboką wiedzą oraz troską o pacjentów zyskała sobie szacunek i uznanie nie tylko u chorych, ale również u kolegów lekarzy.

Anna urodziła się w Pleszewie dnia 2.03.1938 r. jako córka Józefa Piaczyńskiego mgr geografii, syna Andrzeja, górnika i Marii Ciesielskiej z Węgierek k/ Wrześni, oraz Władysławy Kociołek nauczycielki, córki Jana Kociołka kupca z Pleszewa i Anny Żelazko, której najbliżsi to Bocheńscy, Szczeciny, Wojtarowicze

– stare rody góralskie z okolic Piątkowa – Boguszowa – Paszyn, Nowosądeckie.

Syn Andrzeja Świącickiego i Anny Piaczyńskiej:

I. MICHAŁ JAN¹⁵ ŚWIECICKI herbu Jastrzębiec, syn Andrzeja¹⁴, wnuk Jana¹³, prawnuk Tadeusza¹², Henryk¹¹, Jan Stanisław¹⁰, Maurycy⁹, Jan⁸, Gabriel⁷, Wojciech⁶, **Hieronim**⁵, Jakub⁴, Stanisław II³, Stanisław², Maciej¹ z Świącic z Ziemi Mazowieckiej oraz z Linii Wielkopolskiej:

wnuk Ireny Świącickiej¹³, prawnuk Stanisława Władysława¹², Władysław¹¹, Ignacy¹⁰, Antoni⁹, Adam Franciszek⁸, Mikołaj⁷, Jan⁶, **Hieronim**⁵....

Notes: Urodzony jako syn „Hampysi” w 19.09.1966 r. w Poznaniu. Jest absolwentem SP 36 im. Majora Henryka Sucharskiego i Liceum Ogólnokształcącego Nr 12 im. Marii Curie-Skłodowskiej w Poznaniu, następnie studiuje bez zainteresowania na Wydziale Pedagogicznym UAM w Poznaniu, a nie widząc przyszłości w tym kierunku podejmuje pracę i naukę handlu, po dwóch latach trafia do wytrawnego handlowca mgr Mieczysława Dytko, który przekazał mu właściwe arkana wiedzy w tej dziedzinie. Pracując w firmie piekarniczej BENUS szybko awansuje na przedstawiciela firmy na kraj, a potem na kierownika działu handlowego i marketingu.

Dzięki jego staraniom spółka weszła szerokim frontem na rynek krajowy i państw sąsiadujących. W 2004 roku na wiosnę zmienia pracę, na krótko podejmuje pracę w CENOS Września, a po wygranym castingu przechodzi na kierownicze stanowisko do szwedzkiego koncernu spożywczego CEREALIA Unibake z siedzibą filii polskiej w Warszawie. Od 1.05.2006 r. koncern zmienia nazwę na LANTMANNEN UNIBAKE. Michał pracuje na stanowisku krajowego koordynatora sprzedaży.

W dniu 29.09.2007 r. - ślub z **Magdaleną Wójtowicz** córką Andrzeja i Wandy Filipczak ur. 13. 06.1977 r. w Poznaniu. Technik plastyk, mgr socjologii, studium podyplomowe prawa pracy – UAM w Poznaniu.

107. TERESA MARIA¹⁴ ŚWIECICKA (JAN¹³ ŚWIECICKI, TADEUSZ¹², HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Ur. 5.03.1937 r. w Poznaniu absolwentka Liceum Ogólnokształcącego Nr 2 im. Generałowej Zamojskiej w Poznaniu i Wydział Lekarskiego AM w Poznaniu. Uzyskuje dwie specjalizacje drugiego stopnia jako lekarz chorób dziecięcych i neonatologii. Przez wiele lat pracuje w Klinice Św. Rodziny w Poznaniu jako wieloletni ordynator oddziału noworodków. Prace zawodową traktowała jako swoje powołanie łącząc ją często z pracami Zakładowej Komisji Rozjemczej Branżowych Związków Zawodowych i NSZZ „Solidarność” – w Szpitalu Położniczym należącym do Specjalistycznego Zespołu Opieki Zdrowotnej nad Matką i Dzieckiem w Poznaniu. W czasach szkoły średniej trenowała szermierkę – floret u mistrza Hoffy w KKS Kolejjarz w Poznaniu. Za swoją pracę uzyskała uznanie i została odznaczona Złotym Krzyżem Zasługi i odznaczeniami honorowymi województwa, Miasta Poznania i resortu zdrowia.

Mąż Teresy - Kornel Maciej Maria Konarski herbu Syrokomla z Małopolski urodził się 21.09.1940 roku w Brzozowie koło Sanoka. Ukończył studia na Wydziale Elektrotechniki Przemysłowej Politechniki Poznańskiej oraz studia podyplomowe na AGH w Krakowie, gdzie uzyskał tytuł inż. pierwszego stopnia Polskiego Górnictwa Naftowego i Gazowego. Wieloletni główny energetyk Zakładów Gazowniczych w Poznaniu, potem kierownik gospodarki elektro-energetycznej.

Syn Bolesława o ciekawym życiorysie wielu Polaków z tamtych czasów, który jako ułan I Dzikiej Dywizji wyzwalał Polskę poprzez Charków, Odessę i stopy Akermańskie. Po starciu z bolszewikami pod Jazłowcem Dywizja przyjmuje miano 14 Pułku Ułanów Jazłowieckich. Bolesław Konarski ukończył studia leśne w Lwowie i pracował w lasach biskupich pod Brzozowem woj. rzeszowskie, a po wojnie w Pniewach. Ożeniony z Marią de Marin córka Stanisława i wnuczką bonapartysty i Henryki Lic, córki marszałka powiatu brzozowskiego. Ślub Teresy i Macieja odbył się w kościele Św. Jana Kantego w Poznaniu w dniu

15.02.1969 r.

Ułan Bolesław Konarski

Cioteczne rodzeństwo Marysia i Jan Konarscy z bratem Michałem Janem Święcickim

Dzieci Teresy Święcickiej i Kornela Konarskiego:

133. I. MARIA IRENA¹⁵ KONARSKA ur. 28.01.1970 r. w P-ń

133 A. II. JAN MARIA KONARSKI ur. 10.08.1971 r. w Pozn.

w Poznaniu, absolwent Akademii Wychowania Fizycznego w Poznaniu, adiunkt Zakładu Teorii Sportu, w 2003 r. otrzymał doktorat z nauk o kulturze wychowania fizycznego. Posiada liczne uprawnienia sportowe i trenerskie. Żona Agata Strzelczyk ur. 18.01.1977 r. w Poznaniu, od 2005 r. dr nauk o kulturze wychowania fizycznego. Pracuje na stanowisku asystenta w Zakładzie Rehabilitacji i Odnowy Biologicznej w AWF Poznań. Agata jest córką prof. dr hab. Ryszarda Strzelczyka prorektora AWF Poznań i Iwony Zakrzewskiej. Ślub Jana i Agaty odbył się w dniu 28.08.2004 w kościele parafialnym pod wezwaniem Jana Kantego w Poznaniu, a przyjęcie weselne w zajeździe w Piotrowie „Pod Kaczorem”.

Dzieci Jana Konarskiego i Agaty Strzelczyk: I. Maja Teresa ur. 20. 12. 2005 r. w Poznaniu
II. Franciszek Maria ur. 07. 03. 2008 r. w Poznaniu

108. BARBARA¹⁴ SYSKA (*STANISŁAW¹³ SYSKI, ANIELA¹² ŚWIĘCICKA, HENRYK¹¹ ŚWIĘCICKI, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*)

Notes: Ur. 4.12.1939 r., mąż Jerzy Załęski.

Córka Barbary Syskiej i Jerzy Załęskiego:

I. GABRIELA ZAŁĘSKA ur. 25.08.1959 r.

109. JACEK¹⁴ SYSKI (*STANISŁAW¹³, ANIELA¹² ŚWIĘCICKA, HENRYK¹¹ ŚWIĘCICKI, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*)

Notes: Ur. 17.09.1941 r. , mieszka w Piasecznie koło Warszawy.

Zawarł małżeństwa: (1) Maria Gloria Swykowska,
(2) Anna Borkowska.

Córka Jacka Syskiego i Marii Swykowskiej:

134.. I. ANNA SYSKA.

110. TADEUSZ¹⁴ PNIEWSKI (*HANNA¹³ SYSKA, ANIELA¹² ŚWIĘCICKA, HENRYK¹¹ ŚWIĘCICKI, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*)

Notes: Urodzony w Wejherowie 1936 r. Absolwent gimnazjum w Płocku. Poszedł w ślady

rodziców studiując fizykę na Uniwersytecie Warszawskim. Obronił prace doktorska z fizyki, podobnie jak jego żona Krystyna Grabowska z którą pracowali razem jako asystenci Uniwersytetu Warszawskiego w Katedrze Fizyki prowadzonej przez prof. dr fizyki Pniewskiego i byli równocześnie pracownikami Ośrodka Badań Atomistyki w Świerku. Doc. dr Tadeusz Pniewski zmarł w 2004 r.

Dzieci Tadeusza Pniewskiego i Krystyny Grabowskiej:

135. I. JAN PNIEWSKI absolwent Akademii Teologii Katolickiej, Wydział Filozofii w Warszawie.

II. EWA PNIEWSKA ukończyła Wydział Matematyki i Informatyki Uniwersytetu Warszawskiego.

III. MAŁGORZATA PNIEWSKA ukończyła SGPiS w Warszawie.

111. TADEUSZ¹⁴ ŚWIĘCICKI (*HENRYK¹³, TADEUSZ¹², HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*)

Notes: Ur. 8.02.1918 r. w Woli Skarbkowej. Szkołę średnią

rozpoczął w gimnazjum w Włocławku,

a ukończył w Suwałkach mieszkając u swoich stryjów

i prawdopodobnie biorąc z nich przykład wybiera karierę

żołnierza zawodowego. Kończy Szkołę Podchorążych w Grudziądzu i dostaje przydział do 14 Pułku Ułanów Jazłowieckich, gdzie zastaje go

II wojna światowa. Walczy razem z swoim pułkiem, a następnie przez Węgry przedostaje się do Francji, gdzie walczy pod dowództwem gen. Bronisława Duchy. Dostaje się do niewoli niemieckiej w Normandii. Ucieka z transportu kolejowego jeńców, zostaje złapany i ciężko pobity. Do rangi oficerskiej się nie przyznał i jako zwykły żołnierz zostaje zwolniony do cywila. Przez Hiszpanię a następnie zwykłą barką dostaje się do Szkocji do polskich oddziałów. Przed końcem wojny zostaje delegowany

przez dowództwo wojsk na studia, które podejmuje w Polskiej Szkole Architektury Wnętrz w Liverpool. Opuszcza służbę wojskową

w stopniu rotmistrza kawalerii (kapitan), jest kawalerem Krzyża Walecznych i Croix de Gerre, a także Srebrnego Krzyża Zasługi

z Mieczami, został odznaczony medalem Ojczyzna Swemu Obrońcy i innymi

odznaczeniami aliantów. Gdy po dwóch latach PSAW zostaje rozwiązana Tadeusz zostaje

bez środków do życia. Otrzymuje pomoc od Lubomira Święcickiego i zachętę do dalszej

nauki na Uniwersytecie w Londynie. Kończy Polski Wydział Architektury Wnętrz, gdzie

dplom inżyniera architekta otrzymuje w czerwcu

Szatkowski i Tadziu

1951 r. Podejmuje pracę w przedsiębiorstwie

u dziadków w Opatowicach

remontowo budowlanym, które po latach wykupuje. Przedsiębiorstwo zostaje przez

Tadeusza rozbudowane co ustawia go finansowo. Zmarł 4.12.1995 r. w

Londynie, a prochy złożono w grobie rodzinnym w Białotarsku.

Małżeństwa:

1. Teresa Maria Poniatowska herbu Ciołek, ślub w dniu 27.12.1948 r. w Londynie, córka Mieczysława Poniatowskiego i Marii Jordan.
2. Urszula Teresa Dubno, ślub w dniu 17.10.1991 r. (było to 25 – lecie ślubu cywilnego i powtórzenie ślubu kościelnego na ziemi polskiej) w Golubiu-Dobrzyniu, po którym odbył się na zamku dobrzyńskim zjazd rodzinny i przyjęcie weselne.

Córka Tadeusza Święcickiego i Teresy Poniatowskiej:

I. MARIA ALEXANDRA TERESA ŚWIĘCICKA
urodzona 3.12.1949 r. w Londynie. Mężowie:

1. Roy Mytton Thornycroft, ślub 30.05.1970 r. w Londynie, w kościele pod wezwaniem Św. Andrzeja Bobola.
2. Alfred Richard Steffens, ślub 25.10.1975 r. w Chicago, Illinois USA

w City Hall. Pracowała jako kreślarka po college architektury, zajmowała się handlem

w Niemczech, pracowała w banku w Londynie, a następnie w Wisconsin USA prowadziła własny ośrodek wypoczynkowy w ostępach leśnych nawiedzanych przez niedźwiedzie. Maja Steffens od 1996 zamieszkała w Gostyninie, gdzie wybudowała dom w którym jeden z pokoi poświęciła na pracownię heraldyczną na użytek rodziny. Posługuje się po mistrzowsku komputerem i podróżuje po świecie.

112. HENRYK¹⁴ ŚWIĘCICKI (HENRYK¹³, TADEUSZ¹², HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Urodził się 17.11.1923 r. w Woli Skarbkowej jako syn Henryka i Marii Aleksandry Odrowąż Pieniążek z Opatowic, córki Kazimierza i Sabiny Busse z Niegibalic. Szkołę podstawową kończył w Wejherowie, szkołę średnią rozpoczął w

gimnazjum Ziemi Kujawskiej

w Włocławku, a maturę uzyskał w Suwałkach.

Z problemami hodowli koni stykał się już w domu rodzinnym, ponieważ Fundacja Hrabów Skarbków w Osiecinach była prowadzona przez jego ojca, a zajmowała się na dużą skalę chowem koni remontowych dla wojska. Jego praca zawodowa zawsze była związana

z hodowlą koni. W 1940 r. jako praktykant i urzędnik pracuje w Jądrowicach pod doświadczonym okiem ojca, a potem od stycznia 1942 r. w Rutkowicach. Równocześnie jest kurierem i łącznikiem w siatce wywiadowczej AK pod dowództwem stryja porucznika Stanisława pseudonim „Barabasza”. Po działaniach wojennych kończy przyspieszony kurs szkoły rolniczej w Starym Brześciu pow. Włocławek. Następnie jest praktykantem w Państwowym stadzie Ogierów w Łącku. W latach 1949-51 pracuje w Wydziale Rolnictwa w Włocławku. Dalsza praca to Stadniny Koni Lisnowo Zamek, potem Łososina Dolna gdzie prowadzi hodowlę koni szlachejnych nowosądeckich /ogólnoużytkowe/ jako kierownik gospodarstwa i stadniny. Po likwidacji stadniny w Łososinie w 1961 r. otrzymuje awans na p.o. dyrektora Państwowego Ośrodka Hodowli Zarodowej w Łącku. Mimo wysokiego uznania u swoich władz w Zjednoczeniu Hodowli Zwierząt Zarodowych w Warszawie rezygnuje z państwowej posady i powraca do Zawady gdzie gospodarzy z ojcem, a po jego śmierci w 1971 r. gospodarzy samodzielnie. Zmarł po ciężkiej chorobie 29.03.1981 r. w Zawadzie. Pochowany w Białotarsku. Za małżonkę wybrał Annę Teresę Kolaszyńską herbu Radwan, urodzoną w dniu 27.07.1932 r. córkę Władysława z Strzałek k/Gostynina i Janiny Wilkońskiej herbu Odrowąż, córkę Jana i Antoniny z Chodubskich herbu Prawdzic z Drzewoszek Małych k/Żychlina. Anna jest absolwentką Liceum Ogólnokształcącego im. Tadeusza Kościuszki w Gostyninie.

Dzieci Henryka Świącickiego i Anny Kolaszyńskiej:

I. ADAM¹⁵ ŚWIECICKI ur. 3.07.1953 r. w Kutnie, zm. 6.07.1953 r. pochowany w Białotarsku.

136. II. HENRYK¹⁵ ŚWIECICKI IV ur. 10.11.1954 r. w Nowym Sączu.

137. III. ANNA ZOFIA¹⁵ ŚWIECICKA ur. 27.03.1957 r. w Nowym Sączu.

113. STANISŁAW TADEUSZ¹⁴ ŚWIECICKI (STEFAN¹³, TADEUSZ¹², HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Stanisław Tadeusz syn Stefana z Linii Osiecińskiej i Stefanii Jasiewicz herbu Rawicz urodził się 23.08.1926 r. w Suwałkach, gdzie pobierał również pierwsze nauki. Ze względu na przewlekłą chorobę matki /zmarła 1939 r.

w Warszawie/ mieszkał u swego stryja Czesława i ciotki Kazimiery Jasiewicz, siostry matki. Czesław i Stefan byli oficerami zawodowymi w 2 Pułku Ułanów

Grochowieckich w Suwałkach. W latach następnych wychowaniem chłopca zajmowała się jego babka Jasiewiczowa, mieszkająca w Włocławku. Ojciec, po „wojnie obronnej 1939 r.” dostaje się do niewoli niemieckiej /Oflag VII Murnau/, a po wyzwoleniu przez

T. Świącicki

amerykanów podejmuje prace komendanta Polskiego Szpitala Wojskowego w Andover, gdzie umiera w 1945 r. Osierocony

Stanisław wybiera zawodową służbę wojskową. W

kolejnych latach pracuje w Hucie Warszawa jako

K.O. /Kulturalno Oświatowy/, następnie działa

w Zakładowym NSSZ „Solidarność”.

W czasie stanu wojennego pracuje jako konserwator sprzętu sanitarnego i palacz

w Klinice Wojsk Lotniczych gdzie też pracowała jako pielęgniarka oddziałowa jego żona Krystyna Purtak.

Ich ślub odbył się w dniu 14.01.1951 r. w Nałęczowie, gdzie mieszkali rodzice Krystyny: Kasper i Helena Widomska. Krystyna brała również udział w obsłudze przez służby zdrowia kontyngentu wojsk ONZ. Zmarł 26.01.1983 r. w Warszawie po ciężkiej chorobie. Pochowany 1.02.1983 na wojskowym cmentarzu na Powązkach w Warszawie w grobowcu matki (Nr grobu – kwatera B23, rząd 9, grób 1).

Aniela z Świącickich Frank z swoim chrześniakiem Stanisławem Świącickim synem Stefana

Córki Stanisława Świącickiego i Krystyny Purtak:

138. I MIROSŁAWA STEFANIA¹⁵ ŚWIECICKA ur. 4.02.1954 r. Warszawa.

139. II. ALICJA MARIA ŚWIECICKA ur. 26.06.1956 r. Warszawa.

114. MARIA BARBARA¹⁴ ŚWIECICKA (KAZIMIERZ¹³, TADEUSZ¹², HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Urodzona 7.10.1943 w Jerozolimie Palestyna. Wyszła za mąż za Jana Stanisława

Teraszkiewicza 5.06.1965 r. w Londynie, w opactwie

Św. Benedykty na dzielnicy Ealing.

Syn Marii Świącickiej i Jana Teraszkiewicza:

I. HENRYK¹⁵ TERASZKIEWICZ ur. 14.11.1971 r. w Perth Amboy, New Jersey, USA. Ożenił się 6.06.1998 r. z Kelly Ellen Tooley w kościele St. Edward the Confessor, New Fairfield, Connecticut, USA.

115. BOGDAN¹⁴ ŚWIĘCICKI (STANISŁAW¹³, TADEUSZ¹², HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURZYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Urodzony w 1943 w Szewo. Żona Barbara Wyszogrodzka. Mieszkają na Śląsku. Bogdan ukończył Akademię Górniczo –Hutniczą w Krakowie – mgr inż.

*Bogdan Świącicki na rękach
swojej matki Jadwigi Sarre
Stanisławowej Świącickiej*

Dzieci Bogdana Świącickiego i Barbary Wyszogrodzkiej:

I. MAGDALENA ŚWIĘCICKA.

II. JAROSŁAW ŚWIĘCICKI, ukończył archeologię - mgr.

116. HALINA¹⁴ ŚWIĘCICKA (WŁODZIMIERZ¹³ ŚWIĘCICKI, STANISŁAW¹², HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURZYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Ur. 1923 r. Po wypadku poruszała się o kulach. Żona Edwarda Krajewskiego mgr ekonomii, pracownika handlu zagranicznego, dyrektora departamentu w Ministerstwie Przemysłu Lekkiego, potem w ambasadzie w Moskwie. Wieloletni przedstawiciel na Międzynarodowych Targach Poznańskich w branży tekstylnej.

Córka Haliny Świącickiej i Edwarda Krajewskiego:

140. I. HANKA¹⁵ KRAJEWSKA.

*Studentki Wydziału Lekarskiego
Teresa Gawarecka, Hanka Piaczyńska
i Teresa Świącicka w obsłudze MTP
w Poznaniu*

117. KRZYSZTOF¹⁴ ŚWIĘCICKI (ANDRZEJ¹³, MIECZYŚLAW¹², HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURZYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Ur. 9.01.1930 r. w Poznaniu. Ukończył gimnazjum w Gostyniu i Liceum Handlowe w Lesznie. Absolwent Wyższej Szkoły Ekonomicznej Wydział Handlu w Poznaniu. Dyplom magistra w 1953 r. Żona Genowefa Kaźmierska (1931 – 1990), urodzona w Lesznie, ukończyła Technikum Hotelarskie, pracowała jako księgowa, małżeństwo zostało zawarte w 1957 r.

Dzieci Krzysztofa Świącickiego i Genowefy Kaźmierskiej:

141. I. JERZY¹⁵ ŚWIECICKI ur. 1958 r. w Lesznie, ukończył Politechnikę Wrocławską Wydział Fizyki.
 II. MARIA ŚWIECICKA ur. 1961 r. w Zielonej Górze, absolwentka Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Zielonej Górze, magisterium uzyskała na Wydziale Matematyki – nauczycielka.

118. WIESŁAW¹⁴ ŚWIECICKI (ANDRZEJ¹³, MIECZYŚLAW¹², HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURZYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Ur. 1933 r., zm. 1987 r. pochowany w Gostyniu. Ukończył Gimnazjum w Gostyniu. Dyrektor Ośrodka dla Dzieci Upośledzonych w Chwałkowie k/Krobii. Żona Wanda Lauferska, ślub 1959 r.

Synowie Wiesława Świącickiego i Wandy Lauferskiej:

142. I. ANDRZEJ¹⁵ ŚWIECICKI ur. 1960 r., ukończył Technikum Rolnicze w Bojanowie.
 143. II. MARIUSZ ŚWIECICKI ur. 1963 r., prowadzi działalność handlową.

119. ANDRZEJ¹⁴ WAŚNIEWSKI herbu Bończa (MARIA¹³ ŚWIECICKA, MIECZYŚLAW¹² ŚWIECICKI, HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURZYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Ur. 1935 r. Absolwent Akademii Ekonomicznej Wydziału Planowości Przemysłu w Wrocławiu. Dyplom magistra 1958 r. Ożenił się z Elżbietą Kamińską, ur. W 1939 r., córką Ludwika i Katarzyny Kamińskich herbu Świnka.

Syn Andrzeja Waśniewskiego i Elżbiety Kamińskiej:

- 144.. I. ROBERT¹⁵ WAŚNIEWSKI urodzony 1969 r.

120. SŁAWOMIR¹⁴ WAŚNIEWSKI herbu Bończa (MARIA¹³ ŚWIĘCICKA, MIECZYŚLAW¹² ŚWIĘCICKI, HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Urodzony 1937 r. Absolwent Politechniki Wrocławskiej Wydział Budownictwa

Lądowego, dyplom inżyniera 1960 r. Pracował najdłużej

w Instytucie Węgla Brunatnego, gdzie odniósł sukcesy zawodowe. Potem prowadził wraz z żoną prywatną piekarnię w Miękim k/Wrocławia. Ożeniony z Marią Jednoróg, córką Józefa i Heleny Jednoróg, pracownikiem Instytutu przy Akademii Ekonomicznej w Wrocławiu. Małżonkowie, oboje na emeryturach, mieszkają w własnym domu w Wielkiej Lipie pow. Trzebinia i opiekują się Magdaleną /siostra ur. 1953 r./ i wnukiem Michałem Grochala synem córki Marty.

Dzieci Sławomira Waśniewskiego i Marii Jednoróg:

I. PIOTR WAŚNIEWSKI ur. 1970 r., zm. 1991 r.

145. II. MARTA WAŚNIEWSKA ur. 1970 r.

121. EWA¹⁴ WAŚNIEWSKA herbu Bończa (MARIA¹³ ŚWIĘCICKA, MIECZYŚLAW¹² ŚWIĘCICKI, HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Ur. 1948 r. Absolwentka Akademii Rolniczej w Wrocławiu. Mąż docent inż. elektryk Bogusław Karolewski herbu Kościesza, syn Alfreda i Izabeli Leszczyńskiej, pracownik Politechniki Wrocławskiej, opublikował kilka prac naukowych.

Dzieci Ewy Waśniewskiej i Bogusława Karolewskiego:

I. JAN¹⁵ KAROLEWSKI ur. 1975 r., pracownik policji, żona Katarzyna Brąś – naukowiec, syn Michał Karolewski ur. 1997 r.

II. MARIA KAROLEWSKA ur. 1976 r., mgr teologii, ukończyła Papieski Fakultet Teologiczny w Wrocławiu, mieszka w Warszawie.

III. JAKUB KAROLEWSKI ur. 1978 r., żona Joanna Muszyńska. Ukończył Politechnikę Wrocławską, Wydział Budownictwa Drogowego i Mostowego. Pracuje w Urzędzie Miejskim, Wydział Komunikacji w Wrocławiu.

IV. STANISŁAW KAROLEWSKI ur. 1983 r., student Uniwersytetu Wrocławskiego na Wydziale Historii i Sztuki.

V. WOJCIECH KAROLEWSKI ur. 1990 r., uzdolniony matematyk – maturzysta 2005.

122. BRONISŁAWA¹⁴ ŚWIĘCICKA (MACIEJ¹³ ŚWIĘCICKI, KAZIMIERZ¹², HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Urodzona 10.11.1937 r., nauczycielka chemii w Liceum Ogólnokształcącym im. Zamojskiego w Warszawie. Mąż Jerzy Ginter, ur. W 1936 r., prof. dr. fizyki, pracuje na Uniwersytecie Warszawskim. Ślub 13.03.1959 r. w Warszawie.

Dzieci Bronisławy Święcickiej i Jerzego Gintera:

- I. MICHAŁ¹⁵ GINTER ur. 7.05.1962 r., geolog, dr hab. U.W.
- II. KAZIMIERZ GINTER ur. 17.01.1969 r., dr historii U.J., w Opus Dei
- III. JÓZEF GINTER ur. 5.05.1975 r., mgr fizyki, w Opus Dei.

123. ANTONI¹⁴ ŚWIĘCICKI (MACIEJ¹³, KAZIMIERZ¹², HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Ur. 18.04.1939 r. Absolwent Akademii Medycznej w

Warszawie. Lekarz pediatra w Ośrodku dla Ociemniałych w

Laskach k/ Warszawy. Zawarł ślub

z Dorotą Zielińską lekarzem okulistą w dniu 4.02.1961 r.

Dzieci Antoniego Święcickiego i Doroty Zielińskiej:

- 146. I. ŁUKASZ MIKOŁAJ ŚWIĘCICKI ur. 5.12.1961 r.,
Warszawa.
- 147. II. WOJCIECH SZYMON ŚWIĘCICKI ur. 27.04.1963 r.,
Warszawa.
- III. JAN JAKUB ŚWIĘCICKI ur. 29.09.1967 r., technik
- 148. IV. MACIEJ ŚWIĘCICKI ur. 21.03.1971 r.
- V. MARIA ŚWIĘCICKA ur. 15.07.1976 r., dziecko specjalnej troski.
Wychowanka KATARZYNA PIŃSKA.

124. ELŻBIETA MARIA¹⁴ ŚWIĘCICKA (MACIEJ¹³ ŚWIĘCICKI, KAZIMIERZ¹², HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Urodzona 10.03.1942 r. Sędzia cywilista Sądu Okręgowego w Warszawie. Jest absolwentką Wydziału Prawa Uniwersytetu Warszawskiego. Jej mąż dr nauk astronomii Krzysztof Jerzy Ziołkowski herbu Korczak, ur. 28.03. 1942 r., pracownik naukowy w Centrum Badań Kosmicznych PAN, popularyzator astronomii w mediach. Związek małżeński zawarli 23.02.1963 r.

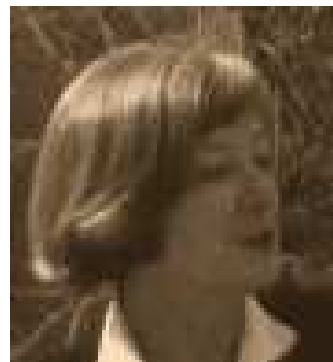
Dzieci Elżbiety Święcickiej i Krzysztofa Ziołkowskiego:

- 149. I. BARTŁOMIEJ LECH¹⁵ ZIOŁKOWSKI ur. 9.01.1964 r.
- 150. II. MAGDALENA ALEKSANDRA ZIOŁKOWSKA ur. 23.05.1967 r.
- 151. III. AGNIESZKA KLARA ZIOŁKOWSKA ur. 18.04.1972 r.
- 152. IV. MIKOŁAJ KAROL ZIOŁKOWSKI ur. 7.05.1976 r.
- V. DOMINIK KRZYSZTOF ZIOŁKOWSKI ur. 17.10.1983 r. student pedagogiki U.W.

W dniu 27. 10. 2007 r. zawarł związek małżeński z Sylwią Sokalską również studentką pedagogiki córką Anny i Mariusza Sokalskich.

125. MARIA ANIELA¹⁴ ŚWIĘCICKA (MACIEJ¹³ ŚWIĘCICKI, KAZIMIERZ¹², HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURZYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Maniela urodzona 26.07.1944 r., mgr fizyki, nauczycielka w Liceum Ogólnokształcącym im. Zamojskiego w Warszawie. Poślubiła Tomasza Dietl ur. w 1950 r. – wybitnego fizyka, profesora, laureata znaczących nagród. Związek małżeński zawarto 8.01.1976 r.

Dzieci Marii Święcickiej i Tomasza Dietl:

I. MAREK DIETL ur. 5.11.1977 r., ekonomista po S.G.H. Żona Anna Rozdejczner, ślub 3.09.2005 r.

II. ZOFIA DIETL ur. 10.04.1979 r., ukończyła zarządzanie na U.W., pracuje w Zakonie OO. Dominikanów.

126. MARCIN GONTARD¹⁴ ŚWIĘCICKI (MACIEJ¹³, KAZIMIERZ¹², HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURZYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Urodzony 10.11.1947 r. Zginął tragicznie przy zbiorze winogron 8.09.1970 w Francji przygnieciony przez traktor.

Jego żona Teresa Mazur, mgr filologii angielskiej. Data zawarcia ślubu 29.03.1969 r.

w kościele pod wezwaniem Dzieciątka Jezus w Warszawie.

Syn Marcina Gontarda Święcickiego i Teresy Mazur:

152. I. WAWRZYNIEC¹⁵ ŚWIĘCICKI ur. 8.01.1971 r.

127. MAŁGORZATA JANINA¹⁴ ŚWIĘCICKA (MACIEJ¹³ ŚWIĘCICKI, KAZIMIERZ¹², HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURZYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹).

Notes: Urodzona 17.10.1952 r. Uzyskała doktorat nauk psychologicznych i pracuje na Uniwersytecie Warszawskim. Mąż Jan Załuska herbu Rawicz, ukończył Wydział Handlu Zagranicznego na SGPiS. Ślub zawarto 24.05. 1972 r.

Dzieci Małgorzaty Świącickiej i Jana Załuska

- I. WERONIKA ZAŁUSKA ur. 17.08.1974 r., plastyczka, mieszka w USA, mąż John Pickman, ślub 8.08.1999 r.
- II. PIOTR ZAŁUSKA ur. 14.10.1975 r., redaktor pisma muzycznego.

128. MAREK¹⁴ UTKIN (*ZOFIA¹³ ŚWIECICKA, WITOLD MAURYCY¹² ŚWIECICKI, LUDWIK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*)

Notes: Ur. 25.08.1957 r. Artysta malarz, studiował w Poznaniu na WSSP. Ukończył

Akademię Sztuk Pięknych w Warszawie. Ślub z Anną Elżbietą Kwiecińską herbu

Nieczuja zawarł 11.10.1986 r. w katedrze Św. Jana

w Warszawie. Pisze powieści fantastyczno-naukowe.

Córka Marka Utkina i Anny Kwiecińskiej:

- I. KAROLINA ZOFIA¹⁵ UTKIN ur. 2.07.1999 r.

Pokolenie piętnaste

129. LECH¹⁵ JAWOROWICZ (*DANUTA¹⁴ ŚWIECICKA, STEFAN¹³ ŚWIECICKI, JÓZEF¹², ANTONI¹¹, IGNACY¹⁰, ANTONI⁹, ADAM FRANCISZEK⁸, MIKOŁAJ⁷, JAN⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*)

Notes: Urodzony 4.10.1943 r. w Radomsku, Absolwent Politechniki

Warszawskiej. Małżeństwa: 1. Elżbieta Latawiec-Jaworowicz redaktor telewizji,

2. Iwona Gietka, mgr ekonomii.

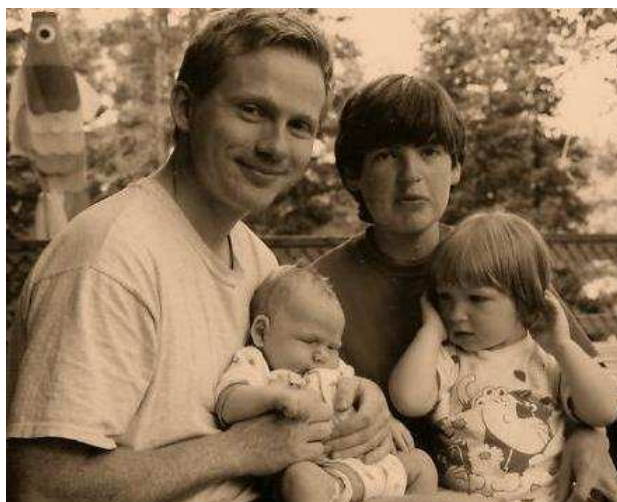
Syn Lecha Jaworowicza i Iwony Gietka:

- I. STANISŁAW JAWOROWICZ ur. 29.04.1985 r., student Wydziału Zarządzania i Marketingu na Uniwersytecie Warszawskim.

130. KRZYSZTOF¹⁵ STRANC (*WANDA ELEONORA¹⁴ ŚWIECICKA, LUBOMIR STANISŁAW¹³ ŚWIECICKI, STANISŁAW¹², WŁADYSŁAW¹¹, IGNACY¹⁰, ANTONI⁹, ADAM FRANCISZEK⁸, MIKOŁAJ⁷, JAN⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*)

Notes: Urodzony 28.12.1964 r. w Londynie. Żona Heather McKenzie córka James McKenzie i Heleny Iwaskwi, ślub zawarto 15.09.1991 r.

w Guelph, Ontario, Kanada. Krzysztof pracuje jako zaawansowany projektant komputerowy w Northern Telecom. Razem z żoną ukończyli „Artificial Intelligence” gdzie uzyskali dyplomy inżynierskie z chemii przemysłowej. Fotografia z 1999 r.

Dzieci Krzysztofa Stranca i Heather McKenzie:

- I. SAMANTHA¹⁶ STRANC ur. 11.06.1993 r. Orangeville, Ontario, Kanada.
- II. COLIN STRANC ur. 13.06.1995 r. Orangeville, Ontario, Kanada.

131. PENELOPA ANNA¹⁵ ROE (HANNA¹⁴ ŚWIĘCICKA, LUBOMIR STANISŁAW¹³ ŚWIĘCICKI, STANISŁAW¹², WŁADYSŁAW¹¹, IGNACY¹⁰, ANTONI⁹, ADAM FRANCISZEK⁸, MIKOŁAJ⁷, JAN⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Ur. 26.10.1966 r. w Cessnock, NSW, Australia. Mąż Szymon Krzysztof Ross – prowadzi sklep sprzedaży win. Penelopa jest lekarzem medycyny. Data ślubu 22.11.1994 r.

Syn Penelopy Roe i Szymona Ross:

- I. TOMASZ MICHAŁ¹⁶ ROSS ur. 19.06.1997 r.

132. MICHAŁ JONATHAN¹⁵ ROE (HANNA¹⁴ ŚWIĘCICKA, LUBOMIR STANISŁAW¹³ ŚWIĘCICKI, STANISŁAW¹², WŁADYSŁAW¹¹, IGNACY¹⁰, ANTONI⁹, ADAM FRANCISZEK⁸, MIKOŁAJ⁷, JAN⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Ur. 19.07.1968 r. w Frankston, Victoria, Australia. Inżynier. Żona Katarzyna Monika Noyes ślub 12.11.1994 r. w Oakhill College Chapel.

Dzieci Michael Roe i Catherine Noyes:

- I. MADELINE LOUISE¹⁶ ROE ur. 26.08.1997 r.
- II. PATRICK ROE ur. 27.10.1999 r.

133. MARIA IRENA¹⁵ KONARSKA (TERESA MARIA¹⁴ ŚWIĘCICKA, JAN¹³ ŚWIĘCICKI, TADEUSZ¹², HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURZYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Urodzona 28.01.1970 r. w Poznaniu jako córka Kornela Macieja Marii Konarskiego herbu Syrokomla i Teresy Marii Świącickiej. Absolwentka Liceum SS Urszulanek Unii Rzymskiej w Poznaniu i Wydziału Biologii specjalizacja antropologii - U.A.M. w Poznaniu. Ukończyła również studia podyplomowe w zakresie marketingu w Wyższej Szkole Ekonomicznej w Poznaniu, pracuje w dziale marketingu w firmie reklamującej towary.

Mąż Tomasz Łuczak ur. 1.03.1970 r. w Krotoszynie jako syn Mariana i Darii Kaczmarek. Ukończył Liceum Ogólnokształcące w Koźminie i jest absolwentem Wydziału Lekarskiego AM w Poznaniu. Jest lekarzem specjalistą chorób wewnętrznych. Ślub Marii i Tomasza odbył się dnia 10.09.1994 r., w kościele Ojców Karmelitów Bosych na wzgórzu Św. Wojciecha.

Dzieci Marii Konarskiej i Tomasza Łuczaka

I. JĘDRZEJ TOMASZ MARIA¹⁶ ŁUCZAK

ur. 17.01.1996 r. w Poznaniu.

II. JEREMI MARIA ŁUCZAK ur. 27.02.1997 r. w Poznaniu.

III. JAGODA MARIA ŁUCZAK ur. 16.12.2004 r. w Poznaniu.

Jeden miesiąc i jeden dzień Jagody

Jan Maria Konarski z siostrzeńcami Jeremim i Jędrzejem Łuczakami

Maja Teresa Skarbek Konarska herbu Syrokomla urodzona 20.12.2005 r. w Poznaniu, córka Agaty i Jana Konarskich

134. ANNA¹⁵ SYSKA (*JACEK¹⁴ SYSKI, STANISŁAW¹³, ANIELA¹² ŚWIĘCICKA, HENRYK¹¹ ŚWIĘCICKI, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*)

Córka Anny Syskiej:

I. KINGA SYSKA.

135. JAN¹⁵ PNIEWSKI (*TADEUSZ¹⁴ PNIEWSKI, HANNA¹³ SYSKA, ANIELA¹² ŚWIĘCICKA, HENRYK¹¹ ŚWIĘCICKI, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*)

Notes: Absolwent Akademii Teologii Katolickiej Wydział Filozofii w Warszawie, jest pracownikiem Polskiego Radia, Redakcja Katolicka. Poślubił Małgorzatę Głabisz.

Syn Jana Pniewskiego i Małgorzaty Głabisz:

I. MIKOŁAJ¹⁶ PNIEWSKI.

136. HENRYK¹⁵ ŚWIĘCICKI (*HENRYK¹⁴, HENRYK¹³, TADEUSZ¹², HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*)

Notes: Ur. 10.11.1954 r. w Nowym Sączu. Absolwent Szkoły Podstawowej w Kurowie k/ Zawady, Gimnazjum w Kowalu i Akademii Rolniczej w Poznaniu, Wydział

Agrotechniczny, a od trzeciego roku studiów specjalizacja na Wydziale Ekonomiki i

Zarządzania Przedsiębiorstw

Rolnych. Był to pierwszy rok kierunku studiów dla przyszłej kadry kierowniczej w rolnictwie. Studia ukończył w 1979 r. razem z piękną wybranką swego serca Krystyną Marią Witt herbu

własnego

(Witte - herb pochodzenia holenderskiego w Polsce od 1768 r.) ur. 11.05.1951 r.

w Poznaniu, córką Alojzego mgr ekonomii i Marianny Haliny Charaszkiwicz córki Maksymiliana prowadzącego firmę zduńską i Franciszki Szymańskiej.

Krystyna jest absolwentką Wydziału Technologii Żywności Akademii Rolniczej w Poznaniu. Zobacz biogram.

Dzieci Henryka Święcickiego i Krystyny Witt:

- I. JOANNA MARIA¹⁶ ŚWIĘCICKA ur. 21.03.1981 r. w Poznaniu; ukończyła AWF w Poznaniu, Wydział Turystyki. Mąż mgr Paweł Warszawski.
- II. MARIA MARTA ŚWIĘCICKA ur. 12.07.1982 r. w Poznaniu; ukończyła Wyższą Szkołę Języków Obcych w Poznaniu, Filologia Angielska i marketing w Londynie
- III. HENRYK JAN ŚWIĘCICKI ur. 8.11.1986 r. w Poznaniu; absolwent Liceum im. Ignacego Paderewskiego w Poznaniu, student Wydziału Prawa UAM w Poznaniu, wytrawny jeździec i żeglarz.
- IV. ELŻBIETA KRYSZYNA ŚWIĘCICKA ur. 27.04.1991 r. w Poznaniu; Gimnazjum ukończyła w Szamotułach, licealistka w Poznaniu.

Od lewej: Elżbieta, Maria, Henryk, Joanna Święcicki z Baborówką

Henryk Jan Święcicki na ulubionym koniu Jokerze na parkurze w Baborówku.

137. ANNA ZOFIA¹⁵ ŚWIĘCICKA (HENRYK¹⁴ ŚWIĘCICKI, HENRYK¹³, TADEUSZ¹², HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURZYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Ur. 27.03.1957 r. w Nowym Sączu. Absolwentka Szkoły Podstawowej w Kurowie k/Zawady, gimnazjum w Kowalu i Uniwersytetu Łódzkiego Wydział Biologii. Studia ukończyła obroną pracy magisterskiej w 1991 r.

Wyszła za mąż w dniu 22.01.1983 r. w kościele parafialnym w

Białotarsku za Macieja Jana Sokołowskiego herbu Gozdawa

z Dziardonic k/ Kowala,

ur. 16.08.1956 r. w Włocławku, syna Konrada i Leokadii Matuszczak, wnuka Jana z rawskiego. Maciej Jan Sokołowski jest absolwentem Akademii Rolniczej w Olsztynie – Wydziału Rolniczego i Wydziału Ogrodniczego. Odziedziczył założoną przez ojca suszarnię warzyw, którą znacząco rozbudował przez kolejne linie produkcyjne i przez rozszerzenie produkowanego asortymentu. Od wielu już lat zakład swoją produkcję zbywa

w krajach europejskich. Jest wieloletnim radnym samorządu gminy Kowal. Fundator krzyża misyjnego przy kościele w Kowalu (modrzew z lasu Zawady) oraz innych poczynań społecznych, kulturalnych i sportowych.

Dom Anny Zofii i Macieja to dom pełen ciepła, a każdy gość przyjmowany jest w nim po królewsku. Przez ostatnie lata dołożyli wszelkich starań aby go rozbudować, a swoje dzieci pieczołowicie przygotować do startu w życie.

Dzieci Anny Święckiej i Macieja Sokołowskiego:

I ANNA KATARZYNA¹⁶ SOKOŁOWSKA ur. 30.03.1984 r. w Włocławku; egzaminami magisterskimi zakończyła studia na Uniwersytecie Warszawskim Wydział Filologii Polskiej, oraz na Akademii Muzycznej w Katowicach Wokalistykę na Wydziale Jazzu.

II. Jan Maciej SOKOŁOWSKI ur. 9.04.1988 w Poznaniu; ukończył gimnazjum im. Jana Długosza w Włocławku, jest studentem wydziału prawa w Wwrszawie.

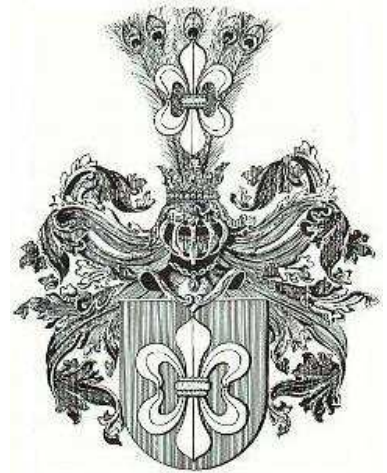

*Anna i Jan
Gozdawa Sokołowski*

Przyrzekłem moim stryjecznym wnukom, że w tym miejscu opracowania przekażę szersze wiadomości o herbie Gozdawa.

Jak głosi podanie herbem tym Władysław Herman król Polski obdarzył Krystyna rycerza z Gozdowy za męstwo na polu walki w 1090 r.

Herb Gozdawa – w polu czerwonym tarczy znajduje się godło heraldyczne duże lilie srebrne, jedna do góry, druga w dół spojone złotym pierścieniem. W klejnocie rodowym nad hełmem w koronie w pawim ogonie takie same lilie. Lilia ma oznaczać godło niepokalanego rycerstwa, pióro pawie mądrość. Herbu tego używały najczęściej rodziny zamieszkujące ziemię krakowską, lubelską, dobrzyńską, łęczycką, rawską, sandomierską i sieradzką. Rodzina Gozdawów pochodzi z Mazowsza – Gozdowo z Ziemi Rawskiej.

Heraldyk Bartosz Paprocki wspomina Szymona biskupa płockiego, który żył lat 21, umarł 7 maja 1129 r. Został pochowany w Płocku. Marcin Kromer wspomina wielu przodków tej rodziny zasłużonych dobrze, którzy wiele mężnie z nieprzyjacioły królestwa czynili. A osobliwie Krystyn wojewoda płocki, który od Prusaków był zwan bogiem księstwa mazowieckiego.

Obok herbu w XV w. pojawiło się nazwisko tworzone najczęściej od nazwy posiadanych dóbr ziemskich. Jednolite rody podzieliły się tym samym na liczne gałęzie. Paprocki wspomina swojego znajomego Stanisława Sokołowskiego, doctor utriusque juris, u proboszcza świętego Floryana na Kleparzu (Kraków) kaznodzieję Króla Stefana, człowieka uczonego, wszakoż zdrowie niesposobne przeszkadzało onej godności jego. Dalej wspomina Sokołowskich dom starodawny na Litwie,- był Michał sędzim i chorążym słomieńskim, rycerz, potem na sejmy walne w poselstwie, z Moskwą, z Szwedy w Inflanciech, z Tatary na Rastawicy przy Rafale Sieniawskim, i indziej w potrzebach, we krwi nieprzyjacielskiej mężnie szablę swą okrywał. Miał syna Waleriana, męża także znacznego, który miał za sobą Hornostajównę herbu Hipocentaur, z którą potomstwo pozostawił itd. I tak Sokołowski herbu Gozdawa pieczętowali się

w mazowieckim, sandomierskim, gnieźnieńskim i kijowskim – od 1480 r. Na Mazowszu miejscowość Gozdawa znajduje się na trasie Itża – Lipsko, gmina Rzecznów. Również Gozdowo k/ Płocka – Ziemia Dobrzyńska.

138. MIROSLAWA STEFANIA¹⁵ ŚWIĘCICKA (STANISŁAW TADEUSZ¹⁴ ŚWIĘCICKI, STEFAN¹³, TADEUSZ¹², HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Ur. 4.02.1954 r. w Warszawie. Mąż Edward Romanowski funkcjonariusz policji, syn Edwarda i Lucyny Kulesza. Ślub 30.12.1978 r. w Pałacu Ślubów w Warszawie.

Synowie Mirosławy Świącickiej i Edwarda Romanowskiego:

I. MICHAŁ EDWARD¹⁶ ROMANOWSKI ur. 19.07.1986 r. w Wołominie.

II. ŁUKASZ STANISŁAW ROMANOWSKI ur. 19.11.1989 r. w Lublinie.

139. ALICJA MARIA¹⁵ ŚWIĘCICKA (STANISŁAW TADEUSZ¹⁴ ŚWIĘCICKI, STEFAN¹³, TADEUSZ¹², HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Ur. 26.06.1956 r. w Warszawie. Mąż Andrzej Kudelski syn Karola i Haliny Sryjek. Ślub w kościele pod wezwaniem Jana Chrzciciela w Nałęczewie w dniu 17.10.1992 r.

Syn Alicji Świącickiej i Andrzeja Kudelskiego:

I. MACIEJ STANISŁAW¹⁶ KUDELSKI ur. 8.06.1993 r. Lublin.

140. HANNA¹⁵ KRAJEWSKA (HALINA¹⁴ ŚWIĘCICKA, WŁODZIMIERZ¹³ ŚWIĘCICKI, STANISŁAW¹², HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Syn Hanny Krajewskiej:

I. MICHAŁ¹⁶ ur. 1976 r.

141. JERZY¹⁵ ŚWIĘCICKI (KRZYSZTOF¹⁴, ANDRZEJ¹³, MIECZYŚLAW¹², HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Urodzony 1958 r. w Lesznie. Absolwent Politechniki Wrocławskiej Wydział

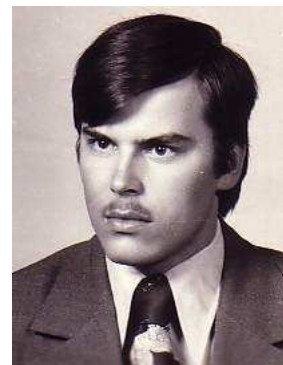
Podstawowych Problemów Techniki,

mgr inż. fizyki. Ożenił się z Anną

Maniecką herbu Łódzia, absolwentką

Uniwersytetu Wrocławskiego Wydział

Matematyki, Fizyki

i Chemii – mgr astronomii.

Dzieci Jerzego Święcickiego i Anny Manieckiej:

- I. MAŁGORZATA¹⁶ ŚWIĘCICKA ur. 1982 r. w Zielonej Górze. Studiuje na Wydziale Ochrony Środowiska Akademii Ekonomicznej w Poznaniu.
- II. PAWEŁ ŚWIĘCICKI ur. 1984 r. w Zielonej Górze. Studiuje na Wydziale Gospodarki Przestrzennej Akademii Ekonomicznej w Krakowie.

Anna z Manieckich Święcicka

142. ANDRZEJ¹⁵ ŚWIĘCICKI (*WIESŁAW¹⁴, ANDRZEJ¹³, MIECZYŚLAW¹², HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURZYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*)

Notes: Ur. 1960 r. Ukończył Technikum Rolnicze w Bojanowie. Ożenił się z Marią Dziembowską herbu Pomian w 1986 r.

Dzieci Andrzeja Święcickiego i Marii Dziembowskiej:

- I. MAGDALENA¹⁶ ŚWIĘCICKA ur. 1983 r. w Lesznie.
- II. KAROL ŚWIĘCICKI ur. 1989 r. w Lesznie.
- III. IGOR ŚWIĘCICKI ur. 2000 r. w Lesznie – z matki Renaty Ratajczak

143. MARIUSZ¹⁵ ŚWIĘCICKI (*WIESŁAW¹⁴, ANDRZEJ¹³, MIECZYŚLAW¹², HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURZYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*)

Notes: Ur. 1963 r. Handlowiec, Ożenił się w 1986 r. z Elżbietą Kaniewską herbu Nałęcz.

Córki Mariusza Święcickiego i Elżbiety Kaniewskiej:

- I. MARIETTA¹⁶ ŚWIĘCICKA ur. 1986 r.
- II. KATARZYNA ŚWIĘCICKA ur. 1988 r.

144. ROBERT¹⁵ WAŚNIEWSKI herbu Bończa (*ANDRZEJ¹⁴, MARIA¹³ ŚWIĘCICKA, MIECZYŚLAW¹² ŚWIĘCICKI, HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURZYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*)

Notes: Ur. 1969 r. Absolwent Akademii Ekonomicznej w Wrocławiu, Wydział Gospodarki Narodowej. Dyplom 1993 r., pracuje na kierowniczym stanowisku. Ożenił się z Moniką Kierzek mgr pedagog po Uniwersytecie Wrocławskim, pracuje w Zakładzie Opiekuńczym dla Dzieci Bezdomnych.

Dzieci Roberta Waśniewskiego i Moniki Kierzek:

I. MATEUSZ¹⁶ WAŚNIEWSKI ur. 1988 r., od 09.2005 rozpoczyna naukę w szkole podstawowej.

II. KATARZYNA WAŚNIEWSKA ur. 1999 r.

145. MARTA¹⁵ WAŚNIEWSKA herbu Bończa (SŁAWOMIR¹⁴ WAŚNIEWSKI, MARIA¹³ ŚWIĘCICKA, MIECZYŚLAW¹² ŚWIĘCICKI, HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Ur. 1970 r. Mąż Krzysztof Grochala. Marta rozwiodła się z Krzysztofem i z drugim mężem Pawłem NN i dziećmi Kornelem i Wiktoria wyjechała na stałe do Hiszpanii, Michała wychowują dziadkowie Waśniewscy w Wielkiej Lipie.

Dzieci Marty Waśniewskiej i Krzysztofa Grochala:

I. MICHAŁ GROCHAŁA ur. 1989 r.

II. KORNEL GROCHAŁA

III. WIKTORIA GROCHAŁA

146. ŁUKASZ MIKOŁAJ¹⁵ ŚWIĘCICKI (ANTONI¹⁴, MACIEJ¹³, KAZIMIERZ¹², HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Ur. 5.12.1961 r. w Warszawie. Ślub z Anitą Boguniowską, logopedą, w Kaplicy Matki Boskiej Anielskiej w Laskach 9.04.1983 r. Absolwent Akademii Medycznej w Warszawie – lekarz psychiatra, dr nauk medycznych w Instytucie Neurologii i Psychiatrii w Warszawie.

Dzieci Łukasza Święcickiego i Anity Boguniowskiej:

I. ANIELA KAROLINA¹⁶ ŚWIĘCICKA ur. 15.01.1984 r.

II. MARIANNA ANTONINA ŚWIĘCICKA ur. 1.03.1985 r.

III. OLGA KLARA ŚWIĘCICKA ur. 21.01.1987 r.

IV. KONSTANTY JAN ŚWIĘCICKI ur. 27.12.1990 r.

147. WOJCIECH SZYMON¹⁵ ŚWIĘCICKI (ANTONI¹⁴, MACIEJ¹³, KAZIMIERZ¹², HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Urodzony 24.04.1963 r. w Warszawie. Ukończył pedagogikę specjalną i pracuje w Laskach jako dyrektor

Domu Chłopców w Zakładzie dla Ociemniałych, żona Małgorzata Śmigielska ukończyła filologię polską, pracuje w reklamie. Związek małżeński zawarto w Kaplicy w Laskach 22.06.1985 r.

Dzieci Wojciecha Święcickiego i Małgorzaty Śmigielskiej:

- I. FILIP MACIEJ¹⁶ ŚWIĘCICKI ur. 2.05.1986 r.
- II. MARIA LUDWIKA ŚWIĘCICKA ur. 26.04.1989 r.
- III. KAJETAN PAWEŁ ŚWIĘCICKI ur. 23.01.1991 r.

148. MACIEJ¹⁵ ŚWIĘCICKI (*ANTONI¹⁴, MACIEJ¹³, KAZIMIERZ¹², HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*)

Notes: Ur. 21.03.1971 r. Ukończył resocjalizację na U.W., pracuje w

Telekomunikacji. Ślub z Magdaleną Kudrewicz

herbu własnego zawarto w Kaplicy w Laskach w dniu 19.06.1993 r. Magdalena ukończyła filologię germańską i jest nauczycielką w Liceum Sióstr Zmartwychwstank.

Synowie Macieja Święcickiego i Magdaleny Kudrewicz:

- I. JAN MAURYCY¹⁶ ŚWIĘCICKI ur. 7.03.1995 r.
- II. SZYMON PIOTR ŚWIĘCICKI ur. 28.01.1998 r.
- III. JĘDRZEJ JERZY ŚWIĘCICKI ur. 28.01.1998 r.

149. BARTŁOMIEJ LECH¹⁵ ZIOŁKOWSKI herbu Korczak (*ELŻBIETA¹⁴ ŚWIĘCICKA, MACIEJ¹³ ŚWIĘCICKI, KAZIMIERZ¹², HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*)

Notes: Urodzony 9.01.1964 r., mgr pedagog, pracuje w służbie zdrowia. Żona Agnieszka Kościńska herbu Wczele primo voto Sienkiewicz, urodzona 8.03.1962 r., lekarz psychiatra. Związek małżeński zawarto 9.08.1995 r.

Córka Bartłomieja Ziołkowskiego i Agnieszki Sienkiewicz:

- I. ROZALIA¹⁶ ZIOŁKOWSKA ur. 23.01.1997 r.

150. MAGDALENA ALEKSANDRA¹⁵ ZIOŁKOWSKA herbu Korczak (*ELŻBIETA¹⁴ ŚWIĘCICKA, MACIEJ¹³ ŚWIĘCICKI, KAZIMIERZ¹², HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹*)

Notes: Urodzona 23.05.1967 r., mgr pedagog terapeuta rodzinny. Pracuje w Domu Dziecka. Związek małżeński zawarła w kościele Dzieciątka Jezus dnia 10.05.1989 r. w Warszawie z Dieter Hafner ur. 17.09.1961 r., Niemcem z Badenii, ekonomistą, który prowadzi firmę doradczą. Mieszkają w Eberstad, wieś w Niemczech.

Dzieci Magdaleny Ziołkowskiej i Dietera Hafner:

- I. HANNA¹⁶ HAFNER ur. 16.11.1992 r.
- II. MAXIMILIAN HAFNER ur. 10.08.1994 r.
- III. ALEXANDER HAFNER ur. 12.11.1996 r.

151. AGNIESZKA KLARA¹⁵ ZIOŁKOWSKA herbu Korczak (ELŻBIETA¹⁴ ŚWIĘCICKA, MACIEJ¹³ ŚWIĘCICKI, KAZIMIERZ¹², HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURZYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Urodzona 18.04.1972 r., psycholog szkolny. Związek małżeński zawarła w kościele Św. Anny w dniu 24.06.1993 r. w Warszawie z Robertem Nuszkiewiczem ur. 5.06.1967 r., radcą prawnym.

Dzieci Jadwigi Ziołkowskiej i Roberta Nuszkiewicza:

- I. MACIEJ¹⁶ NUSZKIEWICZ ur. 12.11.1994 r.
- II. ANTONI NUSZKIEWICZ ur. 27.12.1997 r.
- III. BOGNA NUSZKIEWICZ ur. 27.12.1997 r.
- IV. ŁUCJA NUSZKIEWICZ ur. 13.06.2001 r.
- V. PIOTR NUSZKIEWICZ ur. 13.06.2001 r.

152. MIKOŁAJ KAROL¹⁵ ZIOŁKOWSKI herbu Korczak (ELŻBIETA ŚWIĘCICKA¹⁴, MACIEJ¹³ ŚWIĘCICKI, KAZIMIERZ¹², HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURZYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Urodzony 7.05.1976 r., ekonomista, pracuje w sądzie. Związek małżeński zawarł 13.10.2001 r. z Barbarą Klima, ur. 5.06.1976 r., mgr politologii po UKSW, specjalista od zarządzania, pracuje w Banku Światowym.

Córka Mikołaja Święcickiego i Barbary Klima

- I. KLARA¹⁶ Święcicka ur. 21.03. 2005 r.

153. WAWRZYNIEC¹⁵ ŚWIĘCICKI (MARCIN GONTARD¹⁴, MACIEJ¹³, KAZIMIERZ¹², HENRYK¹¹, JAN STANISŁAW¹⁰, MAURZYCY⁹, JAN⁸, GABRIEL⁷, WOJCIECH⁶, HIERONIM⁵, JAKUB⁴, STANISŁAW³, STANISŁAW², MACIEJ¹)

Notes: Ur. 8.01.1971 r., plastyk, konserwator zabytków, grafik komputerowy. Żona Małgorzata Welman, mgr romanistyki, pracuje w redakcji czasopisma.

Dzieci Wawrzyńca Święcickiego i Małgorzaty

Welman:

- I. MARIA KRYSTYNA¹⁶ ŚWIĘCICKA ur. 1994 r.
- II. WOJCIECH GONTARD ŚWIĘCICKI ur. 27.12.1997 r.
- III. TYMON ŚWIĘCICKI ur. 2004 r.

Wanda Święcicka (1922-1995)
kustosz dyplomowany

Wandeczka urodziła się jako córka Henryka i Marii Aleksandry Odrowąż Pieniążek. Była absolwentka Liceum Ogólnokształcącego im. Jana Długosza w Włocławku i Wydziału Filologii Polskiej Uniwersytetu Łódzkiego. Wieloletni kustosz Biblioteki Uniwersyteckiej w Łodzi. Mając dostęp do materiałów heraldycznych tworzyła mozolnie, przez kilka lat kartotekę rodzinną, która była podstawą do powstania genealogii rodu Święcickich, Linii Mazowieckiej, którą uzupełniłem materiałami zaczerpniętymi z Państwowego Archiwum w Poznaniu, dotyczącymi Linii Wielkopolskiej. Wanda zmarła w domu rodzinnym w Zawadzie i została pochowana na cmentarzu parafialnym w Białotarsku.

Dane do drzewa genealogicznego rodu zbierało kilka osób – jeżeli pragniesz wnieść poprawki lub uzupełnienia dat lub innych faktów proszę o kontakt pisemny na adres:

ul. Nektarowa 48
62-002 Złotniki
Michał Jan Święcicki

MAGDALENA WÓJTOWICZ

Wójtowicze – rodzina rozrodzona, przeszło dwa tysiące osób legitymuje się tym nazwiskiem w Polsce, a także występują licznie na Litwie i na Ukrainie – żytomierskie, łuckie.

Nazwisko Wójtowicz w czasie zaborów, jak wiele nazwisk przechodziło pewne zmiany w pisowni tak: Woytowicz – Wojtowicz – Wójtowicz, jedni pieczętowali się Lubiczem, inna gałąź rodu przyjęła herb Odrowąż. Istnieje linia rodu która wywodzi się z osiemnastego wieku ale powiązań z nią autor nie zna, tak więc opieram się jedynie na przekazie rodzinnym:

Pradziad Magdy Józef Wójtowicz (17.02.1887 r. – 01.09.1961 r.) mieszkał z rodzicami w miejscowości Potoczek k / Tarłów w Ziemi Świętokrzyskiej, gdzie nadal mieszka jego rodzina. Szukając pracy wyjechał do Westfalii, gdzie poznał swoją przyszłą żonę Annę z którą wyjechał do Kanady. Do Polski wrócił z całą rodziną w 1939 roku, miał 52 lata, kupił gospodarstwo rolne w Tarnowie Podgórnym k / Poznania i wychowywał swoje dwanaścioro dzieci, w tym cztery córki i ośmiu synów, w tym:

Dziadka Magdy Stanisława Wójtowicza syna Józefa (01.05.1922 r. – 12.04.1974 r.) który wybrał na małżonkę Krystynę Kominek i wychował z nią pięcioro dzieci: Zofię, Andrzeja, Stanisława, Urszulę i Romana Wójtowiczów.

Ojciec Magdy inż. Andrzej Wójtowicz urodzony 02.10.1950 r. w Tarnowie Podgórnym, ukończył w 1980 r. Wydział Chemii na Politechnice Poznańskiej. Prowadzi własne Przedsiębiorstwo Produkcyjne Handlowo – Usługowe „Elektrochemia” (chromowanie techniczne – utwardzanie powierzchni metalowych) w Tarnowie Podgórnym. W dniu 07.08.1976 r. zawarł związek małżeński z Wandą Filipczak urodzoną 04.11.1953 r. w Poznaniu córką Jana, syna Antoniego Filipczaka i Genowefy z Baranowskich, oraz Marianny Kubiak córki Ludwika i Stanisławy z Frąckowiaków. Jan Filipczak dziadek Magdy po kądzieli (23.06.1923 – 27.02.2003) urodzony w Zofiówka k / Łodzi prowadził zakład czyszczenia parkietów i układania mozaik.

Matka Magdy Wanda z Filipczaków Andrzejowa Wójtowicz ukończyła egzaminem magisterskim w 1977 r. Wydział Biologii i Nauk o Ziemi U.A.M. w Poznaniu, w 1988 r. uzyskała tytuł doktora nauk tego wydziału, w 1982 egzaminem inżynierskim ukończyła Wydział Ogrodniczy Akademii Rolniczej w Poznaniu. Jest pracownikiem naukowym Ogrodu Botanicznego w Poznaniu.

Dzieci Andrzeja Wójtowicza i Wandy Filipczak:

I. Magdalena Wójtowicz urodzona 13.06.1977r. w Poznaniu, ukończyła w 1997 r. Liceum Plastyczne, egzaminem magisterskim w 2002 r. Wydział Nauk Społecznych w Poznaniu, oraz podyplomowe studium z prawa pracy. W dniu 17. maja 2000 r. urodziła córkę Nataszę Thiem.

II. Jarosław Wójtowicz urodzony 21.06.1983 r. w Poznaniu. Ukończył Liceum Ogólnokształcące im Władysława Łokietka w Poznaniu i jest

wspólnikiem ojca

Pod słonecznym niebem Chorwacji, a może już wcześniej na zaśnieżonych szczytach Słowacji dojrzywała myśl ich wspólnego przejścia przez życie. Michał Jan Święcicki poprosił Magdalенę Wójtowicz o rękę 1. styczeń 2007 r. o czym w tym samym dniu narzeczeni powiadomili swoich rodziców.

Ślubu Młodej Parze udzielił O. dr Jan Wojciech Góra O P w kościele Zakonu Dominikanów w Poznaniu w dniu 29. wrzesień 2007 roku. W uroczystościach ślubu brała czynny udział córka Magdy Natasza Thiem.

Magdalena z Wójtowiczów Świąćicka

Magda i Michał Świąćicy i ich rezydencja w Złotnikach.

Dwu dniowe przyjęcie weselne zostało zorganizowane w Dworze Popowa Starego k / Śmigła.

W Dworze Popowa Starego hulanki i swawole trwały do białego ranka. Od prawej stoją: Andrzej i Wanda Wójtowicz, Natasza Thiem, oraz Hanka, Andrzej, Magdalena i Michał Świąćicy.

W dniu 09-06-2009 przyszedł na świat w Poznaniu Wojciech Michał Świącicki syn Michała i Magdy. Mój ukochany wnuk.

Źródło: „Złota Księga
Szlachty Polskiej”
Teodor Żychliński
Rocznik VI 1894 r.

13. Linia litewska Jastrzębiec Świącickich

Świąciccy pojawili się przy końcu XVI wieku na Litwie i należą zapewne do gałęzi po Mikołaju (zob. wyż.), osiadłej w Łomżyńskim, mającej zatem bliższe stosunki z Litwą.

Adam ze Świącic Świącicki (I pok.), żyjący około r. 1600 w Mścislawskim, pozostawił dwóch synów: Pawła Stanisława i Wojciecha.

Paweł Stanisław Świącicki (II pok.) poślubił Apolonię Mężyńską herbu Kościeszka, z którą spłodził dwie córki: Illiniczową i Filemoniczową, oraz czterech synów: 1) Jana, o którym niżej, 2) Stanisława, podstarościego mścislawskiego, po którym córka Konstancja Horbacka z Horobarki w Mścislawskim; 3) Andrzeja, łowczego mścislawskiego, którego syn Wiktor (IV pok.), także łowczy mścislawski, podpisany na elekcji króla Augusta I w r. 1697, pozostawił czterech synów (V pok.): Aleksandra, X. Rafała, kanonika smoleńskiego, zmarłego w bardzo późnym wieku w r. 1800 w Rafałowie; Gabryela Stanisława, rotmistrza mścislawskiego 1747 roku, bezdzietnego z Antoniną Kiełczewską herbu Habdank, wojszczanką rzeczycką, który około 1740 roku po śmierci Kazimierza Illinicza otrzymał przywilej na dzierżawę hrybowską w Mścislawskim; wreszcie Waleryana, porucznika wojsk litewskich, po którym wdowa umarła w roku 1763 a syn Jan (VI pok.), zszedł bezpotomnie z tego świata. 4) Baltazar, o którym dalszych wiadomości nie posiadamy.

Jan Świącicki (III pok.), strażnik mścislawski, wszedł w związki małżeńskie z Anną Poniatowską herbu Ciołek, córką Jana, miecznika mścislawskiego, i Lukrecyi z Woynów Jasienieckich (zob. Roczn. IV str. 147 – 148). Z niej córka Regina za Leonem Łopacińskim herbu Lubicz, miecznikiem mścislawskim, zmarłym 14 października 1702 r. w Łopacinie; oraz pięciu synów: 1) Wawrzyniec, podpisany 1697 r. na elekcji Augusta II, ster.; 2) Łukasz, łowczy mścislawski, zostawił dwóch synów: Antoniego i Joachima (V pok.). Po tym drugim synowie Stanisław i Karol (VI pok.). Po Karolu wreszcie trzech synów: Marceli, Aleksander i Aleksy, których dalsze losy nieznanne. 3. Jakób poprowadził dalej tę odnogę: 4) Szymon Michał miał tylko dwie córki; Anne Dobrosielską i Felicyanę Tołpychynę. 5) Władysław wreszcie zginął na polu bitwy.

Jakub Świącicki (IV pok.), strażnik mścislawski, podpisał elekcją króla Augusta II w roku 1697. Pozostawił czterech synów: Pawła i Jana, bezpotomnych; Franciszka, założyciela linii *niestawickiej* (o którym niżej) i Karola Kazimierza, którego potomstwo wygasło w pierwszej połowie bieżącego stulecia.

Karol Kazimierz Świąćicki (V pok.), starosta chochłowski (?) i mitucki (?), miał z Rudzkiewiczówny dziewięciu synów: Aleksandra, Jakóba, Leona, Michała, Ignacego, Stanisława, Karola (zob. niżej), Jana i Barnabę. Z tych był Ignacy w roku surrogatorem mińskim, oboźnym, koniuszym, wreszcie sędzią ziemskim mińskim po swym bracie Karolu.

Karol Świąćicki (VI pok.), dziedzic Iwanowszczyzny, był w roku 1761 deputatem mściśławskim, wreszcie od roku 1772 do 1780 sędzią ziemskim mińskim. Syn jego:

Michał Świąćicki (VII pok.), pozostawił:

Fabiana (VIII pok.), który w roku 1817 był asesorem sądów niższych i umarł bezpotomnie.

Linia Niestawiska

Franciszek ze Świąćic Świąćicki (V pok.), syn Jakóba, był około roku 1774 rotmistrzem mściśławskim i starostą janiskim. Nabył dobra Niestaniszek od Hayków. Ożeniony z Konstancją Kopciówną herbu Kroje, skarbnikówną brasławską, pozostawił z niej dwóch synów: Mikołaja i Jana. Umarł w roku 1800. Z synów jego, Jan, pojął za żonę Eleonorę Kontrymównę, z której spłodził syna Adolfa Świąćickiego (VII pok.), prezydenta zawilejskiego, bezpotomnego z Konstancją Późniakówną herbu własnego, podkomorzanką oszmiańską, urodzoną z Dąbrowskiej.

Mikołaj Świąćicki (VI pok.), urodzony w roku 1756 w Leopolu, był szambelanem króla Stanisława Augusta i sędzią ziemskim zawilejskim, oraz dziedzicem Niestawiszek. Poślubił Annę Żabiankę herbu Kościeszka, córkę Hieronima, starosty koszańskiego, i Heleny Chomińskiej herbu Poraj (zob. Roczn. IV, str. 423). Z niej synowie: Jan, Antoni, ster. i córka Helena, niezamężna.

Jan Świąćicki (VII pok.), porucznik wojsk litewskich, dziedzic Niestawiszek, wszedł w związki małżeńskie z Maryą Korsakówną, córką Jana, podwojewodzkiego połockiego i Róży z Mikoszków. Z niej córka Róża za Antonim Kulwińskim herbu Bończa z odmianą, z którym miała córkę Maryą za Franciszkiem Jachimowiczem, i dwóch synów: Michała, żonatego z Kamilią Sielankówną i Bronisława Kulwińskiego, dziedzica Wojdaciszek – oraz trzech synów: Napoleon Józef, Hipolit, bezżenny i Julian, który w roku 1841 poległ na Kaukazie.

Napoleon Józef Świąćicki (VIII pok.), urodzony 10 sierpnia 1812 roku, dziedzic Niestawiszek, porucznik wojsk rosyjskich, zmarły bezpotomnie dnia 4 lutego 1866 roku w Terezyanowie, pogrzebany w Brodziniczach, ostatni po mieczu potomek odnogi litewskiej, poślubił dnia 22 kwietnia 1835 roku w Drujce Izabellę Łopacińską herbu Lubicz, córkę Tomasza, wicemarszałka szlachty powiatu dziśnieńskiego i Teresy z Rudnickich herbu Lis, wnuczkę zaś Jana Nikodema Łopacińskiego, starosty grodowego mściśławskiego i Heleny księżniczki Ogińskiej (zob. Roczn. IV, str. 157).

Prócz powyższych występują jeszcze luźno, bez powiązania genealogicznego, następujący członkowie Domu Jastrzębców ze Świąćic Świąćickich na Litwie.

I tak X. Grzegorz Święcicki, archidyakon wileński, poseł od króla Zygmunta III do Klemensa VIII Papieża po chorągiew Ś. Kazimierza 1604 r. Umarł w r. 1617, pochowany z nagrobkiem w Wilnie (*Nies.*).

Petronella Święcicka była za Michałem Wincentym Wołłowiczem, pisarzem skarbowym litewskim; Eufrozyna Święcicka za Janem Ciołkiem Poniatowskim; Justyna Święcicka za Antonim Łopacińskim, łowczycem upitskim 1803 r.; Izabella za Józefem Maleckim.

Jeden z Święcickich był prezydentem powiatu borysowskiego i miał za żonę Felicjanę Szczytównę. Jan Święcicki żył w Mohilewskim w r.1782; Wincenty był w r. 1800 chorążym borysowskim itd.

Linia Litewska – Kanadyjska Jastrzębiec Święcickich Herold Yorku z wizytą w Polsce

Źródło: Biuletyn Polskiego Towarzystwa Heraldycznego Warszawa grudzień 1991

W dniach 27 V – 3 VI 1991 r. przebywał w Polsce dr Conrad Swan, York Herold of Mars, wysoki urzędnik londyńskiego College of Arms, najstarszej działającej instytucji heraldycznej nadającej herby i tytuły szlacheckie w imieniu Królowej Angielskiej oraz dokumentującej je w swoich rejestrach.

Dr Swan pochodzi z osiadłej na Litwie gałęzi Święcickich herbu Jastrzębiec, której najwcześniejszym znanym przodkiem był Józef Święcicki, w 1775 r. właściciel Gineli w powiecie lidzkim. Jego syn Andrzej Ignacy, właściciel Noniszek w 1811 r. został wylegitymowany ze szlachectwa i wpisany do ksiąg szlachty guberni wileńskiej. Po śmierci Juliusza Konstantego, jego żona Izabela z Biesiekierskich wyemigrowała z dziećmi do Kanady dając początek kanadyjskiej linii Święcickich, której kilku przedstawicieli przyjęło nazwisko Swan.

Celem wizyty dra Conrada Swana w Polsce było poznanie kraju jego przodków oraz zebranie materiałów do odczytu na temat heraldyki polskiej, który wygłosił jesienią tego roku w Society of Antiquaries. Dr Swan spędził kilka dni w Warszawie poznając zabytki i muzea stolicy. W Ośrodku Studiów Anglistycznych Uniwersytetu Warszawskiego dr Swan wygłosił odczyt na temat heraldyki szekspirowskiej, ilustrowany przezręczkami. Z angielskim gościem parokrotnie spotkał się prezes PTHer., który zajął się stroną organizacyjną jego wizyty w Polsce. Członkowie Zarządu byli też obecni na odczycie. W celach poznawczych dr Swan udał się też do Krakowa i Poznania, gdzie był podejmowany przez prezesa Towarzystwa Genealogiczno-Heraldycznego Rafała Prinke (dr Swan jest członkiem honorowym tego Towarzystwa). W podróży do polski dr Conradowi Swanowi towarzyszył syn Andrew Swan-Święcicki.

Herold Yorku wywiózł bardzo dobre wrażenie z Polski, urzeczony bogactwem i różnorodnością polskiej kultury, głęboko zainteresowany również problemami polskiej heraldyki.

Mamy nadzieję, że nawiązany kontakt PTHer. z „polskim” heroldem w College of Arms zostanie utrzymany i będziemy mieli jeszcze okazję gościć dra Swana w naszym Towarzystwie. Tymbardziej, że dr Swan wyraził gotowość wstąpienia do Polskiego Towarzystwa Heraldycznego i dnia 9 IX 1991 r. został przyjęty w poczet jego członków. Jednocześnie dr Swan zadeklarował i uiścił składkę dożywotnią (*life-membership*) w wysokości 255 Gwineii (GBP).

Źródło: „Wolny obserwator”
Autor publikacji
Kazimierz Brodawka - Świącicki

14. Linia sandomierską – gałąź opoczyńską Jastrzębiec Świącickich

Wiadomościami zawartymi w publikacji przez Kazimierza Brodawka – Świącickiego w miejscowej gazecie „Wolny obserwator” i uzupełnieniami poznanymi dzięki Bartoszowi Paprockiemu przekazuję:

„Świącicy w Sędomierskiej ziemi, piszą się z Przepierowa k / Klimontowa są pochodzenia z Świącic i Krępy z ziemi mazowieckiej. Świącicy związani z Opoczmem pieczętowali się herbem odmiana Jastrzębca – klejnot herbu przedstawia srebrnego jastrzębia. Jeden z najstarszych zachowanych wizerunków herbu Jastrzębiec znajduje się w kościele w Opocznie. Byli fundatorami i dobroczyńcami klasztoru kwestarskiego zakonu O.O. Bernardynów Wielka Wola w Paradyżu. Na zachowanych w kościele portretach znajdujących się w Paradyżu, są przedstawieni Jacek Świącicki starosta Ciężkowic, Andrzej Świącicki kasztelan Połańca od 1774 – 80 r. i jego żona Domicella z Skórkowic Świącicka – są to fundatorzy tego kościoła (XVIII w.). W 1786 r. kościołowi na cmentarzu w Żarnowie pod wezwaniem św. Otoli Konstancja z Świącickich żona Jacka Mireckiego podczaszego braclawskiego – zapisała 1000 zł. W końcu XVIII w. i schyłku I Rzeczypospolitej, Józef Świącicki nosił tytuł podstolego opoczyńskiego. Jak notuje ks. J. Wiśniewski w swojej książce p.t.: „Dekanat Opoczyński” z 1913 r. w kościele w Paradyżu przed obrazem Zbawiciela w 1824 r. władzę w nogach odzyskał przybyły o kulach Jan Kanty Świącicki, kilkunastoletni młodzieniec – syn dziedzica z powiatu radomskiego. Na pamiątkę tego w kościele koło ołtarza kule powieszono.

Miejscem urodzenia z ziemią opoczyńską jest też związany ostatni dowódca „Czwartaków” w 1831 r. Józef Gabriel Michał Świącicki, który urodził się 18.03.1799 roku w Dłużniewicach koło Opoczna, jako trzeci syn Jana Kantego Franciszka Borgiasza Świącickiego herbu Jastrzębiec, właściciela dóbr ziemskich Żakowice k/ Radomia.

Józef G.M. Świącicki został przeznaczony do nauk prawniczych, które odbywał w Radomiu w latach 1808 – 1815 r. W 1815 r. jako ochotnik w stopniu podoficerskim wstąpił do 3 Pułku Piechoty Liniowej w Radomiu, po jego dyslokacji z Końskich. Jako wyróżniający się żołnierz został delegowany do Szkoły Podchorążych Piechoty w Warszawie, którą ukończył w stopniu p. porucznika. Otrzymał przydział do

4 p.p.l. w Warszawie, gdzie pełnił funkcję instruktora musztry i fechtunku. Swoim mistrzostwem w ćwiczeniach bronią zdobył uznanie zwierzchników i Wielkiego Księcia Konstantego naczelnego wodza W.P. w latach 1815 – 30. Został delegowany do nauki musztry w wybranych pułkach carewicza Michała. W 1821 r. J. Świącicki awansuje na porucznika „Czwartaków” (4 p.p.l.). W 1826 r. zawiera związek małżeński z Marianną Eleonorą Kaczorowską. W 1827 r. zostaje odznaczony orderem św. Stanisława IV klasy. Jesienią 1830 r. W. Ks. Konstanty wystawił wniosek na nominację por. J. Świącickiego na kapitana Pułku Grenadierów Gwardii.

W noc 29/30 listopada 1830 r. porucznik Józef Świącicki wraz ze swoimi żołnierzami wziął udział w walce powstańczej. Następnie walczył w bitwach pod Dobrem, Wawrem, Olszynką Grochowską, Dębem Wielkim i w 1831 r. w obronie Warszawy. W lutym 1831 r. został awansowany na kapitana, a w marcu 1831 r. został odznaczony Złotym Krzyżem Virtuti Militari. W czerwcu 1831 r. uzyskał awans na majora, a 16 września odznaczenie Kawalerskim Krzyżem V.M. Po kapitulacji Warszawy, udał się z pułkiem na emigrację przekraczając granice Prus. W Warszawie pozostawił żonę i synów: Waleriana Jana Kantego i Władysława Romana. W Prusach 13 listopada 1831 r. w stopniu podpułkownika zostaje ostatnim dowódcą 4. Pułku Piechoty Liniowej. Za odmowę powrotu pod rządy caratu, został poddany pruskim szykanom.

Za czynny udział w powstaniu 1830/31 został przez cara Mikołaja I wyłączony z amnestii. Z Prus wyemigrował do Francji, a w latach 1834-37 przebywał w Anglii. W 1846 r. J. Świącicki zamieszkał w Paryżu. Pod naciskiem władz carskich – grożących odebraniem synów matce i wywozem ich do Rosji – Marianna Świącicka wyrokiem Konsystorza Archidiecezji Warszawskiej w 1847 r. uzyskała unieważnienie małżeństwa. Józef Świącicki w stopniu pułkownika pełnił funkcje szefa sztabu generała Macieja Rybińskiego. W latach 1846 – 66 żyje z ubożego żołdu zamieszkując na poddaszach kamienic. Będąc schorowany w 1866 r. zamieszkał w przytułku św. Kazimierza w Paryżu gdzie też umiera 24.12.1868 r. Został pochowany w zbiorowej mogile polskich emigrantów na paryskim cmentarzu Montmartre. Pozostawił po sobie spisany w 1856 r. testament i pamiętnik wydany przez PiW w 1928 r. pt. „Los polskiego żołnierza – patrioty”.

W powstaniu 1863 r. w oddziale Jana Rudowskiego służył i walczył Bronisław lub Stanisław Świącicki, który poległ w bitwie pod Rusinowem 9 czerwca 1863 r.

Niesiecki wymienia Felicyana „Krepcza” Świącickiego, sędziego grodzkiego piotrkowskiego, deputata na Trybunał koronny 1738 r.

Według *Krasickiego*: X. Ignacy Świącicki, kantor katedralny chełmski; Maciej, wojski sieradzki; Wojciech. podstarości grodzki radomski; Józef, podstoli opoczyński itd.

-----

15. Jastrzębiec Święciccy znani i mniej znani

Czas płynie wartko – jednych uwieczniono w różnych dokumentach, drugich po prostu zapomniano, a jeszcze inni pozostali w naszych sercach – są nam bliscy:

1. **Maciej¹ Jastrzębiec z Święcic** urodzony około 1460 r. Podpisał jako podsędek warszawski w 1525 r. dekret mazowiecki przeciw heretykom. Jego syn Stanisław Jastrzębiec z Święcic ożeniony z Zofią Krasieńską herbu Ślepowron córką Andrzeja i Aleksandry Dzierzgowskiej herbu Jastrzębiec, ciotki prymasa Mikołaja Dzierzgowskiego, a ich syn Stanisław II Święcicki z Święcic ożeniony z Anną Wilkanowską herbu Lis kasztelanką płocką, córką Adama i Jadwigi Sobockiej herbu Oliwa; mieli liczne potomstwo.
2. **Jędrzej⁵ Święcicki z Święcic Wielkich** syn Jakuba, wnuk Stanisława II. Dokładnie wykształcony w gospodarowaniu, prawie i sprawach publicznych w szkołach jezuickich, Wszechnicy Krakowskiej, oraz na dworach biskupów płockich Andrzeja Noskowskiego i Wojciecha Baranowskiego. Dysponował olbrzymim majątkiem ziemskim. Pełnił urzędy notariusza czyli pisarza ziemskiego nurskiego i grodzkiego w Ostrowi (Ostrów Mazowiecki). Dwukrotnie deputowany do Trybunału Koronnego w Piotrkowie w 1607 i 1609 r. Jego syn Zygmunt zrodzony z Małgorzaty Ciołkówny herbu Ciołek wydał jego dzieło „Topografia albo opis Mazowsza”. Uczony z Wielkich Święcic zmarł w 1631 r.
3. **Hieronim⁵ Święcicki herbu Jastrzębiec** urodzony w Święcicach Wielkich syn Jakuba i Barbary Noskowskiej przeniósł się do Wielkopolski gdzie ożenił się z Jadwigą Zakrzewską córką Piotra herbu Pomian. Dziedzic miasta Janowca i Mrozowa k/ Nakła, oraz Zakójcza i Kopaszyna, a także części ziem w Dublicach. Zmarł 13.02.1631 r., a jego żona 15.09.1646 r. co zanotowano w Księdze Zmarłych Klasztoru Cystersów w Wągrowcu, którego byli dobrodziejami.

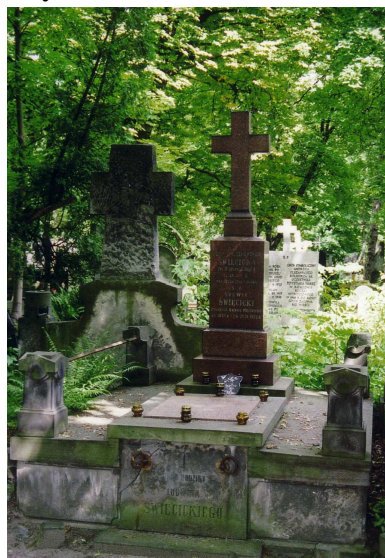
4. **Stanisław⁷ Jacek Świącicki** urodzony w 1630 r. w Świącicach Wielkich, syn Jakuba i Katarzyny Wąsowskiej herbu Łada córki Katarzyny Duninówny – Goławińskiej herbu Łabędź. Na biskupa spigaceńskiego powołał go Aleksander Sapiecha biskup żmudzki. Pełnił wiele funkcji kościoła. Biskup chełmski, Opat lubiński, senator zasiadający w Trybunale Koronnym jako wiceprzewodniczący. Trzykrotnie wybrany deputatem czyli komisarzem na Trybunał Skarbowy 1678, 1685 i 1690 r. Zmarł w Krasnymstawie 1696 r.
5. **Mikołaj Stanisław⁷ Świącicki** syn Abrahama i Anny Krzyżanowskiej, biskup poznański, senator, „z młodszych lat rycersko traktował”, zdecydowany przeciwnik polityczny Augusta II Sasa doprowadza z stronnictwem Konfederacja Wielkopolska do ogłoszenia bezkrólewia i przeprowadza elekcję Stanisława Leszczyńskiego na Króla Polski i Wielkiego Księcia Litewskiego w dniu 12.11.1704 r. W katedrze warszawskiej Król Stanisław I przyjął błogosławieństwo i koronę z rąk biskupa poznańskiego Mikołaja Świącickiego pod nieobecność chorego prymasa Michała Radziejowskiego. Biskup został osadzony przez Sasa w twierdzy Budziszynskiej. Zmarł w 1709 r. „Rzecz dziwna, że osobistość tak wybitna i tak wysokie zajmująca w hierarchii i w Rzeczypospolitej stanowisko, znikła nagle, a żaden z historyków szczegółowo jej nie zbadał i w właściwym świetle potomności podał”, pisał heraldyk Teodor Żychliński.
6. **Maryanna⁷ Świącicka** wnuczka Hieronima, córka Jana i Zofii Chociszewskiej herbu Junosza. Znane perypetie małżeńskie z Zawadzkiem zakończone rozwodem, zamachem na jej życie, oraz szczęśliwe małżeństwo z Andrzejem Karolem Grudzińskim herbu Grzymała wojewodą poznańskim przekazałem wcześniej. Do historii Maryanna przeszła jako „matrona wielkiej pobożności”. Jej fundacji to kaplica i ołtarz Matki Bożej w Cudy Wielmożnej patronki poznaniaków w kościele Franciszkanów pod wezwaniem św. Antoniego z Padwy na Wzgórzu Przemysława a także i Różaniec w Kórniku.
7. **Wojciech⁷ Świącicki** syn Jana, wnuk Hieronima, założyciel Linii Młodszej Kasztelańskiej – Wielkopolskiej. 7.11.1705 r. mianowany kasztelanem santockim, w 1732 r. zrezygnował z tej senatorskiej godności. Starał się o zwolnienie z Twierdzy Budziszynskiej biskupa poznańskiego Mikołaja Świącickiego, którego odwiedził w 1704 r. Ożeniony z Katarzyną Wilkońską herbu Odrowąż, miał pięcioro dzieci. Jego córka Wiktoria drugie małżeństwo zawarła z Wojciechem Bnińskim herbu Łozdia z Bnina z którym są protoplastami linii samostrzelskiej Bnińskich.
8. **Michał⁸ Świącicki** syn Wojciecha, starosta korytnicki, zmarł 1743 r. Jego druga żona Eufrozyna Stepkowska herbu Suche Komnaty wnuczka kasztelana braclawickiego, córka Aleksandra i Aleksandry Żaboklickiej herbu Gozdawa. Eufrozyna była stryjeczną siostrą kasztelana żarnowieckiego Jakuba Stepkowskiego (1737 – 1764) ojca Józefa wojewody kijowskiego ożenionego z Tarkowską herbu Klamry kasztelanką brześciańską. Synem Michała i Eufrozyny z Stepkowskich był Franciszek Świącicki generał adjutant JKM-ci pan na Książynie w Szamotulskim.

9. **Jan⁸ Świącicki** syn Gabriela dziedzica dóbr Bala, Więcane i Wólki w Ziemi Dobrzyńskiej. Jego syn **Maurycy⁹ Świącicki** posesor Niewieścina (1763 –1832) ożeniony z Antoniną Kalkstein – Osłowską herbu Kalkstejn – Kos odmiana, następnie z Tyszkiewicz herbu Leliwa. Syn Maurycego i Antoniny to Jan Stanisław¹⁰ Świącicki dziedzic majątku Słone/Kuczyna potem Nowej Wsi k/ Lipna.
10. **Jan Stanisław¹⁰ Świącicki** syn Maurycego z Niewieścina urodzony w Mrowisku w powiecie kwidzyńskim, zmarł 8.10.1891 r. w Nowej Wsi k/Lipna i pochowany w Chrostkowie. Trzykrotnie stawał na ślubnym kobiercu: z Wiktorią Trzcina, Paulą Suską i Eleonorą Nelską z którą miał syna **Henryka I Świącickiego** ojca Tadeusza założyciela gałęzi osięcińskiej, Adolfa – który za wystąpienie zbrojne (zob. poz. 12) został karnie wcielony do armii rosyjskiej, Jana – sędziego w Płocku i Ludwika dyrektora P.K.K.Pożyczkowej w Łodzi – ojca Innocentego. Posesor wsi Kuczyna k/Brześcia Kujawskiego, właściciel wsi Słone k/Wieńca, potem Nowej Wsi, miał jedenasto dzieci.
11. **Adolf¹¹ Świącicki syn Jana Stanisława** wnuk Maurycego. Urodzony 14.03.1845 r. w Słone. Uczeń Gimnazjum Gubernialnego w Płocku, 20 stycznia 1862 r. wyruszył na czele oddziału złożonego z 12 uczniów gimnazjum, którymi dowodził, na spotkanie partii „dzieci warszawskich”. Grupa ta w okolicach Ciołkowa k/Radzanowa ostrzelała kozaków płk. Koźlaninowa. Wszyscy członkowie grupy zostali aresztowani i skazani na śmierć. Później wyroki złagodniono. Sam Świącicki został karnie wcielony do armii rosyjskiej. Po wyjściu z wojska kończy studia techniczne, jako inżynier prowadził własną fabrykę produkującą maszyny rolnicze w Białymstoku. Jego związków rodzinnych nie znam. Zmarł w Nowej Wsi w 1880r.
12. **Henryk¹¹ I Świącicki syn Jana Stanisława** wnuk Maurycego, urodzony w Słone 31.01.1839, zmarły w Nowej Wsi 31.08.1932 r. Pochowany w Chrostkowie k/Lipna. Ożeniony z Anielą Skarbek – Tłuchowską herbu Cholewa, córką Tadeusza Tłuchowskiego z Tłuchowa, dziedzica – Lelice gm. Gozdowo Płockie, z którą miał dziewięć dzieci. Henryk to prapradziadek Henryka Jana IV z Baborówka i Michała Jana syna Andrzeja.
13. **Jan¹¹ Świącicki syn Jana Stanisława** wnuk Maurycego. Urodzony w Nowej Wsi k/Lipna 14 lutego 1848 r. Nauki początkowe pobierał w Lipnie. Po ukończeniu Gimnazjum Gubernialnego studiował prawo na Uniwersytecie w Warszawie. Powrócił do Płocka, gdzie rozpoczął aplikację sądową. Ponieważ nie mógł pogodzić się z rusyfikacją sądownictwa, porzucił pracę i przeniósł się do Warszawy. W l. 1873 –1879 redagował „Gazetę Rolniczą”. W tym czasie wydał dwie prace z dziedziny prawa: „O własności ziemskiej” (1875) i „O dzierżawach pod względem ekonomicznym i prawnym” (1876). Ok. 1880 podjął działalność gospodarczą, która przysporzyła mu wiele trudności finansowych. W 1881 powrócił do Płocka, gdzie utworzył kancelarię adwokacką. Jednocześnie rozpoczął intensywną działalność społeczną. Był jednym

z założycieli Płockiego Towarzystwa Wzajemnego Kredytu, długoletnim jego dyrektorem i w końcu prezesem. Od 1912 wchodził również w skład Komitetu Nadzorczego Towarzystwa Kredytowego miasta Płocka. W latach 1911 –1913 był pełnomocnikiem Towarzystwa. W 1900 wraz z Józefem Brudnickim, dr Janem Chmielińskim, Antonim Wunderlichem i in. doprowadził do powstania w Płocku Towarzystwa Muzycznego. Współ z Adamem Grabowskim współpracował przy wydawaniu „Ech Płockich i Włocławskich”. Po upadku pisma, wraz z Aleksandrem Macieszą i Wacławem Kryńskim doprowadził do powstania „Głosu Płockiego”, w którym w latach 1908 –1909 był redaktorem odpowiedzialnym. Wchodził w skład komitetu redakcyjnego. Sam wiele w nim publikował, głównie z dziedziny oświaty i wychowania. Wielkie zasługi położył na polu organizacji szkolnictwa polskiego w Płocku. Odgrywał czołową rolę w kole płockim PMS oraz stał na czele Zarządu Towarzystwa Szkoły Średniej w Płocku, organizacji która zapewniała bazę materialną pod budowę budynku dla potrzeb Gimnazjum Polskiego w Płocku. Stał również na czele Rady Opiekuńczej Gimnazjum Polskiego, przemianowanego w 1918 na Gimnazjum im. Króla Władysława Jagiełły. Doprowadził też do upaństwowienia tej szkoły w 1919. W 1917 został wybrany do Rady Miejskiej w Płocku jako jej wiceprzewodniczący. Niebawem zrezygnował z funkcji, w związku z powierzeniem mu organizacji polskiego sądownictwa w Płocku. 19 IX tego roku został Prezesem Sądu Okręgowego w Płocku. Stanowisko to opuścił na własną prośbę 15 V 1923, z uwagi na ciężką chorobę. Żywo interesował się sportem. Przez wiele lat stał na czele Sądu Polubownego w Płockim Towarzystwie Wioślarskim, a w l. 1895 –1896 był wiceprezesem Zarządu Towarzystwa. Politycznie mocno był związany z Narodową Demokracją. Zm. 30.VI.1923 r. Pochowany został na cmentarzu kat. w Płocku. Żonaty był z Marią z Zarębskich herbu Zaręba, z którą miał pięcioro dzieci. Jego synowie to Zygmunt i Teofil –właściciele „Cynkowni Warszawskiej” na Pradze.

14. **Ludwik¹¹ Święicki syn Jana Stanisława** i Eleonory Nelskiej właściciele majątku Nowa Wieś k/Lipna. Urodził się 11.12.1854 r. Ukończył Drugie Gimnazjum Filozoficzne w Warszawie, przez rok studiował na U.W., a studia handlowe ukończył 1.02.1875 r. w Berlinie. Biegłe posługiwał się językami: rosyjskim, niemieckim i francuskim. Drogę zawodową rozpoczyna w Domu Handlu Bankowego-Poznański w Warszawie i Petersburgu, następnie jako buchalter w Warszawskiej Fabryce Machin, Narzędzi Rolniczych i Odlewów. Potem pracuje w spółce Wyczalkowski, Hornowski, i Święicki w Warszawie z stratą kapitału. Współpracuje również z bratem inż. Adolfem Święickim aż do jego śmierci w 1880 r. Potem w Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej Przemysłowców Warszawskich w latach 1881 –1912 gdzie przez 16 lat był dyrektorem oddziału w Łodzi. Kolejne lata spędza w swoim majątku Otrębusy. Pracuje społecznie w Warszawskim Towarzystwie Dobroczynnym jako prezes do maja 1915 r. Po utracie majątku w czasie wojny od sierpnia

1917 r. organizuje Wydział Inwentaryzacji Majątku Skarbowego i pracuje jako dyrektor biura Departamentu Skarbu. W łódzkim oddziale Wydziału Ministerstwa Przemysłu i Handlu był członkiem komisji kredytów ulgowych, był także członkiem komisji Intendentury Łódzkiej Ministerstwa Spraw Wojskowych.

Z pierwszego małżeństwa z Zofią Boczkowską miał synów Edwarda Chwalimira 1884 – 1939 r. i Witolda Maurycego 1889 – 1965 r. – oboje spoczywają na Powązkach. Z drugiego małżeństwa z Wacławą Strupczewską syn Innocenty Ludwik ur. 17.06.1921 r., mgr prawa, ekonomista, aktualny senior naszego rodu, ożeniony z mgr ekonomii, córką Wilhelma, narodowości niemieckiej - Adą Zofią Kuehn.

15. **Wiktor I¹⁰ Święcicki syn Michała** ożeniony z Rozalią Janiszewską herbu Topór. Dziedzic dóbr Szczepankowa w Szamotulskim, miał dwóch synów Feliksa dziedzica Gorzewa w Wągrowieckim, ożenionego z Ludwiką Kierską herbu Jastrzębiec z którą miał dwóch synów **Wiktora II** i Władysława oraz córki Irenę Skąpską i Marię. Wiktor II miał synów Wiktora III i Henryka. **Wiktor III** doktora nauk rolniczych pracownika A.R. Poznaniu. Jej syn Wojciech, również pracownik naukowy zakładów rolnych, nasiennych. Natomiast drugi syn Wiktora I – Władysław to dziedzic Grodowic k/Rakoniewic, miał żonę Józefę Kościelską z Śmiłowa herbu Ogończyk, córkę Jana Nepomucena i Kornelii Żerońskiej herbu Abdank.

16. **Heliodor Święcicki (1854 – 1923 r.)** Rektor i założyciel Uniwersytetu Poznańskiego. Jego monografię przekazano w opracowanym biogramie, natomiast w tym rozdziale podaję jego wywód rodzinny: **Mikołaj z Święcic Święcicki** i jego żona Zofia Skórzewska herbu Drogosław, córka Gabriela i Marianny z Koszutskich, założyciele Linii starszej kwitnącej – wielkopolskiej mieli córkę Zofię za Andrzejem Bielickim herbu Roch, oraz dwóch synów Adama Franciszka i Antoniego, który przeniósł się na Ruś, którego syn Andrzej był kasztelanem połanieckim od 1780 r. **Adam Franciszek** prapradziad Heliodora, dziedzic Wilkowa i Siekowa, ożeniony z Agnieszką Żerońską herbu Habdank, która powiła mu czterech synów: Jana, generała majora wojsk koronnych, Michała dziedzica Siekowa i dzierzawce Zembowa, ojca Wiktora dziedzica Szczepankowa, **Antoniego Święcickiego** pradziadka Heliodora i Kajetana Dominika starostę korabiewskiego i rogozińskiego. **Pradziad Antoni** współdziedzic Wikowa i Siekowa miał za żonę Brygittę Borzestowską herbu Lubicz, z niej syn jedynek dziadek Heliodora Ignacy.

Ignacy Święcicki dziedzic dóbr Gorzyczek, Oczkowic i Góreczek w powiecie krobkim ożeniony z Aleksandrą Braunek herbu własnego, w przyływie melancholii odebrał sobie życie w Oczkowicach. Z Aleksandrą miał córkę Albertynę Bronikowską, Antoniego dziedzica Wierzbna, **Tadeusza Święcickiego** lekarza medycyny, ojca **Heliodora** i Władysława – dziedzica Mościejewa, ojca Stanisława Władysława, dziadka z linii wielkopolskiej Michała Jana Święcickiego.

17. **Tadeusz**¹² **Święcicki** syn Henryka, wnuk Jana Stanisława z Nowej Wsi. Urodzony 26.10.1866 r. jako syn Henryka i Anieli Skarbak – Tłuchowskiej herbu Cholewa córki Tadeusza Tłuchowskiego z Tłuchowa dziedzica Lelice - gm. Gozdowo Płockie. Wieloletni plenipotent Fundacji Karoliny i Fryderyka Hrabów Skarbków w Osiecinach. Tadeusz pojął za żonę Jadwigę Franciszkę Gockowską herbu Prawdzic córkę Tadeusza Goćkowskiego z Maliszewa k/Lipna i Wandy Weber herbu Szampach baronównę von Rittersdorf wnuczki Józefa majora wojsk Cesarsko-Austriackich i Anny Rudzkiej herbu Prawdzic z krakowskiego. Zmarł 17.10.1926 r., został pochowany w Osiecinach. Pradziadkowie z linii mazowieckiej Michała Jana wychowali trzy córki i siedmiu synów w głębokim patriotyzmie. Ich biografie przekazano w rozdziale 12.

Z opowieści Hanki z Kolaszyńskich Henrykowej z Zawady:

Jadwiga jako matka żegnała krzyżem niejednokrotnie swych synów wyruszających na wojnę. Pierworodny Tadeusz zginął już w 1914 r. w czasie działań pierwszej wojny światowej, gdy żegnała ochotników w 1918 r. udających się na front wschodni w okolice Lwowa: Henryka, Czesława, Stefana i 17 – letniego wówczas Jana, zobowiązała trzech starszych synów do pilnowania młodego Janka. W szwadronie Kawalerii wracającym któreś nocy z dalekiego rozpoznania, nad ranem, stwierdzono brak jednego kawalerzysty. Trójka braci popędziła bez słowa z powrotem i znalazła nie bez trudu Janka ukrytego w chaszczach ratującego chorego konia. Wrócili cali i zdrowi do oddziału i do domu, a po kilku latach Jan ukończył studia weterynaryjne w polskim Lwowie.

18. **Stanisław**¹² **Święcicki** syn Henryka, wnuk Jana Stanisława z Nowej Wsi. Urodzony 2.10.1868 r. w Nowej Wsi. Ożeniony z Jadwigą Wolską herbu Belina, z którą miał dwóch synów: **Włodzimierza**, którego córka wyszła za Edwarda Krajewskiego pracownika handlu zagranicznego i **Stanisława** ochotnika w wojnie bolszewickiej w 1920 r., kapitana artylerii konnej VII D.A.K w Poznaniu, wykładowcę w Szkole Podchorążych w Włodzimierzu, mąż Haliny Łabędzkiej herbu Korab, rozstrzelany przez N.K.W.D. w Katyniu.

Podpułkownik Stanisław Święcicki był żołnierzem Dywizji Strzelców Polskich później nazywaną Dywizją Syberyjską utworzoną przez oficerów polskich w Rosji. Wzięty do niewoli w 1920 r. na stacji kolejowej Klukwienna został otruty przez bolszewików. Poniżej przedstawiam skrócony artykuł Andrzeja Solaka opublikowany w periodyku „Wzrastanie” w 2003 r. pt. „Dywizja Syberyjska”:

Dywizja Syberyjska

Dzieje Dywizji Syberyjskiej to prawie dwa lata heroicznego boju, zmagania z wrogiem, ale i z surowym klimatem, z niedożywieniem, z własną słabością. To również krzewienie cywilizacji i podtrzymywanie polskości, narodowego ducha, w krainie tak oddalonej od rzeczywistej Ojczyzny, a przecież tak tragicznie zrosniętej z naszymi dziejami, tak bardzo polskiej...

W listopadzie 1917 r., w Rosji wybuchła rewolucja komunistyczna. Po władzę sięgnęli Bolszewicy. Ich krwawe rządy rychło spowodowały szereg powstań, buntów i zamieszek. Pod sztandary Kontrrewolucji ciągnęli tłumnie

przedstawiciele wszelkich stanów i narodowości. Na Syberii rebelię podniósł Korpus Czesko –Słowacki, sformowany z jeńców z armii austriackiej. Zaraz dołączyli doń rosyjscy przeciwnicy bolszewizmu. Na pewien czas udało się wyzwolić spod czerwonego jarzma ogromne połacie kraju...

W 1918 r. do Rosji ogarniętej chaosem rewolucji i wojny domowej, państwa Ententy skierowały wojska interwencyjne. Polacy przebywający na terenie imperium rosyjskiego również przystąpili do tworzenia własnych formacji wojskowych. Na Syberii akcją kierował major Walerian Czuma, weteran II „żelaznej” Brygady Legionów. Rychło stanął na czele dywizji, w skład której wchodziły trzy pułki piechoty, batalion szturmowy, pułk ułanów, pułk artylerii, batalion inżynieryjny, służba sanitarna i tabor – łącznie niemal 12.000 żołnierzy. Do szeregów masowo garnęli się Polacy – dawni jeńcy z armii austriackiej i niemieckiej, jak i miejscowi ochotnicy, często zesłańcy polityczni bądź ich potomkowie. Nie brakło nawet dawnych powstańców styczniowych – weteranów zrywu sprzed 55 lat!

Formacja przyjęła oficjalną nazwę: 5-ta Dywizja Strzelców Polskich. W tym czasie 1-a, 2-ga i 3-cia dywizje Wojska Polskiego tworzyły Błękitną Armię we Francji, dowodzona przez gen. Józefa Hallera, zaś dywizja 4-ta, pod generałem Lucjanem Żeligowskim, walczyła w południowej Rosji.

Dywizja Syberyjska przystąpiła do walki z bolszewizmem, ramię przy ramieniu z rosyjską „białą gwardią” admirała Kołczaka, Korpusem Czesko – Słowackim i wojskami Ententy. Polacy dokonywali dalekich zagonów na terytorium nieprzyjaciela, przebywając ogromne przestrzenie, przemieszczając się błyskawicznie na lekkich stepowych wozach. Gromili wrogie formacje, złożone z komunistów rosyjskich, węgierskich, chińskich... Ochroniali strategicznie ważną koleją transsyberyjską, skutecznie wykorzystując trzy, zbudowane własnym sumptem, pociągi pancerne, w swoich nazwach: „Kraków”, „Warszawa”, „Poznań” (potem doszedł jeszcze jeden, zdobyty na wrogu, „Poznań II”). Po rzece Ob kursowało kilka uzbrojonych statków z polskimi załogami – bodaj pierwsze nasze okręty wojenne od czasów przedrozbiorowych!

Działaniom militarnym towarzyszyła intensywna praca kulturalno – oświatowa. Przy batalionach, bateriach i szwadronach powstawały biblioteki, teatry i gospody żołnierskie. Instruktorzy oświatowi dywizji prowadzili wykłady z historii i literatury polskiej, a także naukę czytania i pisania. Opieką otaczano działające w syberyjskich miastach drużyny harcerskie. Z okazji świąt narodowych organizowano akademie i wieczornice. Wydawano polską prasę...

Jesienią 1919 r. w obliczu wielkiej ofensywy bolszewików, syberyjskie siły Kонтrewolucji rozpoczęły ewakuację na wschód. Polska dywizja posuwała się w tylnej straży, jako ostatnia, powstrzymując nieprzyjacielski pościg.

W styczniu 1920 r. Korpus Czesko – Słowacki nawiązał tajne kontakty z bolszewikami. Ratując własną skórę, zdradzieccy Czesi wydali wrogowi dowódcę rosyjskiej „kontry”, admirała Kołczaka, zablokowali też drogę odwrotu polskim sojusznikom. Otoczona ze wszystkich stron, 5-ta Dywizja Strzelców Polskich kapitulowała na stacji kolejowej Klukwienna.

Część oddziałów, na własną rękę, przebijając się dalej, do Mongolii i Chin. Udało im się przedrzeć nad Morze Japońskie. Tam zaokrętowano je na pokład

brytyjskiego parowca „Jarosław”. Nastąpiła blisko trzymiesięczna, morska odyseja do kraju przez Japonię, Hongkong, Singapur, Suez, Gibraltar...

1 lipca 1920 r. parowiec „Jarosław” wpłynął do portu w Gdańsku. Na maszcie statku łopotała polska flaga, zaś na pokładzie odprawiono Mszę św. dziękczynną. Stu dwudziestu oficerów i ośmiuset żołnierzy – resztki 12 –tysięcznej niegdyś Dywizji, oraz trzystu cywilów – przeważnie rodziny wojskowych, dziękowało Bogu za szczęśliwy powrót do Ojczyzny.

Niemieccy urzędnicy portowi nie chcieli wpuścić na ląd Polaków. Ci chwycili za siekiery – przed takim argumentem Niemcy ustąpili.

Dowództwo Wojska Polskiego zamierzało początkowo odesłać do cywila steranych wojnami, podróżą, a przeważnie wiekiem, weteranów. Sybiracy, wiedząc o ofensywie bolszewików maszerujących na Warszawę, jak jeden mąż zgłosili chęć walki w obronie Kraju.

Z niedobitków Dywizji Syberyjskiej utworzono batalion strzelców i Legię Oficerską. Potem gdy do Oddziału dołączyło 5.000 ochotników z Kalisza, Kutna, Łodzi i Włocławka, sformowano brygadę piechoty, nazwaną – Brygadą Syberyjską.

Sybiracy wzięli udział w sierpniowej kontrofensywie, która ocaliła Polskę przed bolszewizmem, a która przeszła do historii jako Cud nad Wisłą i Osiemnasta Decydująca Bitwa w Dziejach Świata. Brygada Syberyjska wykonała jedno z najważniejszych zadań, przełamując front pod Borkowem – Zawadami – Jońcem, w miejscu gdzie nieprzyjaciół planował uderzenie na Modlin i Warszawę.

19. **Józef¹² Święicki syn Antoniego**, wnuk Ignacego i Aleksandry Braunek dziedziców Oczkowic i Góreczek. **Antoni Emil Jan Święicki** ożeniony z Michaliną Korytowską herbu Mora, siostrą matki Heliadora Święickiego, która poślubiła brata Antoniego Tadeusza. Józef urodził się 30.01.1858 r. w Rogowie, zmarł w 1905 r., w Lwowie, miał ośmioro rodzeństwa. Żona jego Aniela Zielińska z Znamierowic k/ Nowego Sącza porodziła trzech synów **Stefana**, **Kazimierza**, majora W.P. – legionistę, konsula RP w Szwecji, **Władysława** podpułkownika W.P. – legionistę od 14 roku życia, oficera sztabu W.P. w Londynie w czasie II wojny światowej oraz córkę **Helenę** żonę Ryszarda Dienera dyrektora gimnazjum w Wągrowcu – ich syn Ryszard Diener został zamordowany przez hitlerowców w 1939 r. w Lwowie.

Stefan Święicki syn Józefa urodzony 1884 w Lwowie, zmarł w Poznaniu 1952 r., inżynier geodeta U.W. w Poznaniu, ożeniony z Józefą Przybyła to rodzice **Jerzego Święickiego** chirurga ur. 1920 r. w Poznaniu, zmarłego w Warszawie 1994 r. i **Danuty Witoldowej Jaworowicz** ur. w 1921 r., która ukończyła Filologię Romańską na UAM w Poznaniu oraz Wydział Handlu Zagranicznego SGH w Warszawie razem z swoim drugim mężem **mgr Mieczysławem Dydko**, wybitnym handlowcem. Syn Danuty i Witolda Lech Jaworowicz ur. 4.10.1943 r. w Radomsku, absolwent Politechniki Warszawskiej, ożenił się z znaną dziennikarką TV Elżbietą Latawiec – Jaworowicz, ma syna z Iwoną Giętką **Stanisława Jaworowicza** urodzonego 29 kwietnia 1985 r. – student.

20. **Anna Teresa¹² z Kolaszyńskich Henrykowa Święicka** herbu Radwan, córka Władysława z Strzałek k/ Gostynina i Janiny Wilkońskiej herbu Odrowąż k/Kutna

córki Jana i Antoniny z Chodubskich herbu Prawdzic z Drzewoszek Małych k/ Żychlina.

Pani na Zawadzie podtrzymała i utrwaliła tradycje i głęboki patriotyzm polskiego domu w sercach swoich najbliższych.

Zawada to dom w którym wychowało się wielu członków rodziny, którzy nie tylko byli w nim domownikami, ale spędzali tu swoje wakacje szkolne, urlopy w pracy zawodowej czy w służbie wojskowej.

U swego najstarszego syna Henryka, pierwszego właściciela Zawady, mieszkała matka rodu Jadwiga Franciszka z Gockowskich, do której przyjeżdżali synowie oficerowie z dalekich Suwałk, uczniowie z Włocławka, Lwowa, Warszawy, Poznania. Zachowała się korespondencja troskliwej matki do synów, w której przekazywała swoje niepokoje i radości dnia codziennego.

Tradycje rodzinnego domu dzięki Hance z Zawady przeszły na dalsze pokolenia. W Zawadzie mieszkały ciotki rezydentki Helena Gockowska i Zofia Cissowska, inni wracali do domu strudzeni by zakończyć życie i spocząć razem z najbliższymi na cmentarzu w Białotarsku. Dom, który zawsze tętni życiem, śpiewem i humorem młodych, a w nim pełna dobroci Pani tego domu.

21. **Irena Eleonora Zofia z Święcickich Janowa Święcicka** herbu Jastrzębiec, córka Stanisława Władysława syna Władysława i Zofii Kurowskiej właścicieli Mościejewa, oraz Anieli Strzeleckiej – Pelec z Nowego Dworu k/Jerki pow. kościański. Irena była absolwentką gimnazjum im. Generałowej Zamojskiej w Poznaniu. Mąż Jan Jastrzębiec Święcicki lekarz weterynarii syn Tadeusza i Jadwigi Gockowskiej z Maliszewa k/Lipna. Ślub odbył się 6.10.1931 r. w kościele parafialnym Marii Magdaleny, Fara Poznańska. Tym małżeństwem zostały połączone dwie linie rodu – mazowiecka i wielkopolska po ośmiu pokoleniach licząc od Hieronima z Święcic Wielkich, który jako pierwszy z rodu został Wielkopolaninem. Irena i Jan Święcickcy to rodzice Andrzeja i Teresy, a tym samym to dziadkowie Michała Święcickiego oraz Marii i Jana Konarskich.

22. **Maciej¹³ Święcicki** syn Kazimierza wnuk Henryka z Nowej Wsi. Urodzony 7.02.1913 r. w Warszawie. Najwybitniejszy z przedstawicieli nauki prawa pracy w Polsce. Walczył i zabiegał o prawo słuszne, sprawiedliwe, o politykę społeczną kierującą się normami moralnymi. Profesor zwyczajny, doktor prawa, kierownik Instytutu Gospodarstwa Społecznego w Szkole Głównej Planowania i Statystyki. Zmarł tragicznie 2.12. 1971 r. Obszerny biogram osoby w załączeniu.

23.

*Nieznany w naszej
rodzinie
ks. proboszcz
Bernard Święcicki*

*Święcicy
których twórczość lub działanie społeczne,
polityczne, naukowe
zostało utrwalone w encykłopediach,
a ich rodowód wywodzi się
z różnych gałęzi rodu*

1. **Święcicki Jędrzej** (Andrea Święcicki) Zmarł 1631 r., autor najstarszego opisu Mazowsza p.t. „Topographia sive Masoviae descriptio” (Warszawa 1634 r. tłumacz. polskie Władysława Smoleńskiego), a pierwsze wydanie sumptem jego syna Zygmunta z Święcic Wielkich.
2. **Święcicki Paulin**, pseudonim Stachurski, pisarz w języku polskim i rusińskim (1841 –1876), oprócz powieści napisał dramaty: „Posadnica Marta” i „Świętosław”, nadto bezimiennie: „Obrazy z podróży do Tatrów i Pienin” (wyd. II 1872), zawierające cenne przyczynki do opisu i dziejów Podhala.
3. **Święcicki Julian Adolf** polski historyk literatury i tłumacz (1848 – 1932), brał udział w powstaniu styczniowym, studia w warszawskiej Szkole Głównej, wydał m.in.: „O własnej sile” (1884, komedia), „U wrót szczęścia” (1885, dramat), „O poetach i poezji arabskiej przed Mahometem” (1878), „Najznakomitsi komediopisarze hiszpańscy” (1881 – 87 cz. 2), „Alfred Tennyson” (1886), zarysy literatury chińskiej, japońskiej, arabskiej, perskiej oraz hiszpańskiej, portugalskiej i francuskiej w XVI i XVII wieku w zbiorowych „Dziejach literatury powszechnej” (1885 – 89), „Historię literatury babilońsko – asyryjskiej, egipskiej, chińskiej, japońskiej, arabskiej, indyjskiej, perskiej i żydowskiej (1903, 10 tomów), przekład „Komedyj wybranych” Lope de Vega (1881). Prezes Warszawskiego Towarzystwa Muzycznego i Związku Weteranów 1863 r. Zmarły został pochowany na Powązkach. Na zdjęciu tablica pamiątkowa na ścianie katakumb.
4. **Święcicki Heliodor** polski lekarz i działacz społeczny, (1854 – 1923), położył wielkie zasługi w pracy w założeniu i zorganizowaniu Uniwersytetu Poznańskiego 1919, od 1915 prezes Poznańskiego Towarzystwa Przyjaciół Nauk, od 1912 profesor, od 1919 profesor zwyczajny ginekologii i chorób kobiecych w Poznaniu. Napisał m.in.: Historisch – kritische Beleuchtung d. Pflege der Kinder bei d. Griechen” (1877), „Przyczynki do fizjologii, ginekologii i położnictwa” (1892,

2 cz.), „L'esthétique dans la médecine” (1912), przeszło 100 rozpraw naukowych, organizator i redaktor naczelny „Nowin Lekarskich” periodyku rozprawianego po wszystkich ziemiach polskich pod zaborami. Założyciel Fundacji „Nauka i Praca” działającej do 1952 r. na rzecz nauki Wydziału Lekarskiego U.P. w Poznaniu.

5. **Święcicki Józef Gabriel Michał** (1799–1868) urodzony w Dłużniewicach k/Opoczna jako trzeci syn Jana Kantego Franciszka Borgiasza Święcickiego herbu Jastrzębiec, właściciela dóbr ziemskich Żakowice k/Radomia. Pobierał nauki prawnicze od 1808 r., w 1815 r. jako ochotnik wstąpił do 3 p.p.l. w Radomiu. Mistrz musztry wojskowej i ćwiczeń z bronią, kończy Szkołę Podchorążych Piechoty w Warszawie, podporucznik otrzymuje przydział do 4. Pułku Piechoty Liniowej w Warszawie, 1826 r. zawiera związek małżeński z Marianną Eleonorą Kaczorowską, 1815–30 delegowany do nauki musztry w wybranych pułkach carewicz Michała, 1821 awans na porucznika, 1827 odznaczony orderem św. Stanisława IV klasy. W noc 29/30 listopada 1830 r. razem z swoimi żołnierzami wziął udział w walce powstańczej. Walczył pod Dobrem, Wawrem, Olszynką Grochowską, Dębem Wielkim i w obronie Warszawy 1831 r., w lutym 1831 r. awansowany na kapitana, a w marcu 1831 odznaczony Złotym Krzyżem Virtuti Militari, w czerwcu awansowany na majora, a 16 września 1831 r. otrzymał Krzyż Kawalerski Orderu V. M. Po upadku Warszawy emigruje z pułkiem do Prus, gdzie 13 listopada 1831 r. w stopniu podpułkownika zostaje ostatnim dowódcą Czwartaków – 4 ppł. Szef sztabu gen. Macieja Rylickiego w stopniu pułkownika. Zmarł w Paryżu w dniu 24.12.1868 r.
6. **Święcicki Wojciech** (1823 – 1873) rzeźbiarz, działał w Warszawie i za granicą, głównie w Paryżu, rzeźby architektury i nagrobne m.in.: J. Komorowskiego, J. Elsnera, J.I. Kraszewskiego na Powązkach, statuetki, popiersia, medaliony, kompozycje alegoryczne i rodzajowe.
7. **Święcicki Wacław** (1848 – 1900) działacz socjalistyczny, poeta, członek Pierwszego Proletariatu, autor wierszy i pieśni rewolucyjnych „Śmiało podnośmy sztandar nasz w górę”, współpracownik Ludwika Waryńskiego, więzień Cytadeli Warszawskiej, zesłaniec na Sybir.
8. **Święcicki Witold** (1889 – 1965) prawnik, syn Ludwika i Zofii Boczkowskiej, wnuk Jana Stanisława z Nowej Wsi, specjalista w dziedzinie prawa cywilnego, sędzia Sądu Najwyższego 1927 – 39 oraz 1945 – 62, członek Trybunału Kompetencyjnego i redakcji kilku czasopism prawnych, autor prac poświęconych orzecznictwu Sądu Najwyższego, Kodeks zobowiązań wraz z przepisami wprowadzającymi.
9. **Święcicki Mateusz** (1933 –1985) krytyk muzyczny, kompozytor, pianista i pedagog. Debiutował w Warszawie w zespole Pinokio. Od 1955 r. dziennikarz radiowy i publicysta muzyczny. Jeden z inicjatorów zorganizowania Krajowego Festiwalu Piosenki Polskiej w Opolu (1963). W latach 60 – tych współpracował z big-bandem Pagartu, współtworzył radiowe studio Rytm. W latach 70 – tych prowadził zespół wokalny Filipinki, utworzył zespół Arp Life. Pedagog w Państwowej Wyższej

Szkole Muzycznej w Warszawie. Komponował piosenki (Jedziemy autobusem, Był tak ktoś, Pod Papugami i in.), utwory instrumentalne, muzykę teatralną i filmową, wodewile, współautor rock – opery „Naga” (1973). Autor książki „Jazz – Rytm XX wieku” (1972).

10. **Święcicki Mieczysław** (1936 –), piosenkarz i aktor. Od 1956 związany z Krakowem, współpracował z miejscowymi teatrami (m.in. Teatr Rapsodyczny, Teatr 38), od 1958 w kabarecie Piwnica pod Baranami. W latach 1960 –70 prowadzi też solową działalność estradową m.in. jako interpretator piosenek i romansów A.N. Wertyńskiego. Nagrody na festiwalu piosenki żołnierskiej w Kołobrzegu (1978 i 1985), występy w wielu krajach. W latach 90 – tych założyciel i prezes fundacji Ars Longa. Wybrana dyskografia: Żółty anioł.
11. **Święcicki Marcin** (1947 –) ekonomista, pracę doktorską bronił na Uniwersytecie w Harvard USA, 1974 – 1990 członek PZPR, od lipca do września 1989 sekretarz Komitetu Centralnego PZPR. Od września 1989 do lipca 1990 minister współpracy gospodarczej z zagranicą. Uczestnik obrad Okrągłego Stołu. W latach 1989 – 1991 i od 1993 poseł na sejm RP. Od 1991 r. w Unii Demokratycznej (potem Unia Wolności). Od 1994 – 1999 pełnił funkcję Prezydenta Warszawy. Od 2004 r. ekspert Partii Demokratycznej, *demokraci PL*.

* * * * *

Źródło: Bogna Derkowska-Kostkowska
Bydgoszcz
Archiwum rodzinne
Anna Święcicka
Zawada

Józef Święcicki – szkic do biografii bydgoskiego budowniczego

Józef Stanisław Święcicki – syn Franciszka ur. w 1810 r. w Elblągu, który przybył do Bydgoszczy wraz z rodzicami i bratem Janem w 1823 r. Franciszek (1810-1863) ożenił się 1842 r. z Michalina Woytalewicz (1827-1912), mieli ośmiu dzieci. Siódmy z kolei, Józef Stanisław Święcicki ur. 9.03.1859 r. w Bydgoszczy. Michalina Święcicka po śmierci męża wyszła za mąż za Antona Hoffmanna z którym Józef po ukończeniu średniej szkoły budowlanej utworzył bardzo dobrze prosperującą spółkę projektowo-wykonawczą. W 1882 r. zdał egzamin państwowy na budowniczego. W 1888 r. usamodzielniał się zawodowo i ożenił się z Niemką Marią Henriettą Ehrlih, córką Ernesta i Augusty Fuchs. Założył Biuro Budowlane i fabrykę detali sztukatorskich, która przekształcił w intratną spółkę. Zapisał się jako znaczący budowniczy, autor licznych realizacji. Powszechnie kojarzony z projektem hotelu „Pod Orłem” i licznych kamienic. Projektował zabudowę całych ulic. Usynowił Hugona Rudolfa Fiedlera dając mu własne nazwisko. Był zapalonym szachistą. Zmarł w Bydgoszczy 2.11.1913 r.

Stryj Józefa, Jan Święcicki ur. w 1820 r. ożenił się z Marianną Kwiatkowską w dniu 18.10.1846 r. Świadkiem na ślubie był brat Jana, Franciszek Święcicki. Jan i Marianna Święciccy mieli córkę Konstancję Święcicką ur. 19.02.1851 r.

Krzyż Wielki Orderu Virtuti Militari

Źródło: **Polski Order Virtuti Militari**

Z. Wesołowski

wydanie 1997 r., strony 1-29

<http://feefhs.org/pl/vm/vm-s2html>

16. ODZNACZENI ORDEREM VIRTUTI MILITARI

W LATACH 1792-1992

Z RÓŻNYCH LINII RODU ŚWIĘCICKICH

ANTONI ŚWIĘCICKI

ANDRZEJ ŚWIĘCICKI

DAMAZY ŚWIĘCICKI

ROMAN ŚWIĘCICKI

JÓZEF ŚWIĘCICKI

03.1831 Krzyż Złoty OVM - Powstanie 1831

09.1831 Krzyż Kawalerski OVM - Powstanie 1831

1918-20 Krzyż Srebrny - Wojna Bolszewicka - Lwów

CZESŁAW ŚWIĘCICKI

WALERIAN ŚWIĘCICKI

WITOLD ŚWIĘCICKI

KSAWERY ŚWIĘCICKI

PIOTR ŚWIĘCICKI

WIKTOR ŚWIĘCICKI

~ ~ ~ **ŚWIĘCICKI**

MARCIN ŚWIĘCICKI

Order Virtuti Militari, najważniejsze polskie odznaczenie wojskowe. Ustanowiony przez króla Stanisława Augusta Poniatowskiego na pamiątkę zwycięstwa nad wojskami rosyjskimi pod Zieleńcami w 1792 r. Order Virtuti Militari posiada pięć klas: Krzyż Wielki z Gwiazdą, Krzyż Komandorski Virtuti Militari, Krzyż Kawalerski Virtuti Militari, Krzyż Złoty Virtuti Militari i Krzyż Srebrny Virtuti Militari.

**CZŁONKOWIE RODZINY ŚWIĘCICKICH
KTÓRZY ZGINĘLI W CZASIE
II WOJNY ŚWIATOWEJ BO BYLI POLAKAMI**

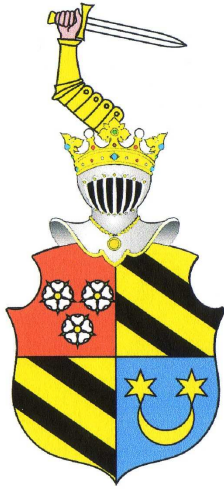
Imię i nazwisko	Imię ojca i matki	Miejsce zamieszkania	Zawód	Miejsce śmierci
Andrzej Świącicki 1903-1939	Mieczysław Zofia Mostkowska	Trąbinek gospodarstwo rolne	Ziemianin, porucznik rezerwy W.P.	Rozstrzelany na rynku w Książu Wlkp.
Józef Świącicki 1911-1940	Mieczysław Zofia Mostkowska	Nowa Wieś, gospodarstwo rolne	Ziemianin	Obóz koncentracyjny Mathausen
Jerzy Świącicki 1912-1939	Mieczysław Jadwiga Buczyńska	Nowa Wieś, gospodarstwo rolne	Prawnik, oficer rezerwy	Posterunek gestapo w Lipnie
Stanisław Świącicki 1910-1945	Tadeusz Jadwiga Gockowska	2 Pułk Ułanów Grochowskich, Suwałki	Porucznik 2 Pułku Ułanów, „Barabasza” Armia Krajowa	Radogoszcz k/ Łodzi Kal. obóz gestapo, zginął spalony
Stanisław Świącicki - 1940	Stanisław Jadwiga Wolska	Włodzimierz	Kapitan VII D.A.K. w Poznaniu, Szkoła Podchorążych w Włodzimierzu wykładowca	Rozstrzelany przez NKWD w Katyniu ZSRR
Andrzej Świącicki 1917-1940	Teofil Helena Kosińska	Warszawa	Prawnik, żołnierz Armii Krajowej	Obóz koncentracyjny Auschwitz -Birkenau
Tadeusz Świącicki - 1944	Władysław Felicja	Warszawa	Student, Armia Krajowa	Powstanie Warszawskie - 1944
Ryszard Diener - 1939	Ryszard Helena Świącicka	Lwów	Student	Powieszony przez Niemców w 1939 r. we Lwowie
Ludwik Odrowąż Pieniążek	Kazimierz Sabina Busse	Opatowice gospodarstwo rolne	Ziemianin	Obóz koncentracyjny Mathausen

1892-1941				
Ludwik Lesław Busse 1890-1940	Bartłomiej Barbara Zakrzewska	Halno gospodarstwo rolne	Ziemianin	Obóz koncentracyjny Mathausen
Imię i nazwisko	Imię ojca i matki	Miejsce zamieszkania	Zawód	Miejsce śmierci
Kazimierz Chmielewski 1906-1939	Władysław Wanda Świącicka	Uniwersytet Poznański Poznań	Docent fizyki	Poznań Fort VII rozstrzelany
Jacek Syski 1903-1940	Stanisław Aniela Świącicka	Lwów	Ekonomista, oficer W.P.	Rozstrzelany przez NKWD w Katyniu ZSRR
Stanisław Syski 1904-1943	Stanisław Aniela Świącicka	Wysokie Mazowieckie	Sędzia Sądu Grodzkiego	Nadarzyn, rozstrzelany
Kazimierz Szumowski 1901-1941	Władysław Marianna Gockowska	Lwów	Lekarz laryngolog	Lwów, zamordowany przez NKWD
Jerzy Szatkowski 1917-1944	Czesław Tadea Odrowąż Pieniążek	Warszawa	Podporucznik, żołnierz Armii Krajowej „Rozłucki”	Poległ w Powstaniu Warszawskim
Władysława z Gockowskich Kowalewska 1872-1942	Tadeusz Goćkowski Wanda Weber	Włocławek	Żona Przemysława Kowalewskiego	Zmarła w transporcie do Archangielska, ciało wyrzucono w stepie
Przemysław Kowalewski 1866-1940	Dominik	Włocławek	Handlowiec, właściciel sklepu	Zmarł w wagonie w transporcie do Archangielska, ciało wyrzucono w stepie
Józef Solecki - 1943 mąż Marii z Kowalewskich	Zięć Przemysława Kowalewskiego	Sanok Mąż Marii z Kowalewskich	Urzędnik	ZSRR
Zbigniew Świącicki - 1944	Kazimierz Janina Dydyńska	Warszawa	Student	Zginął w 1944 r.
Felicja Świącicka		Warszawa	Żona p. pułkownika Władysława Świącickiego	Obóz koncentracyjny Belsen-Bergen

CZŁONKOWIE RODZINY ŚWIĘCICKICH KTÓRZY BRALI UDZIAŁ W II WOJNIE ŚWIATOWEJ I NIE POWRÓCILI DO KRAJU Z OBAWY PRZED POLITYCZNYM TERROREM

Imię i nazwisko	Imię ojca i matki	Miejsce zamieszkania w 1939 r.	Zawód	Okres wojny	Miejsce zamieszkania po wojnie
Czesław Świącicki 1894-1952	Tadeusz Jadwiga Gockowska	Major 8 Pułku Strzelców Konnych Chełmno	Zawodowy żołnierz	Oflag VIIA Murnau	Pułkownik W.P.
Stefan Świącicki 1896-1949	Tadeusz Jadwiga Gockowska	Suwałki, 2 Pułk Ułanów Grochowieckich	Rotmistrz, żołnierz zawodowy	Oflag VIIIA Murnau	Andover, Anglia, Kapitan W.P.
Kazimierz Świącicki 1904-1966	Tadeusz Jadwiga Gockowska	Zawada, gmiana Baruchowo	Prawnik, Poseł na Sejm R.P. do 1939 r.	ZSRR, Palestyna 2 Korpus W.P.	Verdun, Francja, colonel USA Army
Tadeusz Świącicki 1918-1995	Henryk Maria Pieniążek	Płonne-Jazłowiec 14 Pułk Ułanów Jazłowieckich	Rotmistrz, zawodowy żołnierz	Francja W.P. jeniec ucieczka	Londyn Architekt
Jan Świącicki 1923 -	Teofil Helena Kosińska	Warszawa	Ekonomista	Po Powstaniu Warszawskim obóz koncentracyjny	U.S.A.
Lubomir Świącicki 1904-1973	Stanisław Aniela Strzelecka Pelec	Poznań	Sędzia Sądu Grodzkiego	Londyn	Londyn
Władysław Świącicki	Józef Aniela Zielińska	Warszawa	Żołnierz zawodowy, p.pułkownik legionista	Pracował w Sztapie W.P. Londyn	Londyn, powrócił do Polski jako stary człowiek
Jan Szumowski 1904-1985	Władysław Marianna Gockowska	Lwów	Sędzia	ZSRR	Londyn
Przemysław Kowalewski 1890-1947	Przemysław Władysława Gockowska	Szwecja	Dyplomata	Szwecja	Szwecja
Dominik Kowalewski 1894-	Przemysław Władysława Gockowska	Sanok	Chemik	ZSRR	Egipt
Maria z Kowalewskich Solecka 1901- ok. 1980	Przemysław Władysława Gockowska	Sanok	Nauczycielka	ZSRR	Tanganika, potem Tanzania

Władysław Kraski	Władysław Romana Świącicka	Warszawa	Ekonomista	Obóz w Niemczech	Niemcy
-------------------------	----------------------------	----------	------------	------------------	--------

Źródło: „Złota Księga Szlachty Polskiej”
Teodor Żychliński
Poznań, 1884

17. Braunek Herbu Braunek Pisali się z Niepoczołowic k/Lęborką z Ziemi Pomorskiej

Dawna rodzina szlachecka, na Pomorzu i w Prusach Zachodnich pierwotnie osiadła, gdzie posiadała przez długie lata dobra Niepoczołowice. Z tych:

K a ż m i e r z Braunek, rządca klucza Bielskiego, należącego do Andrzeja Radolińskiego, podkomorzego wschowskiego, występuje w r. 1765 jako taki w grodzie waleckim „feria secunda post dominicam Laetare quadragesimalem proxima” (Rell. Valcenses 1765 fol. 413). Syn jego:

A n t o n i był również zarządcą dóbr Prusinowskich Jana Łakińskiego, jak świadczy akt z Rellacyi waleckich z r. 1768 (fol. 60). Tegoż syn:

Józef, ożeniony z Brygittą **B o r z e w s k ą** herbu Lubicz, dzierżawił wieś Parkowo, gdzie umarł dnia 1 kwietnia 1816 r. i tamże w kościele z tablicą nagrobną pochowany. Pozostawił pięcioro dzieci: trzech synów i dwie córki:

Aleksandrę Konstancję, urodzoną 16 lutego 1795 r., wydaną za Ignacego **Ś w i ę c i c k i e g o** herbu Jastrzębiec, dziedzica dóbr Oczkowic (zob. R. VI str. 311) i Anielę Teofilę, ur. 3 sierpnia 1805 r., zameżną Waleryanową **K u r o w s k ą** herbu Szreniawa. Z synów Józefa zginął **W i n c e n t y**, ur. 22 stycznia 1803 r., jako porucznik pod Skarszewem w r. 1831. Drugi: **F l o r y a n**

A n t o n i, ur. 3 grudnia 1797 r. w Grudnie
w powiecie obornickim, zmarły w Pogrzybowie;
w powiecie ostrowskim, dnia 12 lutego 1871 r., Kościół parafialny w Parkowie
major wojsk polskich, tak burzliwe i obfite w przygody miał życie, iż należy mu
poświęcić tutaj obszerniejsze wspomnienie. Po ukończeniu szkół w Poznaniu wstąpił
Floryan w r. 1816 do 1 go pułku gwardyi ułanów w Berlinie, gdzie wkrótce epolety
oficerskie pozyskał.

W r. 1823 wzięwszy dymisją, udał się
do Paryża i wstąpił do legii cudzoziemców

w służbę francuską pod dowództwo

pułkownika Murphi. Nominowany kapitanem,

powołany został do głównego sztabu generała

Dijon, natenczas głównie dowodzącego armią

francuską przeciw Hiszpanom. W tej wyprawie

brał udział

w wielu bitwach, a mianowicie pod Trocadero i

w oblężeniu Kadyksu. Po ukończeniu kampanii wystąpił ze służby francuskiej i zaciągnął się

w Londynie do szeregów lorda Cohrau, spieszącego

w pomoc Grekom, wnet przecież porzucił

i to stanowisko i udał się do Egiptu, gdzie wstąpił pod rozkazy generała barona Piotra Boyer,

głównego organizatora armii wicekróla egipskiego, Ali-Ahmet Baszy. Matka Boska

Królowa Świata patronka Parkowa

Mianowany instruktorem w stopniu

Obraz sprowadzony z Hiszpanii

Bim Baszy (majora), zorganizował szwadron przybocznej gwardyi konnej dla tegoż wice-

króla, którą przy jego boku przez rok dowodził. Przesadzony następnie do artylerji, pełnił swe

obowiązki przez dwa lata, stojąc załogą w cytadeli w Kairo. Tu stąd przeniesiony został do

głównego sztabu generała księcia Osmana Nuradin-Beja,

z którym robił wyprawę przeciwko zbuntowanym pokoleniom murzynów. Przebywszy

Abissynią, Nubią, Dongola i wielką pustynię Saharę, złączyli się z wojskiem arabskim w

Senar i Cordofan po nad Nilem, który się tu dzieli na dwie rzeki, na białą i niebieską. Tu ś.p. Floryan blisko 3 lata odbywał różne wycieczki przy największych niewygodach i trudach. Po zupełnem poskromieniu rokoszu powrócił z armią napowrót do Kairo, gdzie do końca swego pobytu pozostał w głównym sztabie.

W r. 1830 odbył podróż do Palestyny, a zwiedziwszy wszystkie miejsca święte, jako to: Jerozolimę, Nazareth itd., powrócił do Aleksandryi. Zabawiwszy tu krótki czas zaciągnął się na nowo do wyprawy przeciwko piratom greckim pod rozkazy wice admirała austriackiego Bandiera, z którym na admiralskim okręcie przez sześć tygodni wszystkie niemal wyspy archipelagu na morzu Śródziemnym zwiedził. W końcu przybył na wyspę Tenedos, skąd zwiedził z oficerem okrętu ruiny dawnej Troi. Z Tenedos udał się do Carogrodu, ambarkując się z Bajukdere na okręcie greckim do Odessy, lecz zaraz pierwszej nocy przy okropnej burzy rozbił się z okrętem na Czarnem Morzu ponad brzegami Rumelii, przyczem utracił prześliczny i bardzo kosztowny zbiór różnych starożytności, które tak starannie przez cały przeciąg czasu w Egipcie zgromadzał. Tu stąd w towarzystwie pięciu osób odbył pieszo podróż przez Rumelię, Bułgarię do Warny; następnie po tygodniowym wypoczynku puścił się w dalszą podróż przez Mołdawię, Wołoszczyznę, Bukowinę, Galicyę, Szląsk do W. Księstwa Poznańskiego. Lecz i tu niedługo na łonie rodziny pobawił, już trzeciego dnia bowiem pospieszył na odgłos Powstania Listopadowego w szeregi ojczyste. Za przybyciem do Warszawy, gdzie sława jego przygód już go poprzedziła, obrany został przez młodzież szkoły podchorążych i akademików, która natenczas tworzyła przyboczną, gwardyą honorową naczelnego wodza generała Chłopickiego, dowódcą jazdy w miejsce kapitana Iwanickiego. Po rozwiązaniu tejże zaciągnął się do pułku krakusów jako major pod dowództwo pułkownika Szymańskiego, ostatecznie zaś przeniósł się do pułku jazdy podlaskiej pod rozkazy pułkownika Antoniego Kuszla, z którym to pułkiem przy różnych korpusach odbył bitwy pod Grochowem, Cieszewem, Gąssami, Glinkami, Ostrołką, Jeruzalem i Żebrakiem, następnie pod Kuflewem i Wężyczynem. Później odbył bitwy pod Wielkim Dębem, Odrowążem, Wierzbica, Skarszewem, Iłżą, Mirowem i Odechowem. (Na to jest dokument: Stan służby pułku jazdy podlaskiej).

W korpusie generała Dembińskiego za szczególniejsze się odznaczenie pod Kuflewem przeciwko Dybiczowi, został wymieniony w Kuryerze Warszawskim przez naczelnego wodza generała Skrzyneckiego, a później ozdobiony Krzyżem Złotym Virtuti Militari. Po bitwie pod Ostrołką komenderowany był przez naczelnego wodza dla prowadzenia straży przedniej na Litwę pod rozkazami generała Jankowskiego; wreszcie otrzymał polecenie zorganizowania pułku jazdy w Mszczonowie i Rawie. Tu trzy nowe szwadrony utworzył, a czwarty mu był przydany z gwardyi strzelców konnych pod rozkazami kapitana Wendorff. Pułk ten przeszedł powtórnie pod dowództwo pułkownika Kuszla do korpusu generała Samuela Rożyckiego; w końcu przecież prowadził go major Braunek aż do wkroczenia do Galicyi na Podgórze.

Po przebyciu blisko roku w niewoli austriackiej, powrócił do Księstwa. Przez wyrok sądu wschowskiego skazany na 9 miesięcy więzienia, odsiedział tę karę na fortecy w Srebrnej Górze (Silberberg).

Ś.p. Floryanowi duszno było w znękaney Ojczyźnie, więc tęskniąc za wolnością i wojaczką w roku 1845 ponownie kraj opuścił i udał się przez Antwerpią do Stanów

Zjednoczonych Północnej Ameryki do państwa Texas, gdzie za przybyciem został obywatelem amerykańskim. W r. 1846 wstąpił do wojska sprzymierzonego i odbył kampanię przeciwko Meksykanom; następnie wstąpił jako ochotnik do oddziału kapitana M. Cowne, z którym przez cały rok walczył z Indianami, poczem znów należał do wyprawy z majorem Franch i pułkownikiem Johnson, celem założenia twierdzy dla wojska Stanów Zjednoczonych ponad Rio Grande u El Passo del Norte, gdzie pozostawał około dziewięć miesięcy. W końcu piastował przez dwa lata urząd sędziego pokoju i inne publiczne urzędy.

Zwiedziwszy rozmaite okolice i kraje Stanów Zjednoczonych, zatęsknił nareszcie za Ojczyzną i powrócił na końcu r. 1860, po tylu latach rozmaitej służby i różnych trudów, przy skołatanem zdrowiu do swego rodzinnego kraju, gdzie nie doczekawszy się tak gorąco upragnionej lepszej dla Ojczyzny przyszłości, żywota w domu swego bratanka dokonał.

Trzeci syn Józefa i Brygitty Borzewskiej:

J ó z e f T a d e u s z Braunek, urodzony dnia 20 października 1794 roku w Grudnie, dziedzic dóbr Wieszkowa w powiecie kościańskim, gdzie dnia 23 grudnia 1847 r. życie zakończył, miał za żonę Małgorzatę Budziszewską herbu Lubicz, zmarłą 13 lutego 1870 r. w Pogrzybowie i pochowaną, obok męża w Lubiniu. Pozostawił troje żyjących dzieci, z których:

A l b e r t y n a, ur. 1840 r. w Wieszkowie, zaślubiła Teodora D e m b i ń s k i e g o herbu Rawicz; byli dziadkami prof. zw. dr hab. Felicjana Dembińskiego herbu Rawicz, dziedzica Wieszkowa k/Krzywinia i kierownika Katedry Szczegółowej Uprawy Roślin AR w Poznaniu, pracownika naukowego JUNG w Puławach, doradca kolejnych ministrów rolnictwa, wybitny naukowiec, ojciec polskiego rzepaku, wielki autorytet i wychowawca modzieży.

H e l e n a, ur. 1842 r., małżonka Norberta Szumana;

T a d e u s z Wincenty, ur. w Oczkowicach dnia 11 lutego 1835 roku, dziedzic dóbr Zielnik pod Środą, ma za żonę Władysławę K l i s z e w s k ą, ur. w Zielnikach 19 stycznia 1838 r. Z niej: . -;

S t e f a n i a, ur. 1 kwietnia 1860 r. w Bojanicach, zaślubiona Stanisławowi K a r ł o w s k i e m u herbu Prawdzic.

W i t o ł d, ur. 2 stycznia 1862 r. w Bojanicach.

K a ż m i e r a, ur. 4 lutego 1863 roku w Bojanicach, zaślubiona Maciejowi S z u m s k i e m u herbu Jastrzębiec.

S t a n i s ł a w, ur. 20 listopada 1865 r. w Bojanicach.

J ó z e f, ur. 13 stycznia 1867 r. w Pogrzybowie.

I r e n a, ur. 16 kwietnia 1868 r. w Pogrzybowie.

M a r y a, ur. 9 grudnia 1869 r. w Pogrzybowie.

H e l e n a, ur. 15 lutego 1871 r. w Pogrzybowie.

T a d e u s z, ur. 28 października 1872 r. w Zielnikach.

A n t o n i, ur. 11 czerwca 1874 r. w Zielnikach.

J a d w i g a, ur. 8 października 1876 r. w Zielnikach.

E m i l i a, ur. 3 lutego 1881 r. w Zielnikach.

Córka Tadeusza Braunek i Władysławy z Kliszewskich herbu Jastrzębiec wyszła za mąż za Tuchołkę herbu Korzbok, a ich wnuk Władysław Tuchołka herbu Kurzbok

odm. radca poznańskiego ziemstwa syn Józefa i Antoniny z Mierosławskich herbu

Leszczyc, właściciel Marcinkowa Dolnego pod Gąsawą, zmarł dnia 13.11.1905 r. po

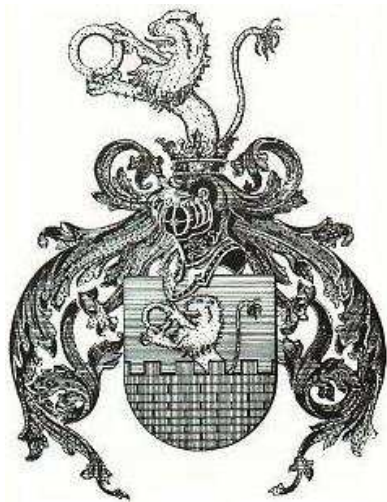
długich i ciężkich cierpieniach. Był trzykrotnie żonaty.

1. Kazimiera Trzycińska herbu Szeliga
2. Jadwiga Zabłocka herbu Łada
3. Ulatowska herbu Jastrzębiec, która powiła kilku synów w tym Zbyszko Tuchołka prof. zw. dr hab. kierownika Katedry Chemii Rolnej Akademii Rolniczej w Poznaniu.

Braunkowie są wyznania rzymsko-katolickiego.

Herb ich przedstawia tarczę w czworo podzieloną. W pierwszej części lewej (patrzac na tarcz) dwie białe róże obok siebie i trzecia pod niemi w polu czerwonym; w drugiej części górnej i w pierwszej dolnej (pod różami) dwie skośne belki czarne w złotym polu; w czwartej wreszcie części półksiężyc złoty rogami do góry, nad któremi dwie gwiazdy złote w polu niebieskiem; nad hełmem korona szlachecka.

Wiadomości o powinowactwie Świącickich z rodzinami Tuchołków i Dembińskich poprzez rodzinę Braunków otrzymałem wiele lat temu od matki Zbyszko Tuchołki zwanej w rodzinie pieszczotliwie „Starą Tuchołczyną”. Z jej wnuczka Danutą wędrowaliśmy z Duszpasterstwem Akademickim po Pojezierzu Kaszubskim razem z dominikaninem z Ojcem Teofilem Sybilskim. Po powrocie z Kaszub całą grupę studentów Danuta zaprosiła do domu swego ojca.

Źródło: **Uruski – Kosiński**
Rodzina – herbarz szlachty polskiej
(1907 r.)
Adam Boniecki
Herbarz Polski tom VI
Jerzy Woźniak
Genealogia Dołęga Kowaleskich
(2002 –2003) Włocławek

18. Gockowscy herbu Prawdzic pisali się z Goćkowy w powiecie człuchowskim

Gockowscy vel Goćkowscy vel Goczkowscy byli na Mazowszu i Prusach Zachodnich i pisali się na Goćkowach w powiecie człuchowskim. Ród ten w ziemi dobrzyńskiej pojawił się w połowie XVIII w. kiedy właścicielem dóbr Żałe został Walenty Goćkowski.

Niektórzy brali przydomek Beker vel Becker. Krzysztof Goćkowski z województwa malborskiego podpisał elekcję królewską w 1648 r., a Ignacy z województwa kaliskiego i Wojciech z poznańskiego podpisali wybór Jana Kazimierza na Króla Polski. Jan na Goćkowach Gockowski – poseł powiatu człuchowskiego podpisał Konfederację Generalną Warszawską 1733 r. Na sejmie 1775 r. wyznaczona została komisja do rozsądzenia sprawy Kurnatowskich z Karskim i Józefem Goćkowskim burgrabią Kcyńskim zmarłym w 1777 r. – dziadem Jana Ernesta Gockowskiego – znanego przemysłowca w Berlinie (1710 –1775) o którym osobne wspomnienie zamieszczam.

1. **Walenty Goćkowski herbu Prawdzic** właściciel dóbr Żałe w województwie płockim 1754 r., jest uważany za założyciela gałęzi rodu w powiecie Rypińskim, gdzie pojawili się także Ignacy i Wojciech Goćkowscy, których uważa się za synów Walentego.
2. **Wojciech Goćkowski** syn Walentego odziedziczył po ojcu majątek Żałe. Urodził się około 1760 r., zmarł po 1833 r., a przed 1840 r. W 1792 r. na sejmiku ziemi dobrzyńskiej został wybrany konsyliarzem do sądów konfederacji targowickiej. W 1809 r. został mianowany radcą stanu powiatu lipnowskiego. Ożeniony z Eufemią Nałęczówną herbu Nałęcz miał synów Franciszka, Sylwestra, Antoniego, Ludwika, Marcelego, Jana i Wita, którzy legitymowali się z szlachectwa w Królestwie Polskim w latach 1836 –1861 r.

3. **Marceli Goćkowski** syn Wojciecha odziedziczył po ojcu dobra Żałe. Zmarł w 1860 r., a majątek odziedziczył najmłodszy brat **Wit Goćkowski**, który gospodarzył przy pomocy brata **Ludwika** dziedzica dóbr Kiełpiny.

4. **Sylwester Goćkowski** syn Wojciecha – brak zachowanych wiadomości.

5. **Antoni Goćkowski** syn Wojciecha – urodził się w 1805 r. Ożeniony z Franciszką Ligowską herbu Orla (1808–1873), właściciel dóbr Czermin. Zmarł 1886 r. W czasie powstania styczniowego namawiał do partyzantki, w której brał czynny udział. Został ukarany grzywną w wysokości 100 rubli za ukrywanie w Czerminie oficera zbiegłego z armii carskiej. W 1872 sprzedał majątek Czermin, ale nadal w nim mieszkał jako rentier.

6. **Ludwik Goćkowski** syn Wojciecha. Ożeniony z Salomeą Przeradzka herbu Jasińczyk (zm. 1899 r.), która wniosła mu w wianie Kiełpiny. Po bracie Marcelim otrzymał część majątku Żałe (1860 r.), a w 1872 r. otrzymał część kolejną ojcowizny po bracie Wicie. Zmarł w 1894 r. pozostawiając ośmioro dzieci: Franciszka, Wojciecha, Stanisława, Ignacego, Wacława, Józefa, Stefana, Marię. Kiełpiny odziedziczył Stanisław Goćkowski ożeniony z Józefą Sumińską herbu Leszczyc.

7. **Jan Goćkowski** syn Wojciecha dziedzic w 1856 Brzuze. Majątek ten przekazał w tym roku córce Wiktorii żonie Franciszka Romockiego herbu Ślepowron. W 1869 r. po sprzedaży Brzuze przeniósł się do swego bratanka Tadeusza Goćkowskiego dziedzica Maliszewa k/ Lipna gdzie był rentierem wraz z swoją żoną Zofią z Ostrowskich. Zmarł 25.05.1883 r.

8. **Franciszek Goćkowski** najstarszy syn Wojciecha dziedzica dóbr Żałe i Eufemii Nałęczówny herbu Nałęcz urodził się w 1803 r. w Żałe k/ Rypina. Ożenił się z Marianną Trzczańską z Prądyńskich, wdową po Franciszku Trzczańskim, właścicielką części dóbr Witkowo (parafia Zaduszniki). Ślub odbył się w Skępem w Sanktuarium Maryjnym. Po ślubie zamieszkali w Witkowie. W 1845 r. odziedziczył po bracie matki Franciszku Nałęczu Maliszewo k/ Lipna. W 1855 r. kupił dobra Linne i Stawiska k/ Rypina za 100 tys. złp., w 1857 r. kupił dobra Ośmiałowo k/ Lipna za 91 tys. złp. Z Marianną z Prądyńskich herbu Grzymała miał pięcioro dzieci: Anę, Franciszka Ludwika, Józefa, Marię i najmłodszego Tadeusza. Marianna z Prądyńskich Gockowska urodziła się w 1804 r. w Lutomiu, zmarła w 1859 r. w Maliszewie. Była córką Wojciecha i Marianny z Orlikowskich herbu Abdank, a jej brat Ignacy Prądyński był generałem wojsk polskich.

Ignacy Prądzyński (1792 –1850) Generał, inżynier, działacz niepodległościowy. Urodził się w 1792 r. w Sannikach k/Kostrzyna Wlkp., a nauki pobierał w Poznaniu i Dreźnie. W 1807 r. uczestniczył w kampanii pomorskiej Napoleona, a następnie kształcił się w Szkole Aplikacyjnej Artylerii i Inżynierii w Warszawie. Brał udział w wojnie polsko-austriackiej 1809 r. oraz w kampaniach lat 1812-14. Od 1815 r. służył w armii Królestwa Polskiego i uczestniczył w pracach emarkacyjnych na granicy Królestwa i Prus, a od 1823 r. kierował budową zaprojektowanego przez siebie Kanału Augustowskiego. Związał się z konspiracją niepodległościową - Związkiem Kosynierów w Wielkopolsce, a w Królestwie Polskim z Towarzystwem Patriotycznym i Wolnomularstwem Narodowym, za co był więziony w latach 1826-29. Po wybuchu Powstania Listopadowego awansował na generała brygady, a później dywizji i objął stanowisko kwatermistrza wojsk polskich. Zasłynął jako zdolny strateg, sztabowiec i pianista, czego dowodem zwycięstwo pod Iganiami (10 IV 1831). Po upadku powstania wywieziony został do Rosji, a po uwolnieniu w 1834 r. osiadł najpierw w Sandomierskiem, a później w Krakowie. Często odwiedzał rodziną Wielkopolską, nosząc się z zamiarem osiedlenia w Kórniku u Tytusa Działyńskiego. Był autorem licznych opracowań (m.in. *Cztery ostatni wodzowie polscy przed sądem historii*) i obszernych pamiętników. Zmarł w 1850 r. na wyspie Helgoland na Morzu Północnym, gdzie przebywał na kuracji i tam został pochowany. Urnę z ziemią z miejsca jego pochówku złożono w 1997 r. w Krypcie Zasłużonych Wielkopolan w podziemiach poznańskiego kościoła św. Wojciecha

9. **Anna Goćkowska** córka Franciszka, urodzona 19.08.1834 r. w Witkowie, jej ślub z Franciszkiem Kowalewskim herbu Dołęga, synem Łukasza i Agnieszki Kowalewskich dziedziców Osieka n/ Wisłą, odbył się 30.10.1861 r. w Lipnie. Wianem Anny było Witkowo, o które toczyła się kilkunastoletnia rozprawa sądowa z Trzczańskimi. Było o co walczyć, gdyż wartość dóbr Witkowo określono na blisko 200 tys. rubli. Po powstaniu styczniowym Franciszek z Anną musieli opuścić Osiek i przenieśli się do Witkowa, które było już ich własnością od 1870 r. Dokładnie nie wiadomo kiedy opuścili Witkowo, ale ostateczna sprzedaż nastąpiła w 1894 r.
10. **Franciszek Ludwik Goćkowski** syn Franciszka, urodził się 8.11.1835 r. w Witkowie. Otrzymał od ojca dobra Linne i Stawiska k/ Rypina. Jedyna informacja o Franciszku Ludwiku to ta, iż zginął z rąk Kozaków, będąc w podróży, pod wsią Lipa (koło Skowilna). Ciało zbeszczeszczono i ograbiono. Działo się to 25.02.1863 r. Zwłoki jego przetransportowano i pochowano w Sadłowie. Po jego śmierci dobra Linne i Stawiska przeszły na własność jego brata Józefa Goćkowskiego.
11. **Józef Goćkowski** syn Franciszka, urodził się 13.05.1838 r. w Witkowie. W Osieku n/ Wisłą pojął za żonę Izabelę Kowalewską herbu Dołęga siostrę Franciszka męża Anny Goćkowskiej. Po zamordowaniu przez Kozaków Franciszka Goćkowskiego zamieszkali w Linnem. Byli w posiadaniu tych dóbr do 1880 r. Urodziło im się siedem córek w tym trzy zmarły w dzieciństwie. Dalsze losy nie są znane.

12. **Maria Goćkowska** córka Franciszka, urodziła się w 1840 r. Mąż Wiktor Antoni Marian Płaskowski herbu Oksza urodził się 1832 r., na co dzień używał imienia Marian, był synem Seweryna i Agnieszki Kozłowskiej herbu Jastrzębiec, dziedziców Giżyna, Gozdowa i Głodowa k/ Lipna. Maria brała ślub równocześnie z swoją siostrą Anną 30.10.1861 r. w Lipnie. W wianie otrzymała Ośmiałowo, a jej małżonek od ojca otrzymał Ossówkę, majątki te sprzedali z nieznanych przyczyn w 1874 r. Mieli synów: Wacława Bonifacego urodzonego w 1865 r. i Franciszka urodzonego 1872 r. Dalsze losy Marii i Wiktora Płaskowskich nie są znane. Na cmentarzu w Lipnie znajduje się grobowiec rodzinny Płaskowskich, część tablic uległa zniszczeniu.

Grobowiec Płaskowskich w Lipnie

13. **Tadeusz Goćkowski** syn Franciszka i Marianny z Prądyńskich herbu Grzymała. Urodził się w Witkowie k/ Lipna 8.01.1837 r. Chrzestnymi Tadeusza byli Franciszek Nałęcz brat babki Eufemii żony Wojciecha Goćkowskiego oraz babka Marianna z Orlikowskich Prądyńska matka generała Ignacego Prądyńskiego i Marianny żony Franciszka Gockowskiego. Tadeusz przejął zgodnie z wolą swego chrzestnego po swych rodzicach Maliszewo. Ożenił się z Wandą z Weberów baronów von Rittersdorf herbu Szampach, córka Antoniego Webera i Jadwigi z Kowalewskich herbu Dołęga dziedziców Dzikowa, wnuczką Józefa Webera majora Wojsk Cesarsko Austriackich urodzonego w 1780 r., zmarłego 1830 r. Po wojnach napoleońskich i po „czwartym rozbiore Polski” jakiego dokonał Kongres Wiedeński, część wojsk austriackich rozformowano, a oficerów skierowano do służby administracyjnej w Królestwie Polskim. Józef Weber Austriak ożenił się z Anną Rudzką herbu Abdank, urodzoną w Siennicy w Ziemi Krakowskiej.

Antoni Weber herbu Szampach syn Józefa i Anny Rudzkiej, urodzony w 1817 r. W latach trzydziestych XIX w. pełnił obowiązki burmistrza Bobrownik n/ Wisłą. W roku 1843 był wójtem na starostwie okolic Bobrownik. Ślub z Jadwigą Kowalewską herbu Dołęga odbył się w Osieku n /Wisłą 10.08.1843 r. o godz. 18⁰⁰ w obecności świadków Józefa Modrzeńskiego Nadleśniczego Leśnictwa Ciechocin i Aleksandra Stankiewicza, dzierżawcy wsi Maliszewo. Po ślubie Antoni Weber zamieszkał w Dzikowie i objął tam rządy. Jego żona urodziła się 1.04.1823 r. w Rumunku Dzikowo czyli wsi założonej według praw dziedzica w tym przypadku Albina Kowalewskiego chorążego z Osieka n/ Wisłą.

Antoni Weber był następcą Ignacego syna Albina Kowalewskiego dziedzica dóbr Dzikowa, które wraz z przyległościami (2000 ha) było wianem Jadwigi Kowalewskiej matki Jadwigi z Gockowskich Świąćickiej.

Wanda Weber herbu Szampach urodziła się w Dzikowie 7.10.1848 r. o godz. 12⁰⁰. Zawarła związek małżeński z Tadeuszem Goćkowskim herbu Prawdzic, dziedzicem dóbr Maliszewo parafia Lipno. Ślub odbył się w mieście Służewo, a wesele w Ośnie. Przed ślubem młodzi zawarli umowę przedmałżeńską przed rejentem w Nieszawie (25.09.1866 r.). Wanda otrzymała od ojca Antoniego odpowiednie wiano. Na ojcowiznie pozostało trzech synów. Po śmierci Antoniego doszło do sprzedaży części dóbr. Wtedy to Józef został rentierem. Część dóbr Ośno znalazło się w granicach Aleksandrowa Kujawskiego. W pozostałej części do swej śmierci mieszkał i zarządzał Władysław, a później Mieczysław Weber.

Wanda z Weberów Tadeuszowa Gockowska biorąc ślub miała 18 lat. Urodziła swemu mężowi: w 1868 r. Jadwigę – później Świąćicką, w 1869 r. Stefana, w 1871 r. Helenę – później Kowalewską, w 1876 r. Zofię – później Kowalewską, w 1878 r. Wandę i w 1880 Mariannę – później Szumowską. Zmarła w 1929 r. w Włocławku będąc pod opieką swego zięcia Przemysława Kowalewskiego i córki Władysławy Pelagii z Gockowskich. Została pochowana w Włocławku, mimo że czekało na nią miejsce w grobowcu w Lipnie.

Pradziadek Tadeusz Gockowski zmarł 19 grudnia 1892 r. w Maliszewie. Został pochowany w rodzinnym grobowcu w Lipnie na cmentarzu komunalnym.

14. **Jadwiga Franciszka Gockowska** córka Tadeusza i Wandy z Weberów Gockowskich urodziła się w Maliszewie 4.10.1868 r., a jej chrzestnymi byli dziadek Antoni Weber i prababka Katarzyna Kowalewska.

Jadwiga Gockowska wybrała sobie na męża Tadeusza Święcickiego herbu

Jastrzębiec, korneta 18 Pułku Dragonów, 23 letniego kawalera urodzonego w Nowej Wsi w parafii Chrostkowo, mieszkającego w osadzie Kikole, syna Henryka i Anieli z Tłuchowskich. Ślub odbył się w Lipnie 14.11.1888 r. Wesele hucznie obchodzono w Maliszewie. Po śmierci Tadeusza Gockowskiego Maliszewo przeszło w ręce Tadeusza Święcickiego i jego żony Jadwigi. Tradycyjne

posagi dla sióstr Jadwigi były przyczyną utraty majątku, a dziadek Tadeusz zaczął pracę (zarządcy gospodarstwa) w Mnichach k/ Kutna, a następnie podjął pracę w Bobrownikach. Dopiero kolejna praca plenipotentą w Fundacji Hrabów Skarbków w dobrach Osiecinie ustawiła go finansowo. Na tej posiadłości wykazał się talentem organizacyjnym i osiągnął uznanie jako rolnik i hodowca koni. Z żoną i dziesięciorgiem dzieci mieszkał w majątku Osiecinie. Jadwiga biorąc ślub miała 18 lat. Obydwa zdjęcia pochodzą z czasów narzeczeństwa. Urodziła Tadeuszowi siedmiu synów i trzy córki – patrz genealogia Święcickich. Drugi z kolei syn Henryk (1892 –1971) poślubił Marię Aleksandrę Odrowąż Pieniążek (1889 –1960) i został pierwszym właścicielem Zawady k/ Kowala. Zawada do obecnych czasów jest w rękach Anny Zofii Święcickiej i jej męża Macieja Jana Sokołowskiego właściciela Dziardonic k/Kowala.

Jadwiga Franciszka Święcicka z Gockowskich ostatnie lata życia mieszkała w Zawadzie. Zmarła w czasie wojny w 1940 r. w Gostyniu i tam została pochowana. Staraniem Macieja i Zofii Sokołowskich została przeniesiona w 2003 r. do grobowca w Osiecinach, gdzie spoczęła obok męża Tadeusza Święcickiego zmarłego w 1926 r. Na bocznych ścianach grobowca znajdują się epitafia syna Tadeusza oraz córek Jadwigi i Wandy.

15. **Stefan Marian Gockowski** jedyny syn Tadeusza i Wandy z Weberów Gockowskich urodził się 9.12.1869 r. w Maliszewie, inżynier chemik, dyrektor cukrowni, ożeniony z Marią Sienicką herbu Bończa. Ich dzieci: Wanda (1914 – 1996), Jadwiga (1915 –1923) i Anna (1919 –1987), która była żoną Jana Studzińskiego herbu Prus III, zmarłego 1960 r. i Stanisława Przymianowskiego (1903 –1989). Stefan Gockowski spoczywa na cmentarzu w Brwinowie.

16. **Helena Maria Gockowska** córka Tadeusza, urodzona 1871 r. w Maliszewie, zmarła w Zawadzie w 1957 r. Pochowana w Białotarsku. Nauczycielka.

17. **Władysława Pelagia Gockowska** córka Tadeusza, urodzona 8.10.1870 r. Ślub z Przemysławem Kowalewskim synem Dominika 10.10.1888 r. w Lipnie. Urodziła: Marię, Przemysława, Dominika i Władysławę. Zmarła w czasie transportu na Syberię w 1942 r. razem z mężem.

Jedynie zachowane zdjęcie z Maliszewa.

Stoją od lewej: służąca, Przemysław Kowalewski, Mieczysław Weber, Tadeusz Świącicki, Stefan Gockowski i Bogdan Kowalewski w mundurze oraz Władysława córka Przemysława Kowalewskiego z nianią. Siedzą od lewej: Zofia z Gockowskich żona Przemysława Kowalewskiego z Czesławem Świącickim na kolanach, Władysława z Gockowskich żona Bogdana Kowalewskiego z Henrykiem Świącickim, Maria córka Władysławy i Bogdana Kowalewskich, Jadwiga Franciszka z Gockowskich Tadeuszowa Świącicka z pierworodnym synem Tadeuszem Świącickim,

18. **Zofia Gockowska** córka Tadeusza, urodzona 2.09.1876 r. w Maliszewie. 2.07.1894 r. zawarła związek małżeński z Bogdanem Kowalewskim bratem Przemysława. Ich dzieci: Leszek, Wanda i Zofia Kowalewscy.
19. **Wanda Janina Gockowska** córka Tadeusza, urodzona 3.12.1878 r., niezamężna, zmarła w Kowalu w 1944 r. i tam pochowana. Symboliczny grób w Białotarsku.

*Marianna z Gockowskich Szumowska
z mężem prof.dr Władysławem Szumowskim*

20. **Marianna Gockowska** córka Tadeusza i Wandy z Weberów Gockowskich, urodzona 28.06.1880 r. w Maliszewie. 19.02.1898 r. ślub z Władysławem Szumowskim herbu Lubicz (1875 –1954) wówczas studentem Imperatorskiego Warszawskiego Uniwersytetu, synem Ildefonsa i Kazimiery z Morzyckich herbu Leszczyń. Potem znakomity lekarz i naukowiec, historyk medycyny i filozof, profesor Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie, członek Polskiej Akademii Umiejętności, inicjator katedr historii i filozofii medycyny w Polsce, prace z historii medycyny, propedeutyki, logiki i estetyki lekarskiej. Autor „Historia medycyny filozoficznie ujęta”.

Marianna Szumowska z Gockowskich urodziła Władysławowi troje dzieci:

1. **Tadeusz Szumowski (1899 –1971)** który z J. Rudnicką ma córkę Annę, żonę Lucjana Wolanowskiego z których córka Anna. Syn Tadeusza i Rudnickiej, również Tadeusz, ożeniony z Agatą Olszańską, mają trzech synów: Juliana, Krzysztofa i Piotra.

2. **Kazimierz Szumowski (1901 –1941)** ożeniony z Heleną Szajną; ma córkę Ewę, która wyszła za Macieja Obuchowicza, ich dzieci to Katarzyna i Joanna Obuchowicz.

3. **Krystyna Szumowska (1902 –1988)** wyszła za mąż za Adama Gajęckiego (1898 – 1948), ich córki bliźniaczki Maria i Barbara; Maria wyszła za mąż za architekta Romana Jankowskiego. Mieszkają w Brwinowie.

Maria i Barbara Gajęckie

21. Jan Ernest Gockowski (1710 –1775)

Opis audycji z Kurantem Szenica, w Radiu Warszawskim w dniu 12.IX.1970 r.

Jan Ernest Gockowski urodził się dn. 21 września 1710 r. w Chojnicach woj. malborskim. W wielkiej Encyklopedii Powszechnej PWN nie ma o nim wzmianki. Polski słownik biograficzny również go nie wspomina, choć zawiera życiorys Walentego Gockowskiego i jego obu braci, niewątpliwie krewnych Jana Ernsta, gdyż pieczętowali się tym samym herbem Prawdzic.

Bracia Ci brali udział w Konfederacji Barskiej i walczyli w powiatach Krzyńskim i Wołoskim.

Literatura o Janie jest dość obfita. Czerpie dane z najbardziej autentycznego źródła, przede wszystkim z jego pamiętników wydanych w Berlinie w 1768 r. i następnie skonfiskowanych. Był też artykuł A. Nowaczyńskiego poświęcony Janowi Gockowskiemu. Pisze on, że pamiętnik ten skonfiskowano i zniszczono, gdyż były tam opisane fałszerstwa monetarne na szkodę Rzeczypospolitej Polskiej popełnione przez króla Fryderyka Wielkiego za pośrednictwem osławionych żydowskich bankierów Epharaima i Daniela Itziga. Gockowski nazywa ich „Munzjuden”. Nowaczyński podaje, że po czterech latach poszukiwań udało się zdobyć jeden egzemplarz pamiętnika, ofiarowanego następnie Bibliotece Krasieńskich. Pamiętnik ten jest w istocie rzadkością. Wydanie I podaje w Polsce jedynie biblioteka Jagiellońska w Krakowie i Biblioteka Uniwersytetu w Wrocławiu. Egzemplarz taki posiada Biblioteka Uniwersytetu w Warszawie. Gockowski podaje w swoim pamiętniku, że urodził się jako syn polskiego szlachcica i że w tym czasie trwała tak zwana Wielka Wojna Północna, koalicja złożona z Rosji, Polski, Danii przeciwko Szwecji. Szwedzi zajęli wtedy również Warszawę. Przemarsze różnych armii i walki niszczyły kraj i ludzi. Nadto wybuchła dżuma, która szalała kilka lat. Imion swych rodziców Jan nie wymienia w swoim pamiętniku. Dziad Józef był burgrabią w Kcyniu. Osieroconym Jankiem zaopiekowali się krewni z Drezna. Były to czasy panowania Augusta II Sasa i powiązanie Polaków z Saksonią było duże. W Dreźnie przebywało dużo Polaków. Nic bliższego o krewnych Gockowskiego nie wiadomo, tyle tylko, że przebywał on u nich do czternastego roku życia. Nauczył się tam czytać i pisać, lecz już po niemiecku. Ściągnął go z Drezna do Berlina jego starszy brat i umieścił w znanym kolonialnym sklepie należącym do niejakiego Sprogela. Sklep ten spalił się w 1730 r. Młody Janek przeniósł się wtedy do sklepu swego starszego brata, który prowadził tak zwany handel towarów galanteryjnych.

Obu braciom powiodło się zupełnie nieźle. Handel towarów galanteryjnych obejmował również mnóstwo cennych przedmiotów, jak tabakierki, puzderka wykonane w złocie i zdobione drogocennymi kamieniami, wachlarze z kości słoniowej. Jan był komiwojażerem w sklepie brata. Do jego klientów należała również królowa matka i młody następca tronu książę Fryderyk, późniejszy król, zwany Wielkim. Fryderykowi przypadł do gustu polski szlachcic. Gdy w 1740 r. zasiadł na tronie, zaczął korzystać w bardzo szerokim zakresie z usług Gockowskiego. Fryderyk Wielki różnił się bardzo usposobieniem i zainteresowaniami od ojca, oprócz armii interesował się literaturą i muzyką. Fryderyk, który był 2 lata młodszy od Gockowskiego, przystąpił też do rozbudowy przemysłu. Powierzył Janowi założenie w Berlinie fabryki aksamitu. Import tego towaru wymagał olbrzymich sum. Gockowski wstąpił właśnie w związek małżeński z córką bogatego kupca berlińskiego Blumego, dysponował więc

potrzebnym kapitałem. Wspólnie z teściem przystąpił do budowy fabryki. Gdy teść zmarł, stanął sam na czele przedsiębiorstwa. Sprzedaż aksamitu napotkała jednak trudności ze względu na zakorzenione upodobania do aksamitów zagranicznych. Magazyny zavalone były towarem i wówczas Fryderyk wydał dekret zakazujący sprowadzanie sukna zagranicznej produkcji.

Na początku XVIII wieku Gockowski w obu swych fabrykach (aksamitu i jedwabiu), oraz 250 warsztatach zatrudnił 11.500 robotników. Berlin liczył wówczas około 90.000 mieszkańców, łatwo więc obliczyć jak wielki procent rodzin było zależnych od Gockowskiego.

Gockowski cieszył się nieograniczonym zaufaniem Fryderyka II. Król zadowolony, iż miał tak szczęśliwą rękę w wyborze tego polskiego szlachcica, który szablę swych przodków zamienił na łokieć, mianuje go swoim generalnym agentem zakupów obrazów do królewskiej galerii. Gockowski w drodze korespondencji tworzy sieć agentów i w ciągu roku zakupuje arcydzieł malarskich na sumę 100.000 dukatów.

Sam był wielkim koneserem sztuki. We własnym zbiorze posiadał aż trzy obrazy Rembrandta, nadto dzieła Terborcka, Wouwermana i licznych Holendrów.

Świetnemu rozwojowi fabryki miał położyć kres wybuch wojny siedmioletniej, która również dała się we znaki mieszkańcom Prus. W 1760 r. armia rosyjska zjawiała się pod Berlinem. Gockowski pytany o radę przez magistrat, doradził oddać miasto bez walki. Rosjanie nie zrabowali miasta, ale nałożyli olbrzymią kontrybucję w wysokości czterech milionów talarów. W przeliczeniu na złoto równało się to czterem tonom czystego złota.

Gockowski swoimi wpływami potrafił wyjednać obniżenie kontrybucji do pół miliona. Wyplacaniem tej sumy Gockowski zagwarantował własnym majątkiem i wystawieniem weksli, bowiem zebranie takiej sumy wymagałoby znacznego czasu. Sława Gockowskiego rozeszła się poza granicami kraju. Gdy w następnym roku Fryderyk II w trakcie działań wojennych zajął Lipsk i nałożył na miasto trzy miliony kontrybucji, zrozpaczony magistrat Lipska zwrócił się do Gockowskiego, który wyjednał u króla obniżenie kontrybucji.

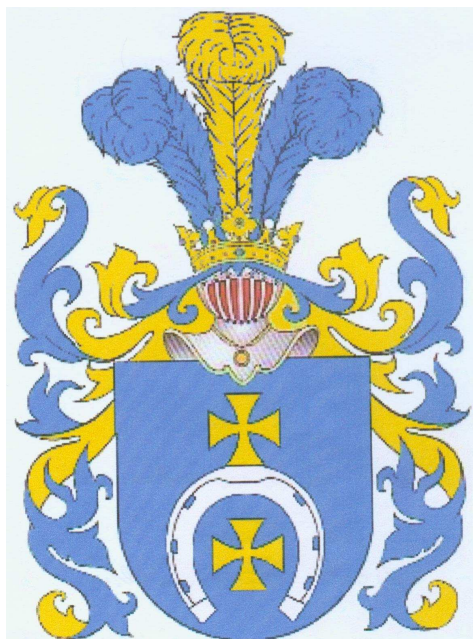
Te wojenne kłopoty nie przeszkodziły Gockowskiemu założyć i rozwinąć istniejącą do naszych czasów manufakturę porcelany w Berlinie. Jej wyroby w krótkim czasie cieszyły się ogromnym powodzeniem.

Pomimo tych tak dobrze idących interesów, Gockowski zakończył życie jako bankrut. Po zakończeniu wojny siedmioletniej ogłosił upadłość. Za swój honor uważał spłatę weksli wystawionych na pokrycie nałożonej na Berlin kontrybucji. Weksli tych nie wykupił magistrat Berlina. Gockowski sprzedał świetnie rozwijającą się manufakturę porcelany królowi Fryderykowi za sumę 225.000 talarów. Zwinął też swe pozostałe przedsiębiorstwa, nawet jego cenny zbiór obrazów poszedł na pokrycie tych zobowiązań. Wprost niezrozumiałe wydaje się, że nie pomógł mu król Fryderyk II, który w swojej korespondencji np. z markizem d'Argens obsypywał Gockowskiego wyszukаныmi pochwałami, porównując go do obywateli Starego Rzymu.

Gockowski zmarł w Berlinie 9 sierpnia 1775 roku. Umarł biedny i uczciwy, bez majątku, tak jak przybył z Polski.

W Chojnicach przed I wojną światową istniała ulica jego imienia.

Kończąc rozważania genealogiczne Gockowskich herbu Prawdzic można stwierdzić, że los dla tej linii rodu okazał się mało łaskawy. Brak potomków męskich spowodował zanik tej linii.

Źródło: **Herby Szlachty Polskiej
Rocznik VI**
Sławomir Górzyński
Jerzy Kochanowski
Warszawa 1990 r.

Adres internetowy
<http://www.amgelfire.com/on/czapla/index.html>

19. Piaczyńscy herbu Lubicz.

Lubicz herb rycerski, 1495 r. opisany przez Jana Długosza w najstarszej kronice z XVI wieku „Znaki czyli herby Króla i Królestwa Polskiego”, gdzie do szczegółowego opisu herbu czasami dołączał wzmiankę o pochodzeniu danego rodu i lapidarną charakterystykę, często złośliwą, jego członków. Opis pierwotnego herbu z którego powstały liczne odmiany i pochodne herbu brzmi: „w polu błękitnym godło – podkowa srebrna ocelami w dół, na barku i środku podkowy po krzyżu kawalerskim srebrnym. W klejnocie nad hełmem w koronie trzy pióra strusie”.

Pierwsze znane pieczęcie średniowieczne pochodzą z połowy XIV w.

W 1585 r. Czaplicki pieczętujący się odmianą herbu Lubicz przeprowadził w Sejmie na zasadzie adopcji, przyjęcie do swego rodu Tytusa Piaczyńskiego z kaliskiego, wiernego swego towarzysza broni „pancernej”, nadając mu herb własny.

Lubicz Piaczyńskich jest jedną z odmian herbu pierwotnego. Różnica polega na kolorze krzyży w godle które są złote, a skrajne pióra w klejnocie są w kolorze błękitnym, środkowe pióro w kolorze złotym, tak jak i krzyże. Labry - błękitno - złote. Barwę piór strusich w klejnocie herbu wybrał prawdopodobnie sam Piaczyński, ponieważ odmiana Lubicza rodu Czaplickich posiada klejnot z piór białych.

Herb najczęściej używany przez szlachtę na ziemi brzeskiej, inowrocławskiej, lubelskiej, łęczyckiej, poznańskiej, kaliskiej, sandomierskiej i sieradzkiej.

Nazwisko Piaczyński należy do rzadkości na terenie naszego kraju. Częściej można je znaleźć w świecie na stronach internetu. Nasuwa się więc domniemanie, że w czasach rozbiorów nazwisko uległo zmianie tak jak wiele nazwisk polskich w zaborze rosyjskim.

Przykładowo: Goćkowski – Gockowski – Goczkowski
Piącyński – Piaczyński – Piaczynski

Linia rodu Piaczyńskich herbu Lubicz z Ziemi Krotoszyńskiej

1. **Marcin Piaczyński herbu Lubicz** odm. /lub herbu własnego Piaczyński/ był dwukrotnie żonaty:

- **Pierwsza żona Marcjanna Mielcarek** z którą miał **dwóch synów**:

1.1. Michał Piaczyński

1.2. Andrzej Piaczyński ur. 23.11.1878 w Kromolicach

Miejsce zameldowania: Kromolice, gromada Stary Gród k/ Krotoszyna.

- **Druga żona Barbara Broda** która urodziła mu córkę i syna:

1.3. Marianna Piaczyńska żona Jakuba Ostacha

1.4. Stanisław Piaczyński ur. 21.09.1889 w Targoszycach

1.1. Michał Piaczyński syn Marcina, żona Franciszka Duczmal zamieszkali w Krotoszynie, mieli **trzech synów**:

1.1.1. Andrzej Piaczyński, ślusarz mechanik, Krotoszyn

1.1.2. Wacław Piaczyński, drukarz, Krotoszyn

1.1.3. Stanisław Piaczyński, krawiec, Krotoszyn, żona Jadwiga Klimek

1.1.1. Andrzej Piaczyński syn Michała, żona Maria Jaśniak, **ich dzieci**:

1.1.1.1. Ksiądz Tadeusz Piaczyński Kanonik Kapituły Średzkiej ur. 27.03.1934 r.

Ksiądz Tadeusz błogosławi Władysławie i Józefowi Piaczyńskim w 50 rocznicę ich ślubu.

w Krotoszynie. Ukończył: Liceum Ogólnokształcące im. Hugona Kołłątaja w Krotoszynie, Arcybiskupie Seminarium Duchowne w Poznaniu w dniu 31 maja 1958 r. Pierwsza praca wikarego Tadeusza to Świerczyna k/Leszna, następne parafie wikarego: św. Anna, św. Jan Kanty, Najświętsze Serce Jezusa - św. Floriana, św. Michał, wszystkie parafie na terenie miasta Poznania, od 1972 r. proboszcz parafii w Rogalinku, a od 1981 r. proboszcz parafii w Zaniemyślu k/ Środy Wlkp. Równocześnie od 1981 pełnił funkcję Dziekana Dekanatu – czyli zwierzchnika nad dziesięcioma parafiami.

Od 1996 r. powołany na Kanonika Kapituły Średzkiej.

Ksiądz Tadeusz zmarł 6.07.2006 r. w Zaniemyślu. Uroczystości pogrzebowe odbyły się 10.07.2006 r. na cmentarzu parafialnym.

„Pożegnano człowieka wielkiego serca, o bogatej osobowości, o nieprzeciętnym umyśle, wrażliwego estety, miłośnika muzyki klasycznej, niespożytego w czynieniu dobra w służbie Kościoła”.

1.1.1.2 Teresa Piaczyńska, mąż Mirosław Wawrzyniak, **ich córka** Barbara Wawrzyniak, lekarz pediatra, Poznań, mąż Włodzimierz Wójcicki, **ich córki**:

I. Aleksandra Wójcicka ur. 1978 r.

II. Anna Wójcicka ur. 1985 r.

1.1.1.3. Irena Piaczyńska, mąż Janusz Krakowski, ich syn:

Janusz Krakowski, Krotoszyn, ożenił się z Adelą Zedler, mają **trzech synów:**

I. Tomasz Krakowski ur. 1996 r.

II. Karol Krakowski ur. 1997 r.

III. Krzysztof Krakowski ur. 1997 r.

Irena z Piaczyńskich Krakowska zmarła 6 kwietnia 2004 r. w Krotoszynie.

1.1.2. Wacław Piaczyński, syn Michała, żona Maria Biegańska, ich dzieci:

1.1.2.1. Eligiusz Piaczyński – bezdzietny. Dyrektor ELWRO we Wrocławiu

1.1.2.2. Maria Piaczyńska, mąż Władysław Hoffman, **ich córka:**

I. Anna Hoffman zamieszkała Ostrów Wlkp.

1.2. Andrzej Piaczyński syn Marcina, ur. 23.11.1878 r. w Kromolicach, górnik w Oberhausen – Sterkrade Nadrenia. W 1919 r. po opowiedzeniu się za Polską, powrócił z rodziną do Krotoszyna (41 l). W 1921 r. wyjeżdża razem z bratem Stanisławem do Francji skąd wraca przed drugą wojną światową chory na pylicę. Żył z emerytury. Ożenił się z Marianną Ciesielską z Węgier k/ Wrześni. Zmarł w Krotoszynie 11.04.1957 r.

Andrzej Piaczyński

Dzieci Andrzeja Piaczyńskiego i Marianny Ciesielskiej:

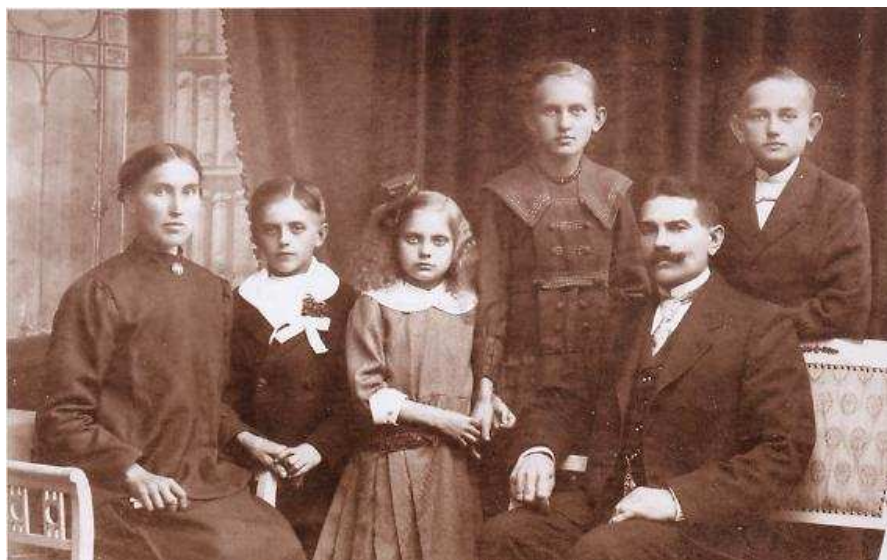
1.2.1. Józef Piaczyński ur. 5.03.1908 r.

w Oberhausen

1.2.2. Zofia Piaczyńska ur. 1910 r. w Oberhausen

1.2.3. Paulina Piaczyńska ur. 1911 r. w Oberhausen,
zmarła 1921 w Krotoszynie, żyła 10 lat.

1.2.4. Antoni Piaczyński ur. 17.01.1912 r. w Oberhausen, zamordowany
1943 r. w gmachu gestapo w Poznaniu.

*Rodzina Andrzeja i Marii Piaczyńskich już po powrocie do Polski w 1920 r., stoją od prawej Józef, Zofia, Paulina, Antoni, siedzą rodzice: Maria z Ciesielskich i Andrzej Piaczyński.
Fotografia wykonana na pamiątkę pierwszej komunii Antka.*

1.2.1. Józef Piaczyński, syn Andrzeja, wnuk Marcina ur. 5.03.1908 r. w Oberhausen zmarły 13.01.1994 r. w Wrześni. Żona Władysława Maria Kociołek, nauczycielka urodzona 15.11.1910 r. w Piątkowej k/ Nowego Sącza, córka Jana Kociołka kupca z Pleszewa i Anny Żelazko, której najbliżsi to Bocheńscy, Szczeciny, Wojtarowicze – stare rody góralskie z okolic Piątkowa – Boguszowa – Paszyn, nowosądeckie. Zmarła w Wrześni 8 września 1997 r. Zobacz biogram.

Władzia Kociołkówna

Józef Piaczyński

Dzieci Józefa i Władysławy Piaczyńskich:

1.1.1.1. Andrzej Piaczyński syn Józefa, wnuk Andrzeja ur. 9.04.1936 r. w Pleszewie. Ukończył Liceum Ogólnokształcące w Wrześni i Politechnikę Wrocławską. Inżynier mechanik – energetyk obronił 29.11.1980 r. pracę doktorską na temat „Badania nad wnikaniem ciepła przy podgrzewaniu i wrzeniu cieczy w mechanicznym wymienniku cienkowsarstwowym”. Praca ta miała zastosowanie nie tylko w destylacji przemysłowej, ale i w gospodarstwie domowym – pychota. Zapalony działkowicz i turysta.

Dwukrotnie zawarł związek małżeński:

1. **Edyta Lanc** mgr artysta muzyk, ślub 8.02.1964 r. w kościele O.O. Dominikanów w Poznaniu;
2. **Maria Madej** mgr ukończyła filologię polską na Uniwersytecie Wrocławskim. Urząd S.C. w Wrocławiu.

Hanka - Andrzej, Edyta - Andrzej

Hanka – świadek, Andrzej - Maryla

Zmarł 7.04.1994 r. w Wrocławiu pochowany na cmentarzu Wrocław – Osobowice.

1.1.1.2. Anna Piaczyńska córka Józefa ur. 2.03.1938 r. w Pleszewie. Ukończyła Liceum Ogólnokształcące w Wrześni i Akademię Medyczną, Wydział Lekarski w Poznaniu w dniu 9 lutego 1962 r. Po odbyciu stażu podyplomowego rozpoczęła pracę lekarza od 1 marca 1963 r. Jest lekarzem chorób wewnętrznych, specjalistą reumatologiem, a z racji swoich kłopotów zdrowotnych także

doskonałym kardiologiem. Jej profesjonalizm, głęboka wiedza, niecodzienna troska o pacjenta wzbudza szacunek nie tylko u chorych ale i kolegów lekarzy.

Mąż Andrzej H.T. Świącicki inżynier rolnictwa syn Jana i Ireny z Świącickich; ślub 8.02.1964 r. w kościele Ojców Dominikanów w Poznaniu.

Anna Piaczyńska-Świącicka lekarz chorób wewnętrznych specjalista reumatologii w swoim gabinecie w Zespole Opieki Zdrowotnej Poznań-Wilda, w którym pracowała trzydzieści jeden lat.

Syn Anny Piaczyńskiej – Świącickiej i Andrzeja Świącickiego:

I. **Michał Jan Świącicki herbu Jastrzębiec** ur. 19.09.1966 r.

w Poznaniu, ukończył Liceum Ogólnokształcące Nr 12 w Poznaniu, następnie studiuje bez zainteresowania na Wydziale Pedagogicznym UAM w Poznaniu, nie widząc przyszłości w tym

kierunku podejmuje naukę handlu, a po roku trafia do wytrawnego handlowca mgr

Mieczysława Dytko, który przekazał jemu właściwe arkana wiedzy w tej dziedzinie.

Pracując w firmie piekarniczej BENUS

przedstawiciela firmy – negocjatora umów

kierownika działu handlowego. Dzięki jego

szybko awansuje na

na kraj, a potem na

staraniami spółka

weszła szerokim frontem na rynek krajowy i państw sąsiadujących. W 2004 r. zmienia pracę po krótkiej przygodzie z CENOS Września i wygranym castingu podejmuje pracę na kierowniczym stanowisku w szwedzkim koncernie piekarniczym CERELLIA Unibake w Warszawie.

W dniu 29.09.2007 r.- ślub z Magdaleną Wójtowicz córką Andrzeja i Wandy Filipczak, technik plastik, absolwentka U.A M. w Poznaniu mgr socjologii, specjalista prawa pracy.

1.2.1.3. Małgorzata Piaczyńska córka Józefa ur. 7.03.1941 r. w Pleszewie, ukończyła Liceum Ogólnokształcące w Wrześni i Uniwersytet Adama Mickiewicza Wydział Biologii w Poznaniu dyplomem magistra. Nauczycielka gimnazjum w Jarocinie którego uczniowie pod jej kierunkiem zdobywali medale olimpiad wiedzy z przedmiotu.

Mąż Roman Owczarzak syn Władysława i Marii Dera z Czarniejewa. Władysław Owczarzak był zasłużonym Powstańcem Wielkopolskim, awansowany do stopnia p.porucznika i odznaczony Krzyżem Kawalerskim i Krzyżem Oficerskim Polonia Restituta /Odrodzenia Polski/ oraz innymi. Roman jest lekarzem chorób wewnętrznych i specjalistą medycyny pracy w Jarocinie. Małgorzata, Roman i ich syn Bartosz przenieśli się do Poznania – Wilczak. Roman jest nadal czynny zawodowo.

Dzeci Romana i Małgorzaty Owczarzak:

- I. **Magdalena Owczarzak** ur. 8.10.1969 r. w Jarocinie ukończyła Liceum Ogólnokształcące w Jarocinie, Filologię Polską na UAM w Poznaniu
- II. **Bartosz Owczarzak** ur. 7.04.1974 r. w Jarocinie

Magdalena

Bartosz

1.2.1.3. Józef Piaczyński syn Józefa ur. 5.04.1948 r. w Pleszewie ukończył Liceum Ogólnokształcące we Wrześni i Politechnikę Wrocławską mgr inż. automatyk, przez wiele lat pracował w Biurze Projektów „Rokita” w Brzegu, a następnie w Wrocławiu razem i pod kierunkiem brata Andrzeja. Następnie po pracy w Iraku i Libii prowadzi własne przedsiębiorstwo. Ślub 8 lutego 1970 r. z Hanną Herszkowicz, córką Moryca i Kazimierzy Karolak pochodzących z warszawskiego. Hanka, technik elektroradiolog, studiowała cztery lata geografii, ukończyła Studium Zarządzania Ochrony Zdrowia.

Jest jednym z założycieli Z.Z. Ogólnopolskiego Związku Diagnostyki i Fizykoterapii z siedzibą w Wrocławiu, którego była pierwszym skarbnikiem.

Ich dzieci:

Józiowie Piaczyńscy z wnukiem

I. Joanna Piaczyńska herbu Lubicz ur. 21.08.1970 r. w Wrocławiu, mgr geografii po Uniwersytecie Wrocławskim; mąż Marek Belowski mgr geografii po U. W.,

Markowie Belowsky z córką

ich dzieci:

I. Michał Belowski ur. 1999 r.

II. Maria Belowska ur. 2001 r.

II. Justyna Piaczyńska herbu Lubicz

ur. 19.03.1976 r. w Wrocławiu,
ukończyła Akademię Ekonomiczną,
Wydział Ochrony Środowiska;

mąż Maciej Wilk mgr farmacji.

W dniu 01.04.2008 r. urodził się w Warszawie

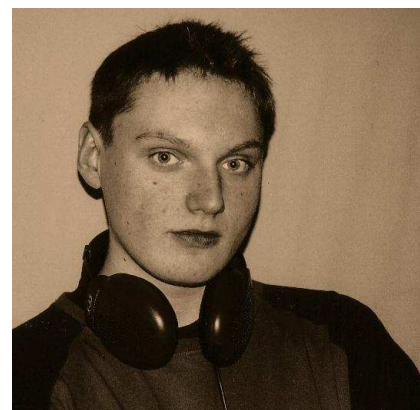
Szymon Wilk syn Macieja

i Justyny z Piaczyńskich.

III. Jan Paweł Piaczyński

herbu Lubicz

ur. 21.02.1987 r. w Wrocławiu, ostatni
z rodu, uczeń liceum, odziedziczył
po dziadku Józefie uzdolnienia muzyczne
- instrument fortepian, zimą ćwiczy
z zapalem snowboard, a przez cały
rok Internet. Przyszły student Ochrony Środowiska
– działacz Greenpeace.

1.1.1.3. Marek Piaczyński syn Józefa ur. 20.04.1954 r. w Poznaniu ukończył Liceum Ogólnokształcące w Wrześni, Technikum Mechanizacji Rolnictwa w Poznaniu. Pracował kilka lat w Stacji Chemiczno – Rolniczej w Poznaniu, Kombinatach PGR kolejno: Kwilcz, Objezierze, Nagradowice. Skończył Wyższą Szkołę Społeczno-Ekonomiczną Wydział Pedagogiczny oraz Wyższą Szkołę Pedagogiczną w Warszawie i uzyskał tytuł magistra edukacji obronnej. Prowadzi własną firmę handlową.

Poślubił w dniu 21.10.1989 r. u św. Michała w Poznaniu Danutę Sell, córkę Jerzego /mgr chemii/ i Mirosławy Misiornej /mgr psychologii/. Danuta ukończyła Wydział Biologii UAM w Poznaniu i pracuje w Zakładzie Taksonomii i Ekologii Zwierząt UAM.

Córki Marka Piaczyńskiego i Danuty Sell-Piaczyńskiej:

I. Ewa Piaczyńska herbu Lubicz
ur. 4.06.1989 r. w Słupsku

II. Katarzyna Piaczyńska herbu Lubicz
ur. 29.12.1990 r. w Słupsku

1.2.2. Zofia Piaczyńska córka Andrzeja ur. 1910 r. w Oberhausen, mąż Antoni Wojtaszek, pracowała w Zakładzie Tekstylnym w Krotoszynie, mąż w rzeźni również w Krotoszynie,

ich dzieci:

1.2.2.1. **Maria Wojtaszek**, ukończyła Liceum Pielęgniarskie w Poznaniu, mąż Ciesielski, Piła, trójka dzieci – Ciesielscy.

1.2.2.2. **Andrzej Wojtaszek**, ukończył Technikum Ceramiczne w Krotoszynie.

Zofia z Piaczyńskich Wojtaszek

1.2.3. Paulina Piaczyńska ur. 1911 r. w Oberhausen, zmarła w 1921 r. w Krotoszynie.

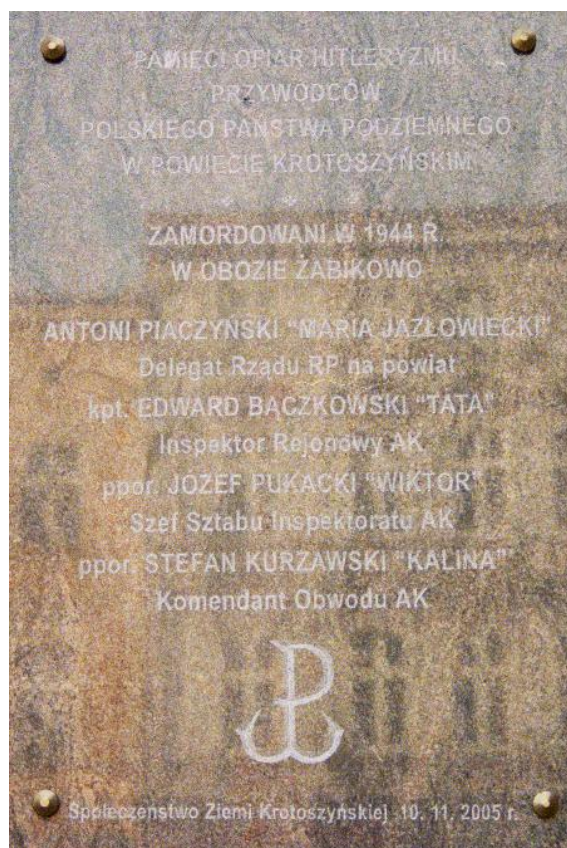
1.2.4. Antoni Piaczyński syn Andrzeja ur. 17.01.1912 w Oberhausen – Sterkrade Nadrenia. Ukończył szkołę podstawową i gimnazjum w Krotoszynie, a następnie uzyskał dyplom magistra prawa na Wydziale Prawno – Ekonomicznym Uniwersytetu Poznańskiego. Po klęsce wrześniowej 1939 r. Delegat Rządu R. P. na Kraj decyzją Rządu Polskiego na Wychodztwie w Londynie, pseudonim Maria Jazłowiecki, Dowódca Okręgu Krotoszyn Armii Krajowej, aresztowany w Krotoszynie. Wydany z całą siatką wywiadu przez informatora gestapo. Więziony w obozie koncentracyjnym w Żabikowie k/ Poznania i torturowany w czasie przesłuchań w gmachu gestapo w Poznaniu, gdzie został zamordowany w 1943r.

Odznaczony pośmiertnie Krzyżem Armii Krajowej i Medalem Polska Swemu Obrońcy – odznaczenia przekazano z Londynu rodzinie staraniem Instytutu Zachodniego w Poznaniu na wniosek Anny Piaczyńskiej-Święcickiej. Pamięć o nim zachowano w Muzeum Obozu Żabikowo i w Krotoszynie.

Tablice z pomnika pamięci w Żabikowie

PAMIĘCI OFIAR HITLERYZMU
PRZYWÓDCÓW
POLSKIEGO PAŃSTWA PODZIEMNEGO
W POWIECIE KROTOSZYŃSKIM

ZAMORDOWANI W 1944 R.
W OBOZIE ŻABIKOWO

ANTONI PIACZYŃSKI „MARIA JAZŁOWIECKI”
DELEGAT RZĄDU RP NA POWIAT

KPT. EDWARD BĄCZKOWSKI „TATA”
INSPEKTOR REJONOWY AK

PPOR. JÓZEF PUKACKI „WIKTOR”
SZEF SZTABU INSPEKTORATU AK

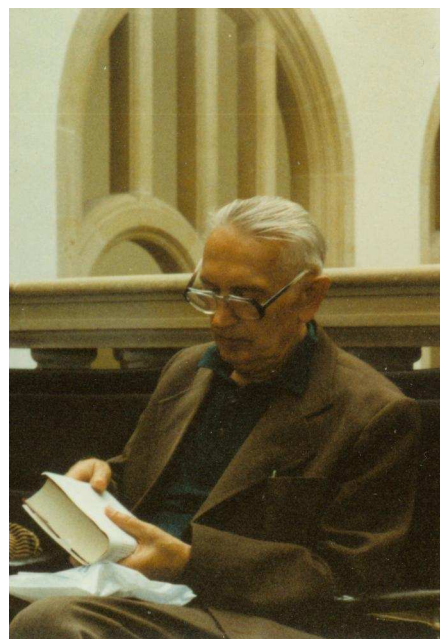
PPOR. STEFAN KURZAWSKI „KALINA”
KOMENDANT OBWODU AK

GODŁO
POLSKI
WALCZĄCEJ

SPOŁECZEŃSTWO ZIEMI KROTOSZYŃSKIEJ, 10.11.2005r.

Biogram Józefa Piaczyńskiego herbu Lubicz

Józef Piaczyński syn **Andrzeja** i wnuk **Marcina** i **Marianny Mielcarek** z Ziemi **Krotoszyńskiej** urodził się 5.03.1908 r. w **Oberhausen** w **Nadrenii** jako syn **górnika** **Andrzeja** i **Marii Ciesielskiej** z **Węgierek k/Wrześni**. 1914 – 20 r. uczeń szkoły powszechnej w **Oberhausen – Sterkrade**. Jego rodzice w 1920 r. opowiedzieli się za **Polską**, co zakończyło się powrotem do **Krotoszyna** gdzie mieszkał brat **Andrzeja** **Michał** z swoją rodziną. Od 1922 – 27 r. studiował w **Państwowym Seminarium Nauczycielskim Męskim** w **Krotoszynie**, a następnie do 1939 r. pełnił służbę nauczycielską w **Pleszewie**. Równocześnie podnosił kwalifikacje nauczycielskie. W 1935 r. zawarł związek małżeński z **Władysławą Marią Kociołkówną** z którą wychował pięcioro dzieci. Od 1942 – 45 r. pracował jako buchalter, kasjer

i sekretarz w zespole majątków ziemskich pod zarządem niemieckim obwodu **Pleszew** (9 majątków oraz 337 gospodarstw rolnych – **Karmin**). Po zakończeniu wojny przynosi się z rodziną do **Pleszewa** gdzie pracuje w **Szkole Rolniczej** do 1948 r. Potem do 1950 r. pracuje jako inspektor oświaty rolniczej w **Jarocinie**. Od 1950 – 1977 roku pracuje w **Technikum Weterynaryjnym** w **Wrześni** na stanowisku z-ca dyrektora oraz w **Technikum Rolniczym** w **Wrześni**. W 1954 r. uzyskuje kwalifikacje do nauczania w szkołach średnich w **Wyższej Szkole Pedagogicznej** w **Krakowie**. Studia geograficzne rozpoczyna w 1956 r. na **Uniwersytecie Łódzkim**. Dnia 24.06.1960 r. uzyskuje dyplom magistra geografii na **UAM** w **Poznaniu** na **Wydziale Biologii i Nauk o Ziemi**. Praca magisterska „**Monografia geograficzno – gospodarcza miasta Wrześni**” została opublikowana jako rozdział pracy zbiorowej pt. „**Ziemia Wrzesińska – Przeszłość i terażniejszość**” wydawnictwa **PWN** 1978 r. pod redakcją **Janusza Deresiewicza**.

*Władysława i Józef Piaczyńscy z dziećmi
od lewej: Józef, Anna, Andrzej Małgorzata i Mareczek*

W 1970 r. przechodzi na emeryturę. Pracuje nadal w Techn. Wet. i Techn. Rolniczym w Wrześni na ½ etatu jako nauczyciel. Równocześnie w latach 1970 – 79 jest tłumaczem zaprzysiężonym tekstów technicznych z języka niemieckiego w NOT Poznań. Jednocześnie pracuje jako tłumacz w fabryce głośników „Tonsil” w Wrześni, a w 1972 r. zdaje egzamin na tłumacza przysięgłego w dziedzinie rolnictwa w języku niemieckim. Jeszcze

w 86 roku życia był czynny zawodowo. Jego encyklopedyczna wiedza budziła podziw u uczniów i współpracowników. Jako Organizator Turystyki zaraził swoją pasją młodzież z którą wędrował po szlakach Polski, a w okolicach Wrześni wyznaczając nowe szlaki turystyczne. Działał jako przewodniczący w Komisji Turystyki Pieszej PTTK Oddział w Wrześni.

*Władysława i Józef Piaczyńscy
w dniu wręczenia medali przyznanych
przez Radę Państwa z okazji
pięćdziesięciolecia pożycia małżeńskiego*

Za swoją pracę zawodową i społeczną otrzymał Krzyż Kawalerski Odrodzenia Polski 4.12.1968 r., a wcześniej Złoty i Srebrny Krzyż Zasługi, Honorową Odznakę za Zasługi w Rozwoju Województwa Poznańskiego, Złotą Honorową Odznakę PTT-K i inne. W czasie spotkań rodzinnych i nielicznych wolnych chwilach grał na skrzypcach.

Władysława z Kociołków Piaczyńska

Józef Piaczyński zmarł 13 stycznia 1994 r. i został pochowany na cmentarzu w Wrześni, gdzie spoczywa obok małżonki, która zmarła 8 września 1997 r. w Wrześni.

Autor w otoczeniu szwagrów i Hobbita w rezydencji Danusi i Marka Piaczyńskich w Poznaniu

1.3. Marianna Piaczyńska córka Marcina i Barbary z Brodów, żona Jakuba Ostacha, brata Stanisławy Ostach, która poślubiła jej brata Stanisława Piaczyńskiego syna Marcina. Marianna i Jakub Ostachowie mieli trzech synów: Antoniego, Jana i NN, oraz trzy córki Franciszkę, Józefę i Annę. Ich potomkowie mieszkają w Zdunach i noszą nazwiska Ostach, Matyla i Łąkowscy.

1.4. Stanisław Piaczyński syn Marcina i Barbary z Brodów, urodzony 21.09,1889 r. w Targoszycach jako ich najmłodsze dziecko. Był górnikiem w Oberchausen w Nadrenii razem ze swoim bratem przyrodnim Andrzejem Piaczyńskim. Miał 25 lat gdy w 1914 r. został wcielony do wojsk niemieckich. W czasie działań wojennych na froncie francuskim

razem z dwoma przyjaciółmi z Krotoszyna w trakcie prowadzonego zwiadu przedostali się do wojsk francuskich, a później do armii polskiej generała Józefa Hallera (1873-1960), aby z nią w kwietniu 1919 r. wkroczyć do Polski.

25.06.1920 r. wziął ślub ze Stanisławą z domu Ostach. W tym czasie pracuje na budowach kolejowych. Pracę utracił wraz z innymi „halerczykami” po zwycięstwie politycznym Józefa Piłsudskiego, którego zwalczał J. Haller. W 1921 r. z powodu pogarszającej się sytuacji ekonomicznej kraju ponownie „za pracą” wyjechał do Francji razem ze starszym bratem Andrzejem. Jego małżonka Stanisława parę miesięcy później wyjechała do niego z półrocznym synem Stefanem, urodzonym w Krotoszynie. Mając nadzieję na szybki powrót do Polski przez pięć lat utrzymywali mieszkanie w Krotoszynie przy ul. Zduńskiej. Razem z bratem pracują jako górnicy. W latach czterdziestych, już jako rencista jest związany z organizacjami polonijnymi, do których też wprowadził syna Stefana. W wyniku długotrwałej choroby umiera 21 kwietnia 1957 r.

Dzieci Stanisława Piaczyńskiego i Stanisławy Ostach:

1.4.1 Stefan Piaczyński ur. 05.09.1921 r. w Krotoszynie

1.4.2 Józef Piaczyński ur. 05.03.1923 r. we Francji, zmarł w 1971 r.

1.4.3 Janina Piaczyńska ur. 01.06.1925 r. we Francji, zmarła w 1959 r.

1.4.1 Stefan Piaczyński syn Stanisława urodzony 05.09.1921 r. w Krotoszynie, górnik we Francji, potem w Wałbrzychu. Ożenił się ze Stanisławą Piechaczek urodzoną 22.10.1932 r. w Francji. Zobacz biogram.

Stefan Piaczyński

Dzieci Stefana Piaczyńskiego i Stanisławy Piechaczek:

1.4.1.1 Roman Piaczyński ur. 30.07.1953 r. w Wałbrzychu

1.4.1.2 Lidia Piaczyńska ur. 31.10.1954 r. w Wałbrzychu

1.4.1.1 Roman Piaczyński syn Stefana, wnuk Stanisława urodził się 30.07.1953 r. w Wałbrzychu. W 1972 r. kończy szkołę średnią w Wałbrzychu. Odbywa czynną służbę wojskową w artylerii. W latach 1974-79 jest studentem Wydziału Matematyczno-Fizycznego na UAM w Poznaniu. W 1979 roku otrzymuje dyplom mgr matematyki i rozpoczyna pracę zawodową jako informatyk w BZSPK „MERAZET”, a potem jako majster kierownik budowy w firmie Gazobudowa Zabrze. Od 1989 r. zaczyna pracować w firmach prywatnych prowadząc również własną działalność gospodarczą. W 1976 r. żeni się z Danutą Grabias technikiem obsługi ruchu turystycznego, z którą rozwodzi się w 1989 r. Z tego związku w dniu 6.01.1980 r. rodzi się Michał, którego chrzci ks. Tadeusz Piaczyński

proboszcz w Rogalinie, a w dniu 6.03.1983 r. rodzi się Anna Piaczyńska. Od 1998 r. żyje w stałym związku ze Stanisławą Dziubą, koleżanką ze studiów, pracującą jako nauczycielka matematyki.

Dzieci Romana Piaczyńskiego i Danuty Grabias:

I. Michał Piaczyński ur. 01.06.1980 r. w Poznaniu

II. Anna Piaczyńska ur. 03.06.1983 r. w Poznaniu

1.4.1.2 Lidia Piaczyńska córka Stefana, wnuczka Stanisława, urodzona 31.10.1954 r. w Wałbrzychu, fryzjerka, mąż Andrzej Rabiej, technik mechanik samochodowy, pracował również w innych zawodach.

Dzieci Lidii Piaczyńskiej i Andrzeja Rabieja:

I. Agnieszka Rabiej ur. 25.09.1977 r.

II. Tomasz Rabiej ur. 26.01.1983 r.

1.4.2 Józef Piaczyński syn Stanisława, ur. 1923 r. w Krotoszynie, górnik w Francji, żona Wanda Waligóra urodzona 1930 r. Mieszkają w Francji.

Dzieci Józefa Piaczyńskiego i Wandy Waligóry:

1.4.2.1 Stanisław Piaczyński ur. 1950 r.

Synowie Stanisława Piaczyńskiego syna Józefa

I. Bernard Piaczyński

II. ~~ Piaczyński

1.4.2.2 Jean-Pier Piaczyński ur. 1952 r., zm. 2002 r.

Syn Jean-Piera Piaczyńskiego syna Józefa

I. Stefan Piaczyński

1.4.2.3 Monika Piaczyńska ur. 1955 r., mąż Lardett

Dzieci Moniki z Piaczyńskich Lardett córki Józefa

I. Delfina Lardett

II. Amandine Lardett

III. Jean Francois Lardett

1.4.3 Janina Piaczyńska (1925-1959) córka Stanisława, mąż Stefan Waligóra, górnik w Francji.

1.4.3.1. Colette Waligóra (1953-1964)

Biogram Stefana Piaczyńskiego herbu Lubicz

Stefan Piaczyński urodził się 5.09.1921 roku w Krotoszynie z ojca Stanisława Piaczyńskiego oraz Stanisławy z domu Ostach. W 1922 roku jako półroczne dziecko wyjeżdża z matką do Francji do przebywającego już tam ojca. W Francji kończy szkołę

powszechną i zostaje, tak jak jego ojciec, górnikiem. Pod koniec lat trzydziestych i na początku czterdziestych jest czynnym sportowcem i działaczem przy kopalnianych organizacjach sportowych.

W trakcie okupacji niemieckiej pracuje jako górnik, a uczestnictwo w organizacjach sportowych wykorzystuje do kontaktów polonijnych w wyniku których, w roku 1944r. wstępuje do Polskiej Organizacji Walki o Niepodległość. Po wyzwoleniu Francji dalej pracuje w górnictwie i zostaje wciągnięty przez ojca do pracy w organizacji polonijnej. W 1948 roku zostaje pracownikiem etatowym i kieruje młodzieżową sekcją sportową. W tym też okresie jest organizatorem wielu wyjazdów krajoznawczo turystycznych młodzieży polonijnej, przede wszystkim młodzieży pracującej we francuskim przemyśle górnictwym. W trakcie jednego z takich wyjazdów przyjeżdża w 1950 roku z grupą młodzieży do Polski. Po powrocie do Francji, pod koniec 1950 roku decyduje się na wyjazd do Polski.

W początkowym okresie mieszka w Warszawie pracując w Związku Młodzieży Polskiej, w kierownictwie sekcji zagranicznej. W 1951 r. przenosi się do Wrocławia, a później do Wałbrzycha, gdzie w kompleksie wielu hoteli górniczych zostaje wychowawcą młodzieży oraz instruktorem sportowym.

W 1952 roku w trakcie leczenia szpitalnego poznaje Stanisławę Piechaczek, polkę urodzoną 22.10.1932 roku w Francji. Znajomość ta tak go mobilizuje, że już po trzech miesiącach w maju 1952 roku Stefan i Stanisława zostają małżeństwem. 30 lipca 1953 roku przychodzi na świat ich syn Roman, a później 31 października 1954 r. córka Lidia.

W roku 1955 zostaje tłumaczem języka francuskiego i przez cały miesiąc, w okresie poprzedzającym i w trakcie Międzynarodowego Zlotu Młodzieży w Wrocławiu przebywa z grupą młodzieży syryjskiej. Pod koniec 1956 roku, gdy wychodzi na jaw jego przynależność do POWN, wraca do czynnej pracy górnika. W 1976 roku w wieku 55 lat przechodzi na emeryturę i wraz z żoną opuszcza Wałbrzych przeprowadzając się do Krotoszyna.

W 1990 roku Stefan i Stanisława Piaczyńscy zostają członkami założycielami Krotoszyńskiego Towarzystwa Przyjaźni Polsko-Francuskiej. Po rejestracji w 1991 roku zostają Członkami

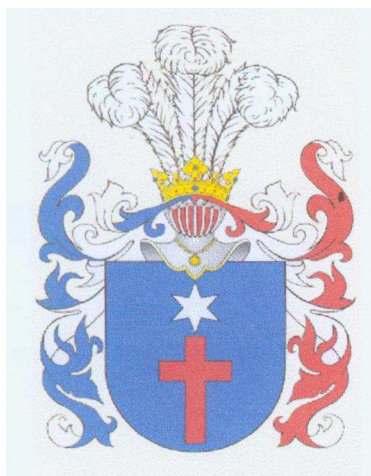
Zarządu, w którym w latach 1994 do 2000 Stefan pełnił funkcję skarbnika. W tym samym czasie, między innymi z ich inicjatywy oraz inicjatywy ich francuskiego przyjaciela Alberta Lupla, zostaje podpisane w 1994 roku porozumienie partnerstwa miast Fontenay-le-Comte po stronie francuskiej i Krotoszyna po stronie polskiej, a w 1999 roku porozumienie o przyjaźni i współpracy pomiędzy strażakami obu partnerskich miast.

W maju 2002 roku małżonkowie uroczą obchodzą swoją 50 rocznicę pożycia małżeńskiego – zdjęcie powyżej.

Ze względu na wiek w 2004 roku Stefan Piaczyński wycofuje się z czynnej działalności społecznej pozostając jednak w stałym kontakcie z członkami Stowarzyszenia i Straży Pożarnej obu partnerskich miast.

W dniu 19 marca 2006 r. w Wrześni nastąpiło pierwsze po latach spotkanie dwóch gałęzi rodu Piaczyńskich

Źródło: **Archiwum rodzinne**
Włodzimierza Krause
z Gdyni.

20. *Prababką Eleonora Krause herbu Krauze Mikołajowa Strzelecką – Pelec z Gierłachowa*

Rodzina Krause pieczętuje się herbem
Krauze
- w Polsce od 1663 r.

Eleonora Krause herbu Krauze (ok. 1865 – 1938) była córką Hieronima Krause dziedzica Gierłachowa k/Jerki i Wacławy Rudeckiej herbu własnego z Nowego Dworu k/Jerki pow. kościański. Bracia Eleonory to Józef dziedzic Gierłachowa (ok. 1840-1910) ożeniony z Heleną Szurmińską (1866 – 6.11.1927) posażną panną z Ostrowa Wlkp., oraz Telesfor Krause (ok. 1860 – 1940) rentier w Nowym Dworze.

Eleonora z prawnukiem Andrzejem

Heliodorem Tadeuszem Święcickim

Z nich Józef miał synów:

- I. Czesław Krause (13.07.1894 – 25.01.1968) miał córkę Irenę Walczak, która urodziła w 1947 r. syna Lecha, który nosi nazwisko jej drugiego męża.
- II. Seweryn Krause ur. 1896 r. zginął 3.09.1918 r. pod Verdun – Francja.
- III. Roch Krause (5.06.1898 - 8.11.1985) ożeniony z Władysławą Baranowską (20.06.1901 – 10.05.1943) i po raz drugi z Ireną Jerzykowską ur.1919 r.

Dzieci Rocha z W. Baranowską:

- Włodzimierz Krause ur. 13.06.1929 r. vice prezydent Gdyni ożeniony z Krystyną Pilszak ur. 20.05.1932 r., z nich córka Małgorzata Krause-Szymura ur. 19.01.1950 r., żona Bogdana Szymury (1945-15.01.2003) ich córka Maria Krause ur. 19.02.1979 r.
- Stanisława Krause (10.11.1904 – 10.12.1966) wyszła za mąż za Ludwika Tabaczyńskiego ur. 24.02.1907 r. zmarł w Australii, z nich córka Teresa Tabaczyńska ur. 5.09.1943 r. zmarła 05.1943 r.

Najbliżsi Prababki Eleonory
 Stoją od lewej Zygmunt Pelec i Telesfor Krauze,
 Siedzą Aniela z Peleców Świącicka, Wacława Rudecka, ~~ Sonenfebel, Eleonora z Krauzów Mikołajowa
 Strzelecka-Pelec

Siostra Józefa Krause, dziedzica Gierłuchowa, Eleonora Krause wyszła za mąż za Mikołaja Pelec, który był synem powstańca z ziemi kaliskiej. Strzelecki herbu Jastrzębiec po upadku powstania styczniowego uciekł przed siepaczami carskimi do zaboru pruskiego, przyjął nazwisko Pelec i założył rodzinę w Nowym Dworze k/Jerki. Po śmierci Mikołaja nie mogąc podołać trudom prowadzenia gospodarki Eleonora wyszła ponownie za mąż za Niemca o nazwisku Sonenfebel.

Dzieci Eleonory Krause i Mikołaja Strzeleckiego – Pelec

I. Aniela Wacława Strzelecka – Pelec (1882 – 1963) herbu Jastrzębiec wyszła za mąż za Stanisława Władysława Świącickiego herbu Jastrzębiec syna Władysława z Mościejewa i Zofii Kurowskiej herbu Szreniawa z majątku Chaławy. Ich dzieci to Wiesława, Lubomir, Irena, Iza Halina – zobacz w rozdziale 12.

Aniela Wacława Świącicka

Od lewej: Wiesia, Hala, Irenka i Lubor – dzieci Anieli i Stanisława Święcickich

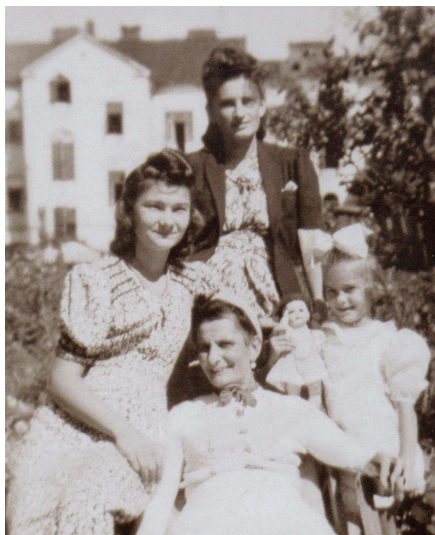

II. Zygmunt Pelec (1883 – 1955) znany kupiec zbożowy z Szamotuł, Honorowy Prezes Giełdy Zbożowo – Towarowej, ożenił się z Marią Bak wdową po Romanie Sundmannie (nazwisko pochodzenia szwedzkiego) i był ojczymem dla jej córki Hanki, potem Domagałowej. Maria Sundmann zmarła 27.07.1962 r. i została pochowana obok męża w Poznaniu na Junikowie. W naszej rodzinie Maria Pelec była nazywana cicią Marylą. Do czasu wysiedlenia Maryła prowadziła dom, żywiąc poza swoją rodziną dziesięć osób, oraz mimo trudności aprowizacyjnych

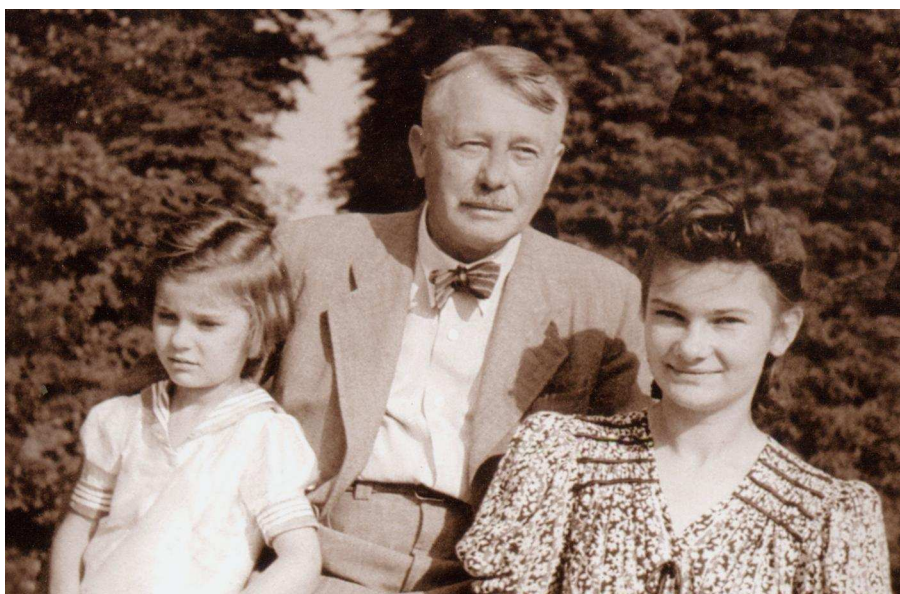
wysyłała paczki żywnościowe do jenców wojennych w oflagach. Rodzina Peleców została wysiedlona w grudniu 1940 r., przez obóz przejściowy w Łodzi, do Warszawy. Zamieszkała na Woli naul.Ogrodowej, w mieszkaniu Kazimierza Bak, oficera zamordowanego w Starobielsku przez NKWD w ZSRR.

Starsze córki Hanka i Rysia pozostały w Warszawie i uczyły się na tajnych kompletach. Nela i Krystyna razem z rodzicami zamieszkały w Siedlcach, ul. Sienkiewicza 13, gdzie Zygmunt sprowadził swoją siostrę Anielę z córkami Wiesławą i Ireną z dziećmi – razem 5 osób. Sprowadził do siebie również rodzinę Włodzimierza Ostrowskiego, który jako sędzia sądu karnego ukrywał się przed Niemcami. W 1943 r. Zygmunt z rodziną wrócił do Warszawy do starszych córek i razem przeżyli Powstanie Warszawskie. W

trakcie Powstania rodzina Peleców została rozdzielona, Maryła z młodszymi córkami została wysiedlona do obozu w Pruszkowie. W czasie transportu w miejscowości Gołębki uciekły i doszły Piastowa. Zygmunt, Hanka i Rysia brali czynny udział w Powstaniu. Po wojnie Zygmunt Pelec razem z rodziną wrócił do Szamotuł. Stracił cały swój majątek i pracował jako magazynier.

Maria Sundmann – Pelec z córkami Rysią, Hanką i Krystyną w Siedlcach w czasie wojny.

*Krystyna, Zygmunt
i Maria Eleonora Pelecowie*

Córki Zygmunta Pelec i Marii Sundmann:

I. Maria Eleonora Pelec – studiowała na Akademii Sztuk Pięknych w Poznaniu. Miała kilka wystaw swoich dzieł najczęściej malowanych akwarelą. Ostatnio w zimie 2005 r. wystawiała w zamku w Szamotułach przy dużej frekwencji. Przez wiele lat pracowała jako scenograf TVP Poznań. Ciocia Rysia od 1991r. prowadzi założoną przez siebie sekcję plastyczną Uniwersytetu Trzeciego Wieku. Za swoją działalność w różnych dziedzinach odznaczona Złotymi Odznakami – Związku Polskich Artystów Plastyków oraz Polskiego Automobil Klubu, Polskiego Związku Motorowego, Honorowym Dyskiem WFS i Honorową Odznaką Miasta Poznania i innymi. Jej mąż Bogusław Gąsiorowski herbu Ślepowron prowadził razem z ojcem znaną firmę jubilerską w Poznaniu.

„Konary”
grafika
Marii Eleonory
Gąsiorowskiej

Dzieci Marii i Bogusława Gąsiorowskich:

Maciej Gąsiorowski ukończył Technikum Rybackie w Sierakowie. Pracował jako kierownik gospodarstw w PGR Budziszewo k/Kołobrzegu, potem Zakład Świniaży – kombinat PGR Działyń, Karniszewo k/Kłocka. Żona Krystyna Parzychowska inżynier rolnictwa, ukończyła studia w Lublinie, ich córka Julianna Gąsiorowska herbu Ślepowron jest studentką Wyższej Szkoły Nauk Humanistycznych i Dziennikarstwa.

Małgorzata Gąsiorowska jako maturzystka urodziła córkę Zofię Mongołowi Batorowi Szarawdyn studentowi ASP w Poznaniu (projektowanie przemysłowe), aktualnie mieszkaniec Ułan Bator. Zofia Gąsiorowska urodziła Wiktorię Gąsiorowską w 1995 r. Tomaszowi Rybackiemu, oraz Mikołaja Ryszarda w 1999 r. i Zuzannę Marię w 2001 r. swojemu mężowi Sebastianowi Mytkowskiemu.

II. **Aniela Teresa Pelec** urodziła się 25.07.1930 r. W czasie wojny uczęszczała na „tajne komplety” w Warszawie. Maturę uzyskała w Szamotułach. Urodziła syna Michała 26.09.1966 r. z ojca Andrzeja Marii Alexandrowicza herbu Sas, syna Stefana i Zofii Alexandrowicz (rodzina pochodzi z Podola obwód dobromilski). Wyszła za mąż za Zbigniewa Krawczyka - lekarza medycyny. Jej hobby to jeździectwo, turystyka i dobre samochody. Ciocia Nela zajmowała się produkcją i sprzedażą odzieży, potem założyła sieć biur podróży. Michał Pelec – Alexandrowicz herbu Sas ożenił się z Kingą Zagórką, która powiła syna Filipa 16.10.1989 r. Michał ukończył Wydział Rekreacji i Turystyki AWF w Gdańsku dyplomem magistra. Ponownie ożenił się. Jego druga żona Ewa mgr farmacji, urodziła mu córkę Zofię.

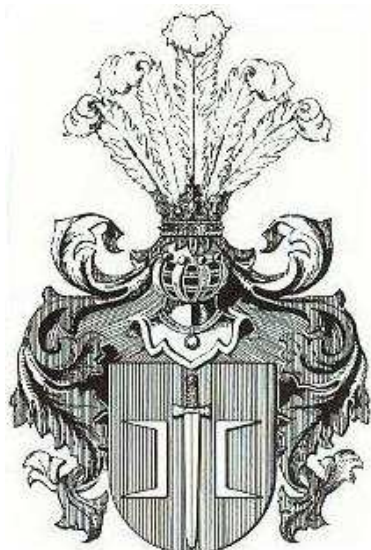

Ciocia Nela.

III. **Krystyna Józefa Pelec** urodzona w 1936 r. w Szamotułach, gdzie ukończyła gimnazjum. Krystyna uprawiała wioślarstwo w osadach 4 i 8 osobowych – w czwórce zdobyła kilkakrotnie Akademickie Mistrzostwa Polski i Mistrzostwo Polski w osadzie łodzi ośmioosobowej. W Mistrzostwach Europy czwarte miejsce w biegu finałowym w osadzie czteroosobowej w 1959 r. Wieloletni Prezes Zarządu Hodowców Owiec w Bielsku Białej, zdobywa uznanie za prowadzenie doradztwa w hodowli owiec w swoim rejonie działania a także w Związku Hodowli Owiec w Warszawie. Odznaczona za działalność w Kółkach Rolniczych. Po powrocie do Poznania prowadzi własny sklep cukierniczy na ul. Poznańskiej. Buduje will w Poznaniu i wyjeżdża na kilka lat do USA.

Ciocia Kryisia

Źródło: Bartosz Paprocki
Herby Rycerstwa Polskiego
zebrane i wydane r. p. 1584 r.
Kraków 1858 r.

21. Pradziadowie z Nowej Wsi Aniela z Skarbków Tłuchowskich herbu Cholewa żona Henryka Święcickiego herbu Jastrzębiec

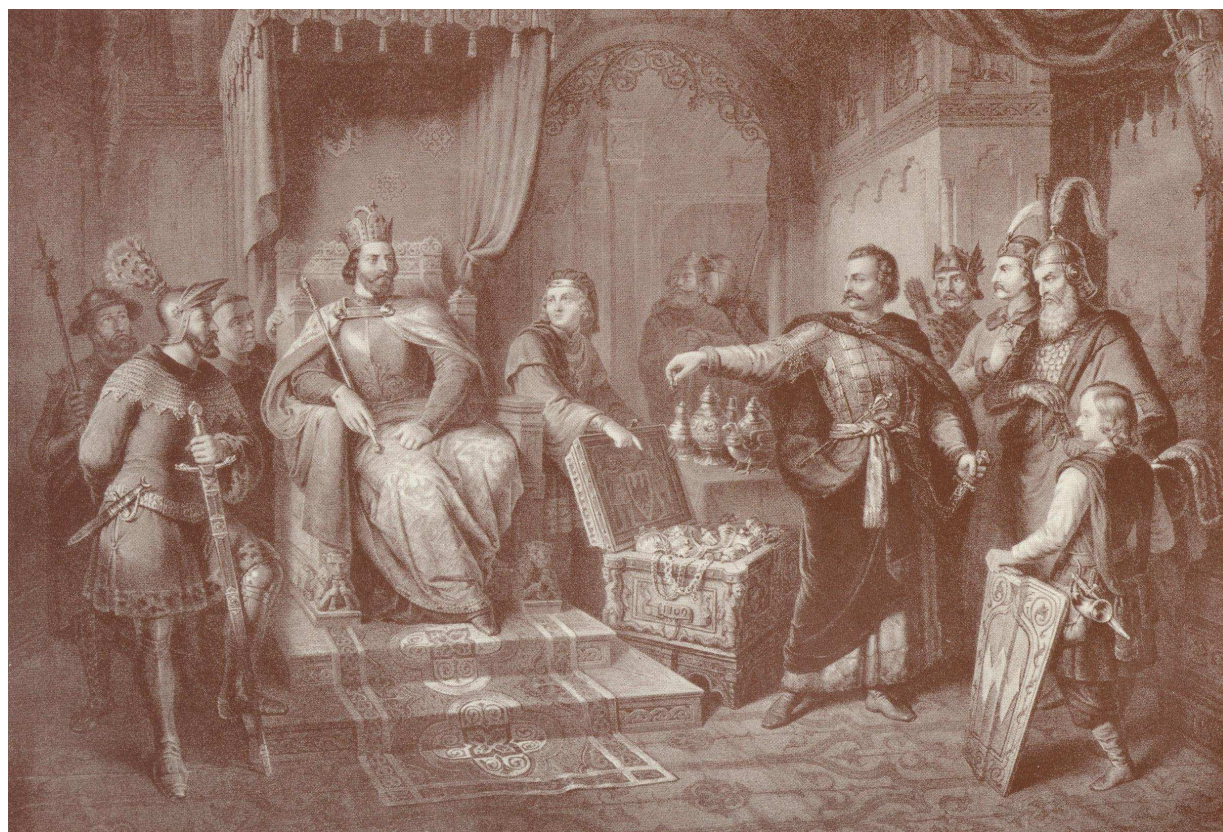
Protoplastą Skarbków był według Jana Długosza Skuba mąż wielkiej siły, a żył w czasach powstawania miasta Krakowa. Skarbkowie pisali się z Góry, a z tych pierwszego wspomina katalog Michała Skarbka, który jako biskup krakowski był następcą Stanisława biskupa straconego na Skałce. Michał kazał wymurować grób Stanisławowi i pochował go na zamku w kościele wielkim (Katedra na Wawelu). Michał Skarbek był biskupem krakowskim przez 18 lat, zmarł w 1101 r. w Krakowie i jest również pochowany na Wawelu.

Skarbek Jan z Góry był posłem Bolesława Krzywoustego do cesarza Henryka V w 1109 r., o czym pisze Marcin Kromer. Celem poselstwa było nakłonienie cesarza aby opuścił ziemie polskie bez wojny. Ale dumny Henryk żądał daniny i przywrócenia Zbigniewa, zbuntowanego brata Bolesława, do łask książęcych. Cesarz chełpił się swoim bogactwem przed posłem pokazując skrzynie pełne złota i mówił do posła: Patrz, mam ja czem pokonać Twego Pana! Skarbek w odpowiedzi wrzucił do skrzyni własny pierścień mówiąc z lekceważeniem: Idź złoto do złota, my Polacy więcej się w żelazie kochamy niż

złocie. Zdziwiony cesarz podziękował – Hab Dank! Tak powstał przydomek Habdanków i herb rodowy Habdank, potem Awdaniec następna nazwa to Abdank.

Z pnia rodu Skarbków herbu Abdank powstawały nowe gałęzie genealogiczne rodów, które przybierały nazwiska od swych miasteczek, osad, wsi, które zakładali lub wykupywali od innych rodzin. Według Bartosza Paprockiego byli to: Skorowie z Gaju, Skarbek Konarscy z Góry – Wielka Polska, drudzy z Podgórze lub z Ziemi Sandomierskiej, Dom Bączackich z Podola, Dom Jazłowieckich z Buczaca, Dom Białobrzeskich z sandomierskiego i inne domy starodawne i znaczne. Do tego pnia rodowego należą również Skarbkowie Tłuchowscy z Tłuchowa, Tłuchówka, Malanowa, Romatowa k/ Mławy chociaż pieczętują się innym herbem, a mianowicie herbem Cholewa. Herb Habdank ma wiele odmian, najbardziej popularne to Awdaniec, Łękanica, Skuba, Syrokomla. Każdy z tych herbów ma również wiele odmian – jak na przykład herb Busse – prababki Sabiny Busse matki Aleksandry z Odrowąż Pieniążek Henrykowej Święickiej – pierwszych właścicieli Zawady.

Jan Skarbek z Góry w poselstwie do Henryka V Cesarza Niemiec

Wracając do Anieli Skarbek Tłuchowskiej, która jest przyczyną powyższych rozważań heraldycznych, można również wspomnieć jej babkę Bibianę Tłuchowską, która wywodziła się z kolejnej rozrodzonej rodziny Chełmickich herbu Nałęcz z Ziemi Dobrzyńskiej, którą Paprocki wspomina następująco:

„**Dom Chełmickich** na dobrzyńskiej ziemi starodawny i znaczny, rzpltej zasłużony, był jeden wieku mego pisarzem ziemi dobrzyńskiej, którego synowie byli ludźmi znacznymi na posługach rzpltej ziemie onej, jako Adryan posłem często bywał, człowiek godny i zasłużony był wieku mego, drugi brat jego Stanisław kuchmistrem królowej Anny przez czas bardzo długi, na dworze z młodości się bawił, etc. i inszy”.

Najbliższych protoplastów i rodziny braci praprababki Bibianny Skarbek Tłuchowskiej z Chełmickich przedstawia zamieszczona jej genealogia na załączonej tablicy nr 4.

Bracia Bibianny, jej mąż i jego bracia i jej bracia brali czynny udział w organizacji oporu przeciw władzy carskiej i walkach powstania listopadowego 1831 r. Słownik Wiktorii Śliwowskiej „Zesłańcy polscy w Imperium Rosyjskim w I połowie XIX wieku” wymienia niektórych z nich według zapisów carskiej policji:

Chełmicki Roman: ur. 1790 r. w wsi Fabianki w obwodzie lipnowskim, syn Tadeusza i Marianny z Karnkowskich, brat Eustachego, właściciel ziemski, szlachcic. W roku 1808 r. studiował w szkole Prawa i Administracji w Warszawie. Aresztowano go w 1833 r. za kontakty z uczestnikami wyprawy Józefa Zaliwskiego, danie schronienia w swoim dworze Arturowi Zawiszy i jego współtowarzyszom, dostarczanie im broni i żywności oraz dopomożenie w przeprawie na lewy brzeg Wisły. Na wniosek Komisji Śledczej z 14/26.XI.1833 r. oddany pod sąd wojskowy i zesłany na Sybir.

Chełmicki Eustachy: zm. 1852 r., urodzony w wsi Fabianki w obwodzie lipnowskim. Syn Tadeusza i Marianny z Karnkowskich, brat Romana, właściciel wsi Witaszyn w tymże obwodzie, kapitan wojsk Księstwa Warszawskiego, szlachcic. W roku 1833 został aresztowany i więziony w Ludwisarzu w Warszawie. Obwiniono go o danie schronienia w swym domu emisariuszom Michałowi Wołłowiczowi i J. Jachimowiczowi, wysłanie ich swymi końmi do wsi Winnica w obwodzie lipnowskim, oraz kilkakrotne spotkanie z Arturem Zawiszą, którego plany znał. Na wniosek Komisji Śledczej oddano go pod sąd wojskowy, w roku 1834 zesłano na Sybir z pozbawieniem praw Stanu.

Tłuchowski Marian urodzony około 1811 r. w wsi Malanowo w obwodzie lipnowskim, szlachcic. Ukończył sześć klas Szkoły Wojewódzkiej w Płocku, przerwał naukę w związku z wybuchem Powstania Listopadowego. Zaciągnął się do 18 Pułku Piechoty W.P. w stopniu podoficera. Po szturmie na Warszawę, gdzie był ranny, wrócił do domu i otrzymał na własność wieś Romatowo w obwodzie mławskim. W roku 1833 widział się z Arturem Zawiszą, był poinformowany o planach partyzantów, wyrażał się o nich z aprobatą, nie przyłączył się do nich z powodu kalectwa. Na wniosek Komisji Śledczej z 14/26.XI.1833 r. oddano go pod sąd wojskowy. W roku 1834 skazano go na osiedlenie na Syberii z pozbawieniem praw Stanu. Wrócił w 1852 r.

Listy Mariana do braci zachowały się w rodzinie – były adresowane z miejscowości Nuczma obwód jenijski.

Wymienieni powyżej z nazwiska działacze polityczni i wojskowi to:

Artur Zawisza (1808 – 1833) działacz polityczny przeciwko caratowi, uczestnik powstania 1830 – 31, na emigracji członek Towarzystwa Demokratycznego Polskiego i Zemsty Ludu, współorganizator wyprawy wojskowej Józefa Zaliwskiego 1833 r. do kraju, stracony w 1833 r. w Warszawie.

Józef Zaliwski 1797 –1885 r., pułkownik, członek Wolnomularstwa Narodowego i Towarzystwa Patriotycznego, uczestnik powstania 1830 – 31, na emigracji członek Zemsty Ludu, organizator zbrojnej wyprawy do kraju w 1833 r., od 1848 r. ponownie na emigracji, członek Towarzystwa Demokratycznego Polskiego (TDP 1832 – 62) założonego w Paryżu, jego program głosił Wielki Manifest TDP – wyzwolenie narodowe w powiązaniu z reformami społecznymi.

Henryk Świącicki Radca Dyrekcji Towarzystwa Ziemińskiego, dziedzic Nowej Wsi, syn Jana Stanisława, a wnuk Maurycego z Niewieścina poślubił Anielę

Skarbek Tłuchowską, córkę Tadeusza Skarbek Tłuchowskiego herbu Cholewa dziedzica Lelic, a wnuczkę Bibianny z Nałęczów Chełmickich.

Aniela powiła dziewięcioro dzieci w tym czterech synów:

Tadeusz Święicki i jego żona Jadwiga Franciszka z Gockowskich herbu Prawdzic mieli dziesięcioro dzieci, w tym siedmiu synów – wszyscy byli oficerami. Najstarszy Tadeusz zaginął w I Wojnie Światowej. Czterej bracia - Henryk, Czesław, Stefan i Jan brali czynny udział w wojnie wywoleńczej z Bolszewikami 1918-1921 r. W wojnie obronnej 1939 r. przeciwko agresji niemieckiej wzięło udział pięciu braci: Czesław, Stefan, Jan, Kazimierz i Stanisław. W dalszych latach wojny pierwszych czterech było jeńcami w niemieckich oflagach, a najmłodszy Stanisław ps. „Barabasza” był dowódcą wywiadu okręgu Armii Krajowej i został zamordowany przez gestapo w 1945r. W jego siatce wywiadu byli żołnierzami jego najstarszy brat Henryk II z synem Henrykiem III, który był dziadkiem i ojcem Henryków (IV i V) z Baborówka, oraz bratanek Stanisław Tadeusz syn Stefana.

Drugi syn Henryka II **Tadeusz**, ojciec Mai, walczył na terenie Polski, potem Francji i po ucieczce z obozu przedzierał się przez Francję, Hiszpanię i Portugalię by wstąpić do Wojska Polskiego na terenie Anglii.

Mój ojciec Jan, dziadek Michała, pod koniec 1944 r., razem z innymi jeńcami z oflagu w Woldenbergu został pędzony w kolumnie pieszych aż do Hamburga. Został wyzwolony przez aliantów i rozpoczął wędrówkę przez południowe Niemcy i Czechy do Polski. Dotarł do wsi Kownaty-Trzemuszki pod Siedlcami gdy walczone jeszcze o twierdzę Poznań – luty 1945 r.

Stanisław Święicki ożeniony z Jadwigą Wolską herbu Bylina zginął w 1920 r. otruty przez bolszewików na Syberii. Ich młodszy syn Stanisław, kapitan artylerii konnej, wykładowca w szkole podchorążych, został zamordowany przez policję polityczną NKWD w Katyniu ZSSR.

Mieczysław Święicki dziedzic Nowej Wsi, ożeniony z Zofią Mostowską, potem z Jadwigą Buczyńską, miał czterech synów - Mieczysława, Andrzeja, Józefa i Jerzego syna Jadwigi. Trzech młodszych zamordowali niemieccy naziści. Mieczysław ojciec był żołnierzem AK w siatce wywiadu „Barabasza” i był do końca życia inwigilowany przez Urząd Bezpieczeństwa PRL.

Wspominając tradycje oporu i walki z najeźdźcą oraz olbrzymie straty tego domu należy wspomnieć **Kazimierza Chmielewskiego**, syna Wandy z Nowej Wsi, córki Henryka i Anieli, który zginął w Forcie VII w Poznaniu oraz **Andrzeja**

Od prawej siedzą Henryk I dziedzic Nowej Wsi, jego syn Tadeusz z Osiecin, w środku stoi Tadeusz syn Henryka II stojącego z tyłu.

Święckiego syna Teofila, a wnuka Jana z Nowej Wsi, prezesa Sądu w Płocku, który zginął w Auschwitz-Birkenau. Tak więc oboje zginęli w niemieckich obozach śmierci.

Polegli w walce z okupantem lub tylko dlatego, że byli Polakami. Ginęli młodzi i starsi, rozstrzeliwani w egzekucjach ulicznych, w niemieckich obozach koncentracyjnych, lasach Katynia, Starobielska i innych gułagach komunistycznej Rosji. Podobne zniszczenia naszego Rodu miały miejsce w innych gałęziach i liniach naszej Rodziny, mam jedynie nadzieję, że w kolejnych latach nowego wieku XXI w rodzących się pokoleniach nasza genealogia będzie znowu bogata w nowe konary i gałęzie.

Wanda Goćkowska 1848-1929
z Weberów
baronów von Rittersdorf herbu Szampach,
dziedziczka Ośna,
teściowa Tadeusza Święckiego z Osiecin.

A wracając do wspomnień cofnijmy się do początku wieku dwudziestego. W rezydencji Nałęczów Chełmickich w Zakrzewie, niedaleko Gniezna, gospodarze proszą do stołu. Podczas uroczystego obiadu podano zupę rakową, solę w białym winie, comber sarni, sos porzeczkowy i pieprzowy, kuropatwy, perliczki, groszek francuski po polsku i lody. Takie menu zachowało się ze zjazdu rodu Chełmickich, którzy w 1909 r. obchodzili pięćsetną rocznicę obrony zamku w Dobrzyniu przed najazdem Zakonu Najświętszej Marii Panny, dowodzonej przez ich przodka Jakuba Chełmickiego. Potem bywało różnie – zamiast groszku były gułagi – tak wspominają swoje losy życia 73 inne rodziny w opublikowanej książce Anny Fastnacht – Stupnickiej pt. „Saga Wrocławska”.

Wybuchły dwie zawieruchy wojenne. Po zdradzie państw alianckich nastąpiła separacja komunistyczna państw środkowej Europy. Kolejny zryw Polski do wolności, upadek potęgi ZSRR i lata dążeń do wspólnoty europejskiej. Inne czasy, inne uwarunkowania polityczne, inna mentalność społeczeństw, olbrzymi postęp techniczny.

Naród Polski dawał zawsze dowody umiłowania dla swojej ziemi i historii. Mam nadzieję, że to opracowanie dotyczące historii naszej rodziny będzie pomocne w zachowaniu w serdecznej pamięci naszych rodowych i narodowych tradycji.

